

တက္ကသိုလ်

နေလင်းအောင်

BURMESE
CLASSIC

အမွေခံတပည့်မိုက်

(ပထမပိုင်း)

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၁၀၈၈၁၀၁၀
မူက်နာရုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၁၂၃၀၁၁၀၁

၂၀၁၁ ခုနှစ်၊
ပထမအကြိမ်၊ ဇူလိုင်လ ၅၀၀
တန်ဖိုး ၁၀၀/-ကျပ်

ထုတ်လျှော့
ဦးကျော်ဟင်၊ (ယုံကြည်ချက် စာပေ)
အမှတ် ၁၁၁၊ ၃၃ လမ်း၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

အတွင်းပုံနှိပ်
ဦးသော်လွင်မြင့်၊ (စန္ဒာတူး ပုံနှိပ်တိုက်)
၉ (H)၊ နဝရတ်ရိပ်သာလမ်း၊
မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

မူက်နာပုံနှိပ်
ဦးဝင်းကျော်ထွန်း၊ (ပုံရွေး ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် (၁၄၀)၊ ၄၅ လမ်း၊
ရိပ်တစ်ထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

ဒို့တာဝန်အရသုံးပါး

- ၁။ ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- ၂။ တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- ၃။ အရူပ်အမြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ၁။ ခြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ၂။ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ၃။ နိုင်ငံတော်စီမံပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ၄။ ပြည်တွင်းပြည်ပ အကျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ၁။ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- ၂။ အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- ၃။ စိုက်ပျားသည့် ဧည့်သည်ပို့အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ၄။ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဧည့်သည်ပို့အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ၁။ စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ၂။ ချေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ၃။ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ၄။ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်ရှင်သားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ၁။ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင်စားရေး။
- ၂။ အမျိုးဂုဏ်ဓာတ်ဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် သင့်ကျေးဇူးအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ ဝပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ၃။ မျိုးမျစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ၄။ ထစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

www.burmeseclassic.com

သတ္တိခံ

ညနေဆည်းဆာအချိန်

ခရီးသွားကုန်သည်တစ်စုသည် တောလမ်းကလေးအတိုင်း ခရီးနှင်နေကြလေသည်။ နေမဝင်မီ... တောလမ်းလေးကိုဖြတ်ကျော် နိုင်ရန် ကုန်သည်များအားခကာ ခရီးသေ့သေ့နှင့်နေကြခြင်းဖြစ် လေသည်။

တောလမ်းလေးမှာ နေဝင်မိုးချုပ်သည်နှင့် အန္တရာယ်များ လှကြောင်း ခရီးသည်တိုင်း သဘောပေါက်ထားကြသောကြောင့် ဖြစ် သည်။

မကြာမီ မိုးချုပ်သွားမည့်အရေးကိုတွေးတောပူပန်မိသော ခရီးသွားကုန်သည်တစ်ယောက်က....

“နေဝင်တာကလဲ သိပ်မြန်လွန်းလှတယ်ဗျာ... မိုးမရွာမီခင် မြို့လေးကိုတောင် ရောက်နိုင်ပါ့မလားပဲ”

၆ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ထိုအခါ ထိုလူ၏အဖော်ဖြစ်သူက ---

“မြို့ကိုရောက်တာ မရောက်တာ အရေးမကြီးဘူး၊ ဒီတော့ လမ်းကလွန်မြောက်သွားဖို့အရေးကြီးတယ်၊ သိပ်စိတ်ရှုရတာမဟုတ်ဘူး၊ တောတွင်းထဲမှာ ဓားပြတွေခိုအောင်းနေနိုင်တယ်ကွ”

ဤတွင် လူငယ်တစ်ယောက်က ခါးတွင်ချိတ်ထားသောဓားကိုလက်ဖြင့်ပုတ်လိုက်ပြီး ---

“အို... သတ္တိရှိရင် လာကြစမ်းပါစေ၊ ကျွန်တော် သူတို့ကို ကောင်းကောင်းကြီးဆုံးမပြလိုက်မယ်”

လူငယ်၏စကားသံအဆုံးတွင် ဟတ်ခနဲ ရယ်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။ လူငယ်က ရယ်သံထွက်ပေါ်လာရာဆီသို့ ဖျတ်ခနဲလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါမှ မြင်းလှည်းထောင့်တစ်နေရာမှ ကုန်ပစ္စည်းများကြား ကတ်သီးကတ်သတ်လိုက်ပါလာသည့်အဘိုးအိုက ရယ်မောလိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

ထိုအဘိုးအိုသည် မြင်းလှည်းခရီးတစ်ထောင့်နားခဲ့စဉ် လမ်းကြိုလိုက်ခွင့်တောင်းသဖြင့် ကုန်သည်ခေါင်းဆောင်က လက်ခံခေါ်ဆောင်လာခဲ့သူဖြစ်သည်။

အဘိုးအိုကရယ်လိုက်သဖြင့် ထိုလူငယ်မှာ မကျေမနပ်ဖြစ်သွားပြီး ---

“ခင်ဗျား ဘာရယ်တာလဲဗျ”

ဟု အသံမာမာဖြင့်လှမ်းမေးလိုက်သည်။ အဘိုးအိုက---

“မောင်ရင်လေးကိုသဘောကျလို့ပါကွယ်”

“ဘာဗျ”

“ဓားပြနဲ့တွေ့ရင် မောင်ရင်လေးကဆုံးမမယ်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ... အဲဒါတာဖြစ်သလဲ”

“လူဆိုးဓားပြတွေက မခုခံရတဲ့လူတွေအပေါ်မှာသာ အနိုင်ကျင့်မိလိမ့်ကျရတာမဟုတ်လား၊ သူတို့ကိုဆုံးမမနေလို့တွေ့ရင် ကြောက်လန့်ပြီးထွက်ပြေးသွားကြမှာပဲ၊ မောင်ရင်လေးက မတရားမှုကိုခေါင်းငုံ့မခံဘဲရင်ဆိုင်မှာမို့ သဘောကျပြီးရယ်လိုက်မိတာပါ”

အဘိုးအို၏စကားကြောင့် လူငယ်စိတ်ဆိုးပြေသွားသည်။

“ကျွန်တော် တကယ်ပြောတာဗျ၊ ဓားပြတွေနဲ့တွေ့ရင်တော့ ကောင်းကောင်းကြီးဆုံးမပြလိုက်မယ်၊ ဓားပြတွေသာ ထွက်လာကြစမ်းပါစေ”

သူ့စကားကြောင့် ပုပုဝဝကုန်သည်ခေါင်းဆောင်က---

“ဟေ့... မဦးမချွတ်ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ကွာ”

ဟုလှမ်း၍ဟန့်တားလိုက်သည်။

◆ တက္ကသိုလ်နေ့စဉ်အောင်

“ကျွန်တော်က ဓားပြတွေကို တကယ်ဆုံးမပစ်မှာဗျ။ သူတို့ သာထွက်လာရဲ”

သူ၏စကားမဆုံးမိမှာပင်

“ဟိတ်... ရုပ်လိုက်စမ်း”

“အားလုံးသေကုန်မယ်... တစ်ယောက်မှမလှုပ်နဲ့”

ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းသောအော်သံများ ရုတ်တရက်ထွက် ပေါ်လာသည်။ မရှေးမနှောင်းမှာပင် လူဆိုးဓားပြတစ်စုသည် တော အုပ်ထဲမှပြေးထွက်လာပြီး မြင်းလှည်းတန်းအားခိုင်ရုံထားလိုက်ကြ လေတော့၏။

၀၀၀၀

အမွေ့ထဝညိုပိုက် (၀) ◆ ၉

လမ်းဓားပြများသည် လူအင်အားနှစ်ဆယ်ခန့်ရှိလေသည်။ ဓားပြခေါင်းဆောင်မှာ လူဘီလူးကြီးတစ်ကောင်ပမာ သန်မာထွား ကျွင်းလှပေသည်။

အလွန်ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းပြီး ရုတ်စက်ကြမ်းကြုတ်မည့်အ သွင်ရှိလေသည်။ အထူးသဖြင့် သနားညှာတတ်စိတ်လုံးဝကင်းမဲ့သူဖြစ် ကြောင်း ထင်ရှားနေ၏။

အသွားထက်လှသော သံပုဆိန်ကြီးကိုစွေယမ်းရင်း

“ဟိတ် ဘာလုပ်နေကြတာလဲ၊ လှည်းပေါ်ကတစ်ယောက် မကျန်ဆင်းကြစမ်း၊ အောက်ကိုရောက်ရင် လက်နှစ်ဖက်ခေါင်းပေါ် တင်ပြီး ဒူးထောက်ထိုင်နေကြ၊ ငါ့စကားနားမထောင်ဘဲ အူကြောင် ကြောင်လုပ်တဲ့ကောင် တစ်ခါတည်းသေသွားမယ်၊ ဘီလူးကြီးဖုံးဆို တာငါပဲ”

မိုးမြိမ်းသံပမာ ကျယ်လောင်သောအသံဝါကြီးဖြင့် ကြိုးဝါး လိုက်လေသည်။ ဤလမ်းခရီးတွင် ဘီလူးကြီးဖုံးအမည်သည် အလွန် ကျော်ကြားလျက်ရှိနေပေသည်။

ဘီလူးကြီးဖုံးလက်ချက်ဖြင့် ဒုက္ခရောက်သွားသူများ သေ ဆုံးသွားရသူများ မနည်းတော့ချေ။

ဘီလူးကြီးဖုံးနှင့်တွေ့လျှင်....

ခိုင်းသမျှလုပ်ပေးပြီး ပါသမျှပေးလျှင်သော်မှ ကံကောင်းမှ အသက်ရှင်မည်ဟုပင် ပြောစမှတ်တွင်နေလေသည်။

ခရီးသွားကုန်သည်များသည် ဘီလူးကြီးဖုံး၏အမိန့် အတိုင်း လက်နှစ်ဖက်ခေါင်းပေါ်တင်ကာ မြေပေါ်ခူးထောက်လိုက်ကြလေသည်။

“ဟား... ဟား... ဟား...”

ဘီလူးကြီးဖုံးက ကျေနပ်သဘောကျစွာဖြင့်ရယ်မောလေသည်။ သို့သော်... သူ၏ရယ်မောသံသည် တစ်ခဏအတွင်းပင် ရပ်တန့်သွားလေသည်။ အကြောင်းမှာ ...

မြင်းလှည်းတစ်စီးပေါ်၌ မဆင်းဘဲနေသူ နှစ်ယောက်ရှိနေသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။ ခါး၌ဓားချိတ်ကာ ဓားပြများနှင့်တွေ့လျှင် ဆုံးမမည်ဟုပြောသောလူငယ်နှင့် လမ်းကြိုလိုက်လာသောအဘိုးအိုတို့ဖြစ်လေသည်။

လူငယ်သည် မျက်စိမျက်နှာပျက်နေ၏။

အသားများ တဆတ်ဆတ်တုန်နေ၏။

ခြေလက်များအကြောဆိုင်းတာ လှုပ်ရှား၍မရတော့သည့် အလား မြင်းလှည်းပေါ်တွင် ငှူကြီးဖြစ်နေလေသည်။ အဘိုးအိုကမူ ခပ်အေးအေးပင်ရှိနေသည်။

ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေသောလူငယ်ကို...

“မင်းရဲ့ဓားကိုဖြုတ်ပြီး ဝှက်ထားလိုက်ရင် ကောင်းမယ်ကွ၊ တော်ကြာ မင်းရဲ့ဓားမှာဓားချိတ်ထားတာတွေ့ပြီး ရန်မူနေဦးမယ်” လူငယ် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွားသည်။

ရှက်ချင်းပင် ခါးမှဓားကိုဖြုတ်ကာ မြင်းလှည်းပေါ်တင်လာသည့်ကုန်ပစ္စည်းများကြားသို့ ထိုးသွင်းဝှက်ထားလိုက်လေသည်။

“ဒါတာလုပ်တာလဲ”

ဘီလူးကြီးဖုံး အနီးသို့စွေခနဲရောက်လာပြီး လူငယ်၏ကုပ်ကိုဆွဲကာ...

“ရွေးကောင်... လှည်းပေါ်ကမဆင်းသေးတာ ဘာသဘောလဲ၊ ငါ့ကိုအာခံတာပေါ့လေ၊ သွားစမ်း”

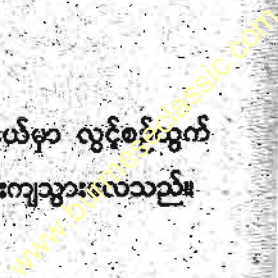
“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ... ကြောက်ပါပြီ”

လူငယ်က အော်ဟစ်တောင်းပန်လိုက်သော်လည်း ဘီလူးကြီးဖုံးလက်မှမလွတ်နိုင်ချေ။

“ဝုန်း”

“အမယ်လေးဗျ”

ကိုယ်ပေါက်ခံရသည့်အရှိန်ဖြင့် လူငယ်မှာ လွင့်စဉ်ထွက်သွားပြီး မြေပေါ် ခြေကားစား လက်ကားစားကျသွားလေသည်။

၁၂ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့ထင်းအောင်

မြေပေါ်အရောက်တွင် စနစ်စနစ်ကြီးဖြစ်ကာ သတိလစ်သွား
လေတော့၏။

“ဟား... ဟား... ဟား”

လူဆိုးဝားပြများက သဘောကျစွာဖြင့် ဟားတိုက်ရယ်မော
လိုက်ကြလေသည်။ ဘီလူးကြီးဖုံးက...။

“ကဲ... ခင်ဗျားကော”

အဘိုးအိုကိုဟောက်လိုက်၏။

အဘိုးအိုက...။

“မင်းက ငါ့ကိုကိုင်ပေါက်ချင်လို့လား”

“ဪ... ခင်ဗျားကစမ်းကြည့်ချင်လို့ကိုး၊ ရပါတယ်ဗျာ”

ဘီလူးကြီးသည် လက်တစ်ဖက်ဆန့်ထုတ်ကာ အဘိုးအို၏
လည်ကုမ်းကိုဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။ လူငယ်ကဲ့သို့ အဘိုးအိုအားကိုင်ပေါက်
ပစ်ရန်ဟန်ပြင်သည်။

သို့သော်...။

အဘိုးအိုမှာ မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်ပမာရှိနေ၏။

ဘီလူးကြီးဖုံးက အားစိုက်ပြီးဆွဲလိုက်၏။

သို့သော် လှုပ်ပင်မလှုပ်ဘဲရှိရာ ဘီလူးကြီးဖုံး မျက်လုံးဖြူ၊

သွားလေသည်။

အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးမိတ် (၀) ♦ ၁၃

“ခင်... ခင်ဗျား”

အဘိုးအိုကပြုံးပြရင်း...။

“ဘယ်လိုလဲ... မင်းဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘူးလား”

အဘိုးအိုစကားကြောင့် ဘီလူးကြီးဖုံး ဒေါသခြောင်းခြောင်း
ထွက်သွားသည်။

“ခင်ဗျား ခုချက်ချင်းအောက်ဆင်းလာခဲ့စမ်း”

အဘိုးအိုကရယ်မောလိုက်ပြီး...။

“မင်း ငါ့ကိုဆွဲမချနိုင်ဘူးလား၊ ငါကဆင်းလာရမှာလား”

ခရီးသွားကုန်သည်များသည် အဘိုးအိုက အာခံနေသည်ကို
မြင်သည့်အခါ တအံတဩဖြစ်တုန်ကြလေသည်။

“ခုကွပ်... ဒီအဘိုးကြီးတော့သေတော့မှာပဲ”

“ဒီအဘိုးကြီး ရူးများရူးနေပြီလားမသိဘူး”

“ဟေ့ တိုးတိုးပြော... သူကစားပြတော့ကိုမကြောက်ဘူးကွ”

“စားပြတော့ကိုဆုံးမလိုက်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် တီးတိုးဝေဖန်သံများထွက်ပေါ်
လာလေသည်။ ဘီလူးကြီးဖုံးက...။

“ဟေ့... ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်ကြစမ်း”

ခရီးသွားကုန်သည်များ ချက်ချင်းငြိမ်ကျသွားတော့သည်။

၁၄ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့စဉ်အောင်

ဘီလူးကြီးဖုံးက တစ်ဆက်တည်းမှာပင်

“ဟေ့ကောင်တွေ... ဘာလုပ်နေကြတာလဲ၊ ခေါင်းမာတဲ့ အဘိုးကြီးကို လှည်းပေါ်က ဆွဲချလိုက်ပါတော့လား”

ဟု သူ၏တပည့်များအား အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

ဓားပြများသည် ချက်ချင်းပင် အဘိုးအိုရှိသောမြင်းလှည်း အနီးသို့ပြေးလာကြပြီး မြင်းလှည်းကိုဝိုင်းရံထားလိုက်ကြသည်။

ဓားပြတစ်ယောက်က

“အဘိုးကြီး မြင်းလှည်းပေါ်ကဆင်းလိုက်စမ်း”

ဟု အော်ဝေါက်လိုက်၏။ အဘိုးအိုက

“ငါ့ကိုဆွဲချလို့ရရင်တော့ ဆင်းပါ့မယ်ကွာ”

“တောက်.... ခင်ဗျားကသေချင်ပြီကိုး။ ကဲ သတိသာထား ပေတော့”

ဓားပြသုံးယောက်သည် ဓားကိုယ်စီဖြင့်အဘိုးအိုကိုဝိုင်းခုတ် လိုက်ကြလေတော့သည်။ အဘိုးအိုက

“မင်းတို့ကဓားကိုင်ပြီး ဓားကိုဘယ်လိုအသုံးပြုရမယ်ဆိုတာ သိလို့လား”

ဖြောဖြောဆိုဆို ဓားပြတစ်ယောက်၏လက်ထဲမှဓားကို လှ ယူပြီးတုံ့ဆမ်းလိုက်ရာ

အမွှေးတပည့်မိုက် (၉) ♦ ၁၅

“ဝုန်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

စူးရှသောအော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး....

ဓားပြများ ဝရန်းသုန်းကားဖြစ်သွားကြလေသည်။

“ဟာ”

ဘီလူးကြီးဖုံး ချက်လုံးဖြူးချက်ဆန်ဖြူးဖြစ်သွားလေသည်။

အဘိုးအိုမှာ ခေသုမဟုတ်ကြောင်းသဘောပေါက်သွားကာ....

“ဟေ့ကောင်တွေ... ဝိုင်းတိုက်ကြပါတော့လား”

ကြောင့်အမ်းအမ်းဝေးကြည့်နေကြသည့် သူ၏လူများအား

အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ထိုအခါ

“သေပေတော့”

“ယား”

သွေးစောနေကြသောဓားပြများသည် အဘိုးအိုထံမြှေးဝင် လာပြီးတရကြမ်းတိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် အဘိုးအိုသည် မြင်းလှည်းပေါ်မှဆင်းလာပြီး ဖြစ်သည်။ မြေပေါ်ခြေချသည်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ပတ်လှည့်ကာ ဝိုင်း ရံလာကြသည့်ဓားပြများအား တိုက်ခိုက်ပစ်လိုက်လေသည်။

၁၆ ♦ ကိုသိုလ်နေလင်းအောင်

ခေးရောင်များ ပွေးပွေးလှုပ်သွားသည်။

သံသီချမ်း ပြင်းထန်စွာ ထိတွေ့စိစေသာအသံများထွက်ပေါ်လာပြီးမရှေးမနှောင်းမှာပင်

“အား”

“အမယ်လေး”

“သေပါပြီဗျ”

စူးရှသောအော်ဟစ်သံများထွက်ပေါ်လာကာ ခေးပြုများ ထွေးခနဲ ထွေးခနဲ လဲကျသွားလေသည်။ လူမဆန်သော ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သည့်ခေးပြုများကို အဘိုးအိုက ပြင်းထန်ပြတ်သားသော နည်းလမ်းဖြင့် တုံ့ပြန်လိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ခေးပြုများသည် ယခုလိုအဖြစ်မျိုးနှင့် တစ်ကြိမ်မှမကြံ့ဖူးသဖြင့် ထိတ်လန့်သွားကြတုန်သည်။

အဘိုးအို၏တိုက်ခိုက်မှုကို ကြောက်ရွံ့သွားကြလေသည်။

“ဟာ မဖြစ်ဘူးဟေ့၊ နောက်ဆုတ်”

“အဘိုးကြီးမလွယ်ပါလား”

“ဟာ သေတော့မှာပဲ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အလန့်တကြားအော်ပြောလိုက်ကြပြီး ဒရောသောပါး နောက်ဆုတ်သွားကြလေတော့သည်။

အထွေထွေဦးစွာ (၀) ♦ ၁၇

အဘိုးအိုက သဘောကျစွာရယ်မောရင်း

“လက်ကြောတင်းအောင်လုပ်မစားဘဲ လူယက်တိုက်ခိုက်ချင်တဲ့အချောင်သမားတွေ၊ ခု မင်းတို့ဘာတတ်နိုင်ကြသေးလဲ” ဘီလူးကြီးဖိုး ဒေါသခြောင်းခြောင်းထွက်သွားလေသည်။

“တောက် ဒီကနေ ခင်ဗျားကိုမရှင်းပစ်ရရင် ကျွန်ုပ် လူမလုပ်ဘူး”

ကြုံးဝါးရင်းရှေ့သို့ခုန်ဝင်ကာ သူ၏လက်စွဲတော်သံပုဆိန်ဖြင့်ငှေ့ယမ်းတိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

“ဝိုး ... ဝိုး ... ဝိုး”

လေတိုးသံ ကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာလေသည်။

သံပုဆိန်ငှေ့ယမ်းရာမှ ထွက်ပေါ်လာသောအရိပ်များသည် အဘိုးအို၏တစ်ကိုယ်လုံးကို လွှမ်းခြုံသွားလေသည်။ ဘီလူးကြီးဖိုး၏ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် အဘိုးအို လဲကျသေဆုံးသွားရတော့မည်ဟု အားလုံးကထင်မှတ်သွားကြ၏။

ခရီးသွားကုန်သည်များဆိုလျှင် မျက်စိမျက်နှာပျက်ကာ ခြေကော်ငံမိ လက်မကိုင်မိဖြစ်သွားကြတုန်သည်။

အကြောင်းမှာ... အဘိုးအိုသေဆုံးသွားပါက သူတို့ဘဝ ခြားဦးလှည့်လာမည်စိုးသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

၁၈ ♦ ကတ္တုဘိုလ်နေထင်းအောင်

“ဒုက္ခတော့ရောက်ပါပြီ”

ခရီးသွားကုန်သည်များသည် ညည်းတွားရင်းငိုရမလိုဖြစ်နေကြတော့သည်။ ထိုစဉ် ...

“ခြွမ်း”

“အား”

စူးရှကျယ်လောင်သောအသံနှင့်အတူ ဘီလူးကြီးလက်ထဲမှ သံပုဆိန်ကြီးသည် အဝေးသို့လွင့်စဉ်သွားကာ သစ်ပင်တစ်ပင်တွင် ဒုတိယခန့်စိုက်ဝင်သွားသည်။

ဘီလူးကြီးဖုံးကိုယ်တိုင်လည်း...

ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်ဖြင့် နောက်ဆုတ်သွားရလေတော့သည်။

အဘိုးအိုရယ်မောလိုက်သည်။

“မင်းမှာ လက်နက်မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ ငါကလဲ လက်နက်မသုံးတော့ပါဘူးကွာ”

အဘိုးအိုကပြောရင်း လက်ထဲမှစားကိုပစ်ချလိုက်သည်။

ဘီလူးကြီးဖုံး ခံပြင်းခေါသထွက်နေသည်။

“ခင်ဗျားဘယ်သူလဲ... ဘာကြောင့် ကျုပ်တို့ကို ဒုက္ခပေးတာလဲ”

ထိုစကားကြောင့် အဘိုးအို မျက်နှာရှုံ့မှသွားသည်။

အမွေခံတပည့်ပိုက် (၀) ♦ ၁၉

“ကောင်းကွာ... မင်းလိုလူဆိုးစားပြတစ်ယောက် ဒီမေးခွန်းမျိုးပြန်မေးရသေးတယ်။ ရယ်စရာကောင်းလိုက်တာ၊ ငါကမင်းတို့လိုလူဆိုးစားပြတွေကို ဆုံးမဖို့ တမင်လိုက်လာတာကွ”

“သတ္တိရှိရင် ခင်ဗျားဘယ်သူလဲဆိုတာပြောပါ”

“ဟား... ဟား... ဟား... ငါနာမည်ပြောပြဖို့ မင်းနဲ့ မတန်သေးဘူးကွ၊ စာ... မင်းကိုမေးမယ်၊ မှန်မှန်ဖြေစမ်း”

“ဘာဗျာ...”

“ဒီနယ်မှာ ပြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့စားပြမှု့သယံရှစ်မှု့မှာ မင်းနဲ့အတူ ပါဝင်ခဲ့တဲ့လူနှစ်ယောက်ဟာ ဘယ်သူတွေလဲ”

“ဟင်...”

ဘီလူးကြီးဖုံးမျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ခင်... ခင်ဗျား”

“ငါမေးတာမှန်မှန်ပြောစမ်း”

ဘီလူးကြီးဖုံး ပါးစပ်ပိတ်ထားသဖြင့် အဘိုးအိုက...

“မင်းမဖြေလဲငါသိတယ်၊ အဲဒီလူနှစ်ယောက်ဟာ ကျားခံတပ်ကမဟုတ်လား”

ဘီလူးကြီးဖုံးကဒေါပုပ္ဖနှင့်...

“ဟုတ်တော့ကော ဘာဖြစ်သလဲ”

၂၀ ♦ ထက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

အဘိုးအိုကမဲ့ပြုံးတစ်ချက်ပြုံးကာ

“ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ မကြာခင်သိရမှာပေါ့၊ ကဲ မင်း ငါ့သိုင်းကွက်တစ်ကွက်ကိုရှောင်ဖို့သာပြင်တော့”

“ကျုပ်ကဂရုစိုက်ရမှာလား”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဘီလူးကြီးဖုံးသည် ဝတ်ထားသောစား မြှောင်တစ်လက်ကို တိတ်တဆိတ်ထုတ်ယူကာ အဘိုးအိုအား ပစ်ပေါက်လိုက်လေသည်။

အလစ်ချောင်းကာ အကောက်ကြဲလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“မင်းအကြံ ဒါအကုန်ပဲလား”

အဘိုးအိုက ဘီလူးကြီးဖုံးပစ်ပေါက်လိုက်သောစားကို ဖမ်းယူပြီး ပြန်လည်ပစ်ပေါက်လိုက်ရာ....

“ဝှစ်”

“ဒုတ်”

“အား”

စားမြှောင်သည် ဘီလူးကြီးဖုံးသည်မျှသို့ တည့်မတ်စွာစိုက်ဝင်သွား၏။ ဘီလူးကြီးဖုံးသည် တစ်ချက်သာအောင်နိုင်ပြီး ခွေခနဲလဲကျသွားလေသည်။

ဘီလူးကြီးဖုံး အမိုက်ဇာတ်သိမ်းသွားသည်နှင့်....

အမွေခံတပည့်ပီတိ (၀) ♦ ၂၁

ကျန်စားပြများသည် မိုက်သွေးမပြနိုင်ကြတော့ဘဲ ဖနောင့်နှင့်တင်ပါး တစ်သားတည်းကျအောင် ထွတ်ပြေးသွားကြလေတော့၏။

၀၀၀၀

စားပြများ ထွက်ပြေးသွားကြပြီဖြစ်သည်။

ခရီးသွားကုန်သည်များ ယခုမှ သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။

အဘိုးအိုအနီးသို့ ဝိုင်းအုံကာ ကျေးဇူးတင်စကား ပြောလိုက်ကြလေသည်။

အဘိုးအိုက

“ကျုပ်ကို ကျေးဇူးတင်စရာမလိုပါဘူးများ၊ ကျုပ်က လူဆိုးစားပြတွေကိုတမင်လိုက်ရှာပြီးဆုံးမနေတာပါ။ ကဲ အချိန်ရှိတုန်း ခရီးဆက်ကြပေတော့၊ ရှေ့ဆက်သွားရမဲ့ခရီးလမ်းမှာ နှောင့်ယှက်မဲ့လူတွေ ရတော့မှာမဟုတ်တော့ပါဘူး”

ကုန်သည်ခေါင်းဆောင်က

“မိတ်ဆွေကြီးက ကျုပ်တို့နဲ့အတူမလိုက်တော့ဘူးလား”

“ကျုပ်မှာ တခြားကိစ္စလေးတွေရှိနေသေးလို့ မလိုက်တော့ပါဘူး၊ ကဲ... ကျုပ်တို့သွားခွင့်ပြုပါဦးဗျာ”

၂၂ ♦ ဓာတ္တသိုလ်နေလင်းအောင်

စကားဆုံးသည်နှင့် အဘိုးအိုသည် ခြေလှမ်းကျကျပြင်ထွက်
ခွာသွားလေသည်။ ကုန်သည် ငေးမောကြည့်နေဆဲမှာပင် အဘိုးအို
သည် အဝေးသို့ရောက်ရှိသွားပြီး မြင်ကွင်းမှကွယ်ပျောက်သွားလေ
တော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ---

မြေပေါ်၌ လဲကျသတိလစ်နေသောလူငယ်သည် သတိရ
လာပြီး ဟိုဟိုသည်သည်ကြည့်လိုက်၏။ မြေပေါ်၌ သွေးသံရဲရဲဖြင့်
လဲကျဆဲဆဲဆုံးနေသည့်ခားပြဲများကိုတွေ့ရသည်အခါ ---

“အမယ်လေးဗျ”

ခူးချားပျော့ရွေတာ မြေပေါ်ပြန်လဲကျသွားပြီး သတိလစ်
မေ့မြောသွားပြန်လေတော့၏။

၀၀၀၀

အတင်းအကျပ်

ရန်အန်းမြို့ ---

ရန်အန်းမြို့သည် စည်ကားသိုက်မြိုက်လှသော မြို့တော်
ကြီးတစ်ခုဖြစ်သည်။ ခရီးသည်များ၊ ကုန်သည်ပွဲစားများ၊ ဒေသန္တရ
ဗဟုသုတရှာဖွေသူများ၊ သိုင်းလောကသားများ၊ ဝင်ထွက်သွားလာ
မစဲတဆဲသံရှိသော မြို့တစ်မြို့ဖြစ်လေသည်။

ရန်အန်းမြို့တော်ကြီးတွင်---

မင်းစိုးရာဇာများ၊ သူဌေးသူကြွယ်များနေထိုင်လျက်ရှိကြ
သည့်နည်းတူ သိုင်းလောကမှထင်ရှားသောသိုင်းဆရာကြီးများလည်း
နေထိုင်လျက်ရှိကြစေသည်။

ရန်အန်းမြို့၌မှီတင်းနေထိုင်ကြသော သိုင်းဆရာကြီးများ
တွင် အရှေ့ဘက်ဆင်ခြေဖူးအရပ်၌ခြံဝင်းကျယ်ကြီးဖြင့် နေထိုင်လျက်
ရှိသောသိုင်းရာဇာတင်မင်းသည်လည်း---

www.burmeseclassic.com

၂၄ ♦ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

တစ်ယောက်အပါအဝင်ဖြစ်သည်။

သိုင်းရာဇာတင်မင်းသည် သူ၏ ထူးခြားထက်မြက်သော
ကေရာဇ်မားသိုင်းဖြင့် သိုင်းရာဇာဘွဲ့ထူးကိုဆွတ်ခူးခဲ့သူဖြစ်သည်။

သိုင်းရာဇာတင်မင်းသည် ဇနီးသည်ကွယ်လွန်ပြီးနောက်
သားဖြစ်သူတင်ရှောင်နှင့်အတူ အေးချမ်းစွာနေထိုင်ခဲ့လေသည်။

သိုင်းလောကသားများသည်....

သိုင်းရာဇာတင်မင်းအား ရိုသေလေးစားကြသည်။

ကြည်ညိုကြသည်။

သိုင်းလောကအား အနက်ရောင်သိုင်းသမားများနှင့်ခူစရိုက်
သမားများကနှောင့်ယှက်လာကြသောအခါ သိုင်းရာဇာတင်မင်း
သည် အဖြူရောင်သိုင်းသမားများတက်မှရပ်တည်ခဲ့ပေသည်။

သို့သော်....

သိုင်းရာဇာတင်မင်း၏တဏှာဖို့စရိုက်မှန်ကို သူကိုယ်တိုင်က
လွှဲပြီး မည်သူမျှသိနိုင်ကြလိမ့်မည်မဟုတ်ချေ။

အမှန်ဆိုလျှင်.... သိုင်းရာဇာတင်မင်းသည် သိုင်းလောက
သားတို့ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိသည့်အတိုင်း သိုင်းလောက၌ ယှဉ်ပြိုင်နိုင်သူ
မရှိသော ဖြိုင်ဘက်တင်းသိုင်းသမားကြီးဘဝကို မက်မောသူဖြစ်လေ
သည်။

အမွှေခံထပ်မံပိုင် (၀) ♦ ၂၅

တစ်နေ့နေ့တစ်ချိန်ချိန်တွင် ဖြိုင်ဘက်တင်းသိုင်းသမားဖြစ်
လာရမည်ဟု သန္နိဋ္ဌာန်ချကာလျှို့ဝှက်စွာကြံစည်ကြိုးစားနေသူလည်း
ဖြစ်စေသည်။

၀၀၀၀

သိုင်းရာဇာတင်မင်းသည် စကြိုလမ်းအတိုင်းလျှောက်လာ
ပြီး အဆောင်လေးတစ်ခုအတွင်းသို့ဝင်လိုက်သည်နှင့် စားပွဲတစ်လုံး
တွင်ထိုင်ကာ စာဖတ်နေသော လူငယ်တစ်ယောက်အား တွေ့မြင်
လိုက်ရလေသည်။

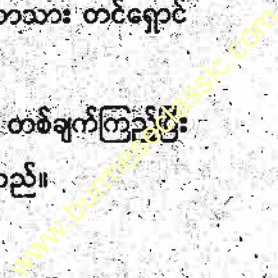
ထိုလူငယ်မှာယောက်ျားပီသစွာချောမောခန့်ညားပြီး ပျော့
ပျော့ပျောင်းပျောင်းရှိလေသည်။

အခန်းတွင်းသို့ သိုင်းရာဇာတင်မင်းဝင်လာသည်ကိုပင်သတိ
မပြုမိဘဲ စာအုပ်ကိုသင်္ကြမ်းမကြီးဖတ်ရှုနေ၏။

ထိုလူငယ်မှာ....

သိုင်းရာဇာတင်မင်း၏တစ်ဦးတည်းသောသား တင်ရှောင်
ဖြစ်ပါသည်။

သိုင်းရာဇာတင်မင်းသည် သားဖြစ်သူကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး
စိတ်ပျက်သောအမှုအရာများဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

၂၆ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“အဟမ်း”

သူ ချောင်းတစ်ချက်ဟန်လိုက်တော့မှ တင်ရှောင်သည် သတိဝင်လာပြီး ခေါင်းမောကြည့်လာလေသည်။

သိုင်းရာဇာတင်မင်းကိုတွေ့လျှင်

“ဟင် ဖေဖေ”

စာအုပ်ကို စားပွဲပေါ်ချကာ ထိုင်ရာမှ ကပျာကယာထလေ သည်။ သိုင်းရာဇာတင်မင်းက

“သားကိုသိုင်းပညာသင်ဖို့ဖေဖေပြောခဲ့တာ အကြိမ်ခေါင်း မနည်းတော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ဖေဖေ ပြင်းပြင်းထန် ထန်သတိပေးခဲ့တယ်၊ တစ်လအချိန်ယူပြီး စဉ်းစားပါ၊ တစ်လပြည့်ရင် အဖြေမေးရမယ်၊ သားပေးတဲ့အဖြေပေါ်မူတည်ပြီး သားရဲ့ဘဝရှေ့ ရေးအတွက် ဖေဖေဆုံးဖြတ်မယ်လို့ပြောခဲ့တယ်နော်၊ ဟုတ်တယ်မ ဟုတ်လား?”

“ဟုတ်ပါတယ်ဖေဖေ”

“က... ဒီနေ့ဟာတစ်လပြည့်တဲ့နေ့ပါ၊ ဖေဖေခွင့်ပြုတဲ့အချိန် စေ့သွားပြီ၊ သားရဲ့သဘောထားကိုပြောပေဖော့”

တင်ရှောင်အကျပ်ရိုက်သွားသည်။ ဖခင်ဖြစ်သူက သူ့အား သိုင်းပညာသင်ကြားစေလိုသည်။

အမွှေးတစ်ညပိုက် (၀) ♦ ၂၇

သူကမူ သိုင်းပညာကို လုံးဝဝါသနာမပါချေ။ စာပေပညာကိုသာ ဝါသနာထုံမိသည်။ တစ်နေ့တွင် စာဆိုတော် အကျော်အမော်ကြီးဖြစ်လိုသည်။ ဖခင်ဖြစ်သူ၏ဆန္ဒနှင့် သူ၏ဆန္ဒမှာ တောင်နှင့်မြောက်လို ကခြားစီဖြစ်နေပေတော့သည်။

တင်ရှောင်ငြိမ်နေသဖြင့် သိုင်းရာဇာတင်မင်းက

“က... သား ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ထားသလဲ”

ဟုထပ်မေးလေသည်။

တင်ရှောင်က

“ဖေဖေ ကျွန်တော် သိုင်းပညာမသင်လို့မဖြစ်ဘူးလားဟင်”

သိုင်းရာဇာတင်မင်းမှာ မသိမသာမျက်နှာပျက်သွားလေ သည်။ သားဖြစ်သူအစား သိုင်းပညာသင်ရန်ပြောရသည်မှာ လက်ဝင် လှသည်။ စိတ်လည်း ရှေ့ညီချင်တော့ပေ။

“ဒီမှာသား ဖေဖေဟာ သိုင်းရာဇာဆိုတဲ့ဘွဲ့ထူးကိုပိုင်ဆိုင် ပြီး သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးရဲ့ ကြည်ညိုလေးစားမှုကိုခံရတာတောင် ဖေဖေကိုယ်ဖေဖေ ပြည့်စုံပြီလို့မယူဆသေးဘူး။ သိုင်းပညာဆိုတာ အဆုံးအစမရှိအောင် နက်ရှိုင်းကျယ်ပြန့်တဲ့သဘောရှိတယ်၊ မျက်နှာ ဖြတ်ကြိုးစားလေ့လာနေရဆဲပဲဆိုတာ သိတယ်မဟုတ်လား”

၂၀ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“ဟုတ်ကဲ့ သိပါတယ်ဖေဖေ”

မှန်ပေသည်။

သိုင်းရာဇာတင်မင်းသည်... သိုင်းပညာနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် အလွန်လောဘကြီးသူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း တင်ရှောင်ကောင်းစွာသိရှိထားလေသည်။

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက

“ဖေဖေ နှစ်ပေါင်းများစွာအပင်ပန်းခံပြီး ဇွဲလို့လနဲ့ ရထားခဲ့တဲ့သိုင်းပညာရပ်တွေကို သားက အမွေဆက်မခံရင် ဘယ်လောက်နုမြောစရာကောင်းလိက်မလဲ၊ တွေးကြည့်စမ်းပါ၊ ဖေဖေရဲ့မျိုးဆက်ပြတ်သွားမှာကို ဖေဖေမလိုလားဘူး၊ ဧကရာဇ်စားသိုင်းလို ဆန်းပြားထက်မြက်တဲ့စားသိုင်းမျိုး သိုင်းလောကမှာ များများစားစား ရှိတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ ကဲ ဖေဖေသိုင်းပညာအမွေကိုဆက်ခံတဲ့အနေနဲ့ သားသိုင်းပညာသင်မယ်မဟုတ်လား”

သူက အာပေါက်အောင်ရှင်းပြသော်လည်း တင်ရှောင်မှာ နားမဝင်ဘဲ မတုန်မလှုပ်ရှိနေလေသည်။

သိုင်းရာဇာတင်မင်းသည် အေးတိအေးစက်ရှိနေသောသားဖြစ်သူကိုကြည့်ကာ ခံဖြင်းလာ၏။

“ကဲ သား ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ထားသလဲ ပြောပါ”

အမွေခံတစ်ပိုင် (၀) ♦ ၂၆

တင်ရှောင်က

“ဖေဖေ ကျွန်တော် မသင်ချင်လို့မရဘူးလား”

“ဘာ”

သိုင်းရာဇာတင်မင်း၏အသံ ကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာလေသည်။

တင်ရှောင် ငြိမ်နေ၏။

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက

“မင်း ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်ထားသလဲဆိုတာ ပြတ်ပြတ်သားသားပြောစမ်း”

“ဖေဖေ ကျွန်တော်....”

“မင်း ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ထားသလဲပြော”

“ကျွန်တော်”

“အို... ကြာပါတယ်၊ သိုင်းပညာသင်မလား မသင်ဘူးလား ပြော....”

“ကျွန်တော်”

သိုင်းရာဇာတင်မင်း စိတ်မရှည်တော့ပါ။

“မင်း ဒီလောက် မပြောဝံ့အောင်ဖြစ်နေတာ ဘာလဲ၊ သိုင်းပညာမသင်ချင်လို့မဟုတ်လား”

၃၀ ♦ ထက္ကုဆိုင်နုလင်းအောင်

တင်ရှောင်မပြောသာတော့ဘဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဖေဖေ”

“တောက်”

သိုင်းရာဇာတင်မင်း ဒေါသတကြီးတောက်ခေါက်လိုက်လေသည်။ တင်ရှောင်သည် လှုပ်ရှေ့ညှိသော်လည်း အလွန်ခေါင်းမာသူ ဖြစ်နေသည်မဟုတ်ပါလား။

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက

“နေစမ်းပါဦး... မင်းကဘာကြောင့်သိုင်းပညာမသင်ချင်ရတာလဲ”

“ကျွန်တော် ဝါသနာမပါလို့ပါဖေဖေ”

“ဘာကွ... သိုင်းသမားရဲ့သာအား သိုင်းပညာသင်ရမှာကို ဝါသနာမပါဘူးဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်က သိုင်းပညာထက်စာပေပညာကိုပိုပြီးဝါသနာမပါပါတယ်ဖေဖေ”

သိုင်းရာဇာတင်မင်း မျက်နှာကြီးနို့ မဲ့သွား၏။

“ကောင်းကွာ... မင်း တကယ်မသင်ချင်ဘူးဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ဖေဖေ”

သိုင်းရာဇာတင်မင်း၏မျက်နှာ ခက်ထန်တင်းမာသွား၏။

အမွေ့ထည်ပိုက် (၀) ♦ ၃၁

“ကောင်းပြီ မင်းကခြံသဘောကိုမလိုက်ဘဲ ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ်ဆိုရင် ငါကလဲ ပြတ်ပြတ်သားသားဆုံးဖြတ်ရမှာပေါ့”

တင်ရှောင်ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်သည်။

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက

“မင်းသဘောနဲ့မင်းငြင်းတဲ့အတွက် ငါ့အိမ်ကမင်းထွက်သွားပေတော့၊ မင်းကို သားကစံယောက်လို့ ငါသဘောမထားနိုင်တော့ဘူး။ မင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါဘာမှတာဝန်မယူနိုင်တော့ဘူး”

“ဖေဖေ”

ဖခင်ဖြစ်သူ၏ပြတ်သားသောစကားကြောင့် တင်ရှောင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသည်။

“ဖေဖေ ကျွန် ကျွန်တော်”

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက လက်ကာပြုလိုက်သည်။

“မင်း... ဘာမှပြောမနေနဲ့တော့၊ မင်းကြိုက်တဲ့လမ်းကို

မင်း ရွေးလိုက်သလို ငါကလဲ ပြတ်ပြတ်သားသားဆုံးဖြတ်ရမှာပဲ၊ အေး... တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ သိုင်းပညာသင်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီဆိုရင်တော့ အိမ်ကို အချိန်မရွေးပြန်လာနိုင်တယ်၊ ကဲ မင်းနဲ့ အဝတ်အစားတွေသိမ်းပြီး ထွက်သွားပေတော့”

စကားအဆုံးတွင်...

၃၂ ♦ တက္ကသိုလ်ငနုလင်းအောင်

သိုင်းရာဇာတင်မင်းသည် ချာခနုလှည့်ကာ အတောင်လေး ထဲမှထွက်သွားလေသည်။

သားဖြစ်သူက သူ့ကိုတောင်းပန်တိုးလျှိုးလာမည်လောဟု နောက်ဆံငင်နေသေးသည်။

သို့သော်... တင်ရှောင်က တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်သဖြင့် သိုင်း ရာဇာတင်မင်း ရိ၍ခေါ်သထွက်ကာ ခြေသံပြင်းပြင်းနင်းပြီးထွက်သွား လေတော့၏။

၀၀၀၀

ယနေ့ ...

သိုင်းရာဇာတင်မင်းတစ်ယောက် ခေါ်သခြောင်းခြောင်း ထွက်နေလေသည်။ သားဖြစ်သူတင်ရှောင်က သူ၏စကားကိုနားမ ထောင်ဘဲ ပယ်ရှားလိုက်ပြီမဟုတ်ပါလား။

သိုင်းရာဇာတင်မင်းသည် လက်နှစ်ဖက်နောက်ပစ်ကာ ဧည့်ခန်းဆောင်ထဲခေါက်တို့ခေါက်ဖြန်လျှောက်ရင်း ဂနာမပြစ်ဖြစ်နေ လေသည်။

ခဏအကြာတွင်... တင်ရှောင်သည် အထုပ်အဖိုးသယ် ကာ အိမ်မှထွက်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း အိမ်ထိန်းကြီးက လာရောက် သတင်းပို့လေသည်။

“တောက် ... ဘာမှ အသုံးမကျတဲ့အကောင်၊ ဆန်ကုန်ဖြေ လေး ဒီလိုကောင်မျိုးကို သားတော်ရတာတောင် ရှက်စရာကောင်း နေပြီ”

သိုင်းရာဇာတင်မင်းသည် မကျေမနပ်ဖြင့် တကွတ်ကွတ် ရေညှိရင်း သိုင်းရာဇာခြံဝင်းမှ မည်သူမဆို တင်ရှောင်အား အကူ အညီမပေးရ၊ လျစ်လျူရှုထားရမည်ဟု အမိန့်ထုတ်လိုက်လေသည်။

တင်ရှောင်ကို နောင်ကြဉ်အောင်ပစ်ပယ်ထားမည်ဟု ဆုံး ဖြတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

၃၄ ♦ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

မည်သို့ဆိုစေ ... တင်ရှောင်သည် သူ၏သားဖြစ်ပါသည်။
ထို့ကြောင့် တင်ရှောင်နှင့်ပတ်သက်ပြီး အကြီးအကျယ်စိတ်
ဆင်းရဲနေရလေတော့သည်။

သိုင်းရာဇာတင်မင်း နေမထိထိုင်မသာဖြစ်နေစဉ် အစောင့်
တစ်ယောက်ရောက်လာပြီး ဦးညွတ်ဂါရဝပြုကာ ...

“သခင်ကြီးခင်ဗျား ဧည့်သည်တစ်ယောက် ရောက်လာပြီး
သခင်ကြီးကိုတွေ့ခွင့်တောင်းနေပါတယ်”

သိုင်းရာဇာတင်မင်း မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“ဧည့်သည် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်သခင်ကြီး”

“ဘယ်ကဧည့်သည်လဲ၊ ငါ ဒီမှာစိတ်ရှုပ်နေတာ မင်းမသိဘူး
လား၊ ဘယ်ဧည့်သည်ကိုမှ လက်ခံမတွေ့နိုင်ဘူး”

“ဟို... ဟို... ဧည့်သည်လေးက သခင်ကြီးအတွက် လက်
ဆောင်ပစ္စည်းလာဖို့တာပါ၊ မြောက်ကျွန်းကလာတာလို့ပြောပါတယ်”

“ဟေ ...”

သိုင်းရာဇာတင်မင်း အံ့ဩသွားသည်။

“မြောက်ကျွန်းကလာတာဟုတ်လား”

“အဲဒီလိုပြောပါတယ်သခင်ကြီး”

အမှောင်တည်ပိုင် (၀) ♦ ၃၅

“ဒါဖြင့် သူဟာ ရှမ်းအမျိုးအနွယ်မပါဟုတ်လား”

“သူနာမည်ရှမ်းစုလို့ခေါ်ပါတယ်”

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက ...

“အင်... ငါဟာ တစ်နေ့တည်းနဲ့ ကိစ္စထူးနှစ်ခုကြုံလိုက်ရ

တာကို၊ ကောင်းပြီ ဧည့်သည်ကိုခေါ်လာခဲ့ပါ”

အစောင့် ချက်ချင်းပြန်ထွက်သွားသည်။ တစ်ခဏအတွင်း
မှာပင် လူငယ်တစ်ယောက်ကိုခေါ်ဆောင်ကာ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ
လေသည်။

၀၀၀၀

၃၆ ♦ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ညော်သည် လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။

ယောက်ျားပီသစွာ ချောမောခံညားပြီး အသက်နှစ်ဆယ် ကျော်ခန့်ရှိသည်။ အစိမ်းရောင်အဝတ်အစားဝတ်ဆင်ထားသည်။

ကျောပေါ်တွင် အဝါရောင်ကျောပိုးအိတ်တစ်လုံးလွယ်ထားကာ ခါး၌ဓားတစ်လက်ချိတ်ဆွဲထား၏။ ထိုလူငယ်သည် ခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသည်နှင့်အေးစိမ့်သောဓား၏အငွေ့အသက်များ လွှမ်းမိုးသွားလေသည်။

လူငယ်သည် ဓားတစ်လက်ကဲ့သို့ ထက်မြက်မှုရှိကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လွင်နေပေသည်။ သိုင်းရာဇာတင်မင်းသည် လူငယ်ကို မျက်တောင်မခတ် အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

ဝါရင့်သိုင်းသမားကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ရာ ထိုလူငယ်သည် နောင်တစ်နေ့တွင် ထိပ်တန်းသိုင်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်လာမည်ဟု ခန့်မှန်းမိလိုက်သည်။

ထိုလူငယ်၏ ရုပ်သွင်မှ တည်ငြိမ်ခံညားသော်လည်း အလွန် တိကျပြတ်သားသူ... ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးလျှင် မဖြစ်မနေလုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်တတ်သူ... သံမဏိစိတ်ထားရှိသူဖြစ်ကြောင်း အကဲခတ်၍ရသည်။ ထိုလူငယ်နှင့်တင်ရှောင်တို့မှာ အသက်အရွယ်ချင်း မတိမ်းမယိမ်းရှိကြလိမ့်မည်ဖြစ်သည်။

အမွှေးထည်ပိုက် (၀) ♦ ၃၇

သိုင်းရာဇာတင်မင်းသည် အစိမ်းရောင်ဝတ်လူငယ်ကိုကြည့်ကာ စိတ်ထဲဖော်မပြတတ်နိုင်သောခံစားချက်များ ဖြစ်ပေါ်ခံစားလာရလေသည်။

ထိုလူငယ်နှင့်သွားတင်ရှောင်တို့မှာ ကွာချင်တိုင်းကွာခြားနေသည်မဟုတ်ပါလား။

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက မျက် တောင်မခတ် အကဲခတ်ကြည့်နေစဉ်မှာပင် လူငယ်သည် လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာဦးညွတ်အရိုအသေ ပြုလာလေသည်။

“ကျွန်တော်ရှမ်းစုက ဦးရီးတော်သိုင်းရာဇာကို ဂါရဝပြုပါ တယ်ခင်ဗျာ”

သူ၏လေသံသည် အသံသြဇာရှိပြီး မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်စိတ်ချသူဖြစ်ကြောင်း ပို၍ထင်ရှားလာစေသည်။

ငေးငိုင်နေသောသိုင်းရာဇာတင်မင်း ပြန်လည်သတိဝင်လာလေသည်။

“မင်း မြောက်ကျွန်းကလာခဲ့တာဟုတ်လား” ဟုမေးလိုက်၏။

ရှမ်းစုအမည်ရှိလူငယ်က

“ဟုတ်ပါတယ်... ဦးရီးတော်ကိုလာပြီးဂါရဝပြုတာပါ”

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက ရှမ်းစုအား မျက်မှောင်ကုပ်၍ကြည့်

ကာ

“မင်း ရှမ်းကျူးလွန်ဘယ်လိုပတ်သက်နေသလဲ”

ရှမ်းစုက

“ကျွန်တော်ဟာ မြောက်ကျွန်းပိုင်ရှင်ရှမ်းကျူးလွန်ဖွဲ့ကပျိုဝါးတို့ရဲ့တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်ပါတယ်။ မေမေဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးလလောက်ကစပြီး နေထိုင်မကောင်းဖြစ်ခဲ့တာ ခုဆိုအိမ်ရာထဲက မထနိုင်တော့ပါဘူး။ ဖေဖေနဲ့မေမေတိုင်ပင်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ဦးရီးတော်ဆီလွှတ်လိုက်ကြတာဖြစ်ပါတယ်”

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက ခေါင်းစာဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ....

“ဪ... မင်းမိဘတွေက လွှတ်လိုက်ကြတာကိုး။ ကဲ

သူတို့က ဘာတွေမှာလိုက်ကြတယ်ဆိုတာပြောပါဦး”

ရှမ်းစုကကိုယ်ကိုမတ်လိုက်ပြီး....

“ကျွန်တော်ဟာ မြောက်ကျွန်းစုမှာသိုင်းပညာသင်ခဲ့ရပေမဲ့ မပြည့်စုံဘူးလို့ ကျွန်တော်မိဘတွေက ယူဆကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဦးရီးထော်ဆီမှာတပည့်ခံပြီး ဧကရာဇ်စားသိုင်းကိုသင်ယူဖို့ စေလွှတ်လိုက်ကြတာပါခင်ဗျား”

သိုင်းရာဇာတင်မင်း မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။

ဧကရာဇ်စားသိုင်း

ဧကရာဇ်စားသိုင်းသည် ယခုအချိန်တွင် လောကပေါ်၌ သူတစ်ဦးတည်းသာ တတ်မြောက်ထားသောပညာဖြစ်သည်။

သူ၏ပညာကို သားဖြစ်သူတင်ရှောင်အား အမွေပေးရန် ရည်ရွယ်ထား၏။

သို့သော်... တင်ရှောင်တလက်မခံသည့်အပြင် သိုင်းပညာမသင်လိုသဖြင့် အိမ်မှပင်ထွက်ခွာသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ယခု ရှမ်းစုအမည်ရှိလူငယ်သည် ဧကရာဇ်စားသိုင်းပညာသင်ယူရန် အလွန်ဝေးလံသော မြောက်ကျွန်းမှနေ၍ရောက်ရှိလာလေပြီ။ သိုင်းရာဇာတင်မင်းအနေဖြင့် ရှမ်းစုအား သူ၏အစွမ်းထက်လှသည့်ဧကရာဇ်စားသိုင်းကို သင်ကြားပေးရမည်လော။

ရှမ်းစုက

“ကျွန်တော့်ဖေဖေဟာ ဦးရီးတော်နဲ့အတူ တစ်ဆရာတည်းမှာသိုင်းပညာသင်ကြားခဲ့ကြတဲ့ ပညာသင်ဘက် ညီအစ်ကိုတွေဖြစ်တယ်လို့ပြောပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့် မေမေဟာ ဦးရီးတော်တို့ဆရာရဲ့သမီးရင်းဖြစ်တယ်လို့လဲဆိုပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ဟာ ဧကရာဇ်စားသိုင်းကို ဦးရီးတော်ဆီမှာ သင်ယူခွင့်ရှိတယ်လို့ သိရတာပဲခင်ဗျား”

၄၀ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့စဉ်အောင်

သိုင်းရာဇာတင်မင်း မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။
အထက်ပါစကားအရ ရှမ်းစုသည် မိမိတို့၏အတိတ်ဇာတ်
ကြောင်းကို သိတန်သလောက်သိနေသူဟုသဘောပေါက်လိုက်၏။
ထို့ပြင်...
ဧကရာဇ်ဓားသိုင်းအား သင်ယူခွင့်ရှိသူဟု သဘောပေါက်
ထားသည့်ရှမ်းစုမှာ ထက်မြက်သောလူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း
ငြင်းမရမချေ။

သို့သော်...

ရှမ်းစုအနေဖြင့် သိုင်းလောကနှင့်ဆက်ဆံအတွေ့အကြုံတွင်မူ
သိုင်းရာဇာတင်မင်းအား မိနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက ...

“အင်း ငါတို့ကြီးပြောတာတွေနုနုပါတယ်ကွယ်၊ ဝေးလံလှတဲ့
မြောက်ကျွန်းကလာခဲ့ရတာရယ်၊ ငါတို့ကြီးမိဘတွေရဲ့ မျက်နှာရယ်
ကြောင့် ဦးရဲ့ဧကရာဇ်ဓားသိုင်းကိုသင်ပေးရမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ...”

သူက စကားတစ်ပိုင်းတစ်စနှင့်ရပ်ထားလိုက်သဖြင့်...

“ဦးရီးတော် ဘယ်လိုအကြောင်းကိစ္စများရှိနေလို့လဲဗျာ”

ရှမ်းစုက ဗျာပျာသလဲမေးလိုက်သည်။

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက ...

အထွေထွေသည့်ပိုက် (၁) ♦ ၄၁

“တူတော်မောင် တစ်နေ့ ကျုပ်ဆီကိုရောက်လာလိမ့်မယ်
ဆိုတာ ကျုပ်မသိခဲ့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကျုပ်ရဲ့သားကိုတောင် သင်မ
ပေးခဲ့တဲ့ဧကရာဇ်ဓားသိုင်းပညာကို ကျုပ်အတွက် ကိစ္စသုံးခုဖြေရှင်း
ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်တဲ့လူကိုသာသင်ပေးမယ်လို့ သန့်ဇွန်နုထားလို့
ပါကွယ်”

ရှမ်းစုက အံ့သြသွားဟန်ဖြင့်...

“ဦးရီးတော်ရဲ့သားကိုတောင် သင်မပေးခဲ့ဘူး၊ ဟုတ်လား
ဟင်”

သိုင်းရာဇာတင်မင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ်ရဲ့သားဟာ သူ့ကို ဧကရာဇ်ဓားသိုင်း
သင်မပေးလို့ စိတ်ဆိုးပြီး ဒီကနေ့ပဲ အိမ်ကထွက်သွားပါတယ်၊ ခုလို
တူတော်မောင်ရောက်လာတာဟာ ထူးခြားတဲ့တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုလို့
ဆိုရတော့မှပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ကျုပ်အတွက် ကိစ္စသုံးခုဆောင်
ရွက်ပေးနိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ်က တူတော်မောင်ကို ဆရာစား
မချန် ဧကရာဇ်ဓားသိုင်းတစ်ခုလုံးသင်ပေးလိုက်မယ်လို့ ကတိပေးပါ
ဘယ်ကွယ်”

ရှမ်းစုသည် တင်ရှောင်ကဲ့သို့ အားတုံ့အားနာဖြစ်သွားသည့်
အသွင်မရှိသလို...

၄၂ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

တွေးတောစဉ်းစားခြင်း၊ ငေးမောနေခြင်းရှိလည်း လုံးဝ
မရှိသူဖြစ်သည်။

သိုင်းရာဇာတင်မင်း၏စကားဆုံးသည်နှင့်...

“ဘယ်လိုကိစ္စများဆောင်ရွက်ပေးရမလဲဆိုတာ အမိန့်ရှိပါ
ခင်ဗျာ”

ဟုချက်ချင်းမေးလိုက်လေသည်။

သိုင်းရာဇာတင်မင်းသည် မျက်နှာတည်နေသော်လည်း သူ
၏မျက်လုံးများတွင် ပြုံးရိပ်သန်းလာလေသည်။

“တူတော်မောင်က ကျုပ်အတွက် ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်မယ်
ဆိုတဲ့သဘောလား”

သွေးတိုးစမ်းသလိုမေးရာ ရှမ်းစုက

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ဆောင်ရွက်ပေးပါ့မယ်”

ဟုဖြတ်ဖြတ်သားသားပြောလေသည်။

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက

“တူတော်မောင် ဘယ်ကိစ္စမဆို အလောတကြီးမဆုံးဖြတ်
စေချင်ဘူး။ အလောတကြီးဆုံးဖြတ်ရင် မှားယွင်းမှုနဲ့ ကြုံတွေ့ရတတ်
တယ်ဆိုတာ တူတော်မောင်ကြားဖူးမှာပေါ့နော်”

ရှမ်းစုပြုံးလိုက်သည်။

အမွှေးတဝည့်ပိုက် (၀) ♦ ၄၃

“ကိစ္စမရှိပါဘူး... ကျွန်တော်ဟာ ဧကရာဇ်စားသိုင်းသင်
ယူဖို့ မြောက်ကျွန်းကလာခဲ့တာပါ။ ဘယ်လိုအခက်အခဲတွေ့တွေ့
နောက်ဆုတ်သွားမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဧကရာဇ်စားသိုင်းကိုသင်ယူတတ်
မြောက်ဖို့ မိုးကိုဒူးနဲ့တိုက်ရမယ်ဆိုရင်လဲ ထိုက်ဝံ့ပါတယ်”

ရှမ်းစု၏ရဲရဲတောက်စကားကိုကြားသည့်အခါ သိုင်းရာဇာ
တင်မင်းသဘောကျသွား၏။

ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်က...။

“အင်း တူမောင်ရဲ့စိတ်ဓာတ်ကတော့ ချီးကျူးစရာပါပဲ၊
ကံပါလေ... ကျုပ်အတွက် ကိစ္စသုံးခုကူညီဆောင်ရွက်ပေးမယ်ဆိုရင်
ဧကရာဇ်စားသိုင်း တူမောင်ကိုသင်ပေးလိုက်ပါ့မယ်”

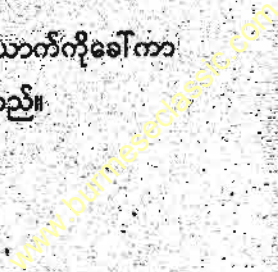
“စိတ်ချပါ... ကျွန်တော့်ဘက်က ဦးစေခိုင်းတဲ့အတိုင်း တစ်
သဝေမတိမ်း အောင်မြင်အောင်ဆုတ်ပေးပါ့မယ်”

“ကောင်းပြီလေ... တူတော်မောင် အနားယူနိုင်ပါပြီ၊ ပြီးမှ
အေးအေးဆေးဆေးတိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြတာပေါ့”

“ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ”

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက အစောင့်တစ်ယောက်ကိုခေါ်ကာ
ရှမ်းစုအတွက် နေရာထိုင်ခင်းပြင်ဆင်ခိုင်းလိုက်သည်။

ရှမ်းစုမှာ....

၄၄ ♦ ထက္ကသိုလ်နေထင်းအောင်

ယနေမှ ကေရာန်ခြံဝင်းသို့ရောက်လာခဲ့သော်လည်း...

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက အိမ်သားတစ်ယောက်ပမာ အခွင့်
အရေးပေးပြီး လက်ခံထားလိုက်လေသည်။

ရှမ်းစုနှင့်သိုင်းရာဇာတင်မင်းတို့ အပေးအယူတည်သွားကြ
ပြီဟုဆိုရပေတော့မည်။

၀၀၀၀

အကြံထုန် ဂဠုန်သားချက်

“ခွပ် ခွပ် ခွပ် ခွပ်”

မြင်းခွာသံများ စည်းချက်ဝါးချက်ကျကျ ထွက်ပေါ်နေ၏။
မြင်းစီးသမားနှစ်ယောက်သည် မြင်းညိုကြီးများကို ခြေလှမ်းမှန်မှန်
စီးနင်းလာကြလေသည်။ သူတို့၏မြင်းပေါ်တွင် အထုပ်အပိုးများတင်
ဆောင်လာကြ၏။

သူတို့၏မျက်နှာများလည်း ပြုံးရွှင်နေကြ၏။

ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ ကျားခံတပ်ပိုင်ရှင်ပုလောက်၏ အား
ထားရသော လက်ရုံးနှစ်ဆူဖြစ်လေသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်၏လက်ဝဲရံပေါင်းယုံနှင့် လယ်ယာရံဟန်ကျီးတို့
ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့သည် ကျားခံတပ်ပိုင်ရှင်ပုလောက်၏အမိန့်ဖြင့်
တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ကြပြီး...

၄၆ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ယခု ကျားခံတစ်သို့ အပြန်ခရီးနှင့်လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်လေသည်။ ကျားခံတစ်သည် အင်အားတောင့်တင်းသော သိုင်းအဖွဲ့အစည်းတစ်ခုဖြစ်သည်။

အများအမြင်တွင်... သိုင်းလောကအကျိုး၊ အများအကျိုး သယ်ပိုးဆောင်ရွက်နေသည့် အဖြူရောင်သိုင်းအဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် နောက်ကွယ်တွင် ခုစရိုက်မှုများ ကျူးလွန်နေပြီး အနက်ရောင်သိုင်းလောကသားများနှင့် အဆက်အသွယ်ရှိသော အဖွဲ့ဖြစ်သည်။

ကျားခံတစ်၏သရုပ်မှန်ကိုသိရှိသူဟူ၍ အနည်းအကျဉ်းမျှသာရှိပေသည်။

ပေါင်းယုံနှင့် ဟန်ကျီးတို့သည် ခရီးနှင့်လာကြရင်း မြို့ငယ်လေးတစ်မြို့သို့ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

ပေါင်းယုံက

“ဟိတ် ဟန်ကျီး ဒီမှာခဏနေပြီး အရက်တစ်အိုးစီလောက် သောက်ကြရင်မကောင်းဘူးလား”

“ဟား ဟား ပဟား သိပ်ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ ငါတို့မှာ အလောတကြီးလုပ်စရာ ဘာမှရှိတာမှမဟုတ်ဘဲ”

ဟန်ကျီးက ရယ်ရယ်မောမောထောက်ခံလိုက်လေသည်။

အမွေခံစာစည်ပိုက် (၀) ♦ ၄၇

သို့ဖြင့် သူတို့သည် စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့တွင် မြင်းများကိုရပ်တန့်လိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် အထုပ်အပိုးများ သယ်ဆောင်က စားသောက်ဆိုင်ထဲသို့ဝင်သွားကြလေသည်။

ဆိုင်ထဲ၌ လှူရှင်းနေသည်။

ပေါင်းယုံနှင့်ဟန်ကျီးတို့သည် စားပွဲတစ်လုံးတွင် နေရာယူလိုက်ကြပြီး

“ဟေ့ အရက်နှစ်အိုးနဲ့ အသားဟင်းသုံးမျိုးယူလာခဲ့”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် လက်နက်ကိုယ်စီကိုင်ဆောင်ထားကြပြီး ခက်တန်ကြမ်းတမ်းသည့်အသွင်ရှိရာ ဆိုင်လှလင်များ ဗျာဗျာသလဲဖြစ်သွားကြလေသည်။

ချက်ချင်းပင် ပေါင်းယုံတို့အတွက် အရက်နှင့် စားသောက်ဖွယ်ရာများ ပြင်ဆင်ပေးလိုက်ကြလေသည်။

ပေါင်းယုံနှင့်ဟန်ကျီးတို့ အားရပိုင်းရစားသောက်လိုက်ကြလေသည်။ ပေါင်းယုံသည် အရက်သုံးခွက်ဆင့်သောက်လိုက်ပြီး အသားဟင်းသုံးလေးတုံးစားလိုက်သည်။ ပြီးမှ

“ဟန်ကျီး ငါတစ်ခုတွေ့မိတယ်ကွ”

ဟု ပြောလာလေသည်။

ဟန်ကျီးက

၄၅ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“မင်းစကားကထူးထူးဆန်းဆန်း... ဘာများလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

ပေါင်းယုံက

“ငါတို့သယ်လာတဲ့ပစ္စည်းတွေ တန်ဖိုးမနည်းဘူးမဟုတ်လားကွ”

“အေးလေ အဲဒါဘာဖြစ်သလဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ... ဒီပစ္စည်းတွေက မင်းနဲ့ငါ ဘီလူးကြီးဖုံးနဲ့ပေါင်းပြီးတိုက်ခိုက်လုယက်လို့ရလာတာမဟုတ်လား”

ဟန်ကျီးက

“နေပါဦး... မင်းပြောသလိုမဟုတ်ဘူးလို့ ဘယ်သူကပြောနေလို့လဲ”

“ခက်ပါလားကွာ ငါပြောတာကို ခင်းကသဘောမပေါက်ဘဲကိုး၊ ဒီလိုကွ... ဒီပစ္စည်းတွေဟာ ငါတို့လုယက်တိုက်ခိုက်လို့ရလာတဲ့ပစ္စည်းတွေဖြစ်တယ်၊ ကျားခံတပ်ရောက်ရင် ဆရာပုလောက်လက်ထဲအပ်ရမှာပဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ ကျားခံတပ်ရဲ့တစ်နှစ်တစ်နှစ်အသုံးစရိတ်ကနည်းမှမနည်းတာ၊ ဝင်ငွေမယ်မယ်ရရရှိတော့ နောက်ကွယ်ကနေလုယက်တိုက်ခိုက်ပြီး လိုအပ်တဲ့အသုံးစရိတ်ကို ပြည့်ဆည်းပေး

အထွေထွေညှိပိုက် (၀) ♦ ၄၆

နေရတာပဲမဟုတ်လား”

ပေါင်းယုံက

“ငါတို့အသက်နဲ့ရင်းပြီးတိုက်ခိုက်လုယက်ခဲ့တာ ဟိုရောက်လို့ ဆရာပုလောက်လက်ထဲထည့်လိုက်ရင် ကိစ္စပြတ်သွားမယ်၊ ငါတို့လဲအကျိုးရှိအောင် ခုကတည်းက အနည်းအကျဉ်းလောက်ခွဲယူပြီး ဝှက်ထားလိုက်ရင် မကောင်းဘူးလား”

ဟန်ကျီး၏မျက်နှာပြုံးယောင်သန်းလာလေသည်။

“ဘယ်လိုပြောလိုက်ပါလိမ့်ကွာ၊ သိပ်ကောင်းတာပေါ့”

“ကဲ ပြောနေကြပါတယ်ကွာ၊ ခုပဲ ခွဲယူထားလိုက်ကြတာပေါ့”

“ကောင်းတယ်”

သူတို့သယ်ဆောင်လာသည့်အထုပ်များတွင် လုယက်တိုက်ခိုက်ခဲ့သည့် ရွှေငွေရတနာများပါရှိလေသည်။ ပေါင်းယုံနှင့်ဟန်ကျီးတို့ တိတ်တဆိတ်ဝေစုခွဲယူထားကြရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင်....

“သနားသဖြင့် ပေးကမ်းစွန့်ကြဲကြပါဗျာ”

သူတောင်းစားတစ်ယောက် ဆိုင်ထဲဝင်လာပြီး ဟန်ကျီးတို့ထံသို့ ဦးတည်လှမ်းလာကာ....

၅၀ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သနားစဖွယ်တောင်းရမ်းလိုက်လေသည်။
ဟန်ကျီးက

“ကောင်းကွာ ဝေစုခွဲမယ်ကြံတာရှိသေးတယ်၊ လာတောင်
တဲ့လူနဲ့တွေ့နေရပြီ”

ပေါင်းယုံမှာ စိတ်ရွှင်နေသည့်အလျောက်

“ကဲပါ နည်းနည်းပါးပါးလောက်ပေးလိုက်စမ်းပါကွာ
ဟုပြောရာ ဟန်ကျီးက

“ရော့ ရော့”

ငွေတုံးလေးတစ်တုံးနှိုက်ကာ သူတောင်းစားအား ပေးကမ်း
စွန့်ကြဲလိုက်သည်။

သူတောင်းစားက

‘ခဲလိုပေးကမ်းစွန့်ကြဲတဲ့အတွက်ကျေးဇူးပါပဲဗျာ၊ ဒီထက်
ပြီး ပေးကမ်းစွန့်ကြဲနိုင်ပါစေ”

ဟုဆုတောင်းပေးသည်။ သို့သော် ထွက်မသွားသေး
လက်ထဲမှခွက်ကို တကျောက်ကျောက်ခေါက်ရင်း ဆက်လက်ရပ်နေ
ဖြင့် ပေါင်းယုံက

“ငွေရပြီမဟုတ်လား... ဘာရပ်နေတာလဲ၊ သွားတော့လေ
သူတောင်းစားက

အမွှေးတံတော်ပိုက် (၀) ♦ ၅၁

“ဒီထက်မကပေးကမ်းစွန့်ကြဲနိုင်ပါစေလို့ ကျုပ်ပြောနေတာ
ပဲဗျာ”

“ဘာ....”

ပေါင်းယုံနှင့်ဟန်ကျီးတို့ ခေါ်ပွဲသွားကြသည်။

ပေါင်းယုံက...

“ဘယ်လိုလဲကွ မင်းတို့ဆိုင် သူတောင်းစားတွေ ဝင်
သောင်းကျန်းနေတာကို ဒီအတိုင်းလက်ပိုက်ကြည့်နေတာပဲလားကွ”

သူ့အော်သံကြောင့် ဆိုင်ရှင်ချက်ချင်းရောက်လာပြီး

“ဟေ့.... ထွက်သွားစမ်း”

သူတောင်းစားကို အော်ငေါက်မောင်းထုတ်လိုက်သည်။

သူတောင်းစားက

“ကျုပ် သွားပါမယ်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ ကျုပ်ကိုထပ်စွန့်ကြဲမှ
ကျုပ်သွားမှာ”

“ဘာ ဘာပြောတယ်”

“တို့က ထပ်ပြီးစွန့်ကြဲရဦးမယ်ဟုတ်လား”

ပေါင်းယုံနှင့်ဟန်ကျီးတို့ မကျေမနပ်ဖြစ်သွားကြသည်။

သူတောင်းစားက....

“ဟုတ်ပါတယ်”

၅၂ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ပေါင်းယုံကနာခေါင်းရှုံ့လိုက်ပြီး

“ဘာလဲ... တို့ပါလာတဲ့ပစ္စည်းတွေ အကုန်လုံးလိုချင်တယ် ပေါ့လေ”

အရှုံ့တိုက်ကာပြောလိုက်သည်။

သူတောင်းစားက

“ဒါထက်ပိုပြီး လိုချင်ပါသေးတယ်ဗျာ”

“ဘာ”

“နေစမ်းပါဦး... မင်းကဘာများပိုလိုချင်သေးလို့လဲ”

“ခင်ဗျားတို့ရဲ့အသက်ကိုပါ လိုချင်လို့ပါ”

“တောက်”

ပေါင်းယုံနှင့်ဟန်ကျီးတို့ ဒေါသမထိန်းနိုင်ကြတော့ချေ။

မြို့ပေါ်ရောက်ရှိနေသောကြောင့် အတတ်နိုင်ဆုံးစိတ်ထိန်းထားကြခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့အား ကျားခံတပ်မှဖြစ်ကြောင်း သိသွားနေပါက သူတောင်းစားတစ်ယောက်ကိုအနိုင်ကျင့်သည်ဟု အပြောမခံလို၍ဖြစ်သည်။

ယခုကဲ့သို့ သူတောင်းစားက သူတို့အသက်ကိုခြိမ်းခြောက်လာသောအခါ ဘာကိုမှအမှမထားတော့ဘဲ

“ခြမ်း ခြမ်း”

စားများဆွဲထုတ်ကြပြီး သူတောင်းစားအား တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေတော့သည်။

“အမယ်လေးဗျ”

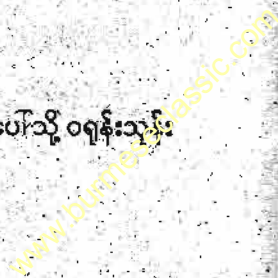
ဆိုင်ရှင်ထိတ်လန့်သွားပြီး ကပျာကယာနောက်ဆုတ်လိုက်လေသည်။ ပေါင်းယုံနှင့်ဟန်ကျီးတို့၏စားချက်ဖြင့် သူတောင်းစားသေဆုံးသွားလိမ့်မည်ဟုထင်မိသည်။ သို့သော်... သူတောင်းစားသည် လက်ထဲမှခွက်ကိုလွှတ်ချပြီး ပေါင်းယုံတို့၏စားများကို လှယူလိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်းပင်... ပေါင်းယုံနှင့်ဟန်ကျီးတို့၏ရင်ဝသို့ ပြန်လည်ထိုးသွင်းလိုက်၏။ သူ၏လှုပ်ရှားမှုမှာ လျှပ်ပြက်သလို လျင်မြန်လွန်းလှရာ ပေါင်းယုံနှင့် ဟန်ကျီးတို့ ရှောင်တိမ်းရန်ပင် အချိန်မရလိုက်ကြချေ။ ထိုသို့ဖြစ်လာမည်ဟုလည်း လုံးဝမျှော်လင့်မထားခဲ့ကြပါ။ သူတို့၏လက်နက်များသည် သူတို့၏ရင်ဝသို့ ပြန်လည်ထိုးသွင်းမိပြီး

“အား”

“အမယ်လေး”

စူးစူးရှရှအော်ဟစ်သံနှင့်အတူ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဝရန်းသန်းကား လဲကျသွားကြလေသည်။

၅၄ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“ဟာ”

ဆိုင်ရှင် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွား၏။ သူတောင်းစားကရယ်မောရင်း လက်ထဲမှခွက်ကိုလွှင့်ပစ်လိုက်သည်။

“ကဲ ဒီအထုပ်တွေထဲက ရွှေငွေရတနာတွေကို ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူတွေဝေငှပေးလိုက်ပါ”

ထို့နောက် ကြမ်းပြင်ပေါ်လဲကျသေဆုံးနေသည့် ပေါင်းယုံနှင့်ဟန်ကျီးတို့အားညွှန်ပြလိုက်ပြီး

“သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဘယ်သူ ဆုံးမသွားသလဲလို့မေးရင် သက်ခြွေလက်လို့ပြောလိုက်ပါ”

ဆိုင်ရှင် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ သက်ခြွေလက်ဟူသော အမည်ကို လှည်းနေလှေအောင်း မြင်းစောင်းမကျန် ကြားဖူးသားကြသည်မဟုတ်ပါလား။

သူတောင်းစားသည် ဒုစရိုက်သမားတို့၏သေမင်း သက်ခြွေလက်ဖြစ်နေသည်။ သက်ခြွေလက်သည် မည့်သူ့ကိုမျှ ဂရုမစိုက်ဘဲ ဆိုင်ထဲမှအေးအေးဆေးဆေးပင် ထွက်ခွာသွားလေသည်။

၀၀၀၀

ကျားခံတပ်

ပေါင်းယုံနှင့်ဟန်ကျီးတို့ လုပ်ကြံခံလိုက်ရသည့်သတင်းသည် ကျားခံတပ်သို့ ချက်ချင်းရောက်ရှိသွားလေသည်။

လက်ရုံးနှစ်ဆူ လုပ်ကြံခံလိုက်ရသည့်အပြင် ကျားခံတပ်၏ သို့မဟုတ်ချက်များ ပေါ်ပေါက်သွားသဖြင့် ခံပြင်းဒေါသထွက်နေလေတော့သည်။

“တောက်”

ကျားခံတပ်ပိုင်ရှင်ပုလောက် ဒေါသတကြီးတောက်ခေါက်လိုက်သည်။ သူ့ရှေ့တွင် လက်ရွေးစင်သိုင်းသမားများ စီတန်းရပ်နေကြပြီးခေါင်းငုံ့ထားကြလေသည်။

ကျားခံတပ်ပိုင်ရှင်ပုလောက်က

“ဒီသက်ခြွေလက်ဆိုတဲ့ကောင် တော်တော်လူပါးဝတာပါ။ ငါ့လူနှစ်ယောက်ကို ခုလိုလုပ်ကြံလိုက်တာ ငါက သည်းခံမယ်ထင်နေသလား။ မင်းတို့အားလုံး အသစ်ပြင်ထားကြ။ သက်ခြွေလက်ဟာ ဒီနေ့ကစပြီး ကျားခံတပ်ရဲ့ ရန်သူဖြစ်သွားပြီ။ သူ့ဆိုလိုက်ရှာပြီး ဆုံးမရမယ်”

ကျားခံတပ်တွင် သိုင်းဝညာထူးချွန်သော လက်ရွေးစင်သိုင်းသမားအများအပြားရှိလေသည်။

၅၆ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ကျားခံတပ်က သက်ခြွေလက်အား ရန်သူအဖြစ်ကြေညာ
တိုက်ခိုက်မည်ဆိုပါက သိုင်းလောက၌ ပြင်းထန်သောတိုက်ပွဲများ
ပေါ်ပေါက်လာမည်မှာ မလွဲစကန်ဖြစ်သည်။

လက်ရွေး စင်သိုင်းသမားများသည် ခံတပ်ပိုင်ရှင်ပုလောက်
၏စကားအဆုံး၌ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားကြ၏။

ခံတပ်ပိုင်ရှင်ပုလောက်က

“ခွဲချိန်ကစပြီး မင်းတို့အားလုံး ငါးယောက်တစ်ဖွဲ့ အဖွဲ့
ပေါင်းဆယ်ဖွဲ့ ခွဲပြီးသိုင်းလောကထဲဆင်းရမယ်၊ သက်ခြွေလက်
သတင်းကို ရအောင်စုံစမ်းခဲ့ကြ၊ ဒါပဲ”

ကျားခံတပ်သည် တိုက်ပွဲတစ်ပွဲဆင်နွှဲရန် တာစုနေပြီဖြစ်
သည်။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် ပြဿနာတစ်ခုခု ပေါ်ပေါက်လာပါက ကျား
ခံတပ်မှလူများသည် အလွန်တက်တက်ကြွကြွရှိကြသည်။

ယခုမူ ကျားခံတပ်မှလူများသည် စိတ်မဝင်ဖြစ်နေကြ
သည်။ သက်ခြွေလက်အား ရင်ဆိုင်ရန် စနစ်လေးနေကြခြင်းပင်ဖြစ်
ပေတော့သည်။ မည်သို့ဆိုစေ ခံတပ်ပိုင်ရှင်ပုလောက်၏အမိန့်ကို
မလွန်ဆန်ကြသဖြင့် အလျှိုလျှိုထွက်သွားကြလေတော့သည်။

၀၀၀၀

အမွေခံထည့်မှိုက် (၀) ♦ ၅၇

ကျားခံတပ်မှလက်ရွေးစင်သိုင်းသမားများ အလျှိုလျှိုထွက်
သွားကြပြီဖြစ်သည်။ ခံတပ်ပိုင်ရှင်ပုလောက်က

“သက်ခြွေလက် မင်းဘယ်လောက်ပြေးနိုင်မလဲ၊ ကြည့်
သေးတာပေါ့”

ဟုကြုံးဝါးလိုက်သည်။ ထိုစဉ်

“ဖေဖေ”

ခေါ်သံနှင့်အတူ လူငယ်တစ်ယောက်လှမ်းဝင်လာသည်။

ထိုလူငယ်မှာ... ခံတပ်ပိုင်ရှင်ပုလောက်၏သား သခင်လေး
ပုအိမ်းဖြစ်၏။ သခင်လေးပုအိမ်းသည် မျက်စိမျက်နှာပျက်ဖြင့် ဖခင်
ဖြစ်သူထံလှမ်းလာခြင်းဖြစ်သည်။

ခံတပ်ပိုင်ရှင်ပုလောက် မျက်မှောင်ကုတ်သွားပြီး

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဟုမေးလိုက်ရာ သခင်လေးပုအိမ်းက

“ဖေဖေအိပ်ခန်းထဲမှာ ထူးထူးဆန်းဆန်းစာတစ်စောင်တွေ
ရလို့ပါ”

“ဟေ့”

မမျှော်လင့်သောစကားကြားလိုက်ခြင်းကြောင့် ပုလောက်
အံ့သြသွားသည်။

၅၈ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“ဘာပြောတယ်... ငါ့အိပ်ခန်းထဲက စာတစ်စောင်ရတယ် ဟုတ်လား?”

“ဟုတ်ပါတယ်ဖေဖေ... ဖေဖေအိပ်ရာပေါ်ကပါ”

“ပြစ်စမ်း... ဘာစာလဲ”

“ဟောဒီမှာပါ”

သခင်လေးပုအိမ်းက အသင့်ယူလာသောစာတစ်စောင်ကို ပေးလိုက်သည်။

ပုလောက်က စာကိုယူကစားကြည့်လိုက်သည်။

စာထဲ၌ ...

“ကျားခံတပ်ပိုင်ရှင်ပုလောက်

ပေါင်းယုံနဲ့ဟန်ကျီးတို့အလှည့်ပြီးရင်

ဘယ်သူအလှည့်ဆိုတာစဉ်းစားကြည့်ပါ”

သက်ခြေလက်

“ဟာ ...”

ပုလောက် လွတ်ခနဲအသံထွက်သွားသည်။

လက်ထဲမှစာပင် လွတ်ကျသွားလေသည်။

သက်ခြေလက်၏စာသည်...။

သူ့အိပ်ခန်းထဲသို့ပင် ဝင်ရောက်လာနိုင်သည်ဆိုလျှင်....

အစွေခံထပ်ပိုက် (၁) ♦ ၅၉

“လက်ရွေးစင်သိုင်းသမားတွေကို ခုချက်ချင်းပြန်ခေါ်လိုက်၊ သက်ခြေလက်ကို လိုက်ရှာစရာမလိုတော့ဘူး”

ပုလောက်က ချက်ချင်းအမိန့်ပေးလိုက်သည်။

မှန်သည်။

သူတို့ လိုက်ရှာစရာမလိုတော့ပါ။

သက်ခြေလက်သည် သူတို့ထံရောက်လာလိမ့်မည်မဟုတ်

ပါလား။

၀၀၀၀

၆၀ ♦ စက္ကူသိုက်နေလင်းအောင်

တစ်ရက်....

နှစ်ရက်....

သုံးရက်....

အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ကုန်ဆုံးသွားသည်။

သက်ခြေလက်သည် ကျားခံတပ်သို့ ရောက်ရှိလာခြင်းမရှိသေးပါ။ သို့သော် ခံတပ်ပိုင်ရှင်ပုလောက်မှာ သက်ခြေလက်ရောက်လာလျှင် ဒုက္ခရောက်မည်အရေးကိုတွေးကာ စိုးရိမ်ပူမန်နေသည်။

သူ၏သိုင်းမညာသည် ထိပ်တန်းအဆင့်၌ ရှိသော်လည်း သက်ခြေလက်ကိုမူ ရင်ဆိုင်နိုင်မည်ဟုမယူဆပေ။

ထို့ကြောင့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စိတ်ဖြင့် စားမဝင်အိပ်မပျော်ဖြစ်ကာ ရက်ပိုင်းအတွင်းပိန်ချိုးသွားသလို မျက်စည်းဟောက်ပက်ဖြစ်သွားတော့သည်။

ကျားခံတပ်တွင် အစောင်အကြပ်များကို ခါတိုင်းထုတ်ပို၍ ချထားလိုက်၏။ နေ့ညမပြတ် ဂရုစိုက်စောင့်ကြပ်စေသည်။ ခံတပ်ပိုင်ရှင်ပုလောက်သည် လေးဘက်လေးတန်အုတ်နံရံကာရံထားသော သူ့အခန်းတွင်းမှထွက်တော့ချေ။

မည်သို့ဆိုစေ ခံတပ်ပိုင်ရှင်ပုလောက်သည် မိမိကိုယ်ကို လုံခြုံသည်ဟုမထင်ချေ။

အမွှေခံတပ်ပိုင် (၀) ♦ ၆၁

ဤအတိုင်းဆိုလျှင် ပုလောက်သည် မကြာမီ ရူးသွပ်သွားနိုင်သည်ဟု အားလုံးကတွေးမိကြသည်။ ဖခင်ဖြစ်သူ၏အရိပ်အခြည်ကိုကြည့်နေသည့်သားဖြစ်သူပုအိမ်းမှာ မနေသာတော့ဘဲဖခင်ဖြစ်သူအားဝင်ရောက်တွေ့ ဆုံရလေတော့သည်။

“ဖေဖေ ကျွန်တော်တို့ ဒီအတိုင်းအနေလို့မဖြစ်ဘူးထင်တယ်။ သက်ခြေလက်ရောက်လာမဲ့အချိန်ကိုထိုင်စောင့်နေကြမဲ့အစား လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုခုလုပ်ကြရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“နေပါဦး သက်ခြေလက်ဟာ ဘယ်လိုလူစားမျိုးလဲဆိုတာ မင်းသိလို့လား၊ မင်းသိရင် ဒီစကားမျိုး ငါ့ကိုလာပြောမှာမဟုတ်ဘူး” ပုလောက်က ခပ်မာမာပင်ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ယခု.... ပုလောက်သည် ဘာကိုမျှအလိုမကျသော၊ ဘာကိုမျှကျေနပ်မှုမရှိနိုင်သော ဘာကိုမျှ ကြံစည်တွေးတောမရသော လူတစ်ယောက်အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားပြီဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် သားဖြစ်သူ၏စကားကို နားမဝင်ဘဲ ငေါက်ငမ်းလိုက်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

သားဖြစ်သူပုအိမ်းက လက်မလျော့ဘဲ....
“ကျွန်တော် တွေးမိတာတစ်ခုရှိလို့ပါဖေဖေ”
ပုလောက်ကနာခေါင်းရှုံ့ကာ....

၆၂ ♦ ထက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

“ဘာလဲ... အားလုံး သက်ခြေလက်ဆီသွားပြီး ခူးထောက် တောင်းပန်ဖို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူးပေမယ့် သက်ခြေလက်အနေနဲ့ အယ်လောက် ပဲတော်တော် တစ်ယောက်နဲ့အများ ယှဉ်လို့ရမှာမဟုတ်ပါဘူး။ သွိုင်း လောကမှာ သက်ခြေလက်လိုပဲ ပြိုင်ဘက်ကင်းတယ်လို့ ထင်ရှားတဲ့ သိုင်းသမားတွေအများကြီးရှိနေတာပဲ။ ကျွန်တော်တို့က မိတ်ဆွေတွေ ဆီအကူအညီတောင်းမယ်ဆိုရင် သက်ခြေလက်ကို ကောင်းကောင်း ကြီးရင်ဆိုင်နိုင်မှာပါ”

ပုအိမ်းကစိတ်ရှည်လက်ရှည်ရှင်းပြလိုက်သည်။

ပုလောက်ကမကျေမနပ်လေသံဖြင့်

“ငါကအယ်သို့သွားအကူအညီတောင်းရမှာလဲ၊ ပြောစမ်း ပါဦး”

ပုအိမ်းက

“အမျိုးသမီးကိုင်းနဲ့ ဓားနှစ်လက်စိုက်ဟာ ဖေဖေမိတ်ဆွေ ရင်းချာတွေမဟုတ်လား။ သူတို့ရဲ့ သိုင်းပညာလဲ မခေပါဘူး။ သူတို့ ကိုအကူအညီတောင်းမယ်ဆိုရင် သက်ခြေလက်ကို ကောင်းကောင်း ကြီးရင်ဆိုင်နိုင်မှာပါ”

ပုလောက်က လက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

အပွေခံထာဝည့်ပိုက် (၀) ♦ ၆၃

“တော်စမ်းပါကွာ၊ ဒီအသုံးမကျတဲ့လူတွေအကြောင်း မပြောစမ်းပါနဲ့။ သူတို့ဟာ ကိုယ်ကျိုးမပါရင် အာမှလုပ်တဲ့သူတွေ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့အကြောင်းကို မင်းမသိပါဘူး”

ပုအိမ်းက

“သူတို့ ဖေဖေကိုကူညီချင်လာအောင် မက်လုံးပေးလိုက်လို့ ရတာပဲဖေဖေရယ်။ ဖေဖေဆီမှာရှိတဲ့ပစ္စည်းတစ်ခုကို သိုင်းလောက တစ်ခုလုံးကလိုချင်နေကြတာမဟုတ်လား။ တကယ်လို့ ဖေဖေဆီမှာ ရှိနေမှန်းသာသိသွားကြရင် ကျားခဲတပ်အမှုန်ဖြစ်တာကြာပြီပေါ့”

ထိုစကားကိုကြားသည့်အခါ...

ပုလောက်မှာ ဒေါသခြောင်းခြောင်း ထွက်သွားတော့သည်။

“ရွေးကောင်... မင်းပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်စမ်း”

ပြောပြောဆိုဆို သားဖြစ်သူအား ပါးရိုက်ချရန် လက်ရွယ် လိုက်သည်။ ပုအိမ်းက မလှုပ်မယှက်ရပ်နေ၏။ သူ့စကားကြောင့် ဖခင်စိတ်ဆိုးသွားမည်ကို ကြိုတင်သိရှိထားပုံရသည်။

ပုလောက်သည် ရိုက်ရန်လက်ရွယ်လိုက်ပြီးမှ ပြန်လည်ရပ် သိမ်းကာ

“ဒီစကားမျိုး နောက်ဘယ်တော့မှမပြောနဲ့... ငါ့ရဲ့ ဝှက် ချက်ပေါက်ကြားသွားရင် ငါ့သားဖြစ်ပေစေ... ငါ့ညာမှာမဟုတ်ဘူး။

၆၄ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့စဉ်အောင်

က... ပါးစပ်လုံအောင်ပိတ်ထားပြီး သွားတော့”

“ကောင်းပါပြီဖေဖေ”

ပုအိမ်းက ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

သို့သော် ...

ပုလောကံသည် မည်သို့စိတ်ပြောင်းသွားသည်မသိ ...

“နေဦး”

ဟုဟန်တားလိုက်သည်။

ပုအိမ်းက လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ...

“လာဦး”

ပုလောကံ လက်ယပ်ခေါ်သဖြင့် ပုအိမ်းသည် ဖခင်အနီးသို့

လှမ်းသွားလိုက်ရပြန်လေသည်။

ပုလောကံက ...

“ငါ့ခင်မာ ထိုက်စန်းအဘိုးအိုရဲ့ရှစ်ကွက်အင်းရှိတယ်လို့ မင်း

ဘယ်သူ့ကိုများပြောမိသေးသလဲ၊ ပြောစမ်း”

ပုအိမ်းခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဘယ်သူ့ကိုမှမပြောဖြစ်ခဲ့သေးပါဘူးဖေဖေ၊ ဒီထိစွကို

အသက်နှုတ်တု လျှို့ဝှက်ထားရမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်ကောင်း

ကောင်းသဘောပေါက်ပါတယ်ဖေဖေ”

အမွေခံထပ်ပိုက် (၀) ♦ ၆၅

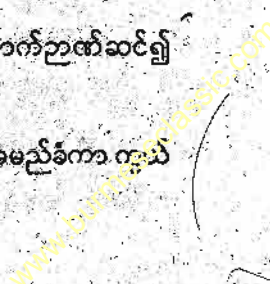
ပုလောကံက ...

“အေး ... ငါ့ခင်မာရှိနေတာ သတင်းပေါက်ကြားသွားလို့က
တော့ မင်းကောငါကောသက်သာမှာမဟုတ်ဘူး၊ ထိုက်စန်းအဘိုးအို
ဟာ ငါ့အဖေရဲ့ဆရာပဲ၊ ငါ့အဖေက သူ့ဆရာကိုလုပ်ကြံပြီး ရှစ်ကွက်
အင်းကိုရယူခဲ့တာ၊ သိုင်းလောကသားတွေဟာ ထိုက်စန်းအဘိုးအိုကို
ကြည့်ညှိလေးစားကြတယ်၊ ငါ့အဖေရဲ့လုပ်ရပ်ကိုသိသွားရင် ဘယ်
လွယ်မလဲ၊ ငါ့အဖေဟာ ရှစ်ကွက်အင်းကိုရခဲ့ပေမဲ့ အသုံးမပြုရခဲ့ဘူး၊
သေတဲ့အထိလျှို့ဝှက်ထားခဲ့တယ်၊ အခု ငါ့လက်ထဲရောက်လာပြန်
တော့လဲ ဘာထူးသေးသလဲ၊ ရှစ်ကွက်အင်းရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ကိုဖော်
ထုတ်နိုင်ရင် သိုင်းလောကရဲ့ရတနာဆုံးပါးရမယ် ဆိုတာသိထားပေ
မဲ့ ဟုတ်တိပတ်တိမလှုပ်ရှားရဲခဲ့ဘူး၊ ထိုက်စန်းအဘိုးအိုအကြောင်း
မမေ့ကြသေးတဲ့သိုင်းလောကသားတွေက ငါတို့ကို မျက်ခြည်မပြတ်
စောင့်ကြည့်နေကြမယ်ဆိုတာ ငါသိတာပေါ့”

ပုအိမ်းက ဘာမှမပြောပါ။

သူ့အဘိုးသည် ဆရာဖြစ်သူကို အကောက်ဉာဏ်ဆင်၍
လုပ်ကြံခဲ့သူဖြစ်သည်။

သူ့အဖခင်သည် အဖြူရောင်သိုင်းသမားအမည်ခံကာ ကူးသံ
ရာတွင် ဒုစရိုက်မှုများကျူးလွန်နေသူဖြစ်သည်။

အဘိုးနှင့်အဖေကိုယ်တိုင်က ထင်ရာစိုင်းနေကြသူများဖြစ်ရာ သူ့အနေဖြင့် ဘာများပြောနိုင်ပါမည်နည်း။

သူ၏အာရုံတွင် အဘိုးနှင့် အဖေသည် မည်သို့သောလူစာမျိုးဖြစ်ပါစေ အရေးမကြီးပါ။ အရေးကြီးသည်မှာ ကျားခံတပ်ပျက်စီးမသွားဖို့ဘဲဖြစ်သည်။

ကျားခံတပ် အရှည်သဖြင့် ဆက်လက်တည်တံ့နေမည်ဆိုပါလျှင် နောင်တစ်ချိန်တွင် သူသည် ကျားခံတပ်ပိုင်ရှင်ဖြစ်လာမိမည်မဟုတ်ပါလား။

ပုလောက်က

“ရှစ်ကွက်အင်းနဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဖော်ထုတ်နိုင်မယ်ဆိုရင် အကျိုးကျေးဇူးအများကြီးရှိတယ်ဆိုပေမဲ့ ငါကမလွှပ်ရှားဝံ့တော့ ငါ့လက်ထဲမှာရှိနေပေမဲ့ အသုံးမကျအရာမဝင်ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် အသက်တစ်ချောင်းနဲ့ လဲလိုက်တာအကောင်းဆုံးပဲ”

ပုအိမ်းမျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဖေဖေ ဘယ်သူ့အသက်နဲ့လဲမလို့လဲ”

ပုလောက်ကမချီပြုံးပြုံးကာ

“မင်းပေးတဲ့အကြံကို ပြောင်းပြန်လှန်လိုက်တာပေါ့ကွာ”

“ဗျာ”

“မင်းက သက်ခြွေလက်ရဲ့ အန္တရာယ်ကကာကွယ်ပေးမဲ့လူတို့ ရှစ်ကွက်အင်းနဲ့ ကျေးဇူးဆပ်မယ်လို့များခေါ်ဖို့ အကြံပေးတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဖေဖေ”

ပုလောက်က

“ငါက ကာကွယ်စောင့်ရှောက်မဲ့လူကိုမလိုချင်ဘူး။ သက်ခြွေလက်ကိုသုတ်သင်ရှင်းလင်းပေးမဲ့လူကိုပဲလိုချင်တယ်”

ပုအိမ်းသည် ဖခင်ဖြစ်သူ၏စိတ်နေသဘောထားကိုသိထားသည်ဖြစ်ရာ ဘာမှမပြောဘဲနေလိုက်သည်။

ပုလောက်က

“ကဲ... သက်ခြွေလက်ကို ဘယ်သူ့သုတ်သင်ပေးနိုင်မယ်လို့ မင်းထင်သလဲ”

ပုအိမ်း အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်သည်။ ပြီးမှ....

“အနက်ရောင်သိုင်းလောကမှာဆိုရင်တော့ နွေမိုးဆောင်းဆိုတဲ့ လူထူးလူဆန်းကြီးသုံးယောက်မရှိပါတယ်။ အဖြူရောင်သိုင်းလောကမှာတော့ အတော်များများရှိကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သက်ခြွေလက်ရဲ့စိတ်ဆွေအဖြစ်ခံယူထားတဲ့လူကို ဖေဖေက ကူညီမယ်အထင်နဲ့သွားချဉ်းကပ်မိရင် အခြေအနေပိုဆိုးတုန့်ပါလိမ့်မယ်”

၆၈ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သားဖြစ်သူမှာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် သိုင်းလောကအတွေ့ အကြုံကြွယ်ဝနေသည်မှာ စုစုပေါင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ပုလောက်မှာ ဂရုမစိုက်နိုင်အားဘဲ

“ဒါဖြင့် ငါ့ကိုကူညီနိုင်တာ နွေမိုးဆောင်းဆိုတဲ့လူထူးဆန်းကြီးသုံးယောက်ပဲရှိတော့တာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ပုအိမ်းကတွေးတွေးဆဆဖြင့်

“ကျွန်တော့်မျက်စိထဲမှာတော့ သူတို့အပြင် ကူညီနိုင်သူတစ်ယောက်ရှိသေးတယ်ထင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေ သူ့ကိုသဘောကျဖို့မလားတော့မသိဘူး”

ပုလောက် မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“မင်းစကားက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲကွ၊ ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါ” မကျေနပ်သလိုလေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ပုအိမ်းက....

“ဧကရာဇ်စားသိုင်းနဲ့ ကျော်ကြားနေတဲ့ သိုင်းရာဇာတင်မင်းကိုပြောတာပါ”

သိုင်းရာဇာတင်မင်းဟူသောအမည်ကို ကြားလိုက်သည်နှင့် ပုလောက်မှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားလေသည်။

“ဘာတွေ.... သိုင်းရာဇာတင်မင်းဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဖေဖေ”

“သူက ဧကရာဇ်စားသိုင်းကိုတတ်ထားတဲ့အပြင် ရတနာစားတစ်လက်ကိုလဲရထားတယ်ဆိုတော့ တစ်လောကလုံးကို တူတယ်တန်တယ်လို့မထင်ဘဲ ဘဝင်မြင့်နေတဲ့လူဆိုတာ မင်းမသိဘူးလား”

“ကျွန်တော်သိပါတယ်ဖေဖေ.... သူဟာ သိုင်းပညာနဲ့ပတ်သက်လာရင် သူများထက်ပိုပြီး လောဘကြီးတဲ့လူတစ်ယောက်ဆိုတာလဲ သိပါတယ်ဖေဖေ”

ပုလောက်သည် သားဖြစ်သူအား မျက်မှောင်ကုပ်ကာစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ပုအိမ်းက

“ကျွန်တော်ရှင်းပြနိုင်ပါတယ်... လွန်ခဲ့တဲ့ရှစ်နှစ် လောက်က ရှောင်လင်ကျောင်းကိုသွားပြီး ရှောင်လင်ကျောင်းရဲ့ ထိပ်တန်းစားပညာဖြစ်တဲ့နဂါးနိုင်စားပညာကို လေ့လာခွင့်ပြုဖို့ တောင်းဆိုခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ရှောင်လင်ကျောင်းထိုင်က ခွင့်မပြုခဲ့ပါဘူး၊ ဒါနဲ့ပဲ သူက သူ့ရဲ့ ဧကရာဇ်စားသိုင်းဟာ နဂါးနိုင်စားသိုင်းထက် ပိုပြီးအစွမ်းထက်တယ်လို့ပြောခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် သိုင်းလောကသားအတော်များများက သူ့ကိုပြက်ရယ်ပြုခဲ့ကြတယ်၊ သူ့လဲအရှက်ရပြီး သိုင်းလောကထဲ မထွက်တော့ဘူး၊ ချန်အန်းမြို့က ဧကရာဇ်ခြံဝင်းထဲမှာပဲနေတော့တယ်၊

၇၀ ♦ ထက္ကူသိုလ်နေလင်းအောင်

သူ့ကိုပြက်ရယ်ပြုခဲ့တဲ့လူတွေကို တစ်နေ့ဆုံးမပြမယ်ဆိုပြီး တိတ်တဆိတ်ကြားဝါးနေတယ်လို့သိရပါတယ်”

ပုလောက်သည် သားဖြစ်သူ၏စကားကို နားထောင်ရင်း မျက်လုံးများ အရောင်တဖိတ်ဖိတ်တောက်ပလာလေသည်။

“ဒီအတိုင်းဆို သိုင်းရာဇာတင်မင်းဟာ စိတ်ထင်ရာလုပ်မဲ့ လူတစ်ယောက်ပေါ့”

“ဒါ သေချာပါတယ်ပေမေ”

“အင်း... သူ့ရဲ့ နောက်ကြောင်းက သိပ်ပြီရှင်းရှင်းလင်းလင်း မရှိဘူးလို့ ငါကြားဖူးတယ်၊ ထကယ်လို့ သူက ငါ့ကိုကူညီမယ်ဆိုရင် ကော့ ...”

ပုအိမ်းက ...

“သူကကူညီမယ်ဆိုရင်တော့ သက်ခြွေလက်ကိုပူစရာမလို့ တော့ဘူးလို့ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်”

ပုလောက်မခါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ... နက်ဖြန်ကျရင် ချန်အန်းမြို့ကိုငါသွားမယ်၊ ခရီးထွက်ဖို့ အားလုံးအသင့်ပြင်ထားလိုက်”

၀၀၀၀

ဆုံတွေ့ခြင်းနိဒါန်း

ချန်အန်းမြို့သည်... နောက်ဘက် လီပေါင်းသုံးဆယ်အကွာတွင်ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီဖြစ်လေသည်။ တစ်ရောင်သည် ကြာဖြူကန်မှစာဆိုတော်ဗိမာန်ဆီသို့ ဦးတည်ခရီးနှင်နေသည်။

သူ၏ဘဝတစ်သက်တာတွင်...

ကြာဖြူကန်မှ စာဆိုတော်ဗိမာန်သို့ သွားရောက်လိုသော စိတ်ဆန္ဒမှာ အခြားအရာများထက်ပို၍ပြင်းပြခဲ့လေသည်။

သို့သော်... သူသည် သိုင်းပညာမသင်ဘဲ စာပေပညာကိုသာလေ့လာလိုက်စားနေသဖြင့် ဖခင်ဖြစ်သူက သူ့အား စာဆိုတော်ဗိမာန်ကို လုံးဝမသွားရဟုအတင်းအကျပ်ပိတ်ပင်ထားခဲ့လေသည်။

ထို့ကြောင့် တင်ရှောင်သည် တစ်နေ့တွင် စာဆိုတော်ဗိမာန်သို့ အရောက်သွားမည်ဟူသော စိတ်ကူးသာထားနိုင်ခဲ့သည်။

လက်တွေ့အနေဖြင့် သွားရောက်နိုင်ခြင်းမရှိခဲ့ပေ။

၇၂ ♦ စာတ္ထုသိုလ်နေတင်းအောင်

ယခု... ဖခင်ဖြစ်သူက သူ့အား အိမ်မှနှင်ထုတ်လိုက်ပြီဖြစ်သည်။ ယင်းအတွက် တင်ရှောင်သည် စိတ်ထိခိုက်ဝမ်းနည်းခြင်း မဖြစ်သည့်အပြင် လျှောင်အိမ်မှလွတ်သောငှက်ငယ်ပမာ ဖျော်ရွှင်မြူးတူး၍ပင်နေလေတော့၏။

စိတ်မပါဘဲ သိုင်းပညာအတင်းအကျပ်သင်ယူရမည့်အား အန္တရာယ်မှကင်းလွတ်ခဲ့ပြီဖြစ်ရာ စိတ်ထဲလွတ်လပ်ပျော်ပါးသွားသည်။

သူ့လုပ်ချင်ရာလုပ်နိုင်တော့မည်မဟုတ်ပါလား။

တို့ကြောင့်...

သူသည် ချန်အန်းမြို့မှထွက်ခွာလာသည်နှင့် ကြာဖြူကန်စာဆိုတော်ဗိမာန်သို့ဦးတည်ကာ ခရီးပြင်းနှင်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေတော့သည်။

၀၀၀၀

ကြာဖြူကန်...။

စာဆိုတော်ဗိမာန်...။

ကြာဖြူကန်မှာ ကျယ်ဝန်းသောရေကန်ကြီးတစ်ခုဖြစ်၏။

ကန်ရေမှာအောက်ခြေသို့ထိုးဖောက်တွေ့မြင်ရလောက်အောင် ကြည်လင်နေသည်။ လှပသောကြာဖြူဝန်းများလည်းဖူးပွင့်နေပြီးဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးအား မွှေးကြိုင်သင်းပျံ့စေသည်။

စိမ်းလန်းသောတောအုပ်များ... တောင်ကမူများဖြင့်သာယာလှပသောရူပမျှော်ခင်းများလည်းရှိသည်။

သဘာဝအလှအပများသည် ရင်သပ်ရုံမေဝမဆုံးအောင်ရှိသဖြင့် နာမည်ကျော်သည့်အပြင် စာဆိုတော်ဗိမာန်သည်လည်း အနီးအနားတွင်တည်ရှိနေသဖြင့် ပို၍ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

စာဆိုတော်ဗိမာန်

စာဆိုတော်ဗိမာန်သည် ကျောက်ဖြူဖြင့်ဆောက်လုပ်ထားသည့်ကျယ်ဝန်းသောဗိမာန်ကြီးဖြစ်သည်။ ဗိမာန်ကြီး၏အတွင်း၌ အဆောင်ဆောင်အခန်းခန်းရှိပြီး တိုင်းပြည်နှင့်အဝှမ်း ထင်ရှားကျော်ကြားသည့်စာဆိုတော်ကြီးများ၏ရုပ်ကြွင်းများကို ဝှံ့သွင်းမြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်ထားသည်။

၇၄ ♦ ထက္ကသိုလ်နေထင်းအောင်

ထိုစာဆိုတော်ကြီးများ၏ ပျို့၊ ကဗျာ၊ စာပေ လင်္ကာများကိုလည်း ကျမ်းစာပေစာများဖြင့်မှတ်တမ်းတင်ကာသိမ်းဆည်းထား၏။ စာပေဝိသနာပါသူ မည်သူ့ကိုမဆို စာဆိုတော်စိမာန်၌ စုဆောင်းသိမ်းဆည်းထားသော ကျမ်းစာပေစာများကိုလာရောက် ဖတ်ရှုလေ့လာခွင့်ပြုထားသည်။

ထို့ကြောင့် စာပေဝိသနာထုံလှသည့်တင်ရှောင်သည် ရတနာသိုက်ကြီးနှင့်တူလှသော စာဆိုတော်စိမာန်သို့ ခုနီးခိုင်းနှင့်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေတော့သည်။

၀၀၀၀

သုံးရက်

တင်ရှောင်သည် စာဆိုတော်စိမာန်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်မှာ သုံးရက်ရှိပြီဖြစ်သည်။

သုံးရက်အတွင်း စာဆိုတော်စိမာန်အား ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ထားသူများထံ ခွင့်ပြုချက်တောင်းခံကာ သိမ်းဆည်းထားသော စာပေကျမ်းစာများကို လေ့လာဖတ်ရှုခွင့်ပေးသည်။

သုံးရက်လုံးလုံး နံနက်မိုးလင်သည်မှစ၍ ညဉ့်နက်သည်အထိ ထမင်းမေ့ဟင်းမေ့ဖတ်ရှုလေ့လာနေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အမွှေးတပည့်ပိုက် (၀) ♦ ၇၅

အလွန်ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှသာ အသင့်ဝယ်လာသောမုန့်ခြောက်များစားကာ ရေသောက်လိုက်သည်။

အဆာမြေသည်နှင့် ဆက်လက်လေ့လာဖတ်ရှုနေလိုက်ပြန်သည်။ အမှန်တော့ စာဆိုတော်စိမာန်တွင် တင်ရှောင်အနေနှင့် ဖတ်ရှုလေ့လာစရာမကုန်မခန်းနိုင်အောင် ရှိနေပါသည်။

သုံးလေးနှစ်မျှ မရပ်မနားဖတ်ရှုသွားသည်တိုင် ကုန်ခမ်းနိုင်မည်မဟုတ်ချေ။ တင်ရှောင်သည် အကျေနပ်ကြီးကျေနပ်နေသည်။ စာပေကျမ်းဂန်များကို အလွန်ခက်ခဲနက်နဲသောပညာရပ်များထက် ပို၍အလေးထားလေ့လာခဲ့လေသည်။

အထူးသဖြင့် စာပေဝိဇ္ဇာ 'သုတုံးကျန်း'၏စာပေများကို သူသဘောအတွေ ဆုံးဖြစ်သည်။

စာပေဝိဇ္ဇာသုတုံးကျန်းပြုစုခဲ့သည့်ကျမ်းစာများသည် အလွန်ခက်ခဲနက်နဲရှုပ်ထွေးသည်။

ပဟေဠိဆန်သည်။ စကားထာဝှက်သကဲ့သို့ အဓိပ္ပာယ်သို့ ဝှက်ကာ လင်္ကာများဖြင့် တန်ဆာဆင်ထား၏။

ထို့ကြောင့် စေ့စေ့တွေးကြည့်မှ ဆိုလိုရင်းအဓိပ္ပာယ်ကိုသိရှိနိုင်ကာ.... မည်သို့သောအကြောင်းအရာကို ဦးတည်ရေးသားထားကြောင်း မှန်းဆနိုင်မည်ဖြစ်ပေသည်။

၇၆ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လမ်းအောင်

စာပိုဒ်များသည်လည်း တစ်ပိုဒ်နှင့်တစ်ပိုဒ် အဆက်အစပ်
ပြတ်တောက်နေသဖြင့် စာပိုဒ်များ၏အဓိပ္ပာယ်ကိုခြုံငုံတွေးတော
ပြီးမှလျှို့ဝှက်ဆက်နွယ်နေကြောင်းသိရလေသည်။

တင်ရှောင်မှာ စာပေ၏သိမ်မွေ့နက်နဲမှုကိုကောင်းစွာနား
လည်သဘောပေါက်သူပီပီ ဖတ်ရှုလေ့လာ၍မဝနိုင်အောင်ဖြစ်နေရ
လေသည်။ ထို့ပြင်

“စာဆိုတော်ကြီးတွေဟာ တကယ့်ကိုအရည်အချင်းပြည့်ဝ
ကြပါပေတယ်၊ တကယ့်ကိုတော်ကြတတ်ကြပါပေတယ်”

စိတ်ထဲမှ အထပ်ထပ်နိုးကျူးမဆုံးအောင်ဖြစ်မိလေသည်။
သူ့အနေနှင့် စာပေပညာကျွမ်းကျင်နှံ့စပ်မှုရှိသော်လည်း စာဆိုတော်
ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်လာရန်မှာမှ အလွန်အလွန်လိုအပ်နေသေးသည်
ကို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုဆင်ခြင်မိလေသည်။ သို့ဖြင့် တင်ရှောင်သည် စာပေ
ကျမ်းဂန်များကိုလေ့လာဖတ်ရှုရင်း လောကကြီးတစ်ခုလုံးကိုမေ့နေ
လေတော့၏။

အံ့မွေခံတပည့်ပိုက် (၀) ♦ ၇၇

တင်ရှောင်သည် စာပေပညာကိုအထူးပင်ဝါသနာထုံသူ ဖြစ်
ကြောင်း စာဆိုတော်မိမိမာန်မှတာဝန်ရှိသူများ အသိအမှတ်ပြုလိုက်
ကြပြီဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်.... သီးသန့်သိမ်းဆည်းထားသော ရှေး
ဟောင်းစာပေများကို လေ့လာခွင့်ပြုလိုက်ကြ၏။

ထိုအခါ.... တင်ရှောင်မှာ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်သော တိမ်
လားမားများ၏ကမ္ဘီရပညာရပ်များ၊ ဆေးကျမ်းများ၊ ဝက်ပါအတတ်၊
ယန္တရားအတတ်ပညာများ၊ စကားထားများ စသည်စသည်ဖြင့် ခက်ခဲ
ပြီး လျှို့ဝှက်နက်နဲသောပညာရပ်များကို လေ့လာခွင့်ရခဲ့လေသည်။

တင်ရှောင်သည် နေညဟူ၍အချိန်မရွေးတော့ဘဲ သဲကြီးမဲ
ကြီးဖတ်ရှုလေ့လာနေလိုက်ရာ ရက်အတန်ကြာသော် တစ်ကိုယ်လုံး
ညောင်းညာကိုက်ခဲလာလေသည်။ မျက်စိများပြာဝေကာ ဇက်ကြော
တက်လာသည်။ ခေါင်းထဲမှူးနောက်ရီဝေလာသည်။ ကိုယ်လက် မအီ
မသာများနာချင်သလိုဖြစ်လာရကာ ခေတ္တခဏအနားယူ အပန်းဖြေ
ရန် လိုအပ်လာလေသည်။

ထို့ကြောင့် တစ်ခုသောနံနက်ခင်းတွင် ကြာဖြူရေကန်သို့
ထွက်လာခဲ့လေသည်။ ဤတွင် ထူးခြားသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုနှင့်
ဆုံတွေ့လိုက်ရလေတော့၏။

www.burmeseclassic.com

၇၀ ♦ ထက္ကသိုလ်နေထင်းအောင်

ကြာဖြူရေကန်သည် သဘာဝအတိုင်း သာယာလှပနေလေသည်။ ကန်ရေပြင်ကို ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသည့်လေပြည်သည် ကြာပန်းရနံ့သင်းကာ သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်လှပေသည်။

တင်ရှောင်သည် ကြာဖြူရေကန်အနီး အညောင်းပြေ အညာပြေလမ်းလျှောက်ရင်း နံနက်ခင်းလေကို တစ်ကြိမ်ရှုရှိုက်နေမိလေသည်။ တင်ရှောင်သည် ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုအပေါင်းကိုလက်လွှတ်ခဲ့ရပြီး အိမ်ခြေယာခြေမဲ့ဘဝရောက်ခဲ့သည်။ သို့သော် စာပေသမားဘဝကို လုံးလုံးလျားလျားခံယူလိုက်နိုင်သဖြင့် ဝမ်းသာကျေနပ်နေမိလေသည်။

ကျေးငှက်သာရကာလေးများသည် ပင်ယ်မြင့်ထက်ဝယ် ဟိုမှသည်ဖိုဝဲရင်း သာယာဖွယ်တေးသီဟစ်ကြွေးနေကြသည်။ ရွှန်းလက်တောက်ပသောနေ့ခြည်က ကမ္ဘာမြေပေါ် ရွှေရောင်ပတ်ဖျန်းကျရောက်နေသလိုရှိလေသည်။ နင်းရည်ဆွတ်ဖျန်းထားသော သစ်ရွက်များမှာ ပို၍စိမ်းလန်းလတ်ဆတ်နေသည်။

တင်ရှောင်သည် သဘာဝအလှများကိုငေးမော၍ကြည့်ရှုရင်း စိတ်ထဲပျော်ရွှင်နေမိသည်။ သဘာဝအလှအပများအကြောင်း ရေးဖွဲ့ထားသည့်ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို တီးတိုးကျူးရင်မိလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်

“ခြမ်း ... ခြမ်း ... ခြမ်း”

“ဝုန်း”

စူးရှကျယ်လောင်သောအသံများနှင့်အတူ တိုက်ခိုက်သတ်ပုတ်သံများ ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာသည်ကိုကြားလိုက်ရသည်။

“ဟင် ...”

တင်ရှောင်၏ဓန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲတုန်ခါသွား၏။ နံနက်ခင်း၏သာယာလှပမှုကို စူးရှကျယ်လောင်သောအသံများကဖျက်ဆီးပစ်လိုက်လေပြီ။ တင်ရှောင် ဓကျေမနပ်ဖြစ်သွားလေသည်။

“တော်တော်ဆိုးတဲ့ကောင်တွေ၊ တိုက်ခိုက်စရာနေရာရှားလို့ ဒီနေရာကိုမှလာပြီးတိုက်ခိုက်ကြရသလား”

တင်ရှောင်သည် ထိုလူများအား မောင်းထုတ်ပစ်သင့်သည်ဟူသောအတွေးဖြင့် အသံထွက်ပေါ်လာရာသို့လှမ်းသွားမိသည်။

အသံဗလံများသည် ရေကန်ကြီး၏ဝဘက်ရှိတောအုပ်ထဲမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။ တင်ရှောင်သည် သစ်ပင်များကြားမှ ဖြတ်လျှောက်သွားရာ ခဏအကြာတွင် တောအုပ်အတွင်းရှိ မြေကွက်လပ်တစ်ခု၌ တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားနေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရလေသည်။

တိုက်ပွဲနှင့်တတယ်တမ်းရင်ဆိုင်ရသည့်အခါ တင်ရှောင်မှာ မှင်ဘက်မိသွားလေသည်။

၈၀ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

တိုက်ပွဲသည် သူနှင့်လားလားမျှမသက်ဆိုင်သောဖြစ်ရပ် တစ်ခုပင်မဟုတ်ပါလား။

ဟန်တားရန်မဆိုထားနှင့်... အနီးအနားသို့ပင် မသွားသင့်ကြောင်းဆင်ခြင်မိလိုက်သည်။ တိုက်ပွဲကိုမနှစ်မြို့သောစိတ်ဖြင့်လှမ်းလာပြီးကာမှ နောက်ဆုတ်ရန်လည်း မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။

တင်ရှောင်သည် မျက်နှာ၌ မှုသာပြီး တိုက်ပွဲကိုကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူလေးယောက်သည် အဖြူရောင်ဝတ်မိန်းမပျိုတစ်ယောက်အား ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်နေကြသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

မြေပေါ်တွင် အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူတစ်ယောက် လဲကျနေသဖြင့် တင်ရှောင်မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

တိုက်ပွဲကို ဘုမသိ ဘမသိဆက်ပြီးကြည့်နေလိုက်မိသည်။ အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူလေးယောက်က မိန်းမပျိုအား ငြာသံပေးကာ ပြင်းထန်စွာတိုက်ခိုက်နေကြသည်။

နေရောင်ခြည်အောက်တွင် ဓားရောင်များဖွေးဖွေးလှုပ်နေသည်မှာ အသည်းယားစရာကောင်းလှတော့၏။ အကယ်၍...

ဓားတစ်ချက်သာအထိခံလိုက်ရလျှင် မိန်းမပျိုအနေဖြင့် သက်သာလိမ့်မည်မဟုတ်ချေ။

အမွှေခံတဝည့်ပိုက် (၀) ♦ ၈၁

ယောက်ျားကြီးလေးယောက်က မိန်းမပျိုတစ်ယောက်အား ကြမ်းတမ်းစွာတိုက်ခိုက်နေသည်ကိုတွေ့ရသောအခါ တင်ရှောင်မှာ မနေနိုင်တော့ဘဲ

“ဟေ့လူတွေ... မတရားမလုပ်ကြပါနဲ့”

ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာသော တင်ရှောင်၏အသံကြောင့် အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူလေးယောက်လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားကြသည်။ ထိုတစ်ခဲအချိန်လေးအတွင်းမှာပင်

“ယား”

မိန်းမပျိုသည် ငြာသံပေးကာ ခြေလက်ဆန့်ထုတ်တိုက်ခိုက်လိုက်ရာ

“ဝုန်း”

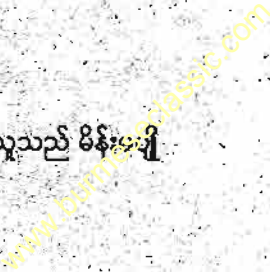
“အား”

“အမယ်လေး”

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများ ဝရန်းသုန်းကားဖြစ်သွားကြတုန်တော့သည်။

“ဟာ”

တင်ရှောင်ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွား၏။ သူသည် မိန်းမပျိုအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်သွားမိသော်လည်း

၈၂ ♦ စာတ္ထသိုဏ်နေလင်းအောင်

မိန်းမပျိုကမူ ထိုသူများကို လုံးဝဂရုစိုက်ပုံမရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ မိန်းမပျိုက သဘောကျစွာရယ်မောလိုက်ပြီး...

“က... ရှင်တို့ဘာတတ်နိုင်ကြသေးလဲ၊ ကျွန်မလက်ကပြေး လို့လွှတ်မယ်ထင်သလား”

တင်ရှောင်မှာ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့်ပင် ငေးကြည့်နေလေ သည်။ အခြေအနေကိုကြည့်ရသည်မှာ အနက်ရှောင်ဝတ်ထားသူများ က သူမအား ရန်ရှာနေခြင်းမဟုတ်ဘဲ သူမကလိုက်လံရှာဖွေတိုက် ခိုက်နေသည့်သဘောမျိုးရှိနေသည်ကိုတွေ့ ရသည်။

အနက်ရှောင်ဝတ်ထားသူလေးယောက်သည် ဒဏ်ရာကိုယ် စီရကာ ဒယ်ဒယ်ဖြင့် နောက်ဆုတ်သွားကြသော်လည်း ချက်ချင်း ပြန်လည်စုရုံးမိသွားကြ၏။

တစ်ယောက်က ...

“ကျုပ်တို့က မင်းကိုကြောက်မယ်များမှတ်သလား၊ သေ ပြင်ထား”

အော်ငေါက်ကာ ဓားမြှောင်ဖြင့် ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။

“ဝှစ်”

ဓားမြှောင်သည် မိန်းမပျို၏ရင်ဝတ်သို့ တည့်တည့်မတ်မတ်

ပစ်လွှင့်သွားလေသည်။

တင်ရှောင် ထိတ်လန့်သွားပြန်သည်။

“ဒီမိန်းကလေးတွေ သေတော့မှာပဲ”

နှုတ်မှလည်း လွှတ်ခနဲညည်းညူမိလိုက်လေသည်။

“ဘာရှင်”

တင်ရှောင်၏ရှေ့တံသံကိုကြားသွားသည့်မိန်းမပျိုက မ ကျေနပ်ဖြင့် လှည့်ကြည့်လာသည်။ သူမသည် ပစ်လွှင့်လာသည့် ဓားမြှောင်ကိုပင် ဂရုစိုက်ဘဲ ...

“ကျွန်မက ဂရုစိုက်နေရမှာလား”

ဟုတင်ရှောင်ကိုလှမ်း၍ရန်တွေ့ လိုက်သည်။

တင်ရှောင်မှာ အာပြန်ပြောရမှန်းမသိဖြစ်သွားသည်။

သူမ ဒုက္ခရောက်မည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့် ပိုင်းဝန်းပူပန်ပေးခဲ့ သော်လည်း... မိန်းမပျိုကကျေးဇူးမတင်သည့်အပြင် ပြန်၍ပင် ရန်

တွေ့နေသည်မဟုတ်ပါလား။

သူ့အား ရန်တွေ့သည်ကအကြောင်းမဟုတ်ပါ။

အနက်ရှောင်ဝတ်ထားသူပစ်ပေါက်လိုက်သော ဓားမြှောင် က သူမထံသို့တန်းတန်းမတ်မတ်လွှင့်သွားလျက်ရှိသည်။ အချိန်မီ

တင်ရှောင်တိမ်းနိုင်စေကာ သူမ၏အသက်ကို သေချာပေါက်နှုတ်ယူသွား ပေတော့မည်။

၁၄ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ထို့ကြောင့် တင်ရှောင်ကစိုးရိမ်တကြီးဖြင့်

“ဓားမြောင်... ဓားမြောင်”

ဟု ရှေးကြီးသုတ်ပျာအော်ပြောလိုက်မိလေသည်။ မိန်းမ
က လှည့်ပင်မကြည့်ဘဲ လက်နောက်ပြန်စေ့ယမ်းကာ ဓားမြောင်
ဖမ်းယူထားလိုက်လေသည်။

“ဖပ်”

ဓားမြောင်သည် သူမ၏လက်ထဲသို့ရောက်သွားလေသည်

“ဟာ”

တင်ရှောင် လွှတ်ခနဲရေရွတ်မိလိုက်သည်။ မိန်းမပျိုသည်
သူထင်မှတ်ထားသလို အနိုင်ကျင့်ခံနေရသူမဟုတ်ကြောင်း ထင်ရှား
နေသည်မဟုတ်ပါလား။

မိန်းမပျိုက....

“ရှင်ဓားမြောင် ရှင်ပြန်ယူသွား”

လှည့်ပင် မကြည့်ဘဲ လက်ပြန်စေ့ယမ်းလိုက်ရာ ဓားမြောင်
သည် မြားတစ်စင်းပမာ လှစ်ခနဲပြန်လည်ပစ်လွှင့်သွားပြီး ဓားမြောင်
ပစ်ပေါက်ခဲ့သူ၏ရင်သို့ တည့်တည့်မတ်မတ်စိုက်ဝင်သွားလေတော့
သည်။

“ဒုတ်”

အမွှေးထပ်ညှိပိုက် (၀) ♦ ၁၅

“အား”

ဓားမြောင်ပိုင်ရှင်ခမျာ မိန်းမပျိုကိုထိအောင်ပစ်နိုင်ခဲ့သလို
မိန်းမပျိုကပြန်ပစ်လိုက်သောအခါတွင်လည်း မရှောင်တိမ်းနိုင်ခဲ့ချေ။
ထို့ကြောင့် ဓားချက်ထိမှန်ခံရကာ မြေပေါ်လဲကျသွားလေတော့၏။

ထိုလူလဲကျသွားသည်နှင့် ကျန်လူသုံးယောက်မှာ ဒေါသ
ခြင်းခြောင်းထွက်လာကာ

“သေပေတော့”

“ယား”

ငြာသံပေးကာ တရကြမ်းတိုက်ခိုက်လိုက်ကြ၏။

“ရှင်တို့ သေချင်ကြပြီထင်တယ်”

မိန်းမပျိုကငေါက်ငမ်းရင်း ဤခနဲလှည့်ကာ လက်ဝါးနှစ်ဖက်
နှံ့တန်းရှိက်ထုတ်လိုက်ရာ....

“ဝုန်း”

“အား”

စူးရှကျယ်လောင်သောအော်ဟစ်သံများနှင့်အတူ ထိုလူသုံး
ယောက်မှာ ဓားတခြား လူတခြားလွှင့်စဉ်ကာမြေပေါ်လဲကျသွားကြ
သတော့သည်။

၈၆ ♦ ထက္ကသိုလ်နောင်အောင်

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ ငါးယောက် မြေပေါ်လဲကျနေကြပြီဖြစ်သည်။

“ဟင်း... ဟင်း... ကဲ... ခုတော့ ရှင်တို့ အာတတ်နိုင်ကြသေးသလဲ”

မိန်းမပျိုကရယ်မောရင်း ပြောလိုက်သည်။

တင်ရှောင် အံ့ဩသွားလေသည်။

တကယ်တမ်းကြောက်စရာကောင်းသူမှာ... ဝတ်စုံနက်နက်ယောက်ျားသားများမဟုတ်ဘဲ မိန်းမပျိုသာဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရုံမဟုတ်ပါလော့။

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူငါးယောက်က စိုင်းပြီးအနိုင်ကျင့်နေသည်ဟုထင်မြင်ယူဆမိခြင်းမှာ အမှားကြီးမှားနေပြီဟုလည်း သဘောပေါက်လိုက်ပြီဖြစ်လေသည်။

မိန်းမပျိုက တင်ရှောင်ဘက်သို့လှည့်လိုက်ပြီး

“ကဲ... ကျွန်မဒုက္ခရောက်တာလား။ သူတို့ဒုက္ခရောက်တာလား။ ဘယ်သူဒုက္ခရောက်သွားပြီလဲ ပြောပါဦး”

မိန်းမပျိုကနာခေါင်းရှုံ့ပြီးမေးရာ တင်ရှောင်က

“အမှတ်တမဲ့ဆိုတော့ သူတို့စိုင်းပြီးတိုက်နေကြတဲ့အတွက် ခင်ဗျားဒုက္ခရောက်တော့မယ်ထင်ပြီး ကျုပ်ကပြောလိုက်မိတာပါ”

အမွှေးတစ်ညိုဝိတ် (၀) ♦ ၈၇

“အခုဘယ်သူဒုက္ခရောက်သွားပြီလဲဆိုတာ ရှင်မြင်ပြီမဟုတ်လား”

“သူတို့သေသွားကြပြီလား”

တင်ရှောင်က သူသိလိုသည့်ကိစ္စကိုသာ ပြန်မေးလိုက်လေသည်။ မိန်းမပျိုက

“မသေပါဘူး... မေ့နေတာပါ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့သတိပြန်ရလာရင် အလကားလူတွေဖြစ်သွားကြလိမ့်မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

“သူတို့ရဲ့ သိုင်းပညာကို ကျွန်မဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ပြီလေ။ သူတို့ ဘယ်တော့မှသိုင်းပညာအသုံးပြုနိုင်ကြတော့မှာမဟုတ်ဘူး”

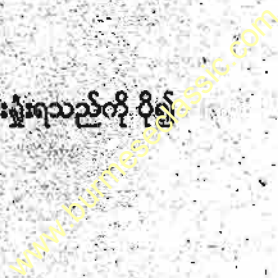
“ဗျာ”

တင်ရှောင်လွှတ်ခနဲရေရွတ်လိုက်မိသည်။

သူကိုယ်တိုင်က သိုင်းပညာသင်ယူလိုခြင်းမရှိသော်လည်း သိုင်းရာစာဖြိုဝင်ကွင်းနေထိုင်ခဲ့ခြင်းကြောင့် သိုင်းသမားတို့၏သဘောကိုကောင်းစွာသိရှိထားပေသည်။

သိုင်းသမားများသည်....

အသက်ဆုံးရှုံးရမည်ထက် သိုင်းပညာဆုံးရှုံးရသည်ကို ပို၍ကြောက်ရွံ့ကြပေသည်။

၈၈ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူလေးယောက် သတိပြန်ရလာကြ သည့်အခါ သိုင်းပညာဆုံးရှုံးသွားပြီဖြစ်ကြောင်း သိကြမည်ဆိုလျှင် မည်သို့ခံစားရမည်နည်း။

တင်ရှောင် ပင့်သက်ရှိုက်လိုက်ပြီး

“သူတို့က ခင်ဗျားကိုနှောင့်ယှက်ခဲ့ကြလို့လားဗျာ”

ဟုမေးလိုက်လေသည်။

မိန်းမပျိုကနှာခေါင်းရှုံ့ကာ....

“ဟွန်း သူတို့လား ကျွန်မကိုနှောင့်ယှက်ခဲ့ကြတာ”

“ဟင်... ဒါဆို”

“သူတို့ကျွန်မကိုခိုင်းတိုက်နေကြတယ်လို့ရှင်ကထင်နေတာ ကို၊ ဟင်း ဟင်း ကျွန်မကလိုက်ပြီးတိုက်တာ သူတို့ ထွက် ပြေးလို့မလွတ်တာနဲ့ ပြန်ပြီးခုခံနေတာရှင်”

တင်ရှောင်ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

တိုက်ပွဲအတွေ့အကြုံမရှိသဖြင့် သူ၏အထင်အမြင် တခြား စိဖြစ်နေသည်မဟုတ်ပါလား။ သူသည် မိန်းမပျိုအား ခြေဆုံးခေါင်း ဆုံးအကဲခတ်လိုက်ပြီး

“သူတို့က ခင်ဗျားနဲ့ဘယ်လိုများပတ်သက်နေကြလို့လဲဗျ”

မိန်းမပျိုကမဲဖြိုးဖြိုးကာ

အမွေခံတပည့်ပိုက် (၀) ♦ ၈၉

“သိပ်ပြီးပတ်သက်တာပေါ့။ သူတို့ဟာ ကျွန်မတို့ဂိုဏ်းက သစ္စာဖောက်တွေပဲ”

“သစ္စာဖောက်တွေ”

“ဟုတ်တယ်”

“ဪ”

တင်ရှောင်သက်ပြင်းချလိုက်မိ၏။ ကြံကြံဖန်ဖန် သိုင်းအဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့၏ပြဿနာအရပ်အရှင်းတစ်ခုနှင့်မှ လာရောက်ဆိုတွေ့မိချေ သည်။ မိန်းမပျိုက

“သူတို့ငါးယောက်ဟာ ကျွန်မတို့ဂိုဏ်းဝင်ဖြစ်ခဲ့ကြတာ ကြာ ပြီ။ ခုမှဘယ်လိုဖြစ်ပြီးစိတ်ပြောင်းသွားကြတယ်မသိဘူး။ ကျွန်မတို့ ဂိုဏ်းကို စွန့်ခွာထွက်ပြေးသွားချင်ကြတယ်လေ”

တင်ရှောင်မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“သူတို့က ခင်ဗျားတို့ဂိုဏ်းမှာမနေချင်တော့လို့ ထွက်သွား ကြတာပေါ့ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“သူတို့မှမနေချင်တာ၊ ထွက်သွားချင်လဲ ထွက်သွားကြပါစေ ချေဗျာ”

မိန်းမပျို နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်ပြန်သည်။

၉၀ ♦ ထက္ကသိုလ်နေလပ်ဒေဘင်

“ဟွန်း ဒီလိုထွက်သွားလို့ရရှိလားရှင်”

“သူတို့မှမနေချင်တာ”

မိန်းမပျိုခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဒါတွေနားမလည်ဘူး။ ကျွန်မတို့ဂိုဏ်းထဲဝင်ပြီးရင် ဘယ်

သူမှပြန်ထွက်ခွင့်မရှိဘူး။ မြန်ထွက်ရင် သေဒဏ်ပဲရှင်”

“ဟာ မဟုတ်တာ”

“ဘာ မဟုတ်တာလဲ”

တင်ရှောင် ဘာမှမပြောဘဲနေလိုက်သည်။

မိန်းမပျိုက....

“ကျွန်မတို့ ဓားနှစ်လက်ဂိုဏ်းကို ဝင်ချင်တိုင်းဝင်လို့မရဘူး။ ထွက်ချင်တိုင်းလဲထွက်လို့မရဘူး။ စည်းကမ်းဖောက်ဖျက်ရင်သေဒဏ် အပြစ်ပေးခံရမှာပဲ။ သူတို့တောင် ကျွန်မနဲ့တွေ့လို့ ကံကောင်းသွားတာရှင်၊ ကျွန်မပေးဝေနှံသာတွေ့ရင် တစ်ခါတည်းသတ်ပစ်မှာ။ ကျွန်မကသိုင်းပညာဖျက်ဆီးပြီး သက်ဆက်သာသာအပြစ်ပေးလိုက်တာ”

“ကောင်းကွာ”

တင်ရှောင်စကားကြောင့် မိန်းမပျိုဆတ်ခနဲဖြစ်သွားပြီး

“ဘာပြောတယ်ရှင်”

တင်ရှောင်က

အမွေခံတစ်ညိုဂိုဏ် (၈) ♦ ၉၁

“ခင်ဗျားတို့ ဓားနှစ်လက်ဂိုဏ်းက တော်တော်ရက်စက်ကြတာပဲ”

သူက မကွယ်မပုတ်စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်းပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘာပြောတယ်”

မိန်းမပျိုခံပြင်းသွားသည်။

တင်ရှောင်က

“ရက်စက်ထယ်လို့ပြောတာလေ”

“ရှင် ရှင်”

“ဘယ်သူမဆို ကိုယ်မလုပ်ချင်တဲ့အလုပ်ကို မလုပ်ဘဲနေနိုင်ကြတာပဲ။ သူတို့ဆက်မနေချင်တော့ရင် သွားပါစေပေါ့။ ခုတော့”

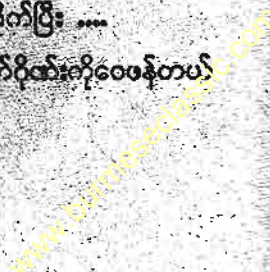
“နေပါဦး... ရှင်နဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ကျုပ်နဲ့တော့ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တရားမျှတမှုမရှိလို့ပြောနေတာပါ”

မိန်းကလေးကဖြေပေါ်ခြေဆောင့်လိုက်ပြီး

“ဪ... ရှင်ကကျွန်မတို့ဓားနှစ်လက်ဂိုဏ်းကိုဝေဖန်တယ်ပေါ့လေ”

တင်ရှောင်ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

၉၂ ♦ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

“ဝေဖန်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ဣတ်ယွင်းချက်ကို ထောက်ပြတာပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... ဓားနှစ်လက်ပိုက်ကို ဝေဖန်ရင်သေဒဏ် အပြစ်ပေးခံရမယ်ဆိုတာ ရှင်မသိဘူးလား”

“ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ပိုက်ကမှမဟုတ်တာ၊ ခင်ဗျားတို့ပိုက် ရဲ့စည်းကမ်းတွေကို ဘယ်လိုလုစံသိနိုင်ပါ့မလဲဗျာ”

“ရှင် ရှင်”

အချေအောင်ပြောရင်း မိန်းမပျိုမှာပို၍ခေါသထွက်လာ၏။ သူမသည် အတင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး

“ရှင်ဟာ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ဘဲခြေဝင်ခွပ်တယ်၊ ဓားနှစ်လက် ပိုက်ကိုဝေဖန်တယ်၊ ရှင်ကိုဘယ်နည်းနဲ့မှချမ်းသာမပေးနိုင်တော့ ဘူး”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် မိန်းမပျိုသည် ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းချင်း တိုးလာလေသည်။ တင်ရှောင်သည် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်လှသော ထို မိန်းမပျိုအား သဘောမကျနိုင်အောင်ဖြစ်သွားလေသည်။

“ကျုပ်ကမှန်တာပြောတာ၊ ခင်ဗျားမကျေနပ်လဲ မတတ် နိုင်ဘူး”

မိန်းမပျိုကနာခေါင်းရှုံ့ကာ

“ရှင်ကိုသတ်ပစ်ရမှ ကျွန်မကျေနပ်မယ်”

စကားဆုံးသည်နှင့် လျှပ်တစ်ပြက်ရှေ့တိုးလာပြီး လက်ဝါး ဖြင့်ရိုက်ချလိုက်လေတော့၏။ သူမ၏လှုပ်ရှားမှု အလွန်လျင်မြန်လှ မေသည်။

တင်ရှောင်ကလည်း သူ့အား တကယ်စမ်းတိုက်ခိုက်လာ လိမ့်မည်ဟုထင်မှတ်မထားချေ။

ထို့ကြောင့်... ရုတ်တရက်ကြောင့်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

မိန်းမပျိုအနေဖြင့် ဤမျှရက်စက်ကြမ်းကြုတ်လိမ့်မည်ဟု လည်း မထင်ချေ။

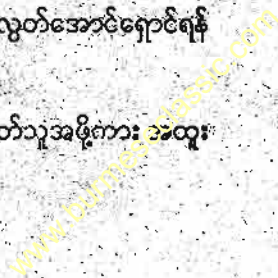
မိန်းမပျိုက သူ့အနီးသို့ လှစ်ခနဲရောက်လာပြီး လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်သည့်အခါမှ ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်သွားကာ

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

အော်ပြောရင်း ရှောင်တိမ်းရန်ကြိုးစားလိုက်၏။

သိုင်းပညာတတ်မြောက်ထားသူပင်လျှင် လျင်မြန်သွက် လက်လှသောမိန်းမပျို၏လက်ဝါးရိုက်ချက်ကို လွတ်အောင်ရှောင်ရန် လွန်စွာခက်ခဲလိမ့်မည်ဖြစ်ရာ

တင်ရှောင်ကဲ့သို့သိုင်းပညာလုံးဝမတတ်သူအဖို့ကား အထူး ဆိုဖွယ်ရာမရှိတော့ပြီ။

၉၄ ♦ ထက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

“ဝုန်း”

“အား”

စူးရှစွာအော်ဟစ်သံနှင့်အတူ တင်ရှောင်မှာ မြေပေါ်လဲကျ သွားလေတော့၏။

၀၀၀၀

“အား”

တင်ရှောင်သည် တစ်ချက်အော်ဟစ်ပြီး မြေပေါ်လဲကျသွား လေသည်။ မိန်းမပျို၏လက်ဝါးရိုက်ချက်က သူ၏ရင်ခေတ္တတည့် တည့် သို့ထိမှန်သွားသည်မဟုတ်ပါလား။

မိန်းမပျိုသည် ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့်ခပ်ပြင်းပြင်းရိုက်ချမိလိုက် ခြင်းဖြစ်သည်။ သူမ၏လက်ဝါးရိုက်ချက်ကြောင့် တင်ရှောင်လဲကျ သွားသည်ကိုမြင်သည့်အခါ မိန်းမပျိုမျက်မှောင်ကုတ်သွား၏။

ထပ်မံတိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုတော့ဘဲ

တင်ရှောင်ကိုငေးကြည့်သည်။

တင်ရှောင် ကပျာကယာလူးသို့ခွဲထလိုက်၏။

သူ၏နှုတ်ခမ်းထောင့်မှ သွေးများယိုစီးကျလာသည်။

မိန်းမပျိုကိုမျက်လုံးမြူး၍ကြည့်ရင်း

အပျော့တပည့်စိုက် (၀) ♦ ၉၅

“မင်း မင်း”

စကားဆုံးအောင် မပြောနိုင်ဘဲ

“ဝေါ”

ပါးစပ်ထဲမှသွေးများအန်ထွက်လာလေသည်။

မိန်းမပျိုသည် မျက်လုံးအပိုင်းသားဖြစ်ကာ....

“ရှင် ရှင် သိုင်းပညာမတတ်ဘူးဟုတ်လား”

တင်ရှောင် ဘာမှမပြောနိုင်တော့ပါ။

“ဝုန်း”

မြေပေါ်လဲကျသွားလေတော့သည်။

“ဟင် ရှင် ရှင်”

မိန်းမပျိုမှာ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိဖြစ်သွားလေသည်။

တင်ရှောင်ကား မြေပေါ်လဲကျနေပြီး တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်တော့ချေ။

“ရှင် ရှင် ဘယ်လိုဖြစ်သွားသလဲ”

မိန်းမပျို၏အမေးကို တင်ရှောင် အဖြေမပေးနိုင်ပါ။

သူသည် မြေပေါ်တွင် မလှုပ်မယှက်ဖြင့် သတိလစ်မေ့မြော

နေပြီမဟုတ်ပါလား။

“အင်း ရှင်သိုင်းပညာမတတ်မှန်းသိရင် ကျွန်မရဲ့ ကို တိုက်ခိုက်မိမှာမဟုတ်ပါဘူးရှင်”

၉၆ ♦ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

မိန်းမပျိုက စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားဟန်ဖြင့် ရေရွတ်လိုက်
လေသည်။

ယခုအခါ

မိန်းမပျို၏မျက်နှာပေါ်မှ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သည့်ဟန်
မူရာနှင့်မာန်မာန်ကြီးသည့်အသွင်များသည်

နေရောင်တွေ့သောနှင်းမုန်များပမာ

ပျက်ပြယ်လွင့်ပါးသွားကြပြီဖြစ်ပါသည်။

စိုးရိမ်ပူပန်သည့်အရိပ်အယောင်များကသာ အစားထိုးဝင်
ရောက်လာကြလေပြီ။

သူမသည် တင်ရှောင်အနီးသို့ချဉ်းကပ်သွားပြီး မြေပေါ်မှူး
ထောက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် တင်ရှောင်၏လက်ကောက်ဝတ်ကို
အသာစမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

သွေးခုန်နှုန်း အလွန်နှေးကွေးနေသလို အသက်လည်းမျှင်း
မျှင်းသာရှုရှိုက်နေကြောင်း စမ်းသပ်တွေ့ရှိရသည်။

မိန်းမပျိုခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ခုကွဲပဲ သူ --- သူ အတွင်းဒဏ်ပြင်းပြင်းထန်ထန်ရသွားပြီ”

တင်ရှောင်သည် သိုင်းသမားတစ်ယောက်မဟုတ်သဖြင့် ခံ
နိုင်ရည်မရှိချေ။

အမွှေခံတစ်ညပိုက် (၀) ♦ ၉၇

အချိန်မီဆေးဝါးကုသနိုင်ခြင်းမရှိလျှင် ရရှိထားသောဒဏ်
ရာဖြင့်သေဆုံးသွားမည်ဖြစ်ကြောင်း ဆင်ခြင်မိသည့်အခါ

မိန်းမပျိုသည် မနေနိုင်တော့ဘဲ.....

တင်ရှောင်ကိုပွေ့ထူကာ ပခုံးပေါ်ထမ်းလိုက်သည်။

ထို့နောက်

ရေးကြီးသုတ်ပျာပြေးထွက်သွားလေတော့၏။

၀၀၀၀

လောဘသားကောင်

သိုင်းရာဇာခြင်္စင်း

သိုင်းရာဇာတင်မင်းသည် စားပွဲတွင်ထိုင်ကာ ဆေးတံဖွာ ရှိုက်နေ၏။ သူ့ရှေ့စားပွဲပေါ်တွင် ရေခဲခဲကြမ်းကရားရှိနေ၏။ သိုင်း ရာဇာတင်မင်းသည် ဆေးတံကိုသုံးလေးဖွာရှိုက်ပြီးနောက် ရေခဲခဲ ကြမ်းတစ်ခွက်ငှဲသောက်လိုက်၏။

ရေခဲခဲကြမ်းသည် အကောင်းစား လက်ဖက်ခြောက်ခပ် ထားသောရေခဲခဲကြမ်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ရေခဲခဲကြမ်းကိုအရသာခံသောက်နေသည်ဟု ထင်မှတ်လျှင်အမှားကြီးမှားပေလိမ့်မည်။ ထို့အတူ ဆေးတံဖွာရှိုက် နေခြင်းသည်လည်း စိမ်းခဲနေခြင်းမဟုတ်ပါ။

အမှန်တော့ သိုင်းရာဇာတင်မင်းသည် အကြံထုတ်နေ ခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။

သူက အရေးကြီးသောကိစ္စများစဉ်းစားစရာရှိလျှင် ရေခဲခဲ ကြမ်းကိုအရသာခံကာသောက်ပြီး ဆေးတံကိုစိမ်းခဲဖွာရှိုက်နေလေ့ရှိ ပသည်။

ထိုသို့သောအချိန်အခါမျိုးတွင် သိုင်းရာဇာခြင်္စင်းမှ မည်သူ သွားရောက်နှောင့်ယှက်ခြင်းမပြုဝံ့ကြချေ။

ယခုကဲ့သို့ သိုင်းရာဇာတင်မင်း အချိန်ယူတွေးတောစဉ်းစား နေသည်မှာ အကြောင်းနှစ်ခုကြောင့်ဖြစ်သည်။ ပထမအကြောင်းကိစ္စ က သားဖြစ်သူတင်ရှောင်အိမ်မှထွက်သွားပြီးနောက် သားဖြစ်သူ၏ ခင်မတင်းအစအနကိုမကြားရခြင်းဖြစ်သည်။

ဒုတိယအကြောင်းကိစ္စမှာ... ခြောက်ကျွန်းမှရောက်ရှိလာ သည့်ရှမ်းစုနှင့်ပတ်သက်နေသည်။ ရှမ်းစုသည် သူ၏ပညာသင်ဘက် အစ်ကိုဖြစ်သောရှမ်းကျေးလေ့နှင့် သူ၏ဆရာကောရာဇ်စားပိုင်ရှင် ပေ ထင်းလုံ၏သမီးပေကျိုဝါးတို့၏သားဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်.... ရှမ်းစု၏သိုင်းပညာမခေမုန်းရိပ်မိလေသည်။ သို့သော်....

ကောရာဇ်စားပိုင်ရှင်ပေထင်းလုံသည် ဧကရာဇ်စားနှင့်တကွ အသိုင်းသုံးဆယ့်ခြောက်ကျွယ်ကို သမီးနှင့်သမက်ကို သင်မပေးဘဲ သူတစ်ယောက်တည်းကိုသာသင်ကြားပေးခဲ့သည်။

ရှမ်းကျူးလွှေနှင့် ပေကျိဝါးတို့ တတ်မြောက်ထားခြင်းမရှိသဖြင့် သူတို့၏သား ရှမ်းစုလည်း တတ်မြောက်စရာအကြောင်းမရှိချေ။ ဧကရာဇ်စားပိုင်ရှင် ဖေထင်းလုံသေဆုံးသွားပြီဖြစ်ရာ သင်ပေးနိုင်မည်မဟုတ်တော့ချေ။

လောကပေါ်တွင် ဧကရာဇ်စားသိုင်းတတ်မြောက်ထားမှသာ သိုင်းရာဇာတင်မင်းတစ်ယောက်သာလျှင် ရှိပေတော့သည်။

ရှမ်းစုက သူ့အဘိုး၏ပညာအမွေကိုဆက်ခံလို၍ မြောက်ကျွန်းမှနေပြီး သိုင်းရာဇာခြံဝင်းသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်လာခဲ့ပြီဖြစ်ပါသည်။

သိုင်းရာဇာတင်မင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ငါကရှမ်းစုကို ဧကရာဇ်စားသိုင်းသင်ပေးရမှာလား”

ဟု တီးတိုးရေရွတ်လိုက်လေသည်။ သူသည် သားဖြစ်သူတင်ရှောင်အား သင်ပေးလိုသည်။ သို့သော် တင်ရှောင်က လုံးဝ စိတ်မဝင်စားသည့်အပြင် အိမ်မှထွက်သွားပြီဖြစ်သည်။ ရှမ်းစုကမူ သင်ပေးလိုသောအာသာဆန္ဒပြင်းပြစွာဖြင့် မြောက်ကျွန်းမှအရောက်လာခဲ့သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ လောကကြီးက ရယ်စရာကောင်းလှသည်ပင် ဆိုရမလိုဖြစ်နေချေပြီ။

သိုင်းရာဇာတင်မင်းသည် အတန်ကြာသည်တိုင်အောင် အပြန်ပြန်အလှန်လှန် တွေးတောစဉ်းစားလိုက်ပြီးနောက်....

“အင်း... တင်ရှောင်ကို သိုင်းပညာသင်ဖို့ ချောပြောလဲမရ၊ မြောက်ပြောလဲမရနဲ့ အချိန်တွေသာကုန်သွားတယ် ထူးခြားမလာဘူး။ သူဟာ ဒီတစ်သက် သိုင်းပညာသင်ဖို့စိတ်ကူးတော့မှာမဟုတ်ဘူးထင်ပါနဲ့”

ဟု ညည်းတွားလိုက်မိသည်။ တင်ရှောင်ကို စိတ်ပျက်သွားသောအခါ ရှမ်းစုဘက်သို့စိတ်ရောက်လာသည်။

“ဒီကောင်လေးရဲ့ လိုချင်ဆန္ဒပြင်းပြနေပုံမျိုးနဲ့ ငါ့သာသင်ပေးလိုက်ရင် တစ်နေ့ သိုင်းလောကမှာ လျှမ်းလျှမ်းတောက်ဖြစ်လာမှာသေချာတယ်”

တင်ရှောင်သည် တွေဝေငေးမောနေသူဖြစ်သည်။ ရှမ်းစုသည် တိကျပြတ်သားသူဖြစ်သည်။ တင်ရှောင်သည် စိတ်ကူးယဉ်သလောက် ရှမ်းစုကလက်တွေ့ကျလှသည်ဟု သိုင်းရာဇာတင်မင်းထင်မိလေသည်။

သူ့အနေနှင့် ရှမ်းစုကဲ့သို့ တပည့်တစ်ယောက်ခမ္မားထုတ်ရလျှင် မဆိုးဟုတွက်မိသည်။

သို့သော်

၁၀၂ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“တဝည့်ဆိုတာပညာစုံရင် ဆရာကိုအာခံတတ်တဲ့သဘော ရှိတာပဲ”

ဟု တွေးလိုက်ပြန်သည်။ ရှမ်းစုသည် သူနှင့်ပတ်သက်ဆက် နွယ်သူ သိုင်းလောကဆွေမျိုးရင်းချားဖြစ်သည်ဆိုနိုင်၏။

မည်သို့ဆိုစေ သိုင်းရာဇာတင်မင်းသည် ရှမ်းစုနှင့်တကွ အခြားမည်သူ့အပေါ်တွင်မှ ယုံကြည်စိတ်ချခြင်းရှိသည်မဟုတ်ချေ။ သိုင်းရာဇာတင်မင်းသည် အမျိုးမျိုးစဉ်းစားပြီးမှ

“ကေရာဇာတင်မင်းမှာ ဓားကွက်သုံးဆယ့်ခြောက်ကွက်ရှိ တယ်။ သူ့ကိုပြည့်စုံအောင်သင်မပေးဘဲ သိုင်းကွက်သုံးဆယ်လောက် သင်ပေးလိုက်လဲဖြစ်တာပဲ”

ထိုသို့ဆင်ခြင်မိသည့်အခါ ရှမ်းစုအားလက်ခံရန်ဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။ သူ့အနေဖြင့် လိုလိုလားလားမဟုတ်သည့်တိုင် ဆရာနဲ့ ပညာသင်ဘက်အစ်ကိုတို့၏မျက်နှာကို ထောက်ထားပြီး လက်ခံ မည်သာဖြစ်ပေသည်။

သိုင်းရာဇာတင်မင်းသည် ရေနွေးကြမ်းတစ်ခွက် ငှဲ့သောက် လိုက်ပြန်သည်။

ယခု သူ၏ဦးခေါင်းထဲ၌ အတွေးကောင်း အကြံကောင်း များ တစ်ချိုးတစ်ခုထွက်ပေါ်လာနေပေပြီ။

တစ်ချိန်က ရှောင်လင်ကျောင်းသို့သွားကာ နဂါးနိုင်ဓား သိုင်းကိုလေ့လာခွင့်ပြုပါရန် မေတ္တာရပ်ခံခဲ့ဖူးသည်။ ဧကရာဇ်ဓား သိုင်းနှင့်နဂါးနိုင်ဓားသိုင်း၏ထက်မြက်မှုကို ယှဉ်ကြည့်လို၍ဖြစ်သည်။

သို့သော် ရှောင်လင်ကျောင်းမှ နဂါးနိုင်ဓားသိုင်းအား လေ့လာခွင့်မပြုဘဲငြင်းဆန်ခဲ့သည်။ သိုင်းရာဇာတင်မင်း စိတ်ဆိုး ဒေါသထွက်ကာ သူ၏ဧကရာဇ်ဓားသိုင်းက နဂါးနိုင်ဓားသိုင်းထက် ပို၍အခွမ်းထက်သည်ဟု မခံရင်စိတ်ဖြင့်ဟိတ်ဟန်ထုတ်၍မြောခဲ့မိ သည်။

သူ၏စကား သိုင်းလောကသို့ပျံ့နှံ့သွားသည့်အခါ သူ့အား ပြက်ရယ်ဖြူလှောင်မြောင်မြောဆိုသူများ ထွက်ပေါ်လာခဲ့လေသည်။ သိုင်းရာဇာတင်မင်း ခံပြင်းဒေါသထွက်သွားသည်။

သို့သော် ပြက်ရယ်ဖြူသူများအား စိန်ခေါ်မည်ဆိုလျှင် ပို၍ နာမည်ထွက်သွားမည်ဖြစ်ရာ မသိကျိုးကျွန်မြူ၍ကိုတံတိုက်သည်းခံခဲ့ ရသည်။ သူ၏စိတ်ထဲ၌မူ

“တစ်နေ့ ငါ့အကြောင်းသိရဇယ်”
ဟုကြုံးဝါးမိခဲ့သည်။

သိုင်းရာဇာတင်မင်း ထိုအကြောင်းကိုစွဲများကို တွေးတော စဉ်းစားနေသည်မှာအကြောင်းရှိသည်။

သူသည် ရှမ်းစုအား အသုံးချရန်စိတ်ကူးထားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ သိုင်းရာဇာတင်မင်းသည် နေ့ဝက်ခန့်အချိန်ဖြုန်းနေပြီးမှ ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။ သူသည် ရှမ်းစုအား သိုင်းပညာသင်ပေး မည်ဖြစ်သည်။ ထို့အတူ... ရှမ်းစုကလည်း သူ့အတွက်ကျေးဇူးတုံ့ပြန် ဆောင်ရွက်ပေးရလိမ့်မည်ဖြစ်သည်။

၈၀၀၀

ပန်းဥယျာဉ်ထဲ၌ ရွှေကြိုင်သင်းဖျံ့သောပန်းရနံ့များလွင့် ဖျံ့နေသည်။ သိုင်းရာဇာတင်မင်းသည် ပန်းဥယျာဉ်အတွင်း၌ လက် နှစ်ဖက်နောက်ပစ်ကာ လေညှင်းခံနေ၏။

ထိုစဉ် ... ပေါ့ပါးသောခြေသံများထွက်ပေါ်လာပြီး ရှမ်းစု ရောက်ရှိလာလေသည်။

ရှမ်းစုက လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာဦးညွှတ်လိုက်ပြီး ...

“ဦးရိုးတော်က ကျွန်တော့်ကိုခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်ဆိုလို့ပါ။ ဦးရိုးတော်ကို ဂါရဝပြုပါတယ်”

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ဟုတ်တယ် ငါမင်းကိုသိုင်းပညာသင်ပေးဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်

ပြီ၊ ဒါကြောင့် ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာပဲ”

ရှမ်းစု၏မျက်နှာပြုံးရွှင်သွား၏။
ချက်ချင်းပင် သူးထောက်ချလိုက်ပြီး ...

“ဆရာကိုဂါရဝပြုပါတယ်”

ဦးသုံးကြိမ်ချကာ ရှိခိုးကန်စော့လိုက်သည်။

ဦးရိုးတော်ဟုခေါ်နေရာမှ ဆရာဟုချက်ချင်းပြောင်းလဲ ခေါ်လိုက်သည်။ သိုင်းရာဇာတင်မင်းက ...

“အေး... မင်းကို ငါကပညာသင်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သလို မင်းကလဲ ငါ့အတွက်ကိစ္စသုံးခုဆောင်ရွက်ပေးရလိမ့်မယ်”

ရှမ်းစုက ...

“ကျွန်တော် ကိစ္စဆယ်ခု ဆောင်ရွက်ပေးရမယ်ဆိုရင်လည်း ဆောင်ရွက်ပေးပါ့မယ်ဆရာ”

ဟုဖြောလိုက်သည်။ သိုင်းရာဇာတင်မင်းက ...

“မလိုပါဘူး ငါ့အတွက် သုံးခုလုပ်ပေးရင်တော်ပါပြီ၊ မင်းကို ဧကရာဇ်ဓားသိုင်းရဲ့ သိုင်းကွက်ပေါင်သုံးဆယ်ထဲက ပထမဓားဆယ် ကွက်ကိုသင်ပေးလိုက်မယ်၊ သိုင်းကွက်ဆယ်ကွက်တတ်မြောက်သွား တာနဲ့ ငါ့အတွက်ပထမဆုံးကိစ္စဆောင်ရွက်ပေးရမယ်”

“စိတ်ချပါဆရာ ကျွန်တော် မဖြစ်မနေကြိုးစားဆောင်ရွက် ပါ့မယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်”

“ကောင်းပြီ... ဒီနေ့ကပဲစပြီးသင်ကြတာပေါ့”
ဟု သိုင်းရာဇာတင်မင်းကပြောလိုက်လေသည်။

၀၀၀၀

သိုင်းရာဇာတင်မင်းသည် သီးသန့်အဆောင်တစ်ခုအတွင်း
၌ရှမ်းစုအား စကရာဇ်စားသိုင်းမှ ပထမဓားဆယ်ကွက်ကို သင်ကြား
ပြသပေးလိုက်သည်။ အမှန်တော့... စကရာဇ်စားသိုင်းကို သုံးပိုင်းခွဲ
မည်ဆိုလျှင် ပထမဓားကွက်များသည် ဆယ့်နှစ်ကွက်ရှိရမည်ဖြစ်
လေသည်။

သို့သော်... ရှမ်းစုသည် သိုင်းရာဇာတင်မင်းသင်ပေးသည့်
ဓားဆယ်ကွက်ကိုဂရုစိုက်လေ့ကျင့်လိုက်သည်။ လက်တွေ့သင်ကြား
ပေးသည့်အခါမှ ရှမ်းစုသည် အလွန်ဉာဏ်ထက်သူတစ်ယောက်ဖြစ်
ကြောင်းသိလိုက်ရသည်။ ဓားကွက်တစ်ကွက်ကို တစ်ရက်မျှသာသင်
လိုက်ရသည်။ ဓားဆယ်ကွက်ကို ဆယ်ရက်အတွင်းတတ်မြောက်သွား
လေ၏။

သိုင်းရာဇာတင်မင်းကိုယ်တိုင်ပင် ရှမ်းစု၏ကြီးစားမှု၊ ဉာဏ်
ပညာထက်မြက်မှုနှင့် စိတ်အားထက်သန်မှုကို ဩချရလေတော့၏။

၀၀၀၀

ဆယ့်တစ်ရက်မြောက်နေ့...
သိုင်းရာဇာတင်မင်းသည် ရှမ်းစုအား သိုင်းကွက်ဆယ်ကွက်
သင်ပေးပြီးသည်နှင့်...
“ကဲ ငါ့သက်ကတော့တာဝန်ကျေပြီ၊ မင်းဘက်က ကျေးဇူး
ဆပ်ဖို့ပဲကျန်တော့တယ်”

ဟု စကားစလိုက်သည်။
“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော် ဘယ်လိုကိစ္စဆောင်ရွက်ပေးရမယ်
ဆိုတာပြောပါခင်ဗျာ”

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက...
“တစ်ချိန်တ ငါ့ကိုဖြတ်ရယ်ပြုခဲ့တဲ့လူတစ်ယောက်ကိုသုတ်
သင်ရှင်းလင်းပေးရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ဘယ်သူလဲဆိုတာအမိန့်ရှိပါသော”
“အဲဒီလူဟာ ကရုဏာသီလရှင်ဆိုတဲ့လူပဲ”

ရှမ်းစုက...
“ကရုဏာသီလရှင် ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ သိခွင့်ရှိမလား
ဆရာ”

သိုင်းရာဇာတင်မင်းခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
“အေး... ငါပြောပြမှာပေါ့”

၁၀၈ ◆ ထက္ကူသီလနေလင်းအောင်

ရှမ်းစုက ကရုဏာသီလရှင်သည် မည်သို့သောလူစားမျိုး ဖြစ်သည်၊ သိုင်းဝညာအဆင့် မည်မျှရှိသည်၊ သိုင်းရာဇာတင်မင်းနှင့် မည်သို့ပတ်သက်နေသည် စသည်စသည်တို့ကို တစ်လုံးတစ်ပါးမျှ မေးရော။ သိုင်းရာဇာတင်မင်းက ခွင့်ပြုလိုက်သည်နှင့် ချက်ချင်းပင် ထွက်ခွာသွားလေသည်။

၀၀၀၀

ရှမ်းစုထွက်သွားပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပင်

သိုင်းရာဇာတင်မင်း သို့ ဧည့်သည်များရောက်ရှိလာလေသည်။ သိုင်းရာဇာတင်မင်း နံနက်စာစားသောက်ပြီး အနားယူနေချိန်တွင် အစောင့်တစ်ယောက်ရောက်ရှိလာပြီး ---

“သခင်ကြီးခင်ဗျာ ဧည့်သည်တစ်ယောက် တွေ့ခွင့်တောင်း နေပါတယ်”

အစောင့်၏မျက်နှာတွင် စိုးရိမ်ပူပန်သည့်အရိပ်အယောင် များရှိနေသည်ကိုတွေ့ရသဖြင့် သိုင်းရာဇာတင်မင်း မျက်မှောင်ကုတ် သွားသည်။ အကြောင်းထူးတစ်စုံတစ်ခုရှိနေကြပြီဟုလည်း သဘော ပေါက်သွားသည်။

ထို့ကြောင့်

အမွှေးတပည့်ပိုက် (၀) ◆ ၁၀၉

“ဘယ်ကဧည့်သည်လဲဟေ့”

ဟု အသံမာမာဖြင့်မေးလိုက်သည်။ အစောင့်က

“ကျားခံတပ်ပိုင်ရှင်ပုလောက်ရောက်လာတာပါသခင်”

“ဟေ့”

သိုင်းရာဇာတင်မင်း ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားလေသည်။

ကျားခံတပ်၊ ဓားနှစ်လက်ဂိုဏ်းနှင့်အမျိုးသမီးဂိုဏ်းတို့သည် သိုင်း လောက၌ ထင်ရာစိုင်းနေကြသော သိုင်းအဖွဲ့များဖြစ်ကြောင်း သူ့သိ ရှိထားသည်။

ကျားခံတပ်ပိုင်ရှင်ပုလောက်မှာ ခေသုမဟုတ်ဘဲ ကျားနိုင် လက်ဝါးဖြင့် ထင်ရှားကျော်ကြားနေသူဖြစ်သည်။

“ကျားခံတပ်ပိုင်ရှင် ပုလောက်ကိုယ်တိုင် ရောက်လာတာ ဟုတ်လား”

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက သေချာအောင်မေးလိုက်သည်။

အစောင့်က

“ဟုတ်ပါတယ်သခင် ကျားခံတပ်ပိုင်ရှင်ပုလောက်နဲ့ သူ့သား ပုအိမ်းတို့နှစ်ယောက်ရောက်လာကြတာပါ”

သိုင်းရာဇာတင်မင်း မနေနိုင်တော့ပေ။

“ကောင်းပြီလေ... သူတို့ကို ဧည့်ခန်းထဲမှာအကောင်းဆုံး

၁၁၀ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ဖြစ်အောင် ဧည့်ခံထားလိုက်ပါ။ ငါအခုချက်ချင်းလာခဲ့မယ်”

“မိတ်ချပါသခင်”

အစောင့်ဖြစ်သူ ချက်ချင်းထွက်သွားလေသည်။ သိုင်းရာဇာ တင်မင်းသည် အဝတ်အစားလဲလှယ်ပြီးထွက်လာခဲ့လေသည်။

ဧည့်ခန်းတွင်းသို့ရောက်လျှင် ကျားခံတပ်ပိုင်ရှင်ပုလောက် နှင့်သားဖြစ်သူပုဆိမ်းတို့ ရောက်ရှိနေကြသည်ကိုတွေ့ရ၏။

သိုင်းရာဇာတင်မင်း၏လူများသည် စားသောက်ဖွယ်ရာ များ အရက်များဖြင့် လိုလေသေးမရှိအောင် စီစဉ်ဧည့်ခံထားကြသည် ကိုတွေ့ရသည်။ ကျားခံတပ်ပိုင်ရှင်ပုလောက်တို့သားအဖသည် သိုင်း ရာဇာတင်မင်းရောက်ရှိလာသည်ကိုမြင်သည့်အခါ ထိုင်ရာမှထကာ လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍ ဦးညွတ်လိုက်ကြလေသည်။

“ကျုပ်တို့သားအဖက မိတ်ဆွေကြီးတို့လာရောက်ကိရဝပြု ပါတယ်ခင်ဗျာ”

သိုင်းရာဇာတင်မင်း၏စိတ်ထဲ ထွေခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ခိညာဏ်များတဲ့သားအဖ ငါ့တို့လာပြီးချက်နှာချို့သွေးနေ ကြတာအကြောင်းရှိလိမ့်မယ်”

မည်သို့ဆိုစေ တင်မင်းသည် ဟန်ဆောင်ကာ ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာထားဖြင့် ----

အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး (၈) ♦ ၁၁၁

“မိတ်ဆွေကြီးတို့ ကြရောက်လာတဲ့အတွက် ကျုပ်တို့သိုင်း ရာဇာခြံဝင်းထဲကလဲဂုဏ်ယူပါတယ်ဗျာ၊ ဟဲ ထိုင်ကြပါ။ အမောပြေ စားလိုက်သောက်လိုက်ကြပါဦး”

ကျားခံတပ်ပိုင်ရှင်ပုလောက်က ----

“ကျုပ်မှာအရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ မိတ်ဆွေကြီးဆီကို အားကိုးတကြီးပြေးလာခဲ့မိတာပါဗဲဗျာ”

လာရင်းကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ စကားဦးသန်းလိုက်သည်။

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက ----

“အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စဟုတ်လား”

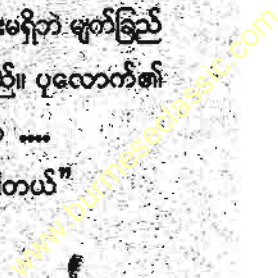
“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

“ဘယ်လိုအရေးကြီးတဲ့ကိစ္စများလဲဗျ”

ပုလောက်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။ သိုင်းရာဇာခြံဝင်းမှ အစောင့်အကြပ်များသည် အသင့်အနေအထား ဖြင့် မလှမ်းမကမ်းမှ စောင့်ကြပ်နေကြသည်။

ကျားခံတပ်ပိုင်ရှင်အား ယုံကြည်စိတ်ချခြင်းမရှိဘဲ မျက်ခြည် မပြတ် စောင့်ကြည့်နေကြသည့်သဘောမျိုးဖြစ်သည်။ ပုလောက်၏ အကြည့်ကိုရိပ်မိလိုက်သော သိုင်းရာဇာတင်မင်းက ----

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ... ဒီမှာပြောလို့ဖြစ်ပါတယ်”

၁၁၂ ♦ ကတ္တုသိုလ်နေလင်းအောင်

ဟုပြောလိုက်သည်။

ပုလောက် လက်မခံချေ။

“မဖြစ်လို့ပါဗျာ တကယ့်ကိုအရေးကြီးတဲ့ကိစ္စမို့ပါ။ မိတ်ဆွေ နဲ့ကျုပ်နှစ်ယောက်တည်းပြောမှဖြစ်မှာပါ”

စကားဆုံးလျှင်

“သာ... မင်းခြံထဲမှာတစ်ပတ်လောက်စောင့်ကြည့်လိုက် ပါလား... ဆရာကြီးတင်မင်းရဲ့ခြံမင်းဟာ သာယာလှပတဲ့နေရာမှာ နာမည်ကြီးပဲ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ပုအိမ်းကလည်း

“ကောင်းပါပြီဖေဖေ”

ဟုပြောရင်း ထိုင်ရာမှထလိုက်၏။ သိုင်းရာဇာတင်မင်း မျက် မှောင်ကုတ်သွားသည်။ ပုလောက်သည် သူ့အား အကောက်ကြံမည် မဟုတ်ဟုလည်းရိပ်မိလိုက်၏။ ထို့ကြောင့်

“ကဟေ့ ကျားခံတပ်ကသခင်လေးကို ခြံဝင်းထဲလှည့် ပြီးပြသပေးလိုက်ကြပါ။ ပြီးရင် ငါမခေါ်ဘဲညှစ်ခန်းထဲကို တယ်သုမှ ဝင်မလာကြနဲ့”

အစောင့်အကြပ်များသည် ချက်ချင်းပင် ပုအိမ်းအား ခေါ် ဆောင်ကာထွက်သွားကြလေသည်။

အပွေခံတပ်မိုက် (၀) ♦ ၁၁၃

အကယ်၍ ပုလောက်က အကောက်ကြံမည်ဆိုလျှင်လည်း သိုင်းရာဇာတင်မင်းက မမူပါ။ ပုလောက်၏သားပုအိမ်းသည် သူ၏ အစောင့်အကြပ်များလက်တွင်း၌ရှိနေပြီမဟုတ်ပါလား။

ထို့ပြင် ပုလောက်၏သိုင်းပညာသည် သူ၏ကျောက် အသိုင်းကိုယှဉ်နိုင်မည်မဟုတ်ဟုလည်း ယုံကြည်ထားလေသည်။

အခန်းတွင်း၌ နှစ်ယောက်တည်းကျန်ရစ်ခဲ့တော့မှ

“ကံ ဘယ်လိုအရေးကြီးတဲ့ကိစ္စများလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦးဗျာ”

ဟု သိုင်းရာဇာတင်မင်းကမေးလိုက်ရာ ပုလောက်က

“အတော်ကိုအရေးကြီးပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်အတွက် မိတ်ဆွေ အကူအညီလိုအပ်နေပါတယ်၊ ကျုပ်ကိုကူညီရင် မိတ်ဆွေလဲအကျိုး ထုတ်စေရပါဘူးလို့ အာမခံပါတယ်ဗျာ”

ဟုအလောတကြီးပြောလေသည်။ သူသည် သက်ခြေလက် နှိပ်ဝတ်သက်၍ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်ခဲ့ရသည်မှာကြာပြီမဟုတ်ပါလား။

သိုင်းရာဇာတင်မင်းကသာ ကူညီခြင်းမပြုလျှင် သူ့အားကူညီနိုင်မည့် ဖန်တော့ဟုယုံကြည်နေတော့သည်။

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက

“ခင်ဗျားမှာ ဘယ်လိုအကြောင်းကိစ္စတွေ ရှိနေတယ်ဆိုတာ နင်ဆုံး ကျုပ်သိပါရစေဦးဗျာ”

၁၁၄ ♦ တက္ကသိုလ်နေထင်းအောင်

စကားတစ်ခွန်းနှစ်ခွန်းပြောလိုက်သည်နှင့် ကျားခံတပ်
ပိုင်ရှင်ပုလောက်ပျာယာခတ်နေကြောင်း သိုင်းရာဇာတင်မင်းရိပ်မိ
လိုက်လေသည်။ ပုလောက်က

“တခြားတော့မဟုတ်ပါဘူး၊ လူတစ်ယောက်က ကျုပ်ရဲ့
အသက်ကိုအန္တရာယ်ပြုမယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်နေတဲ့ကိစ္စပါပဲဗျာ”

“ဟင်”

သိုင်းရာဇာတင်မင်း ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

ကျားခံတပ်ပိုင်ရှင်ပုလောက်အား ခြိမ်းခြောက်ရုံသာမက
နယ်နယ်ရရမဟုတ်ကြောင်းလည်း နားလည်သဘောပေါက်လိုက်
လေသည်။

“နေပါဦး မိတ်ဆွေကိုအယ်သူကများခြိမ်းခြောက်နေလို့လဲ၊
ကျုပ်ကိုနောက်ပြောင်ကျီစယ်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“မပြောချင်တော့ပါဘူးဗျာ ကျုပ်ရဲ့အသုံးမကျတဲ့တပည့်
နှစ်ယောက်ကြောင့်ပေါ့ဗျာ၊ သူတို့က ကျုပ်မသိအောင် နောက်ကွယ်
ကနေမကောင်းမှုတွေလုပ်နေကြတယ်လေ၊ ဒါကို သက်ခြေလက် သိ
သွားပြီး ကျုပ်တပည့်နှစ်ယောက်ကိုရှင်းပစ်တဲ့အပြင် ကျုပ်မှာလဲ
တာဝန်ရှိတယ်ဆိုပြီး ခြိမ်းခြောက်လာတာပါပဲဗျာ”

သိုင်းရာဇာတင်မင်းပြုံးလိုက်သည်။

အမွေခံတပည့်မိုက် (၁) ♦ ၁၁၅

ပုလောက်သည် နောက်ကွယ်တွင် ကောင်းမှုများပြုလုပ်
နေသူဖြစ်ကြောင်း သိထားချိန်ဖြစ်သည်။ ပုလောက်က

“သက်ခြေလက် ပရမ်းပတာလျှောက်လုပ်နေတာကို ကျုပ်
သည်းမခံနိုင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း မတတ်နိုင်တာ
သေရာတယ်၊ ဒါကြောင့် မိတ်ဆွေဆီကို အားကိုးတကြီးလာပြီး အကူ
အညီတောင်းရတာပါပဲဗျာ”

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက

“သက်ခြေလက်က သိပ်ပြီးကြောက်စရာကောင်းတယ်လို့
နာမည်ကြီးနေတယ်ဗျာ”

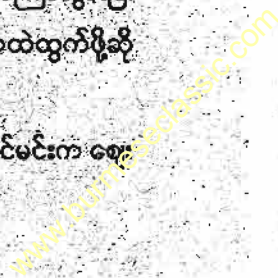
“ဒါပေမဲ့ မိတ်ဆွေရဲ့စကားရစ်စားသိုင်းကိုတော့ ကျော်နိုင်
မှာမဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

ပုလောက်ကမြောက်ပင့်လိုက်သည်။

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက

“ကျုပ် သိုင်းလောကထဲမထွက်တာ အတော်ကြာသွားပြီ၊
အဖေကိုင်တာလဲကြာပြီဆိုတော့ အင်း.... သိုင်းလောကထဲထွက်ဖို့ဆို
အတော့ကိုစဉ်းစားရမဲ့ကိစ္စဖြစ်နေပါတယ်ဗျာ”

မြွေမြွေချင်း ခြေခြင်ဆိုသကဲ့သို့ သိုင်းရာဇာတင်မင်းက စေး
မိုင်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်းပုလောက်ရိပ်မိသည်။

၁၁၆ ♦ ထက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ထို့ကြောင့်

“မိတ်ဆွေအတွက် အကျိုးမယုတ်စေရအုံးလို့ ကျုပ်ပြောခဲ့ပြီးပါပြီ။ ကျုပ်က သက်ခြွေလက်နဲ့သိုင်းလောကရဲ့ရတနာပစ္စည်းတစ်ခုကို အလဲအလှယ်လုပ်ခဲ့သဘောပါ”

သိုင်းရာဇာတင်မင်းမျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“သိုင်းလောကရဲ့ရတနာပစ္စည်းဟုတ်လား”

စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့်လိုက်ခြင်းဖြစ်သလို ပုလောက်ထံမှစကားအစ်လိုက်ခြင်းလည်းဖြစ်သည်။ ပုလောက်က

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ... ရှင်းရှင်းပြောရရင် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးလိုချင်မက်မောနေကြတဲ့ပစ္စည်းပါပဲ”

သိုင်းရာဇာတင်မင်းမြူးလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုပစ္စည်းများလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

“ထိုက်စန်းအဘိုးအိုရဲ့ရှစ်ကွက်အင်းကို မိတ်ဆွေကြားဖူးမှာပေါ့”

“ဟင်”

သိုင်းရာဇာတင်မင်းသည် ရှစ်ကွက်အင်းဟူသည့်စကားကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ချက်ချင်းလှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေတော့သည်။ ထိုက်စန်းအဘိုးအို၏ရှစ်ကွက်အင်းသည် ကျားခံတပ်တွင်

အမွှေးတဝည့်ပိုက် (၀) ♦ ၁၁၇

ရှိနေနိုင်သည်ဟု သိုင်းလောက၌ဖြစ်ပေါ်နေသောသတင်းစကားကို သူကြားဖူးခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။

ပုလောက်က

“ထိုက်စန်းအဘိုးအိုရဲ့ဟစ်ဦးတည်းအေတပည့်ဟာ ကျုပ်ရဲ့အဘိုးဖြစ်ပါတယ်ဗျာ။ ကျုပ်အဘိုးဟာ ကျားခံတပ်ကိုထူထောင်ခဲ့သူလဲဖြစ်ပါတယ်”

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက နားမလည်နိုင်ဟန်ဖြင့်

“ရှစ်ကွက်အင်းနဲ့သက်ခြွေလက်ကို ကျုပ်ဘယ်လိုမှဆက်စပ်လို့မရဘူးဖြစ်နေတယ်ဗျ”

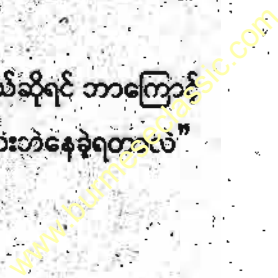
“ရှင်းပါတယ်ဗျာ ကျုပ်အတွက် သက်ခြွေလက်ကို မိတ်ဆွေကရင်ဆိုင်ပေးပါ။ ကျုပ်က ရှစ်ကွက်အင်းကို ပြန်ပြီးကျေးဇူးပြုပါမယ်”

သိုင်းရာဇာတင်မင်းသည် ဝမ်းသာစိတ်ကြောင့် အမူအရာပျက်မသွားအောင်ပင် မနည်းထိန်းထားလိုက်ရလေသည်။

သို့သော် စဉ်းစားစရာအကြောင်းတစ်ခုရှိနေသေးသည်ဟု ချက်ချင်းဆင်ခြင်မိလိုက်သဖြင့်

“ခင်ဗျားဆီမှာ ရှစ်ကွက်အင်းရှိနေတယ်ဆိုရင် ဘာကြောင့် ထိုက်စန်းရတနာပစ္စည်းတွေကို ရယူဖို့မကြိုးစားဘဲနေခဲ့တာလဲ”

ပုလောက်က

“ကျုပ်အဘိုးဟာ ထိုက်စန်းအဘိုးအိုရဲ့ တပည့်ဖြစ်ခဲ့တယ်လို့ ကျုပ်ပြောပြီးပါပြီဗျာ”

“ခင်ဗျားဆိုလိုတာက”

“ထိုက်စန်းအဘိုးအိုရဲ့ ရှစ်ကွက်အင်းကို ကျုပ်အဘိုး ရသွား လိမ့်မယ်လို့ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးကယုံကြည်ထားကြပါတယ်။ ဒါ ကြောင့် ကျုပ်လှုပ်ရှားလိုက်တာနဲ့ဇုန်ချင်းရိပ်မိပြီး ကျုပ်နောက်ကို သဲကြီးမိကြီးလိုက်ကြတော့မယ်လေ။ ဒါဆိုရင် ကျားခံတပ် ဘယ်လို ဖြစ်သွားမလဲဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့ဗျာ”

မှန်ပေသည်။ ကျားခံတပ်တွင် ရှစ်ကွက်အင်းရှိနေကြောင်း သာသိုင်းလောကသားများသိသွားကြလျှင် ကျားခံတပ်သည် နေ့ချင်း ညချင်း အဖျက်ဆီးခံလိုက်ရမည်မှာသေချာနေသည်။

“ကျုပ်ကိုယ်တိုင်မပြောနဲ့၊ ကျုပ်လူတွေကိုတောင် ထိုက်စန်း တောင်ဘက်ခြေဦးမလှည့်ဖို့ အမိန့်ထုတ်ထားခဲ့ရပါတယ်ဗျာ”

သိုင်းရာဇာတင်မင်း ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“အင်း ခင်ဗျားစကားကစိတ်ဝင်စားစရာပါပဲဗျာ”

ပုလောက် အားမလိုအားမရဖြစ်သွားသည်။

“ခုထိ မိတ်ဆွေက စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတယ်လို့ ထင် နေတုန်းပဲလားဗျာ”

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက

“မိတ်ဆွေပြောတဲ့စကားတွေဟာ တထယ်ကို စိတ်ဝင်စား စရာကောင်းတာမှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လက်တွေ့ကျတော့”

သူ၏စကားမဆုံးမီ ပုလောက်ကကြားဖြတ်ပြောလိုက်၏။

“ကျုပ် တကယ်ပြောတာပါ။ သက်ခြေလက်ကိုသာရှင်းပေး ပါ။ ရှစ်ကွက်အင်းကိုပေးပါမယ်”

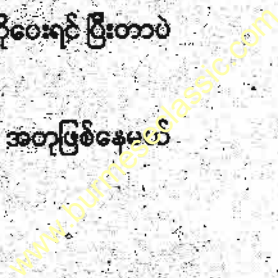
သိုင်းရာဇာတင်မင်းက

“ဒီကိစ္စဟာ ရော့ပတ္တမြား ရော့နဂါးလုပ်ဖို့အတော်ခက်တဲ့ ကိစ္စပဲ”

သိုင်းရာဇာတင်မင်းသည် ရှစ်ကွက်အင်းကိုသာ ရမည်ဆို လျှင် ဘာမျှကရမစိုက်တဲ့သူအားကူညီလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်းပုလောက် နားလည်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့်

“မိတ်ဆွေ ဒီကိစ္စကိုသဘောတူမယ်ဆိုရင် ကျုပ်ကရှစ်ကွက် အင်းကို အလယ်ကနေထက်ဝက်ပိုင်းပြီး တစ်ပိုင်းကိုပေးထားပါမယ်။ သက်ခြေလက်ကို ရှင်းပြီးတဲ့အခါ ကျန်တဲ့တစ်ဝက်ကိုပေးရင် ပြီးတာပဲ မဟုတ်လားဗျာ”

“တကယ်လို့ ခင်ဗျားရဲ့ရှစ်ကွက်အင်းဟာ အတူဖြစ်နေမယ် ဆိုရင်ကော”

၁၂၀ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက အားမနာတမ်းမေးလိုက်လေသည်။

“မိတ်ဆွေ လက်ထဲကို တစ်ဝင်ရောက်လာတဲ့အခါ စစ်ဆေးကြည့်နိုင်ပါတယ်။ ရှစ်ကွက်အင်းရဲ့ ထူးခြားချက်တွေကို မိတ်ဆွေထံ ကြားသိထားတာပဲမဟုတ်လားဗျာ”

သိုင်းရာဇာတင်မင်း ငြိမ်ကျသွားသည်။

ပုလောက်၏စကားသည် လက်မခံနိုင်စရာအကြောင်း မရှိပေ။ ပုလောက်က

“ဘယ်လိုလဲ ကျုပ်ကိုကူညီမယ်မဟုတ်လား”

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက ချင့်ချိန်စဉ်းစားဟန်ဖြင့်....

“အင်း မိတ်ဆွေကိုလဲ ကူညီချင်တယ်၊ သက်ခြေလက်ဟာ သိုင်းလောကရဲ့ မိတ်ဆွေလဲဖြစ်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် စဉ်းစားရအတော်ခက်နေပါတယ်ဗျာ”

ပုလောက် ဖြိုးလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ... မိတ်ဆွေမှာ အခက်အခဲရှိနေမယ်ဆိုရင်လဲ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ တခြားအကူအညီပေးနိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက် ဆီကို သွားရတော့မှာပေါ့ဗျာ၊ ကဲ ကျုပ်ကိုခွင့်ပြုပါဦး”

စကားဆုံးသည်နှင့် ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။ သိုင်းရာဇာတင်မင်းကိုပြန်ပြီးဈေးကိုင်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

အဝှော်တံတည့်ပိုက် (၀) ♦ ၁၂၁

ယခု သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လှည့်စား၍မရနိုင်ကြောင်း သဘောပေါက်သွားကြပြီဖြစ်လေသည်။

“ဟား ဟား ဟား”

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက သဘောကျစွာရယ်မောလိုက်ပြီ....

“မိတ်ဆွေ တယ်လဲစိတ်လောတာကိုးဗျာ၊ ရှစ်ကွက်အင်းကို ရမယ်ဆိုမှတော့ ကျုပ် ဘယ်သူ့ကိုမှမမှတော့ပါဘူးဗျာ၊ မိတ်ဆွေကို ကူညီရမှာပေါ့”

ပုလောက်ကျေနပ်သွားသည်။ သိုင်းရာဇာတင်မင်းက

“ကဲ ... ကဲ ... ကျုပ်သက်ခြေလက်ကိုရှင်းလင်းပေးပါမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

စကားဆုံးသည်နှင့်လက်ဝါးဖြန့်လိုက်သည်။

ပုလောက်ကလည်း လက်မနှေးပါ။ အသင့်ယူလာသည့် ဝါကြွင့်ကြွင့်စာရွက်တစ်ပိုင်း ထုတ်ယူပေးလိုက်လေသည်။ သိုင်းရာဇာတင်မင်းကလက်ခံလိုက်၏။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် လျှို့ဝှက်သော

အလုပ်တစ်ခုလုပ်ရန် သဘောတူညီမှုရရှိသွားကြပြီဖြစ်သည်။

ယင်းသို့ဖြင့် သိုင်းလောက၌ ရုပ်ထွေးသောပြဿနာရပ်များ ဖြစ်ပေါ်လာရန် တာရှည်လေတော့သည်။

ချစ်ခြင်းအစ

ဂမုန်းတောင်ကြား။

ဇာတိဇာတိလှောင်သည် ဂမုန်းတောင်ကြားတွင် နေထိုင်လျက်ရှိလေသည်။ ထို့ကြောင့် ရှမ်းစုသည် သိုင်းရာဇာတင်မင်းက စေခိုင်းလိုက်သည်နှင့် ဂမုန်းတောင်ကြားသို့ ဦးတည်ခရီးနှင်လေတော့သည်။

ပြည်မသို့ရောက်လာသည်မှာ မကြာသေးမီဖြင့် လမ်းခရီး ကျွမ်းကျင်မှုမရှိပေ။ သိုင်းရာဇာတင်မင်းက သေချာပြောလိုက်သည်တိုင် လမ်းခရီး၌ စုံစမ်းမေးမြန်းပြီးသွားရလေသည်။

သို့ဖြင့် ဂမုန်းတောင်ကြားအနီးရှိ မြို့လေးတစ်မြို့သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြို့ကြီးမြို့ကြီးရောက်ရှိသွားလေတော့သည်။

၀၀၀၀

မြို့လေးမှာ စည်ကားသိုက်မြိုက်နေပေသည်။ ရှမ်းစုသည် မြို့ထဲသို့ရောက်လျှင် လမ်းဘေး၌ ပန်းသီးရောင်းချနေသည့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်ထံတွင် ဂမုန်းတောင်ကြားအကြောင်း စုံစမ်းလိုက်လေသည်။

သူက ပန်းသီးနှစ်လုံးဝယ်ယူလိုက်ပြီး

“ဒေါ်ဒေါ် ဂမုန်းတောင်ကြားကို ဘယ်လိုသွားရမလဲ ဆိုတာသိရင် လမ်းညွှန်ပေးပါလားဗျာ”

အမျိုးသမီးကြီး အံ့ကြသွားလေသည်။

“ဂမုန်းတောင်ကြားကို သွားမလို့မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်”

“မင်းသွားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ဒုက္ခရောက်သွားမှာပေါ့”

“ဗျာ”

“ဂမုန်းတောင်ကြားကို ယောက်ျားတွေသွားလာခွင့်မရှိ သွားကွယ်၊ သွားခဲ့ရင် အသတ်ခံရမှာပဲ”

ရှမ်းစု မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့”

“ဂမုန်းတောင်ကြားအကြောင်းကို မင်းမှမသိသေးဘဲကိုး၊

ဂမုန်းတောင်ကြားမှာ အမျိုးသမီးပိုက်ကကြီးစိုးနေတာ၊ သူတို့က

၁၂၄ ♦ ထက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ယောက်ျားဆိုရင် သိပ်မုန်းကြတာကွယံ၊ သူတို့ဂိုဏ်းဆွဲပိုင်နက်ဖြစ်တဲ့
ဂမုန်းတောင်ကြားထဲကိုမင်းဝင်သွားမယ်ဆိုရင် အသက်ရှင်လျက် ပြန်
ထွက်လာရမှာမဟုတ်ဘူး”

ရှမ်းစုသည် သိုင်းရာဇာတင်မင်းကိုမကျေနပ်ဖြစ်သွားလေ
သည်။

“သူက ဘာကြောင့်အမျိုးသမီးဂိုဏ်းအကြောင်း ငါ့ကိုပြော
မပြလိုက်တာလဲ”

အမှန်ဆိုလျှင် သိုင်းရာဇာတင်မင်းသည် ကရုဏာသီလရှင်
အားသုတ်သင်ရာ၌ မည်သို့သောအခက်အခဲအန္တရာယ်ကြုံတွေ့နိုင်
သည်ကို ကြိုတင်ပြောပြထားသင့်သည်မဟုတ်ပါလား။

ပြောမပြဘဲနေခြင်းမှာ သူ့အား တမင်သေတွင်းထဲပို့လိုချင်
လော။

“ဧကရာဇ်သိုင်းမှာ သိုင်းကွက်ပေါင်းသုံးဆယ့်ခြောက်ကွက်
ရှိစေမဲ့ သူကသိုင်းကွက်သုံးဆယ်ပဲရှိစွယ်လို့ပြောတာ သူဟာ ငါ့အ
ပေါ် မရိုးသားတာထင်ရှားနေတာပေါ့”

ရှမ်းစု အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ တစ်နေ့တွေ့ကြသေးတာပေါ့ဗျာ”
ဟုကြိုးဝါးလိုက်လေသည်။

အရှေ့တံတည့်ပိုက် (၀) ♦ ၁၂၅

သူက တွေးတောစဉ်းစားရင်း အသံထွက်ကာ ကြိုးဝါးလိုက်
မိခြင်းကြောင့် ပန်းသီးသည်အမျိုးသမီးကြီးမှာ ထိတ်လန့်သွားလေ
တော့သည်။

“မင်း မင်းဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ရှမ်းစုသတိဝင်သွားပြီး

“ဪ... ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်အရေးကြီး
တဲ့ကိစ္စရှိလို့သွားလိုက်ပါဦးမယ်”

ဟုပြောကာ ကပျာကယာထွက်လာခဲ့လေတော့သည်။

၀၀၀၀

ရှမ်းစုသည် ဖြူလေးသို့ရောက်လာသည်မှာ နေ့ဝက်ခန့် အ
ချိန်ကုန်သွားပြီဖြစ်လေသည်။ သို့သော် ဂမုန်းတောင်ကြား အ
ကြောင်းကို စုံစမ်း၍မရသေးချေ။ အကြောင်းမှာ သူမေးမြန်းစုံစမ်း
လိုက်သည့်နှင့် ထိတ်တလန့်တုန်လှုပ်သွားကြပြီး မသွားဖို့တားမြစ်ကြ
ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။ မည်သို့မည်ပုံသွားရမည်ကို ပြောပြခြင်းမရှိ
ကြတော့ပါ။ ကြာတော့ ရှမ်းစုစိတ်ပျက်လာလေတော့သည်။

“ငါ ဒီအတိုင်းစုံစမ်းနေလို့မဖြစ်တော့ဘူး၊ ပြတ်ပြတ်သား
သားလုပ်ရတော့မှာပဲ”

၁၂၆ ♦ ကတ္တုဆိုင်နေလင်းအောင်

ဟုဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ထိုစဉ် ----

“ခွပ် ---- ခွပ် ---- ခွပ် ---- ခွပ်”

မြင်းခွာသံများပေါ်လာပြီး မြင်းလှည်းတစ်စီးမောင်းနှင်လာသည်ကိုတွေ့ရလေသည်။ ရှမ်းစုသည် မြင်းလှည်းကိုကြည့်ပြီး အကြံတစ်ခုပေါ်လာသဖြင့် မြင်းလှည်းကိုဟန်တူအောင်လေသည်။

“ဟေး ---- ဟေး”

မြင်းလှည်းသမားသည် မြင်းများကို အော်ငေါက်ရပ်တန့်လိုက်သည်။ ရှမ်းစုက ----

“မြင်းလှည်းငှားမလို့ အားတယ်မဟုတ်လား”

“အားပါတယ်၊ ညီလေးက ဘယ်လိုသွားမလို့လဲ”

“မြို့စွန်ကိုသွားမလို့ပါ”

“ငွေတစ်ဆယ်ကျမယ်”

“ရတယ်... ပေးမယ်”

“ဒါဆိုတက်ပါ”

ရှမ်းစု မြင်းလှည်းပေါ်တက်လိုက်သည်။

“ဟေး ---- ဟေး”

မြင်းလှည်းသမားသည် မြင်းများကို အော်ငေါက်မောင်းနှင်လိုက်သည်။ ရှမ်းစုက အေးအေးဆေးဆေးထိုင်လိုက်သွားသည်။

အစွမ်းတဝင်ညိုပိတ် (၀) ♦ ၁၂၇

မကြာပါချေ။ မြို့စွန်တစ်နေရာသို့ ရောက်ရှိသွားကြသည်။

မြို့စွန်ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ လူနေအိမ်ခြေကျပါးသလို လူသူကင်းရှင်းနေသည်။ မြင်းလှည်းသမားက မြင်းလှည်းကိုအရှိန်သတ်ရပ်တန့်လိုက်ပြီး ----

“ညီလေး ---- မြို့စွန်ကိုရောက်ပြီ”

ရှမ်းစု မြင်းပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်။ သို့သော် ---- ချက်ချင်းပင် မြင်းလှည်းမောင်းသူနဲ့ဘေးသို့ခုန်တက်ကာ ပခုံးချင်းယှဉ်ပြီး ထိုင်ချလိုက်၏။ သူ၏အပြုအမူကြောင့် မြင်းလှည်းသမား ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

“ငါ့ညီ ---- မင်းက”

သူ၏စကားမဆုံးမီ ရှမ်းစုကကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်ရဲ့ ခရီးကမဆုံးသေးဘူး၊ ရှေ့ဆက်သွားရဦးမှာဗျ”

“ဟင် ဘယ်အထိခရီးဆက်မှာလဲ”

“ဂမုန်းတောင်ကြားအထိသွားမလို့လေ”

“ဟာ ----”

မြင်းလှည်းသမား မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“မင်း ---- မင်း သေသွားမှာပေါ့ကွ”

“ကိစ္စမရှိဘူး ကျုပ်မကြောက်ဘူး”

၁၂၈ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“မင်း တော်တော်ခက်ပါလား”

ရှမ်းစုက

“ကဲ မြင်းလည်းမောင်းပေတော့”

ဟုပြောလိုက်၏။

“ဟေ”

မြင်းလည်းသမား အလှူကြား ထုခန့်လိုက်ပြီး

“ကျုပ် ကျုပ်က”

“ဘာမှပြောမနေနဲ့ ဂမုန်းတောင်ကြားရောက်အောင် ခင်ဗျားလိုက်ပေးရလိမ့်မယ်”

“ဟာ မ မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ”

မြင်းလည်းသမားသည် ရှိခိုးမတတ်တောင်းပန်လိုက်သည်။

“ကျုပ် လိုက်မပို့ပါရစေနဲ့ တောင်းမန့်ပါတယ်ဗျာ”

ရှမ်းစုက

“ခင်ဗျားလိုက်မပို့နိုင်ရင် ဂမုန်းတောင်ကြားကိုဘယ်လိုသွား ရမလဲဆိုတာ ပြောပါ”

“ကျုပ်”

“ခင်ဗျား ပြောရင်ပြော၊ မပြောရင်တော့ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် လိုက်ပေးနေရလိမ့်မယ်”

အမွေခံတပည့်ပိုက် (၀) ♦ ၁၂၉

မြင်းလည်းသမားမှာမနေနိုင်တော့တဲ့ ဂမုန်းတောင်ကြားသို့ သွားရမည်ခရီးကို ပြောပြလိုက်ရလေတော့သည်။

၀၀၀၀

ဂမုန်းတောင်ကြား

ဂမုန်းတောင်ကြားသည် မြင့်မားမတ်စောင့်သောကျောက် တောင်ကြီးနှစ်လုံးကြားမှ သာယာလှပသော တောင်ကြားတစ်ခုဖြစ် လေသည်။ ရှမ်းစုသည် ဂမုန်းတောင်ကြားသို့ ဦးတည်ကာ ခပ်သွက် သွက်လှမ်းသွား၏။ တောင်ကြားလမ်းဝသို့ရောက်လျှင်

“ရပ်လိုက်”

ဟန်တားသံထွက်ပေါ်လာလေသည်။

လမ်းဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများ ကြားမှ လူရိပ်နှစ်ရိပ်ခုန်ပျံ့ထွက်လာသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ ရှမ်းစုခြေလှမ်းရစ်ကာ သတိထား၍ အကဲခတ်ကြည့်လိုက် သည်။ အနီးသို့ရောက်လာမှ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ရှမ်းစုမြိုးလိုက်သည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်က

“ရှင်ဘယ်သူလဲ... ဘာကြောင့် ဒီနေရာကိုလာရတာလဲ”

www.burmeseclassic.com

၁၃၀ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

အသံမာမာဖြင့်မေးလာလေသည်။ ရှမ်းစုက

“ကရုဏာသီလရှင်ကိုတွေ့ဖို့ လာခဲ့တာပဲ”

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်

ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ပြီးမှ တစ်ယောက်က

“ရှင် ဘယ်သူနဲ့ပဲတွေ့ချင်တွေ့ချင် ဒီတောင်ကြားထဲကိုဝင်ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး”

ရှမ်းစုမိန်းကလေးပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်ကလဲ ရအောင်ဝင်ပြီး ကရုဏာသီလရှင်နဲ့ တွေ့ရမှာပဲဗျ”

ရှမ်းစုသည် ဂမုန်းတောင်ကြားမှအမျိုးသမီးတို့၏နှင့်ရှင်ဆိုင်ရမည်ကိုနားလည်ထားပြီးဖြစ်ရာ အမူမထားတော့ချေ။

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်သည် ချက်ချင်းပင် ဓားများကိုခွဲ

ထုတ်လိုက်ကြသည်။ တစ်ယောက်က

“ကျွန်မတို့နဲ့ ဓားကိုကျော်နိုင်ရင်တော့ ရှင်စင်လို့ရပါတယ်”

“ကောင်းပြီ”

ရှမ်းစုကစကားဆုံးသည်နှင့်ရှေ့သို့လှမ်းကာ မိန်းကလေး

နှစ်ယောက်ကြား တိုးဝင်လိုက်လေသည်။

“ယား”

အဖွဲ့ခံထပ်ပိုက် (ပ) ♦ ၁၃၁

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကလည်း ဓားများငွေ့ယမ်းကာ တိုက်ခိုက်လိုက်ကြ၏။

ဓားရောင်များဝင်းလက်သွား၏။

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်က ပြင်းပြင်းထန်ထန်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ရှမ်းစုအား ဟန့်ထားတိုက်ခိုက်နိုင်မည်ဟုယုံကြည်ထားကြပုံရသည်။

သို့သော် အော်သံဟစ်သံမကြားရသလို ပြန်လည်ခုခံတိုက်ခိုက်ခြင်းလည်းမရှိဘဲ ရှမ်းစုပျောက်ခြင်းမလှပျောက်သွားခြင်းကြောင့် ကြောင်အမိအမိဖြစ်သွားကြလေသည်။

ဓားများကို ချက်ချင်းရှစ်သိမ်းကာ ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ထိုအခါ ရှမ်းစုသည် မလှမ်းမကမ်းသို့ရောက်နေပြီး တောင်ကြားအတွင်းသို့ ဆက်၍ဝင်သွားသည်ကိုတွေ့ရလေသည်။

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ထိတ်လန့်သွားကြသည်။

“ဒီလူဟာ လူမှဟုတ်ရဲ့လား”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကိုမတားနိုင်ရင် ငါတို့ အပြစ်ပေးခံရမှာပဲ ပြန်ပြန်လာ”

၁၃၂ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

မိန်းကလေးနှစ်ယောက် သတိဝင်လာပြီး ရှမ်းစုနောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားကြ၏။ သို့သော်

“ကျုပ်ကိုမိအောင်လိုက်နိုင်ရင် လိုက်ခဲ့ကြပေတော့”

ရှမ်းစုကပြောပြီး ပြေးလွှားသွား၏။

မိန်းကလေးနှစ်ယောက် ပြေးလိုက်သွားကြသော်လည်း မပီတော့ချေ

၀၀၀၀

တောင်ကြားအတွင်းဘက်၌ တစ်စထက်တစ်စကျယ်ဝန်းလာလေသည်။ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများ၊ သစ်ပင်ပန်းခါလာများ၊ တောအုပ်များတွေ့မြင်လာရသည်။

ရှမ်းစုသည် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်အား မျက်ခြည်ဖြတ်ကာ တောင်ကြားအတွင်းဘက်သို့ဝင်လာခဲ့ပြီး တောအုပ်တစ်ခုအနီးသို့ရောက်လျှင် ခြေလှမ်းတို့ခန့်ရပ်သွားလေသည်။

အကြောင်းမှာ တောအုပ်ရှေ့ရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်၌ရပ်နေသည့်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အား တွေ့မြင်လိုက်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထိုအမျိုးသမီးသည် ပန်းရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားပြီး

အမွှေးသမီး (၀) ♦ ၁၃၃

ခါး၌ ဆူးများပါရှိသည့်ကျားပွတ်တစ်ခုရှိတ်ထားလေသည်။

ရှမ်းစုက

“ကျုပ်ကိုရှေ့ဆက်မသွားနိုင်အောင် ခင်ဗျားကဟန့်တား

မလို့လား”

အမျိုးသမီး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း မဟုတ်ဘူး”

“ခါဖြင့်”

“မင်းကိုသတ်ပစ်မလို့”

“ဟား ဟား ဟား”

ရှမ်းစုသဘောကျစွာရယ်မောလိုက်သည်။

အမျိုးသမီးက....

“ဂမုန်းတောင်ကြားထဲဝင်လာတဲ့ယောက်ျားမှန်သမျှ အသတ်ခံရမှာပဲ”

စကားဆုံးသည်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ချက်လှုပ်ရှားလိုက်ရာ ရှမ်းစုအနီးသို့ ရိပ်ခနဲရောက်ရှိလာလေသည်။ ရှမ်းစု မပေါ့ဆင့်တော့ပေ။ ထိုအမျိုးသမီးသည် ခေသူမဟုတ်ကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လွင်နေသည်မဟုတ်ပါလား။

အမျိုးသမီးက

၁၃၄ ♦ စာကြွသိုက်နေလင်းအောင်

“မင်းသာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုအဆုံးစီရင်လိုက်မယ်ဆိုရင်တော့ ငါ့ခွင့်လွှတ်လိုက်မယ်”

ရှမ်းစုကနှုတ်ခမ်းမဲ့ကာ ...

“ခင်ဗျား ဘယ်လောက်တတ်နိုင်မှာမို့လဲဗျာ”

မထီလေးစားပြောရင်း ခါးမှစားကိုဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

အမျိုးသမီးလက်ထဲရောက်လာပြီဖြစ်သော ဆူးကျာပွတ်ကို စားကိုင်ပြီးရင်ဆိုင်ရတော့မည်မဟုတ်ပါလား။

အမျိုးသမီးက ...

“ကောင်းပြီလေ... ငါ့အကြောင်းသိစေရမှာပေါ့။ ကံ ... ကျာပွတ်အရသာကို ခြည်းစမ်းကြည့်လိုက်ပါဦး”

စကားဆုံးသည်နှင့် ဆူးကျာပွတ်ကိုငွေယမ်း၍ တိုက်ခိုက် လိုက်လေသည်။ ဆူးကျာပွတ်သည် တစ်ဖီမြည်သွားပြီး မြေဟောက် တစ်ကောင်ပမာ ရှမ်းစုထံသို့ တိုးစင်လာလေသည်။

ဆူးကျာပွတ်နှင့်ရိုက်နှက်ခံလိုက်ရပါက သက်သာလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။ ရှမ်းစု မလှုပ်မယှက်ရပ်နေလိုက်၏။ ဆူးကျာပွတ်က သူ့အားရစ်ပတ်လာမှ ...

“ဟား”

ခြာသံပေးကာ စားကိုငွေယမ်းလိုက်လေသည်။

အမှောင်တဝည့်ပိုက် (၀) ♦ ၁၃၅

သူ့စားသည် မြောက်ကျွန်းမှအကောင်းစားသံဖြင့် ပြုလုပ် ထားသောစားဖြစ်သည်။ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများကိုပင် ထက် ပိုင်းပြတ်အောင်ခုတ်နိုင်စွမ်းသောစားတစ်လက်ဖြစ်ပေသည်။

ရှမ်းစုကစားကိုငွေယမ်းလိုက်သည်နှင့် ...

“တောက် ... တောက် ... တောက်”

ဆူးကျာပွတ်သည် အပိုင်းပိုင်းပြတ်တောက်သွားတော့၏။

“ဟား”

အမျိုးသမီးထိတ်လန့်ပြီး လွှတ်ခနဲအော်ကာ နောက်ဆုတ် သွားလေသည်။ ရှမ်းစုက ...

“နောက်မှတွေ့ကြသေးတာပေါ့ဗျာ”

ဟု အော်ပြောပြီး ကိုယ်ဖော့ပညာအသုံးဖြူ၍ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။ အမျိုးသမီးသံတီဝင်လာချိန်တွင် ရှမ်းစုမှာ မြင်ကွင်းမှကွယ်ပျောက်သွားပြီဖြစ်လေသည်။

အမျိုးသမီးသည် အပိုင်းပိုင်းပြတ်ကာ မြေပေါ်ကျနေသော သူမ၏ဆူးကျာပွတ်ကိုကြည့်လျက် ...

“တောက်”

ဒေါသတကြီး ဇာက်ခေါက်လိုက်လေတော့၏။

၁၃၆ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ရှမ်းစုသည် တောအုပ်ကိုကျော်ဖြတ်လာပြီးနောက် စမ်း
ချောင်းလေးတစ်ခုရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

စမ်းချောင်းလေးတွင် ချောင်းကူးတံတားတစ်ခုရှိနေ၏။
ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သာယာလှပနေသလို အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်၍နေ
လေသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် ကျေးငှက်ကလေးများ၏အော်မြည်
သံကိုကြားနေရ၏။

ရှမ်းစု တစ်ချက်အက်ခတ်ကြည့်လိုက်၏။ အန္တရာယ်အရှိပ်
အယောင်မတွေ့ရသဖြင့် ချောင်းကူးတံတားလေးပေါ်မှ ခပ်သွက်
သွက်ဖြတ်သွားလိုက်သည်။ သို့သော်... တံတားပေါ်ရောက်သည်
နှင့် အန္တရာယ်နှင့်ကြုံတွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

“ဗွမ်း... ဗွမ်း”

ချောင်းရေများ ဝဲဂယက်အသွင်လျှပ်ရှားသွားသည်။ ရေထဲ
မှလူရိပ်နှစ်ခုတို့ထွက်လာပြီး တံတား၏ရှေ့ထိပ် နောက်ထိပ်တို့ကာ
နေရာယူလိုက်ကြ၏။

အဝတ်အစားများရေစိုနေခြင်းကြောင့် ကျောက်ဆစ်ပန်းပု
ရုပ်လေးများသဖွယ် ချောမောလှပသည့်မိန်းမကလေးနှစ်ယောက်
ဖြစ်နေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ သူတို့၏အလှအပများသည် ယောက်ျား
သားများအား ညှို့ယူဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းရှိမည်။

အပွေခံထပ်ညှိမိတ် (၀) ♦ ၁၃၇

သို့သော်

“လက်စသတ်တော့ သူတို့ကမာယာနဲ့ဖြားယောင်းပြီး ငါ့ကို
ဒုက္ခပေးကြမလို့ကိုး”

ရှမ်းစုသည် အခြေအနေမှန်ကိုချက်ချင်းဆင်ခြင်လိုက်မိ၏။
လို့ကြောင့်

“မင်းတို့ အေးအေးဆေးဆေးလမ်းဖယ်ပေးကြရင် ကောင်း
မယ်”

အသံမာမာဖြင့်ပြောလိုက်သည်။ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်
အသံလွင်လွင်လေးဖြင့် ရယ်မောလိုက်ကြ၏။

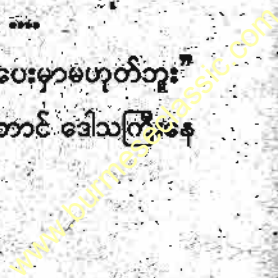
“ကျွန်မတို့က အစ်ကို့ကိုဝတ်ပြုဖို့လာခဲ့တာပါရှင်၊ အစ်ကို
ဟာ ဒီနေရာအထိရောက်အောင်လာနိုင်တယ်ဆိုတော့ ချီးကျူးစရာထပ်
ပြုသင့်တယ်မဟုတ်လား”

သူမတို့သည် ခန္ဓာကိုယ်ကိုယ်ခမ်းနွဲ့ကာ ရှမ်းစု၏အနီးသို့
ချဉ်းကပ်လာကြသည်။

ရှမ်းစုက လက်ထဲမှစားကိုငှေ့ယမ်းပြီး

“ကျွန်မမင်းတို့နှစ်ယောက်ကိုချမ်းသာပေးမှာမဟုတ်ဘူး”

“အစ်ကို ဘာကြောင့် ဒီလောက်စောင်း ဒေါသကြီးနေ
ရတာလဲရှင်”

၁၃၀ ♦ စက္ကူသိုလ်နေထင်းအောင် ♦

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကပြောရင်း လက်တစ်ဖက်ဆန့် ထုတ်ကာ ဂျမ်းစု၏လက်ထဲမှစားကိုဆွဲယူရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ကျွန်တစ်ယောက်ကလည်း ...

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင် ကျွန်မတို့က အစ်ကို့ကိုဂုဏ်ပြုမလို့လာ ခဲ့ကြတာမဟုတ်လား”

ပြောရင်း ဂျမ်းစုအားနောက်ကျောဘက်မှသိုင်းဖက်ရန် ဟန် ပြင်လိုက်သည်။ အမှန်တော့ ... သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဂျမ်းစုအား ပြိုင်တူတိုက်ခိုက်လိုက်ကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

သူတို့၏ရူပါရုံကျောကွင်းတွင်တိမ်းညွတ်မိပါက ဂျမ်းစုဒုက္ခ ရောက်သွားလိမ့်မည်ဖြစ်ပေသည်။ ဂျမ်းစုက ...

“မင်းတို့ သေချင်ပြီလား”

ဟု အော်ငေါက်ရင်းစားစေ့ယမ်းလိုက်လေသည်။

ဝင်းလက်တောက်ပသောစားရောင်များ ထွက်ပေါ်လာ လေသည်။ မရှေးမနှောင်းမှာပင် ...

“အမယ်လေး”

မိန်းကလေးနှစ်ယောက် အော်ဟစ်ညည်းတွားရင်း နောက် ဆုတ်သွားကြရလေတော့သည်။ သူမတို့၏ပခုံးများတွင် စားဒဏ်ရာ အသီးသီးရရှိသွားကြ၏။

အမွှေးတံဆိပ် (၀) ♦ ၁၃၉

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်သည် အခြေအနေမဟန်မှန်းသိ သည်နှင့် ကပျာဏယာချောင်းရေထဲခုန်ဆင်း ပျောက်ကွယ်သွားကြ လေတော့သည်။

၀၀၀၀

စမ်းချောင်းကလေးကိုလွန်မြောက်သော် မြေကွက်လပ် တစ်ခုသို့ရောက်လာလေသည်။ ဂျမ်းစု မြေကွက်လပ်သို့ ရောက်လာ သည်နှင့် အမျိုးသမီးဆယ်နှစ်ယောက် ဟိုမှသည်မှ မြေးထွက်လာ ကြပြီး ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြလေသည်။ ဂျမ်းစုက ထိုအမျိုးသမီးများ အား ပေကြည့်လိုက်၏။

အမျိုးသမီးများသည် အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားကြပြီး စား တစ်လက်စီဆွဲကိုင်ထားကြသည်။

အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်က ဂျမ်းစုအား ရှေ့နောက်ညှပ်ကာ ရပ်လိုက်ကြ၏။ အမျိုးသမီးငါးယောက်က စက်ဝိုင်းပုံထပ်ပြီးဝိုင်းရံ လိုက်သည်။ တစ်ဖန် ...

အမျိုးသမီးလေးယောက်က စတုရန်းပုံဝိုင်းရံလိုက်၏။

နောက်ဆုံးကျန်နေသောအမျိုးသမီးက ဂျမ်းစုရှေ့ဆက် သွားရမည့်လမ်းကိုပိတ်ဆို့ကာ ရပ်နေလိုက်လေသည်။

၁၄၀ ♦ ကတ္တသိုက်နေထင်းအောင်

သူတို့ဝိုင်းရံထားနေပုံကိုကြည့်ကာ ရှမ်းစုများမှာမောင်ကုတ် သွားလေသည်။ ထိုအမျိုးသမီးများသည် သူ့အား ဝက်ပါအတတ် ပညာတစ်ခုဖြင့်ဝိုင်းရံထားကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဆင်ခြင်လိုက်မိလေ သည်။ ရှမ်းစု မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

သူ၏ဖခင်သည် သိုင်းပညာတွင် သိုင်းရာဇာတင်မင်းကဲ့သို့ ထူးချွန်ခြင်းမရှိသော်လည်း စာပေပညာတွင်မူ တစ်ဖက်ကမ်းခတ် ထူးချွန်သည်မဟုတ်ပါလား။

ဖခင်ထံမှ ဝက်ပါထိုးဖောက်သည့်အတတ်ပညာကိုသင်ယူ တတ်မြောက်ထားခဲ့ပေသည်။

ထို့အတူ... မိခင်ထံမှသိုင်းပညာတတ်မြောက်ခဲ့သည်။ သိုင်း ရာဇာတင်မင်းထံမှ ဇကရာဇ်စာသိုင်းကို အကုန်အစင်သင်ယူရမည် ဆိုပါက သိုင်းလောကလူငယ်လူရွယ်များတွင် သူ့အားမိမည့်သူ ရှိ တော့မည်မဟုတ်ပေ။ ရှမ်းစုသည် ဝိုင်းရံထားကြသောအမျိုးသမီး များကိုတစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ---

“ကျုပ်ကိုဟန့်တားပို့ကြိုးစားရင်မှားလိမ့်မယ်၊ အေးအေး ဆေးဆေးလမ်းဖယ်ပေးရင်ကောင်းမယ်”

ဝိုင်းရံထားကြသူများ၏နောက်ဘက်အဆုံးမှ တစ်ယောက် တည်းရပ်ကာလမ်းပိတ်ထားသောအမျိုးသမီးက

အလွေခံတပည့်စိုက် (၀) ♦ ၁၄၁

“ရှင်သာ အမျိုးသမီးဂိုဏ်းရဲ့ ဝက်ပါကိုဆိုးဖောက်နိုင်အောင် အရင်ကြိုးစားကြည့်စမ်းပါ”

သူမ၏အသံကိုကြားလိုက်ရမှ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် မဟုတ်ဘဲ အသက်နှစ်ဆယ်ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေကြောင်း သိလိုက်ရလေသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ်ကိုဟန့်တားနိုင်ရင် ဟန့်တားကြပေ တော့”

ပြောပြောဆိုဆို ဓားဝှေ့ယမ်းပြီး ရှေ့ဆုံးမှအမျိုးသမီးကို ခုတ်ချရန်ဟန့်ပြင်လိုက်၏။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် ခန္ဓာကိုယ်ကို ချာခနဲလှည့်ကာ နောက်ဘက်ရှိအမျိုးသမီးထံ ဓားဖြင့်ထိုးသွင်းလိုက် သည်။

သူ၏လှုပ်ရှားမှုသည် ရပ်စာန်မနေဘဲ ဝဲဘက်ရှိအမျိုးသမီး အားခြေထောက်ဖြင့်လှမ်းကန်လိုက်ပြန်၏။

တစ်ဖန် ခြေတစ်ချောင်းထောက်ကာ ဝှေ့ခနဲခုန်လိုက်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်တစ်ပတ်လှည့်၍ ဓားကိုဝှေ့ယမ်းလိုက်လေသည်။

အမျိုးသမီးဂိုဏ်း၏ဝက်ပါအတတ်ပညာမှာ တော်ရုံတန်ရုံ လူထိုးဖောက်နိုင်ခြင်းမရှိသဖြင့် ထင်ရှားကျော်ကြားလှပေသည်။

ရန်သူကတိုက်ခိုက်လာသည်နှင့်

၁၄၂ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

အမျိုးသမီးများသည်... အချင်းချင်းနေရာပြောင်းရွှေ့ကာ ရန်သူ့မျက်စိလည်အောင်လှည့်စားပြီး တိုက်ခိုက်ကြသည့်သဘောရှိကြ၏။

ယခုမူ ရှမ်းစု၏တိုက်ကွက်ကြောင့် အမျိုးသမီးများအချင်းချင်းနေရာပြောင်းရွှေ့ရာတွင် အမှားမှားအယွင်းယွင်းဖြစ်ကာ ရှုပ်ထွေးသွားတော့သည်။

ဤတွင် ရှမ်းစု၏တိုက်ခိုက်မှုကိုခွန်နိုင်စွမ်းမရှိတော့ဘဲ

“အား”

“အင့်”

“အမယ်လေး”

ဒဏ်ရာအသီးသီးရကာ ဖယိုဖရဲဖြစ်သွားကြလေတော့၏။

ရှမ်းစုသည် အခွင့်အရေးတိုလက်လွှတ်မခံဘဲ ရှေ့သို့ခန့်ထွက်သွားရာ လမ်းပိတ်ထားသောမိန်းကလေးရှေ့သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်ရှိသွားလေတော့၏။

၀၀၀၀

အမွေခံတစ်ဦးစိုက် (၁) ♦ ၁၄၃

မိန်းကလေးမှာ အသက်ဆယ်နှစ်ခန့်သာရှိသေး၏။ အသားအရေဖြူဝင်းချောမွတ်နေပြီး နတ်မိမယ်အလင်း ချောမောလှပသူလေးဖြစ်သည်။ သူမရှေ့သို့ ရှမ်းစုရောက်လာသည်ကိုမြင်သည့်အခါ မျက်လုံးလေးတိုင်းသွားပြီး

“ရှင် ရှင်”

ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

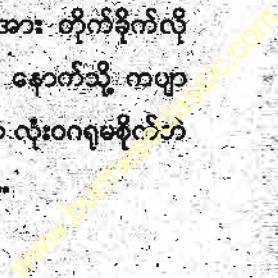
ရှမ်းစုကရယ်မောကာ....

“မင်းတို့နဲ့ ဝက်ပါက ကျုပ်ကိုဘာမှတတ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး လို့ကျုပ်ပြောပြီးပြီပဲ၊ ကဲ... မင်းလဲ ကျုပ်ရှေ့ကလမ်းဖယ်လိုက်စမ်း” ပြောပြောဆိုဆိုခေးဖြင့်ထိုးသွင်းလိုက်လေသည်။

“အင့်”

မိန်းကလေးမှာ အံ့ဩထိတ်လန့်နေသည်ဖြစ်ရာ ရှမ်းစု၏ ဓားကိုမရှောင်နိုင်ပေ။ သို့သော် ရှမ်းစုသည် ဆက်၍ထိုးသွင်းခြင်း မပြုဘဲ ဓားကိုကပျာကယာရုပ်သိမ်းလိုက်၏။

အဘယ့်ကြောင့်မှန်းမသိ မိန်းကလေးအား တိုက်ခိုက်လိုစိတ်ကွယ်ပျောက်သွားသည်။ မိန်းကလေးသည် နောက်သို့ ကပျာကယာဆုတ်ပြီး ဓားဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ရှမ်းစုက လုံးဝကရမတိုက်ဘဲ သူ၏ခေးကိုခေးအိမ်ထဲထိုးသွင်းထားလိုက်ပြီး

“ကျုပ် မင်းနဲ့မတိုက်ခိုက်ချင်ဘူး”

မိန်းကလေး၏မျက်နှာလေးနီရဲသွားသည်။

“ကျွန်မကတော့ ရှင့်ကိုတိုက်ခိုက်ရမှာပဲ”

ဟုပြောကာ တစ်ကြမ်းတိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ရှမ်းစုကအသာအယာပင်ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်ပြီး

“ကျုပ် မင်းနဲ့နောက်တစ်ခါဆုံတွေ့ချင်ပါသေးတယ်၊ အခု

တော့ အချိန်မရလို့သွားလိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြီး ရုတ်တရက် အရှေ့ဘက်ခုန်ထွက်လိုက်လေသည်။

“ရပ်လိုက်”

မိန်းကလေးကအော်ငေါက်ရင်း ဓားဝှေ့ယမ်းလိုက်၏။ ရှမ်းစုကအလျင်စလိုခုန်ထွက်လိုက်ခြင်းကြောင့် လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ်ဖြစ်မသွားဘဲ

“ဗြ”

ရှမ်းစု၏အင်္ကျီလက်မောင်းမှာ မိန်းကလေး၏ဓားချက်ထိကာစုတ်ပြာသွားလေသည်။ ရှမ်းစုကခြေချမ်းရပ်ပြီး မိန်းကလေးကိုလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းကျုပ်ကိုသတ်မလို့လား”

မိန်းကလေးက

“ရှင် ရှင်”

သူမသည် အော်ငေါက်ရန်ဟန်ပြင်ပြီးမှ ရှမ်းစုနှင့်မျက်လုံးချင်းဆုံမိကာ မျက်နှာလေးနီရဲလျက်ခေါင်းငုံ့သွားလေတော့သည်။ ရှမ်းစုပြီးလိုက်သည်။

“မင်းကသတ်ချင်တယ်ဆိုရင် ကျုပ်သေရပါတယ်၊ ကဲ ကျုပ်ကိုတိုက်လိုက်စမ်းပါ။ ကျုပ်မရှောင်ပါဘူး”

မိန်းကလေး၏ခန္ဓာကိုယ် တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေသည်။ သူမသည် တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုသလို စကားလည်းမပြောဘဲ ဦးခေါင်းတွင်တွင်ငုံ့ထားလေသည်။ ရှမ်းစုက

“မင်းမတိုက်ဘူးဆိုရင် ကျုပ်သွားတော့မယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုထွက်သွားရန်ဟန်ပြင်လိုက်၏။ ထိုစဉ်

“မင်းက လာချင်တိုင်းလာပြီး သွားချင်တိုင်းသွားလို့ရမယ်ထင်နေသလား”

ကြိုးဝါးသံတစ်ချက်နှင့်အတူ လူရိပ်တစ်ရိပ်ပျံ့ဝဲရောက်ရှိလာရာ ရှမ်းစုမှာ ထွက်သွားရန်မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။ သို့သော် မည်သို့မျှအရေးမထားဘဲ ရင်ဆိုင်လိုက်လေသည်။

www.burmeseclassic.com

အော်ငေါက်သံနှင့်အတူ အဘွားအိုစာစံယောက် ရောက်ရှိလာလေသည်။ ထိုအဘွားအိုမှာအသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိပေသည်။

ခရမ်းရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားပြီး အနက်ရောင်ဝတ်ရှုကြီးလွမ်းမြဲထားသည်။ ခန္ဓာကိုယ်ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ နှာခေါင်းကော့ကောက်၊ မျက်လုံးပြူးပြူးနှင့်အလွန်အကျည်းတန်အရုပ်ဆိုးသူဖြစ်လေသည်။ ထိုအဘွားအိုရောက်လာသည်ကိုမြင်သည်နှင့် မိန်းကလေးအပါအဝင် ကျန်အမျိုးသမီးများ မြေပေါ်ဒူးထောက်ကာ ဦးညွတ်ဂါရဝဖြုတ်လိုက်ကြလေသည်။

ရှမ်းစု ရင်ထိတ်သွားသည်။

အမျိုးသမီးစိုက်ခင်းချုပ်နှင့်တွေ့ ရပြီဖြစ်ကြောင်းလည်း ချက်ချင်းရိပ်မိလိုက်သည်။ အဘွားအိုသည် ရှမ်းစုကိုဝရုမစိုက်ဘဲ အမျိုးသမီးများကိုဝေကြည့်လိုက်ပြီး

“အသုံးမကျလိုက်တာ၊ ဝက်မါအတတ်ကိုတောင် မှန်ကန်အောင် အသုံးမချနိုင်ကြတော့ဘူးလား”

အမျိုးသမီးများ ခေါင်းငုံ့သွားကြလေသည်။

အဘွားအိုက မိန်းကလေးဘက်သို့လှည့်လိုက်သည်။

“ဝမ်းဝမ်း ညည်းဘာပြောချင်သေးသလဲ”

ဟုမေးလိုက်သည်။ မိန်းကလေးခေါင်းငုံ့ထားလိုက်သည်။

မည်သို့ဆိုစေ ထိုမိန်းကလေး၏အမည်မှာ ဝမ်းဝမ်းဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသဖြင့် ရှမ်းစုကျေနပ်သွားလေသည်။

အဘွားအိုမှာ ရှမ်းစုတွေးထင်ထားသည့်အတိုင်း အမျိုးသမီးစိုက်ခင်းချုပ်ဖြစ်သည်။ သူမ၏အမည်မှာ စန့်ကွမ်းလှုံဖြစ်သည်။ စန့်ကွမ်းလှုံက ရှမ်းစုအားခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်လိုက်ပြီး

“မင်းဘယ်သူလဲ မင်းဆရာကောဘယ်သူလဲ”

ရှမ်းစုသည် အကျည်းတန်လှသောစန့်ကွမ်းလှုံကို လုံးဝသဘောမကျပါ။ ထို့ကြောင့်

“ခင်ဗျားကောဘယ်သူလဲ၊ ခင်ဗျားဆရာကောဘယ်သူလဲ”

ဟု ခပ်တည်တည်ပြန်မေးလိုက်လေသည်။

“ဘာ ဘာပြောတယ်”

စန့်ကွမ်းလှုံ ဒေါသထွက်ကာဆွေ့ဆွေ့ခုန်သွားလေ၏။

၁၄၈ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ရှမ်းစုသည် စန္ဒကွမ်းလျှံဒေါသထွက်သွားသည်ကို သဘော ကျသွားပြီး ----

“ဘာကြောင့် ဂမုန်းတောင်ကြားထဲဝင်လာရတယ်ဆိုတာ ကော မမေးတော့ဘူးလားဗျ”

စန္ဒကွမ်းလျှံမှာဒေါသထွက်လွန်းသဖြင့် မျက်လုံးများပင် ရဲ ရဲနီလာလေတော့သည်။

“မင်း.... မင်းဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းရဲ့ဆရာဘယ်သူပဲဖြစ် ဖြစ် တောင်ကြားထဲကိုဝင်လာပြီးမှ အသက်ရှင်လျက်ပြန်ထွက်မသွား စေရဘူး”

စကားဆုံးလျှင် သိမ်းငှက်ခြေသည်းပမာ ကောက်ကွေးနေ သောလက်ချောင်းများဖြင့် စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ရှမ်းစုက

“ခင်ဗျားသေချင်ပြီထင်တယ်”

ဟုအော်ငေါက်ကာ ဓားကိုလျှပ်စက်ပြက်ဆွဲထုတ်တွေ့ယမ်း လိုက်လေသည်။ စန္ဒကွမ်းလျှံသည် သူ၏ဓားချက်ကြောင့် တိုက်ကွက် ကိုရုပ်သိမ်းကာ နောက်ဆုတ်သွားရမည်ဟု ယုံကြည်ထားလေသည်။ သို့သော်... စန္ဒကွမ်းလျှံသည် နောက်ဆုတ်မသွားသည့်အပြင် ခုတ် ချလိုက်သောဓားကို လှယူရန်ကြိုးစားလိုက်လေသည်။

အမွေခံတပည့်ပိုက် (၀) ♦ ၁၄၉

ကောက်ကွေးနေသောသူမ၏လက်ချောင်းများသည် ရှမ်းစု ၏လက်ကောက်ဝတ်ဆီသို့ တိုးဝင်လာ၏။ မမျှော်လင့်သောဖြစ်ရပ် ကြောင့် ရှမ်းစုထိတ်လန့်သွားသည်။ ဆက်၍ တိုက်ခိုက်ဖို့မဆိုထားနှင့် လွတ်အောင်ရှောင်ဖို့ပင် ခက်ခဲနေပေသည်။ ရှမ်းစု မတတ်သာတော့ ပါ။ စန္ဒကွမ်းလျှံအား ပေါ့ဆမိလိုက်ခြင်းကြောင့် အမှားကြီးမှားသွား ပြီဖြစ်ကြောင်း ဆင်ခြင်မိလိုက်ချိန်မှာ နောက်ကျသွားပြီဖြစ်ပါသည်။

“ခြွမ်း”

လက်ကောက်ဝတ် ကုတ်ဆွဲခြင်းမခံရအောင် ဓားကိုလွတ် ချကာနောက်ဆုတ်လိုက်ရလေတော့သည်။

“ဟား ဟား ဟား”

စန္ဒကွမ်းလျှံက ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ မင်း လေလုံးထွားနိုင်သေးသလား”

လှောင်ပြောင်လိုက်သည်။

ရှမ်းစုဒေါသသွား၏။

“ကျုပ် သတိမထားလိုက်မိလို့ ခုလိုဖြစ်သွားတာ၊ သတိသာ ထားလိုက်ရင် ခင်ဗျားသက်သာမှာမဟုတ်ဘူး”

ဟုပြောလိုက်သည်။

စန္ဒကွမ်းလျှံက

၁၅၀ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“ဪ... မင်းက မကျေနပ်သေးဘဲကိုး၊ အင်းလေ...
ဘယ်လောက်တတ်နိုင်မလဲ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့၊ ရော့... မင်းရဲ့
ဓားကိုဖမ်းထားလိုက်”

ပြောရင်း မြေပေါ်တွင်ကျနေသောရှမ်းစု၏ဓားကို ခြေဖြင့်
ခတ်ထုတ်လိုက်လေသည်။

“ဝိုး”

ဓားသည် အပေါ်သို့မြောက်တက်လာပြီး မြားတစ်စင်းပမာ
ရှမ်းစု၏ရင်ခေါ်သို့ တိုးဝင်သွားလေသည်။ ရှမ်းစုသာဖမ်းဆီးခြင်းမပြု
နိုင်လျှင် ရင်ဝသို့ဖောက်ထွင်းသွားမည်မှာသေချာလှသည်။

ထိုစဉ်...။

“အမယ်လေး”

ဝမ်းဝမ်း၏အထိတ်တလန့်အော်သံထွက်ပေါ်လာသည်။

ရှမ်းစု ဒုက္ခရောက်သွားတော့မည်ထင်မှတ်ကာ အော်တိုက်
ခြင်းဖြစ်ပုံရသည်။ သို့သော်...။ ရှမ်းစုကဓားကိုကျင့်လည်စွာပင် ဖမ်း
ယူထားလိုက်လေသည်။

စန်းကွမ်းလျှံက ဝမ်းဝမ်းကိုမကျေနပ်ကြည့်ကာ...။

“ဝမ်းဝမ်း ညည်းဘာဖြစ်နေတာလဲ...။ နောက်ဆုတ်လိုက်

စမ်း”

အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ပိုက် (၀) ♦ ၁၅၁

ဟုငေါက်လိုက်လေသည်။ ဝမ်းဝမ်း ခေါင်းလေးငုံ့ကာ ခပ်
ယိုယိုလေးနောက်ဆုတ်သွားလေသည်။ စန်းကွမ်းလျှံက ရှမ်းစု
ဘက်ပြန်လှည့်လိုက်ပြီး...။

“က...။ ငါ့ကိုတိုက်ခိုက်ပေတော့”

ဟုပြောလိုက်သည်။ ရှမ်းစုအံ့ကြိတ်ကာ...။

“စိတ်ချ...။ ဒီတစ်ခါ ခင်ဗျားကိုအနိုင်ယူပြမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ဓားရှေ့ယမ်းပြီး တရကြမ်းတိုက်ခိုက်လိုက်
လေတော့သည်။

၀၀၀၀

ရှမ်းစု မြင်းခြင်းထန်ထန်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ဓားကောင်းတစ်လက်ကိုင်အောင်ထားသည့်အပြင် ထက်
မြက်သောပညာရပ်များကိုအသုံးပြုကာ တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပေ
သည်။ စန်းကွမ်းလျှံက လက်နက်မတိုင်ဘဲ လက်ဆယ်ချောင်းဖြင့်
ပြန်လည်တိုက်ခိုက်၏။

ရှမ်းစုသည် ဓားကိုင်ထားသော်လည်း စန်းကွမ်းလျှံ၏အင်္ကျီ
စကိုပင် ထိအောင်တိုက်ခိုက်နိုင်ခွမ်းမရှိဘဲဖြစ်နေသည်။

ထို့ပြင်...။

၁၅၂ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

စန့်ကွမ်းလျှော်၏လက်ချောင်းများက သူ၏ခားကွက်များကို ထိုးဖောက်ကာခုကွပေးလာသေးသည်။

ကြာတော့ ရှမ်းစုအကျပ်ရိုက်လာလေသည်။

“ဒီအတိုင်းယှဉ်နေလို့မဖြစ်တော့ဘူး... ငါ့ဘယ်လိုလုပ်ရပါမလဲ”

အပြေးအလွှားစဉ်းစားလိုက်ရာ ... သိုင်းရာစာတင်မင်း သင်ကြားပေးလိုက်သည့် သိုင်းကွက်များကို သတိရလာလေသည်။

“ကျုပ်ရဲ့ သိုင်းကွက်ကို ကြည့်ပါဦး”

သူတတ်မြောက်ထားသည့် ဧကရာဇ်ခားဆယ်ကွက်ကို ထုတ်ဖော်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။ ပထမခားကွက်သုံးကွက် ထုတ်ဖော်လိုက်သည်နှင့် စန့်ကွမ်းလျှော်၏တိုက်ခိုက်မှုကို ဟန့်တားနိုင်လိုက်၏။ ဒုတိယခားကွက်သုံးကွက် ထုတ်ဖော်ပြီးသောအခါ စန့်ကွမ်းလျှော်ကို ပြန်လည်ပိတ်ဆို့ တိုက်ခိုက်လာနိုင်သည်။

တတိယခားကွက်သုံးကွက်ထုတ်ဖော်လိုက်သောအခါ စန့်ကွမ်းလျှော် နောက်ဆုတ်သွားရလေတော့သည်။ သိုင်းကွက်ကိုးကွက် အသုံးပြုပြီးချိန်၌ ရှမ်းစုအသားစီးရသွားသည်ဟုဆိုနိုင်၏။

သို့သော် နောက်ထပ်ထုတ်ဖော်ရန် သိုင်းတစ်ကွက်သာ ကျန်တော့၏။

အမွှေးတံတိုက် (၀) ♦ ၁၅၃

ရှမ်းစုမှာ ဆက်တိုက်ရကောင်းနိုး၊ မတိုက်ဘဲနေရကောင်းနိုး ဝေခွဲမရဖြစ်သွား၏။ သိုင်းကွက်ဆယ်ကွက်စလုံး ဖော်ထုတ်ပြီးလျှင် ထပ်မံဖော်ထုတ်စရာသိုင်းကွက်မရှိတော့ပေ။

ရှမ်းစုတွေဝေသွားသည့် တဒင်္ဂအချိန်လေးမှာပင် စန့်ကွမ်းလျှော်သည် ရှေ့သို့လျှင်မြန်စွာတိုးဝင်လာပြီး လက်ငါးချောင်းဖြင့် ကုတ်ဆွဲလိုက်လေသည်။ ရှမ်းစုထိတ်လန့်သွားသည်။

နောက်ဆုံးကျန်နေသည့်ခားတစ်ကွက်ကို...

ကပျာကယာထုတ်ဖော်လိုက်ရလေသည်။

သို့သော်... သူ၏လှုပ်ရှားမှု နောက်ကျသွားပြီဖြစ်ပါသည်။

စန့်ကွမ်းလျှော်သည် သူ့အနီးသို့ရောက်ရှိလာပြီး ခားကိုင်ထားသောလက်ကောက်ဝတ်ကို ကုပ်ဆွဲမိသွားပြီဖြစ်လေသည်။

“အင့်”

ရှမ်းစု မသဲမကွဲညည်းညူပြီး မလှုပ်မယှက်ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

၁၅၄ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့ထမ်းအောင်

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

စန့်ကွမ်းလျှံက ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

သူမသည် ရှမ်းစုအားသွေးကြောပိတ်ကာ မင်းဆီးထားနိုင်
လိုက်ပြီမဟုတ်ပါလား။

ရှမ်းစုသည် မလွပ်မယှက်တောင့်တောင့်ကြီးရပ်နေ၏။

စန့်ကွမ်းလျှံက ရှမ်းစုအားစကားပြောနိုင်အောင်သွေးကြော
တချို့ပွင့်ပေးလိုက်ပြီး ...

“ကဲ ... ပြောစမ်း မင်းနဲ့သိုင်းရာဇာတင်မင်း ဘယ်လိုပတ်
သက်နေသလဲ”

ဟုမေးလာလေသည်။ ရှမ်းစုအသုံးပြုခဲ့သောစားကွက်များ
သည် သိုင်းရာဇာတင်မင်း၏စားကွက်များဖြစ်ကြောင်း သူမသိရှိသွား
ခဲ့ချေပြီတကား။

ရှမ်းစုက ဘာမှမပြောဘဲနေလိုက်၏။

စန့်ကွမ်းလျှံက ...

“မင်းက သိုင်းရာဇာတင်မင်းနဲ့စကားရစ်စားကွက်ကို အသုံး
ပြုခဲ့တယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်၊ ကဲ ... ပြောစမ်း၊ သူက ဘာသဘောနဲ့
မင်းကိုလွှတ်လိုက်တာလဲ”

ရှမ်းစုမပြောဘဲနေလိုက်၏။ စန့်ကွမ်းလျှံက ...

အမှောင်တဝည့်ပိုက် (၈) ♦ ၁၅၅

“ကရုဏာသီလရှင်ကိုလုပ်ကြံဖို့ မင်းကို ဓားသိုင်းသင်ပေး
ပြီးလွှတ်လိုက်တာမဟုတ်လား”

ယခုတစ်ကြိမ် ရှမ်းစုအုံကြွသွားလေသည်။ သူ၏လာရင်း
ရည်ရွယ်ချက်ကို စန့်ကွမ်းလျှံက မှန်မှန်တန်တန်တွေးမိနေပြီမဟုတ်
ပါလား။ စန့်ကွမ်းလျှံက ...

“မင်းမပြောချင်လဲနေနိုင်ပါစာယ်၊ တစ်ချိန်က ကရုဏာ
သီလရှင်ဟာ မင်းဆရာကြွားဝါတာကိုမခံနိုင်လို့ လူပုံအလယ်မှာ
ဝေဖန်ပြောဆိုဖူးတယ်၊ ဒါကို မင်းဆရာကအပြူးအတေးထားပြီး လုပ်
ကြံခိုင်းတယ်ဆိုတာငါသိတယ်”

သူမသည် သိုင်းရာဇာတင်မင်းအကြောင်းကို သိနေသော်
လည်း ရှမ်းစုကမူ ဘာမှမသိပါချေ။ စကားရစ်စားသိုင်းသင်ယူနိုင်ရေး
အတွက် သိုင်းရာဇာတင်မင်းခိုင်းစေသမျှ ပြုလုပ်ပေးနေခြင်းသာ
ဖြစ်သည်။

သူ ထိုသို့ပြုလုပ်ပေးသည်ကိုလည်းကောင်း...

သိုင်းရာဇာတင်မင်းကစေခိုင်းသည်ကိုလည်းကောင်း...

သူ၏မိဘများသိသွားလျှင် လုံးဝခွင့်လွှတ်နိုင်မည်မဟုတ်
ကြောင်း ရှမ်းစုနားလည်ထားသည်။

စန့်ကွမ်းလျှံက ...

၁၅၆ ◆ တက္ကသိုလ်နေထင်းအောင်

“မင်းက ငါမေးတာကိုမဖြေဘူးဆိုတော့ ငါ့ကိုဂရုမစိုက်တဲ့ သဘောပေါ့၊ ကောင်းပြီ မင်း ဘယ်လောက်ခေါင်းမာနိုင်မလဲ၊ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

စကားဆုံးသည်နှင့် ရှမ်းစု၏လက်ကောက်ဝတ်သွေးကြော တစ်နေရာသို့ လက်ညှိုးတစ်ချောင်းဖြင့်ထောက်ချလိုက်လေသည်။ ဤတွင် ရှမ်းစုတစ်ကိုယ်လုံး ကျင့်တက်သွားကာ ထောင်ပေါင်း များစွာသောပိုးကောင်လေးများ ခန္ဓာကိုယ်တွင်း ဝင်ရောက်ကိုက်ခဲ နေသကဲ့သို့ ဝေဒနာဆိုးတစ်ရပ်ခံစားလိုက်ရလေတော့သည်။

“အား”

ရှမ်းစု စူးရှစွာအော်ဟစ်လိုက်လေသည်။ သူ၏နဖူးပေါ်တွင် ချွေးသီးချွေးပေါက်များစို့လာသည်။ ခံရမက်အောင် နာကျင်လွန်း သောဝေဒနာကြောင့် မျက်လုံးသုဇယ် အိမ်ပင် ကျုံ့သွားလေသည်။

“ဆရာ”

ရုတ်တရက်

ဝမ်းဝမ်း၏ခေါ်သံထွက်ပေါ်လာလေသည်။ စန့်ကွမ်းလျှံက

သူမအားမျက်မှောင်ကုတ်ကာကြည့်လိုက်ပြီး

“ပြောစမ်း.... ညည်းဘာပြောချင်လို့လဲ”

ဝမ်းဝမ်းက

အမွေခံတပည့်မိုက် (၀) ◆ ၁၅၇

“သူ့အသုံးပြုခဲ့တဲ့ခားသိုင်းဟာ ဧကရာဇ်ခားသိုင်းဖြစ်ရိုးမှန် ရင် သိုင်းရာဇာတင်မင်းနဲ့သွားတွေ့ပြီးစာရင်းရှင်းသင့်ပါတယ်ဆရာ”

ဟုပြောလိုက်၏။ အမှန်တော့.... သူမသည် ရှမ်းစု ဝေဒနာ ခံစားနေရသည်ကိုမကြည့်ရက်သဖြင့် စန့်ကွမ်းလျှံ စိတ်ပြောင်သွား စေရန်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

စန့်ကွမ်းလျှံသည် မျက်မှောင်ကြီးကုပ်သွားပြီး

“သူ့ရဲ့ခားသိုင်းကထက်မြက်နေလို့ သိုင်းရာဇာတင်မင်းရဲ့ ဧကရာဇ်ခားသိုင်းလို့ ငါကမှန်းဆလိုက်တာ၊ ဒါပေမဲ့ မသေချာဘူး၊ သူ့ကိုယ်တိုင်ဖွင့်ပြောတာအကောင်းဆုံးပဲ”

ဝမ်းဝမ်းမျက်နှာပျက်သွားသည်။ သူမအကြံမအောင်တော့ သဖြင့် ဘာမှမတတ်နိုင်ဘဲ ငြိမ်နေလိုက်ရတော့သည်။

စန့်ကွမ်းလျှံက

“မင်းဆရာဘယ်သူလဲပြောစမ်း”

ငေါက်ငမ်းရင်း ရှမ်းစုခုံးပေါ်မှသွေးကြောကိုထောက်ချ လိုက်ပြန်သည်။ ထိုအခါ.... ရှမ်းစုမှာ ဝေဒနာပို၍ပြင်းပြစွာခံစား လိုက်ရလေတော့သည်။

သူ၏နှုတ်ခမ်းများ တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်လာသည်။ ချွေး သီးချွေးပေါက်များလည်းကျဆင်းလာ၏။

၁၅၈ ♦ ထက္ကရိုက်နေထိုင်အောင်

ဝမ်းဝမ်းသည် ဝေဒနာခံစားနေမည့်အစား ဖွင့်ပြောလိုက်ပါ
တော့ဟူသော တောင်းပန်သည့်အကြည့်ဖြင့် ရှမ်းစုကိုလှမ်းကြည့်လာ
လေသည်။ အကြည့်ချင်းဆုံမိသည့်အခါ ရှမ်းစု၏မျက်နှာတွင် ထူးခြား
သောအရိပ်အယောင်များဖြစ်ပေါ်လာပြီး

“ကျုပ်ပြောစွဲမယ်၊ ကျုပ်ဆရာကသိုင်းရာဇာတင်မင်းပါ”
စန့်ကွမ်းလျှံဝမ်းသာသွားသည်။

“မင်းဆရာက ဘာကြောင့်ဒီကိုလွှတ်လိုက်တာလဲ၊ ပြော
စမ်း”

“ကရုဏာသီလရှင်ကိုလှစ်ကြိုခိုင်းလိုက်တာပါ”
စန့်ကွမ်းလျှံနာခေါင်းရွံ့လိုက်သည်။

“ဟွန်း ငါထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲလား”
ပြောရင်း သွေးကြောအချို့ကိုထစ်မံထောက်ချလိုက်ပြန်
လေသည်။

“အား”

ရှမ်းစု စူးရှစွာအော်ဟစ်လိုက်၏။ ခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့ ဝိုးကောင်
များဝင်ရောက်ကိုက်ခဲသဖြင့် ကလီစာများဖြတ်တောက်တုန်ပြီဟုပင်
ခံစားလိုက်ရလေသည်။ ဝေဒနာသည် အလွန်ဆိုးရွားလှသည်ဖြစ်ရာ
မခံနိုင်သည့်နောက်ဆုံး သတိလစ်မေ့မြောသွားလေတော့သည်။

အမွေခံထပ်တူပိုင် (၁) ♦ ၁၅၉

ထိုအခါမှ

“က သူ့ကိုခေါ်သွားပြီး ချုပ်ထားလိုက်ကြစမ်း”

စန့်ကွမ်းလျှံကအမိန့်ပေးလိုက်ရာ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်
ရှေ့သို့လှမ်းထွက်လာကြပြီး ရှမ်းစုကိုသယ်ဆောင်သွားကြလေ၏။

စန့်ကွမ်းလျှံကဝမ်းဝမ်းဘက်လှည့်လိုက်ပြီး

“ဝမ်းဝမ်း ငါအပြင်သွားတုန်း ညည်း သူ့ကိုစောင့်ကြည့်
နေပါ”

ဟုဗွာကြားလိုက်၏။ ဝမ်းဝမ်းက

“စိတ်ချပါဆရာ”

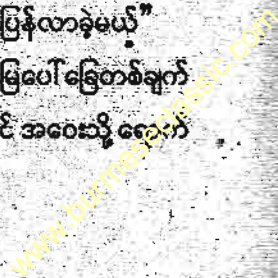
စန့်ကွမ်းလျှံက

“ဒီကနေ့ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့အကြောင်းတွေ ငါ့အစ်မလုံးဝမသိစေ
နဲ့၊ ငါ့အစ်မဆီသတင်းပေါက်ကြားသွားရင် သေဒဏ်အပြစ်ပေးခံရ
မယ်လို့ အားလုံးကိုပြောထားလိုက်”

“ကောင်းပါပြီဆရာ”

“ငါ မကြာဘူး ကိစ္စပြီးတာနဲ့ချက်ချင်းပြန်လာခဲ့မယ်”

စကားဆုံးသည်နှင့် စန့်ကွမ်းလျှံသည် မြေပေါ်ခြေတစ်ချက်
ဆောင့်ကာပြေးထွက်သွား၏။ တစ်ခဏအတွင်းပင် အဝေသို့ ရောက်
ရှိပြီး မြင်ကွင်းမှကွယ်ပျောက်သွားလေသည်။

၁၆၀ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ဝမ်းဝမ်း ပင့်သက်ရှိုက်လိုက်သည်။ ယောက်ျားများ မဝင်ရ
ဟုတားမြစ်ထားသည့် အမျိုးသမီးဂိုဏ်း၏ပိုင်နက်ထဲသို့ ယောက်ျား
ပီသစွာချောမောသောရှမ်းစု ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ဂမုန်းတောင်ကြား၌ အခြေအနေများပြောင်းလဲသွားတော့
မည်လော။ ယခုလောလောဆယ်၌မူ သူမ၏အခြေအနေသည် အ
ပြောင်းလဲကြီးပြောင်းလဲသွားပြီဟု နားလည်ထားသည်။

သူမသည် ရှမ်းစုအားယခုမှတွေ့ဖူးသော်လည်း မမျှော်လင့်
ဘဲအံ့ယောဇဉ်တွယ်မိခဲ့ပြီမဟုတ်ပါလား။

ဝမ်းဝမ်းသည်... နှေးကွေးလေးလံသောခြေလှမ်းများဖြင့်
ရှမ်းစုအားသယ်ဆောင်သွားသည့်အမျိုးသမီးများနောက်သို့ လိုက်
ပါသွားလေတော့သည်။

၀၀၀၀

အမွှေခံတပည့်မိုက် (၀) ♦ ၁၆၁

“အား ကျွတ် ကျွတ်”

ညည်ညည်သံသဲ့သဲ့နှင့်အတူ တင်ရှောင်သတိရလာသည်။
မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ပျက်စီးယိုယွင်းနေသော

ခေါင်မိုးပျက်တစ်ခုကိုတွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

တင်ရှောင် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

“ငါ စာဆိုတော်မိမာန်ရောက်နေတာမဖြစ်နိုင်ဘူး”

ဟု စိတ်ထဲမှရှေ့တံခါးလိုက်လေသည်။ စာဆိုတော်မိမာန်သို့

ရောက်ရှိလာပြီး စာပေလေ့လာနေထိုင်ခဲ့ရာ ရက်အတော်ကြာခဲ့ပြီဖြစ်
သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း စာဆိုတော်မိမာန်သည် ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ယာ
ထုံသို့ဖြစ်လာသည်။

တင်ရှောင်သည် မိမိကိုယ်ကို စာဆိုတော်မိမာန်၌ အိပ်ပျော်
နေမိသည်ဟုထင်မိလေသည်။

သို့သော် ပျက်စီးယိုယွင်းနေသော ခေါင်မိုးက စာဆိုတော်
မိမာန်၌ရောက်ရှိနေခြင်းမဟုတ်ကြောင်းဖော်ပြနေ၏။

တင်ရှောင် ကပျောက်ယာလွှဲလိုမို့ထလိုက်သည်။

ထိုအခါမှ... ဘုံကျောင်းပျက်တစ်ခု၌ရောက်ရှိနေခြင်းဖြစ်
ကြောင်းသိရသည်။ သူ လဲလျောင်းနေသည့်နေရာနှင့်မလှမ်းမကမ်း

နှင့်

၁၆၂ ◆ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

မီးသေနေပြီဖြစ်သောမီးပုံတစ်ခုနှင့် စားကြွင်းစားကျန်များ ရှိနေသည်ကိုတွေ့မြင်ရသည်။ တင်ရှောင်အံ့ဩသွား၏။ ဉာဏ်ပညာ ကြွယ်သူပီပီ ဘုံကျောင်းပျက်ထဲ၌ သူတစ်ယောက်တည်းရှိနေခဲ့ခြင်း မဟုတ်ဘဲ အခြားသူတစ်ယောက်ပါရှိနေခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဆင်ခြင်မိ လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်

ခြေသံများထွက်ပေါ်လာပြီး ဘုံကျောင်းပျက်ထဲသို့ လူတစ် ယောက်လှမ်းဝင်လာသည်။ လှပချောမောသောမိန်းမပျိုလေးတစ် ယောက်ဖြစ်သည်။

ထိုမိန်းမပျိုကိုမြင်သည့်အခါ

“ဟင် ခင် ခင်ဗျား”

တင်ရှောင် ထစ်ငေါ့ငေါ့ရှေ့ထဲလိုက်မိသည်။

ထိုမိန်းကလေးမှာ သစ္စာဖောက်များအား လိုက်လံဆုံးမ နှင့် ဓားနှစ်လက်ပိုက်မှမိန်းမပျိုဖြစ်နေသည်။

သူမအားတွေ့လိုက်ရမှ အဖြစ်အပျက်များကို တင်ရှောင် ပြန်လည်အမှတ်ရလာတော့သည်။

ထိုမိန်းမပျို၏လက်ဝါးရိုက်ချက်ကြောင့်....

သူသတိလစ်မေ့မြောသွားခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။

အမွေခံတပည့်မိတ် (၀) ◆ ၁၆၃

မိန်းမပျိုသည် တင်ရှောင်သတိရလာသည်ကိုမြင်သည့်အခါ ဝမ်းသာသွားပြီး

“ရှင်သတိရနေပြီကိုး၊ သုံးရက်လုံးလုံးသတိမေ့နေတော့ ရှင် ဒုက္ခရောက်တော့မှာပဲလို့ ကျွန်မစိတ်ပူနေတာ”

ဟုပြောလေသည်။

တင်ရှောင်က

“ဗျာ.... ခင်ဗျားစိတ်ပူနေတာ”

“ဘာရှင်”

မိန်းမပျို၏အသံ ကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာသည်။

တင်ရှောင် ဘာမှမပြောဘဲနေလိုက်လေသည်။

မိန်းမပျိုက

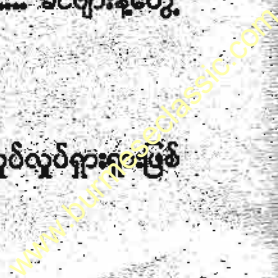
“ရှင် ခုလိုအသက်ရှင်နေတာကံကောင်းလှပြီမှတ်ပါ”

တင်ရှောင်က

“အစကတည်းက အသက်ရှင်နေတာပါ... ခင်ဗျားနဲ့တွေ့ တော့မှပဲ”

“ရှင် ရှင်”

တင်ရှောင်၏စကားကြောင့် မိန်းမပျိုလှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ် သွားသည်။

၁၆၄ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ချက်ချင်းပင် တင်ရှောင်ထံပြေးဝင်ကာလက်ဝါးဖြင့်ရိုက်ချ
ရန်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ တင်ရှောင်က သူမအား မျက်လုံးပြူးကြီးဖြင့်
ကြည့်နေမိသည်။

မိန်းမပျိုသည် လက်ကိုရွယ်လိုက်ပြီးမှ ပြန်လည်ရုပ်သိမ်း
လိုက်လေသည်။

သူမသည် ကြာဖြူရေကန်အနီး၌ တင်ရှောင်ကိုတိုက်ခိုက်
ခဲ့သည်။ သူမ၏လက်ချက်ကြောင့် တင်ရှောင် ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရသည်။

တင်ရှောင်မှာ သိုင်းပညာမတတ်သူဖြစ်ကြောင်းသိရသည့်
အခါ သူမသည်မနေနိုင်တော့တဲ့လူသူဝေးသည့်ဘုံကျောင်းပျက်လေး
သို့ခေါ်လာပြီး ဆေးကုသပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

သူမ အသင့်ဆောင်ထားသော ရွှေဆေးလုံးကို တိုက်ကျွေး
ခဲ့သည့်ပြင် အတွင်းအားဖြင့်ပါ ကုသပေးခဲ့သည်။

သူမသည် ဆေးပညာတတ်ထားသည်ကတစ်ကြောင်း၊ ရွှေ
ဆေးလုံးရှိနေသည်က တစ်ကြောင်းမို့ တင်ရှောင် အသက်ချမ်းသာရာ
ရရှိသွားခြင်းဖြစ်သည်။

နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် သူမကြောင့် ဒုက္ခရောက်သွားမည်
ဆိုလျှင် ထပ်မံကုသပေးစရာဆေးမရှိတော့ပါ။

ထို့ကြောင့်

အမွေခံထပ်မံ (၀) ♦ ၁၆၅

မိန်းမပျိုက စိတ်လျော့ကာ လက်ဝါးကိုရုပ်သိမ်းလိုက်ခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

“ရှင်သာသိုင်းပညာတတ်နေရင် ကျွန်မ သည်းခံမှာမဟုတ်
ဘူးဆိုတာမှတ်ထားပါ”

တင်ရှောင်ပြုံးလိုက်သည်။

“အင်း... ဒီတစ်ခါပဲတွေ့ဖူးသေးတယ်”

“ဘာရှင်”

“ဪ... ကျုပ်ကိုထောက်ခံခဲ့လူ ဒီတစ်ခါပဲတွေ့ဖူးသေး
တယ်လို့ပြောတာပါ”

မိန်းမပျိုကမျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့်

“ရှင်စကားကဘာသင်တာလဲ”

တင်ရှောင်က

“ဪ... အားလုံးကကော ကျုပ်အဖေကကော ကျုပ်ကို
သိုင်းပညာသင်ဖို့ ပြောခဲ့ကြတယ်၊ တိုက်တွန်းခဲ့ကြတယ်လေ၊ ကျုပ်
သာသိုင်းပညာတတ်နေရင် ခင်ဗျားလက်ချက်နဲ့ဒုက္ခရောက်မြီပေါ့”

မိန်းမပျို ခေါင်းရှုပ်သွားသည်။ တင်ရှောင်၏စကားကို သူမ
သဘောမပေါက်နိုင်တော့ချေ။ သိုင်းပညာတတ်လျှင် မိမိကိုယ်ကိုခွဲ
ကာကွယ်နိုင်မှန်းမသိလေရောသလားဟုတွေးလိုက်မိပြီး

၁၆၆ ♦ တက္ကသိုလ်နေထိုင်အောင်

“ရှင်ကို အားလုံးကပိုင်းပြီး သိုင်းပညာသင်ခိုင်းတာတောင် ရှင်ကမသင်ဘူးဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ရှင် ဘာကြောင့်မသင်တာလဲ”

“ကျုပ်မှဝါသနာမပါတာ”

မိန်းမပျိုမျက်မှောင်ကုပ်သွားပြီး

“လူတိုင်းလူတိုင်းက သိုင်းပညာဆိုရင် သင်ကြားမဲကြီးဖြစ်နေကြတာ ရှင်မသိဘူးလား။ သိုင်းပညာတတ်ထားရင် သူတစ်ပါးစော်ကားတာမခံရဘူး။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ခုခံကာကွယ်နိုင်တယ်ဆိုတာ ရှင်မသိဘူးလား”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ... ကျုပ် ဘယ်သူ့ကိုမှရန်မရှာဘူးဆိုရင် ဘယ်သူကမှလဲ ကျုပ်ကို ရန်ရှာကြမှာမဟုတ်ပါဘူး။ စော်ကားကြမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီတော့ ခုခံကာကွယ်ဖို့ဆိုတာလဲမလိုတော့ဘူးပေါ့”

မိန်းမပျိုမှာ စိတ်ပျက်လတ်ပျက်ဖြစ်ကာ နှာခေါင်းနှံ့လိုက်မိလေတော့၏။

“ရှင်ပြောတာ သိပ်မှန်တာပဲ။ ရှင်ကသာ ကျွန်မကိုရန်မရှာခဲ့ဘူးဆိုရင် ခုလိုဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ”

မိန်းမပျိုကအရွဲ့တိုက်ကာပြောလိုက်လေသည်။

အမွေခံတစ်ညီပိုက် (၀) ♦ ၁၆၇

အမှန်တော့ သူတို့နှစ်ယောက် စကားအချေအတင်ပြောခဲ့ခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။ တင်ရှောင်ကရန်မရှာပါဘဲ မိန်းမပျိုကတစ်ဖက်သတ်တိုက်ခိုက်လာခြင်းသာဖြစ်သည်။

မိမိက ရန်မရှာသည့်တိုင် အန္တရာယ်နှင့်ကြုံရတတ်ကြောင်း တင်ရှောင် နားမလည်သည်ကို မိန်းမပျိုက အားမလိုအားမရဖြစ်မိခြင်းတည်း။

တင်ရှောင်က

“အင်း ကျုပ်ကရန်ရှာတာတော့မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ လုပ်ရပ်တွေဟာ ရက်စက်လွန်းလို့ ဝင်ပြောမိတာ။ ကျုပ်ကသာ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်လို့ ဝင်မပြောဘဲနေခဲ့ရင် ခုလိုဖြစ်စရာအကြောင်း မရှိတော့ဘူးပေါ့”

ထိုစကားကြားသည့်အခါ မိန်းမပျို ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားလေသည်။

တင်ရှောင်က

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခုတော့ ခင်ဗျားကျေနပ်ပြီမဟုတ်လား။ ဒါဆို ကျုပ်သွားတော့မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ထိုင်ရာမှထလိုက်လေသည်။

မိန်းမပျို သတ်ခနခေါင်းငုထောင်လာပြီး

၁၆၈ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“ရှင် မသွားဘူး”

ဟုအော်ပြောလိုက်၏။

တင်ရှောင် ခြေလှမ်းရပ်တန့်သွားသည်။

မိန်းမပျိုကိုလှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး ---

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

ဟုမေးလိုက်၏။

မိန်းမပျိုက ---

“ရှင် ကျွန်မကို မဟုတ်မတရားစွပ်စွဲထားတာကိုဖြေရှင်းပြီး

မှသွားလို့ရမယ်”

“ဟာဗျာ --- ကျုပ်ဘာတွေများစွပ်စွဲမိလို့လဲဗျ”

မိန်းမပျိုကအကြိတ်ရင်း ---

“ကျွန်မကိုရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ဘယ်လို့ ပြောခဲ့တာလေ”

“ဟာ --- ဒါမှန်တဲ့အတိုင်းပြောတာပဲဗျာ”

“ဘာ --- ဘာပြောတယ်”

မိန်းမပျိုမှာဒေါသထွက်ကာ ဆွေ့ ဆွေ့ ခုန်သွားလေသည်။

တင်ရှောင်သည် သူမကိုကြည့်ရင်း ထွက်သွားရန်မလွယ်

မှန်းတွေးမိပြီး စိတ်ပျက်နေ၏။ မိန်းမပျိုအား အလျှော့ပေးလိုက်လျှင် အေးအေးဆေးဆေးထွက်သွားခွင့်ရနိုင်မှန်း နားလည်ထားသည့်တိုင်

အထွေထွေစဉ်ပိုက် (၀) ♦ ၁၆၉

ရက်စက်ပြီး မာန်မာနကြီးသောမိန်းမပျိုကိုအလျှော့မပေးလိုချေ

တင်ရှောင်ကား ခပ်အေးအေးနှင့်အလွန်ခေါင်းမာသူဖြစ်ပေ
တော့သည်။ မိန်းမပျိုက တင်ရှောင်အနီးသို့ လျှပ်တစ်ပြက်ချဉ်းကပ်
လာပြီး ဝါးရိုက်ချလိုက်လေသည်။

“ဖြန်း”

တင်ရှောင်၏ဝါးပြင်တွင် နီရဲသောလက်ငါးချောင်းရာပေါ်
လာ၏။ တင်ရှောင်ခံပြင်းသွားသည်။

“ခင်ဗျားဟာ ရက်စက်တဲ့အပြင် ရိုင်းစိုင်းတယ်”

“ဘာ ---”

မိန်းမပျိုကထအော်သည်။

သူမသည် တင်ရှောင်အား ချက်ချင်းသတ်ပစ်ရန်ဟန်ပြင်ပြီး
မှ စိတ်ချုပ်တည်းထားလိုက်ဟန်ဖြင့် လက်ကိုပြန်လည်ရှုပ်သိမ်းလိုက်
၏။ တင်ရှောင်သည် မကျေမနပ်ဖြင့် သူမအားမျက်နှာလှည့်ထားလိုက်
သည်။

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်မကရက်စက်တယ်၊ ရိုင်းစိုင်းတယ်၊ က

ရှင် ဘာလုပ်ချင်သလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

မိန်းမပျိုကအငေါ့တူးလိုက်၏။ တင်ရှောင်က ---

“ခင်ဗျားက မိန်းကလေးဖြစ်နေလို့ပေါ့”

၁၇၀ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“ဘာရှင့်”

“ခင်ဗျားကမိန်းကလေးဖြစ်နေလို့ ကျုပ်ကသည်းခံနေတာ”

“ကြော်... ကျွန်ခဿာယောကျာ်းလေးဖြစ်ရင် ရှင်ကရင်ဆိုင်

တိုက်ခိုက်မယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

တင်ရှောင်က ဆောင့်ကြီးအောင်ကြီးပြောလိုက်လေသည်။

မိန်းမပျိုက ...

“ဟွန့်... အပြောကြီးစမ်းပါနဲ့၊ သူများလက်ချက်နဲ့ ထိပ်

ပေါက်ခေါင်းကွဲဖြစ်သွားမယ်မှတ်ပါ”

တင်ရှောင်မှာ တပြည်းပြည်းဒေါသထွက်လာလေသည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ် တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်လာသည်။

မိန်းမပျိုကရန်ပြုလာမည်ကိုပင်မစဉ်းစားတော့ဘဲ မိန်းမပျို

၏လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကိုဖျတ်ခနဲဆုပ်ကိုင်ကာ ...

“မင်း... ငါ့ကို ဘာကြောင့်ဒီလောက်တောင်စော်ကားနေ

ရတာလဲ”

မိန်းမပျိုသည် တင်ရှောင်၏အပြုအမူကြောင့် ရုတ်တရက်

ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။ သူမသည် ဒေါသတကြီးတုံ့ပြန်

မည်ဖြူပြီးမှ ဒေါသစိတ်များတွယ်ပျောက်သွား၏။

အပွေခံတစ်ညမိတ် (၀) ♦ ၁၇၁

တင်ရှောင်၏လက်ထဲတွင် တစ်ကိုယ်လုံးပျော့ရွှေသွား၏။
တင်ရှောင်လည်း သတိလက်လွတ်ဖြစ်သွားပြီးမှ သတိပြန်စင်လာ
သောအခါ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏လက်ကိုပိုင်စိုးပိုင်နင်းဆုပ်ကိုင်
ထားမိကြောင်းသတိပြုမိကာ ကပျာကယာလွတ်ပေးလိုက်၏။

သူ၏မျက်နှာကြီးလည်းနီမြန်းသွားသည်။ ချက်ချင်းပင် ချာ
ခနဲလှည့်ကာ ပြေးထွက်သွားလေတော့၏။ မိန်းမပျိုကဟန့်တားခြင်း
မပြုသလို လိုက်သွားခြင်းလည်းမရှိချေ။

ငူငူကြီးရပ်နေမိ၏။

တင်ရှောင် အဝေးသို့ရောက်သွားတော့မှ ...

“ရှင်ဟာ ဘယ်လိုလူစားများပါလဲရှင်”

ဟု တီးတိုးရေရွတ်လိုက်မိလေတော့သည်။

၁၇၂ ♦ ကတ္တသိုလ်နေထင်းအောင်

တင်ရှောင်သည် ဘုံကျောင်းပျက်မှထွက်လာပြီး ခပ်သွက်သွက်ပြေးလာခဲ့မိလေသည်။ စာဆိုတော်ဗိမာန်သို့မြန်သွားရန်ဖြစ်သည်။ သို့သော် အတော်ဝေးဝေးသို့ရောက်မှ ပတ်ဝန်းကျင်သည် စာဆိုတော်ဗိမာန်ပတ်ဝန်းကျင်နှင့်မတူဘဲ ကွဲပြားခြားနားနေကြောင်း သတိပြုမိလိုက်လေသည်။

တင်ရှောင်၏ခြေလှမ်းများ အလိုလိုရပ်တန့်သွားလေတော့သည်။ သူ မည်သည့်နေရာသို့ရောက်ရှိနေပါသနည်း။

နောက်ကြောင်းလှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ သူထွက်လာသည့်ဘုံပျောင်းပျက်ကိုရေးရေးသာတွေ့မြင်ရလေသည်။

မိန်းမပျိုလိုက်လာသည်ကိုမူ မတွေ့ရပေ။

“သူ ငါ့ကိုခေါ်လာတာပဲဖြစ်မယ်”

ရေကန်ကြီးအနီး၌ သတိလစ်သွားပြီး သတိပြန်ရလာသောအခါ ဘုံကျောင်းပျက်ထဲရောက်နေသည်မှာ မိန်းမပျို၏လက်ချက်ပင်ဖြစ်ရမည်မဟုတ်ပါလား။

ထို့ပြင်

သုံးရက်လုံးလုံး သတိလစ်မေ့မြောနေခဲ့သည်ဟု မိန်းမပျိုကပြောခဲ့သည်ကိုအမှတ်ရလိုက်သည်။ ဘုံကျောင်းပျက်ထဲ၌ မိပိုဘေးမှစားကြွင်းစားကျန်များကိုလည်းမြင်ယောင်လာသည်။

အဖွေခံထပ်ပိုက် (၈) ♦ ၁၇၃

မိန်းမပျိုသည် သူ့အားခေါ်ဆောင်လာပြီးဆေးကုပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ရမည်ဟု တဖြည်းဖြည်းသဘောပေါက်လာလေတော့သည်။

တင်ရှောင်ပင့်သက်ရွိုက်လိုက်မိ၏။ မိန်းမပျိုသည် ခက်ထန်မောက်မာသော်လည်း စိတ်ကောင်းစေတနာရှိသေးသည်ဟု တွေးမိသည်။ မည်သို့ဆိုစေ... မိန်းမပျိုနှင့်ဝေးဝေးနေခြင်းက အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်ဟုဆင်ခြင်ကာ တွေဝေမနေတော့ဘဲ ရှေ့ဆက်ထွက်ခဲ့လေသည်။

သူသည် အိမ်ပေါ်မှနှင့်ချစ်ခဲ့ရသူဖြစ်သည်။ ခြေဦးတည်ရာလျှောက်သွားနေ၍လည်း အကြောင်းမဟုတ်ပါ။

ထို့ကြောင့်... တင်ရှောင်သည် စိုးရိမ်ပူပန်မှုများကိုဖျောက်ကာ အေးအေးဆေးဆေးထွက်သွားလေတော့သည်။

၀၀၀၀

နဂါးဂေဟာ

မြစ်ရေတသွင်သွင် စီးဆင်းနေသည်။ တံငါသည်များသည် လှေငယ်လေးများဖြင့် မြစ်ထဲ၌ပိုက်ချကာငါးဖမ်းနေကြသည်။

တင်ရှောင်သည် ခြေဦးတည်ရာလျှောက်လာရင်း မြစ်ကမ်း ပါးတစ်ခုသို့ရောက်လာသောအခါ တံငါသည်များငါးဖမ်းနေသည်ကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် စိတ်ဝင်စားစွာကြည့်နေလိုက်မိလေသည်။

လေတဟူးဟူးတိုက်ခတ်နေခြင်းကြောင့် သူ၏အဝတ်အစား များတဖျပ်ဖျပ်လူးလွန့်နေလေသည်။ တင်ရှောင်သည် ဘာကိုမျှ အမူ မထားဘဲ လက်နှစ်ဖက်နောက်ပစ်ကာအေးအေးဆေးဆေးကြည့်နေ ၏။ သူ၏စိတ်ထဲ၌ ...

“ငါသာ အိမ်မှာ သိုင်းပညာသင်နေရင် ဒီလိုမြင်ကွင်းမျိုးကို တွေ့မြင်ရမှာမဟုတ်ဘူး”

ဟုတွေးကာကျေနပ်နေမိလေသည်။

အတန်ကြာသောအခါ တံငါသည်များသည် ပိုက်ကွန်များ သိမ်းဆည်းလိုက်ကြသည်။ ဖမ်းဆီးရရှိသည့်ငါးများကို ကမ်းစပ်သို့ သယ်ဆောင်လာကြသည်။ ငါးအများအပြားဖမ်းဆီးရမိလိုက်သဖြင့် တံငါသည်များပျော်ရွှင်နေကြသည်။

တင်ရှောင်သည် တံငါသည်များကိုကြည့်ကာ အလိုလိုပျော် ရွှင်လာပြီး ကမ်းစပ်သို့ဆင်းသွား၍ အနီးကပ်ကြည့်ရှုလိုက်လေသည်။ တံငါသည်များသည် ငါးများများစားစားရရှိသဖြင့် ငွေစကြေးစရွင်ကြ တော့မည်မို့ ဝမ်းသာနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ တင်ရှောင်ကလည်း တောင်ပိုရာပုံဖြစ်နေသော ငါးပုံများကိုလှည့်ပတ်ကြည့်ရှုရင်း သူတို့ အတွက် ဝမ်းသာမဆုံးအောင်ဖြစ်နေ၏။

ထိုစဉ် ... ဆူဆူညံညံအသံများ ရုတ်ခြည်းတိတ်ဆိတ်သွား သဖြင့် တင်ရှောင်အံ့ဩသွားသည်။

“ဘာဖြစ်တာပါလိမ့်”

တွေးရင်း ဟိုဟိုသည်သည် လှမ်းကြည့်လိုက်မိ၏။ ကမ်းစပ် သို့ လူတစ်စုရောက်ရှိလာသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူစုသည် ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီများဝတ်ဆင်ထားကြပြီး မေး လှံ လက်နက်များ ကိုယ်စီကိုင်ဆောင်ထားကြသည်။ သိုင်းသားများ နှင့်ပက်ပင်းတိုးရပြန်ပြီဟု တင်ရှောင်နားလည်လိုက်လေသည်။

၁၇၆ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ထိုအချိန်တွင် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်ရှိသောလူသန်ကြီးတစ်ယောက်က ရှေ့သို့လှမ်းထွက်လာပြီး

“မင်းတို့သိပ်တော်ပါလား၊ ငါးတွေအများကြီးရအောင် ဖမ်းနိုင်တာပဲ၊ ငါတို့နဂါးဂေဟာမှာ စည်ခံပွဲကြီးတစ်ခုကျင်းပစရာရှိနေတာနဲ့အတော်ပဲ၊ ကဲ ဒီငါးတွေအားလုံး ငါတို့သိမ်းလိုက်ပြီ”

ဟု အသံဝါကြီးဖြင့်ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟာ”

မမျှော်လင့်သောအဖြစ်ကြောင့် တင်ရှောင်လွှတ်ခနဲရေရွတ်လိုက်မိလေသည်။ တံငါများလည်းငိုငိုသွားကြလေသည်။

လူသန်ကြီးက

“ကဲ ကဲ အချိန်မရှိဘူး၊ ငါးတွေကိုတောင်းမိထည့်ပြီး နဂါးဂေဟာပို့ကြပေ”

တံငါသည်များသည် ငါးများဆုံးရှုံးရသည့်အပြင် အလေးအပင်ထမ်းပိုးကာလိုက်လံပို့ဆောင်ပေးရဦးမည်ဖြစ်သဖြင့် နဂါးဂေဟာမှလူများ၏လုပ်ရပ်မှာ တရားလွန်လှစေတော့သည်။

သို့သော် တံငါများသည် တစ်ခွန်းတစ်ပါးမျှမပြောဘဲ ခိုင်းသည့်အတိုင်း ထလုပ်ကြလေသည်။

တင်ရှောင် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်မိသည်။

အရွှေ့ထပ်ပိုက် (၀) ♦ ၁၇၇

“သူတို့ ဘာကြောင့်မတရားလုပ်ချင်ကြတာလဲ”

ထိုစဉ်မှာပင် နဂါးဂေဟာမှလူများသည် တံငါသည်များကို မြန်မြန်သွားရန် ကြိမ်းမောင်းကာ ထွက်ခွာသွားကြလေတော့သည်။

၀၀၀၀

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ နဂါးဂေဟာမှလူများရောက်ရှိလာကြပြီးနောက် တံငါသည်များ၏ပျော်ရွှင်စရာကမ္ဘာလေးပျက်သုဉ်းသွားရပြီဖြစ်သည်။ တင်ရှောင်သည် တံငါသည်များအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား၏။

“သူတို့က ဘာကြောင့်မတရားလုပ်ချင်တာလဲ”

ထိုစဉ်

“သူတို့က သိုင်းပညာအားကိုးနဲ့အနိုင်ကျင့်ကြတာပေါ့ကွာ”

စကားသံတစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ တင်ရှောင် လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ အဘိုးအိုတစ်ယောက် လှမ်းလာနေသည်ကိုတွေ့ရ၏။

ထိုအဘိုးအို၏အဝတ်အစားများ နှမ်းပါးနေပြီး ခံပြင်းခေါသထွက်နေဟန်ရှိသဖြင့် တံငါရွာလေးမှပင်ဖြစ်မည်ဟု တင်ရှောင်နိုးမိလိုက်၏။ အဘိုးအိုက

“သူတို့က သိုင်းပညာတတ်တော့ တို့တစ်တွေကိုထင်သလို အနိုင်ကျင့်စော်ကားနေကြတာပေါ့ကွာ၊ မကျေနပ်လို့ပြန်ပြောရင် အသတ်ခံရတာပဲ အဖတ်တင်မယ်၊ ဘာမှထူးလာမှာမဟုတ်ဘူးကွ၊ ဒါထက် ခေါင်းတုံးနဲ့ကောင်လေးတစ်ယောက်ကိုမတွေ့ မိဘူးလား”

တင်ရှောင် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မတွေ့မိပါဘူးခင်ဗျာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

အဘိုးအိုက

“ခေါင်းတုံးလေးက အိပ်ရာထဲလဲနေတဲ့သူအမေကို ဆေးကုပေးဖို့ ငွေရှာနေတာ ငါတွေကို နဂါးဂေဟာကသိမ်းသွားမှန်းသိရင် စိတ်ဓာတ်ကျပြီး ကိုယ့်ကိုကိုယ် အဆုံးစီရင်သွားမှာတောင် စိုးရိမ်ရတယ်ကွ”

သူတို့ပြောဆိုနေစဉ် မလှမ်းမကမ်းမှင့်ကြွေးသံသဲ့သဲ့ထွက်ပေါ်လာသည်ကိုကြားလိုက်ရလေသည်။ အဘိုးအိုက

“ခေါင်းတုံးလေး”

ဟုခေါ်ကာခပ်သွက်သွက်လှမ်းသွားလေသည်။ တင်ရှောင်လည်းမနေနိုင်တော့ဘဲလိုက်သွားမိလေသည်။ ကျောက်ဆောင်ကြီးတစ်ခုကိုတွေ့ပတ်မိလျှင် ကမ်းစပ်တွင်ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ ငိုကြွေးနေသည့်လူငယ်တစ်ယောက်အား တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

“ခေါင်းတုံးလေး”

အနီးသို့ရောက်သွားသောအခါ လူမော်သည် ထိုင်ရာမှထကာ အဘိုးအိုအားပေ့ဖက်ရင်း

“အဘရယ်.... ကျွန်တော်တို့ကငါးတွေရှာလာလိုက် သူတို့ကအနိုင်ကျင့်ပြီးယူသွားလိုက်နဲ့ ဒီအတိုင်းသာဆို ကျွန်တော်အဖေကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီးဆေးကုပေးနိုင်တော့မှာလဲဗျာ”

ဟုပြောကာ ရွက်ကြီးတင်ငိုကြွေးလိုက်လေသည်။

တင်ရှောင် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား၏။ တံငါသည်များ၏ အခြေအနေကိုကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် အစဉ်အမြဲ ငါးအများအပြားဖမ်းဆီးရခြင်းမျိုးမဟုတ်တန်ရာဟုနားလည်၏။ ငါးများဖမ်းဆီးရသဖြင့်ပျော်ရွှင်နေကြခိုက် နဂါးဂေဟာမှ လာရောက်အနိုင်ကျင့်သွားသဖြင့် မည်သို့ခံစားရမည်ကိုတွေးကြည့်နိုင်ပေသည်။

အနိုင်ကျင့်ခံရသူများတွင် ခေါင်းတုံးလေးကဲ့သို့ မိခင်အား ဆေးကုရန်ငွေရှာနေသူများပါဝင်နေသည်မှာ ဝမ်းနည်းစရာကောင်းလှပေသည်။ တင်ရှောင်ခံပြင်းလာသည်။

“သိုင်းပညာတတ်တာနဲ့ မတရားအနိုင်အကျင့်လို့ရမလား”

ဟုကြီးငါးလိုက်မိလေသည်။ အဘိုးအိုနှင့်ခေါင်းတုံးလေးတို့က သူ့အားလှမ်းကြည့်မိလိုက်ကြသည်။ တင်ရှောင်က

၁၈၀ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“နဂါးဂေဟာဘယ်မှာရှိလဲဆိုတာ ကျွန်တော့်ကိုပြောပြပါလား”

အဘိုးအို မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“မောင်ရင်လေး ဘာလုပ်မလို့လဲကွယ့်”

“ကျွန်တော်သွားပြီး မတရားတာမလုပ်ဖို့ ပြောပေးပါမယ်”

“ဟာ မောင်ရင်လေးဒုက္ခရောက်သွားပေါ့”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး... ကျွန်တော်လဲ သိုင်းပညာတတ်ပါတယ်၊ သူတို့ကိုမကြောက်ပါဘူး”

အဘိုးအိုနှင့်ခေါင်းတုံးလေးမှာ အဟုတ်မှတ်ကာ ဝမ်းသာသွားကြလေသည်။

“မောင်ရင်လေးတကယ်ပြောတာနော်၊ ဒီလိုဆို ကျုပ်တို့ကို ကူညီပါ၊ နဂါးဂေဟာက”

“စိတ်ချပါခင်ဗျာ နဂါးဂေဟာ နောက်နောင်မတရားမှုတွေ မလုပ်အောင် ကျွန်တော်တားမြစ်ခဲ့ပါမယ်၊ ဘယ်လိုသွားရမယ်ဆိုတာ သာပြောပြပါ”

အဘိုးအိုက နဂါးဂေဟာသို့သွားရမည့်လမ်းကို လိုလိုလားလားပင် ညွှန်ပြလေသည်။ တင်ရှောင်သည် အဘိုးအိုနှင့်ခေါင်းတုံးလေးကိုနှုတ်ဆက်ကာထွက်လာခဲ့၏။

အမွေခံတပည့်စိုက် (၀) ♦ ၁၈၁

သူသည် အမှန်တကယ်ပင် နဂါးဂေဟာသို့သွားရန်ဆုံးဖြတ်ထားလေသည်။

၀၀၀၀

လေးဘက်လေးတန် အုတ်နံရံကာထားပြီး သံတိုင်းများဖြင့် တံခါးပြုလုပ်ထားသည့် ခိုင်ခံ့လှသောအခန်းတစ်ခုအတွင်းသို့ ရှမ်းစုရောက်ရှိနေပြီဖြစ်လေသည်။ အမျိုးသမီးဂိုဏ်းချုပ်စန့်ကွမ်းလျှံက သူ့အားတိုက်ခိုက်မခမ်းဆီးကာ ပိတ်လှောင်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

ရှမ်းစုသည် အမျိုးသမီးဂိုဏ်း၏ပထမဆုံးယောက်ျားလေးအကျဉ်းသားဖြစ်ပေတော့သည်။

စန့်ကွမ်းလျှံ၏သွေးကြောထောက်ပညာကြောင့် ရှမ်းစုမှာ ဝေဒနာပြင်းထန်စွာခံစားရပြီးသတိလစ်သွားခဲ့၏။ သူ့သတိရလာသောအခါ အချုပ်ခန်းထဲရောက်နေသည်ကို တွေ့ရပြီး ဝေဒနာမှာလည်ဆက်သာပျောက်ကင်းနေပြီဖြစ်သည်။

ရှမ်းစုသည် အီခန်းနံရံကိုကျောခိုထိုင်ရင်း

“ငါတဧကရာဇ်ခေးသိုင်းကိုသင်ဖို့လာခဲ့တာ ခုတော့ အမျိုးသမီးဂိုဏ်းမှာအပမ်းခံနေရပြီ၊ မေမေသာသိသွားရင် ဘယ်ဟောက်စိတ်ထိခိုက်မလဲ”

၁၈၂ ♦ တက္ကသိုလ်နေထိုင်အောင်

ဟုတွေးနေမိသည်။ သူမိခင်ပေကုန်းဝါးသည် သူ့အားအလွန်
ချစ်မြတ်နိုးသည်။ သူကမိဘနှစ်ပါးစလုံးမသိအောင် တိတ်တဆိတ်
နိုးထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ယခု သူ့အားဖမ်းချုပ်ထားသည့်စွန့်ကွမ်းလျှံမှာ အရပ်ဆိုး
အကျည်းတန်သလို သဘောဆိုးသူလည်းဖြစ်ပုံရသည်။

သူ့အား သုတ်သင်ပစ်မည်ဆိုပါက မိဘနှစ်ပါးနှင့်မည်သည့်
အခါမှပြန်တွေ့ရနိုင်တော့မည်မဟုတ်ပေ။

ရှမ်းစုသည် စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းလာသဖြင့်

“တော်ပြီ... ငါဆက်တွေးနေလို့ စိတ်ဆင်းရဲရတာပဲရှိမယ်၊
ဖြစ်သမျှရင်ဆိုင်သွားရမှာပဲ”

အားတင်းကာ အတွေးစရာကို ဖြတ်ပစ်လိုက်လေသည်။
အချုပ်အနှောင်ခံနေရာမှ လွတ်မြောက်နိုင်မည့်နည်းလမ်းကို ရှာကြ
သည်။ ဤတွင် ရှမ်းစုသည် ဝမ်းဝမ်း၏မျက်နှာကို ကွက်ခနဲမြင်
ယောင်လာလေတော့သည်။

၀၀၀၀

အမွှာတစ်ချက် (၀) ♦ ၁၈၃

ခြေသံများထွက်တော်လှသည်။ ရှမ်းစု ဆတ်ခနဲခေါင်း
ထောင်လာပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ မိန်းကလေးတစ်
ယောက်က အစားအစာများလာဖို့ခြင်းဖြစ်ကြောင်းတွေ့ရလေသည်။
ရှမ်းစု ပြုံးလိုက်မိသည်။

အမျိုးသမီးရိုက်သည်... သူ့အား ဖမ်းဆီးထားသော်လည်း
ယခုတိုင်သတ်မပစ်သေးဘဲ အစားအသောက်မှန်မှန်ကျွေးနေသည်
ကိုကျေးဇူးတင်ရမည်မဟုတ်ပါလား။

“ကျုပ်ကို ဟင်းကောင်းကောင်းပါပေးရင်တော့ ကျုပ်က
စားမှာမဟုတ်ဘူး အရက်တစ်ဆိုးလည်းယူလာခဲ့”

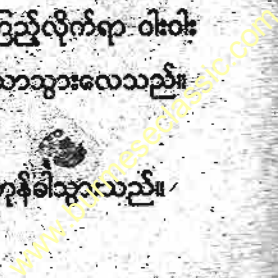
ဟု ခပ်တည်တည်အော်ပြောလိုက်လေသည်။

သူ့က မကြောက်မရွံ့ ဘာကိုမှမရမစိုက်ဘဲနေလျှင် အမျိုး
သမီးတို့စားမှလူများ အံ့ကြကုန်ကြမည်မဟုတ်ပါလား။

ရှမ်းစုက အသံဓာမာဖြင့် လှမ်းပြောလိုက်ပြီးမှ အစားအစာ
လာဖို့သူသည် ခါတိုင်းလာနေကျမိန်းကလေးမဟုတ်ဘဲ လူသစ်
ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် သေသေချာချာကြည့်လိုက်ရာ ဝါးဝါး
ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ရှမ်းစု ဝမ်းသာသွားလေသည်။

“ဝမ်းဝမ်း”

ဝမ်းဝမ်း၏ခန္ဓာကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲတုန်ခါသွားသည်။

၁၈၄ ♦ တတ္ထုသိုလ်နေထင်းအောင်

“ဟင်... ရှင်... ရှင် ကျွန်မနာမည်ကိုသိနေတယ်ဟုတ်လား”

“ဟဲ... ဟဲ... သိတာပေါ့ညီမရယ်၊ ကျုပ်က ညီမကို ဂရုစိုက် နေတာကိုး”

“ရှင်”

ဝမ်းဝမ်း ချက်လုံးလေးစိုင်းသွားပြီး ရှမ်းစုကိုကြည့်လိုက် လေသည်။ ရှမ်းစုက

“ညီမ.... ညီမရဲ့ စကားကို နားထောင် လိုက်ရင် ကောင်းသား လို့ စဉ်းစားမိတယ်”

“ရှင်”

“ကြော်... ညီမပြောသလိုရေ ဆက်မတိုးသဲနောက်ကြောင်း လှည့်ပြန်မယ်ဆိုရင် အန္တရာယ်ရှိကြုံရတော့မှာမဟုတ်ဘူးလေ”

ဝမ်းဝမ်းက သူ့အား ကရုဏာသက်သောအကြည့်ဖြင့်လှမ်း ကြည့်လာလေသည်။ ရှမ်းစုက

“ညီမရဲ့ ဆရာက ဘာကြောင့်များ ဒီတောင်ကြားထဲကိုဝင် လာတဲ့ ယောက်ျားမှန်ရင် သတ်ပစ်ဖို့ကြိုးစားရတာလဲဟင်”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။ ဝမ်းဝမ်းက

“ဆရာကယောက်ျားတွေကိုမှန်းတယ်ရှင်၊ ယောက်ျားတွေ ဟာ သစ္စာမရှိဘူးတဲ့”

အမွှေးတေညှိမိုက် (၀) ♦ ၁၈၅

ရှမ်းစုက

“ညီမဆရာက တမင်သက်သက်အပြစ်ပြောတာပါ၊ စကန္တ သူကရုပ်ဆိုးတော့ သူ့ကိုစာယ်သူမှ မကြိုက်ကြလို့ ယောက်ျားတွေကို မှန်းတီးသွားတာပဲဖြစ်မယ်”

“ရှင်”

ဝမ်းဝမ်းချက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ရှင် ဒီလိုပြောတာသာ ဆရာကြားသွားရင် ချက်ချင်းအ သတ်ခံရမှာရှင်”

“ခိုကော ဘာထူးလို့လဲ၊ ကျုပ်ကိုသတ်ပစ်ကြမှာပဲမဟုတ် ဘူး၊ ညီမ.... ကျုပ်မသေခင် စကားတစ်ခွန်းပြောသွားချင်ပါတယ်”

ဝမ်းဝမ်းက သူ့အားငေးကြည့်နေ၏။ ရှမ်းစုက

“ညီမ ကျုပ်တစ်သက်မှာ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှမိတ် မဝင်စားခဲ့မိပါဘူး၊ ညီမကိုတွေ့မှ ကျုပ်မိတ်က လှုပ်ရှားခဲ့ရပါတယ်၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ကျုပ်ညီမကိုမေတ္တာသက်ဝင်နေမိပါပြီ”

“ရှင်”

ဝမ်းဝမ်း၏ခန္ဓာကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲတုန်ခါသွားလေသည်။ တပျာကယာနောက်ဆုတ်သွားသည်။

ရှမ်းစုက

၁၈၆ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့စဉ်အောင်

“ကျွန်ုပ်ရင်ထဲရှိတာပြောလိုက်ရလို့ ကျွန်ုပ်သေပျော်ပါပြီဦးမရယ်”

ဝမ်းဝမ်းမှာ ရှမ်းစုကဲ့သို့ အလွန်ရဲတင်းသူတစ်ယောက်နှင့် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှမဆုံဖူးချေ။

ရှမ်းစုသည် သူမနှင့်တွေ့သည်မှာ ဘာမှကြာသေးသည်မဟုတ်။ ယခု သူမအား ချစ်ရေးဆိုနေပြီမဟုတ်ပါလား။

“ကျွန်မ ကျွန်မ”

သူမသည် ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြစ်နေပြီး ဘာပြောရမှန်းမသိတော့ချေ။ ရှမ်းစုက

“ဦးမရယ်... ကျွန်ုပ်သေသွားခဲ့ရင်တောင် ညီမကိုတမလွန်ဘဝရောက်တဲ့အထိဆက်ပြီးသတိရနေတော့မှာပါ”

ဝမ်းဝမ်းခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်သေးဘူးရှင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... ညီမ မယုံလို့လားဟင်”

ဝမ်းဝမ်းက

“ကျွန်မဆရာက အစ်ကို့ကိုသတ်မယ်လို့မထင်ပါဘူးရှင်” သူမစကားကြောင့် ရှမ်းစုကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အမွေခံတာပညာပိုက် (၀) ♦ ၁၈၇

“ကျွန်မဆရာက အစ်ကို့ဆရာဆီတိုသွားနေပါတယ်၊ သူတို့ ချင်းတွေ့လိုက်ကြရင် အဆင်ပြေမယ်လို့ ထင်ပါတယ်ရှင်”

ရှမ်းစု ငိုငိုသွားလေသည်။ သူက ဝမ်းဝမ်းကိုစည်းရုံးသိမ်းသွင်းကာလွတ်ရာလွတ်လမ်းရှာဖွေနေခြင်းဖြစ်သည်။

ယခုတော့ စန့်ကွမ်းလျှံသည် သိုင်းရာဇာတင်မင်းထံသို့ သွားနေပြီဟုသိရသည်။ သိုင်းရာဇာတင်မင်းသည် သူ့အတွက်တာဝန်ယူပါမည်လော။

“ကျွန်မသွားတော့မယ်”

ဝမ်းဝမ်းခေါင်းလေးငုံပြီးထွက်သွားသည်။

ရှမ်းစုငေးငိုင်၍ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

မည်သို့ဆိုစေ... စန့်ကွမ်းလျှံက သူ့အား သုတ်သင်ရန် ဆိုးဖြတ်လိုက်လျှင် ဝမ်းဝမ်းက သူ့အားကူညီလိမ့်မည်ဟု ရှမ်းစုယုံကြည်ထားလိုက်လေတော့သည်။

၀၀၀၀

ည ----

ကောင်းကင်ပေါ်တွင် လဝန်းထိန်ထိန်သာနေပါသည်။

လရောင်အောက်တွင် ပန်းဥယျာဉ်တစ်ခုလုံး သာယာလှပနေလေသည်။ လေပြည်လေညင်းဝေ့ယမ်းတိုက်ခတ်လာသောအခါ မွှေးကြိုင်သင်းဖျံ့သောပန်းရနံ့များ လွင့်ဖျံ့လာလေသည်။

ညဉ့်နက်ပြီဖြစ်သည်။ လူခြေတိတ်မှ သိုင်းရာဇာတင်မင်းသည် ပန်းဥယျာဉ်ထဲဆင်းလာခဲ့လေသည်။ ညဘက်တွင် ပန်းဥယျာဉ်၏အလှကိုကြည့်ရန်မဟုတ်ချေ။

ပန်းဥယျာဉ်ထဲရောက်လျှင် အင်္ကျီအိတ်ထဲမှတစ်စုံတစ်ခုနှိုက်ယူလိုက်လေသည်။ ဝါကြန့်ကြန့်စာရွက်ခေါင်းလေးတစ်ခုပါလာသည်။ ထိုစာရွက်လေးမှာ အလွန်ရှားပါးသော ဝါးတစ်မျိုးမှပြုလုပ်ရရှိသောစာရွက်အမျိုးအစားဖြစ်ပေသည်။ စာရွက်ပေါ်တွင် ဘာဆိုဘာမှရေးမထားဘဲ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းဖြစ်နေသည်။

သို့သော်... ထိုစာရွက်လေးသည် သိုင်းလောက၏ ရတနာတစ်ပါးဖြစ်ကြောင်း သိုင်းရာဇာတင်မင်းနားလည်ထားလေသည်။ စာရွက်လေးမှာ ထက်ဝက်ပိုင်းဖြတ်ထားခြင်းခံရကြောင်း ထင်ရှားနေ၏။ သိုင်းရာဇာတင်မင်းက စာရွက်လေးကိုလရောင်အောက်တွင် ဖြန့်ကြည့်လိုက်၏။

သည်အတိုင်းကြည့်လျှင် ဘာမှမထူးခြားသောစာရွက်လေးသည် လရောင်ဖြင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ အရေးအကြောင်းများ တဖြည်းဖြည်းထွက်ပေါ်လာသည်ကိုတွေ့ရလေသည်။

သိုင်းရာဇာတင်မင်း စိတ်လှုပ်ရှားလာလေသည်။

“ဒါဟာ ထိုက်စန်းအဘိုးအိုရဲ့ ရှစ်ကွက်အင်းအစစ်ပါလား”

မယုံကြည်နိုင်သောလေသံဖြင့် ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

သိုင်းလောကသားများ အငမ်းမရလိုချင်နေသည့်ရှစ်ကွက်အင်းကိုရရှိလိမ့်မည်ဟု ဘယ်တုန်းကမှမမျှော်လင့်ခဲ့ဖူးပါချေ။

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက သေချာဂရုစိုက်ပြီးကြည့်လိုက်လေသည်။ စာရွက်လေးပေါ်၌ ပေါ်လွင်လာသောအရေးအကြောင်းများသည် တစ်စထက်တစ်စ ထင်ရှားလာသည်ကိုတွေ့မြင်ရလေသည်။

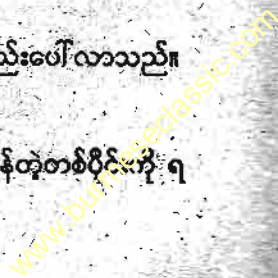
ထိုအခါမှ ----

အင်းကွက်ချထားသည့်သဘော ရေးထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။

အဆက်အစပ်မရှိသည့် စာလုံးများလည်းပေါ်လာသည်။

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက ----

“ကျားခံတပ်ပိုင်ရှင်ပုလောက်ဆီက ကျန်တဲ့တစ်ပိုင်းကို ရရင်တော့ ဆက်စပ်ကြည့်ရမှာပဲ”

၁၉၀ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ရှစ်ကွက်အင်း

ကျန်တစ်ပိုင်းကိုလိုချင်မက်မောစိတ်များ တဖွားဖွားပေါ်ပေါက်လာလေသည်။ ရှစ်ကွက်အင်း ကျန်တစ်ပိုင်းကိုရရှိရန် ကျားခံထပ်ပိုင်ရှင်ပုလောက်ကတောင်းဆိုသည့်အတိုင်း သက်ခြေလက်ကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်ရလိမ့်မည်ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် ပတ်ဝန်းကျင်၌ထူးခြားမှုတစ်ရပ်ဖြစ်ပေါ်လာသည်ကို သိုင်းရာဇာတင်မင်းသတိပြုမိလိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့် နှာခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ခေါင်မိုးပေါ်၌ လူရိပ်တစ်ရိပ်လှုပ်ရှားသွားသည်။

သိုင်းရာဇာတင်မင်း အံ့ဩသွားသည်။

သူ၏ခြံဝင်း၌ အစောင့်အကြပ်များရှိကြသော်လည်း ခေါင်မိုးပေါ်တွင် မည်သူ့ကိုမျှ စောင့်ကြပ်ရန်တာဝန်ချထားခြင်းမရှိပေ။

သိဖြစ်ရာ ခေါင်မိုးပေါ်မှလူသည် ကျူးကျော်ဝင်ရောက်လာသောလူစိမ်းတစ်ယောက်သာဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

သိုင်းရာဇာတင်မင်း မကျေမနပ်ဖြစ်သွားသည်။

“ညအချိန်မတော် ကျူးကျော်လာတာ တော်တော်အတင့်ရတာပဲ၊ သေချင်ပြီထင်တယ်”

စိတ်ထဲမှရှေ့တော်လိုက်သည်။

အပျော်တပည့်မိတ် (၀) ♦ ၁၉၁

တစ်ဆက်တည်းပင်

အင်္ကျီအိတ်ထဲမှလက်နက်ပုန်းတစ်ခုထုတ်ကာ ပစ်လွှင့်လိုက်လေသည်။ လက်နက်ပုန်းလေးသည် ခေါင်မိုးပေါ်မှလူရိပ်ထံသို့ တစ်ဟုန်ထိုးပစ်လွှင့်သွားလေသည်။

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

ခေါင်မိုးပေါ်မှလူ၏ရယ်သံ လွင့်လှဲလာသည်။

သူသည် လက်နက်ပုန်းလေးကို အသာအယာရှောင်တိမ်းပြီး သိုင်းရာဇာတင်မင်းကိုလက်ယစ်ခေါ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ခြံဝင်းနောက်ဘက်သို့ ခုန်ဆင်းကာ ပြေးလွှားသွားလေသည်။ ထိုလူရိပ်၏လှုပ်ရှားပုံကိုကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် မေသူမဟုတ်ကြောင်းထင်ရှားနေလေသည်။

သိုင်းရာဇာတင်မင်းအံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

“လတ်စသတ်တော့... ပျံကိုလာပြီးစိန်ခေါ်နေတာကိုး၊ သိကြသေးတာပေါ့”

ချက်ချင်းပင် မြေပေါ်ခြေဆောင်ပြီး တစ်ဟုန်ထိုးပြေးလိုက်သွားလေတော့၏။

၁၉၂ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

လရောင်ဖြာကျနေသည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သာယာလှပနေလေသည်။

လရောင်အောက်တွင် ရှေ့မှလူသည် ရိပ်ခနဲရိပ်ခနဲပြေးလွှားသွားနေသည်။ သိုင်းရာဇာတင်မင်းသည် အားကျမခံပြေးလိုက်သွားလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ပြေးလွှားသွားကြရာ မြို့ရွက်သို့ရောက်မှန်းမသိ ရောက်ရှိသွားကြလေသည်။

လူရှင်းသောနေရာသို့ရောက်လျှင် ရှေ့မှပြေးသွားသူက ခြေလှမ်းရပ်လိုက်သည်။

သိုင်းရာဇာတင်မင်းသည်လည်း ထိုလူနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ကိုယ်ရှိန်သတ်ကာရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက ထိုလူအားအကဲခတ်ကြည့်လိုက်လေသည်။ ထိုအခါမှ ထိုလူသည် အနက်ရောင်ဓတ်ရုံလွမ်းမြို့ထားသည့်အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ မည်သို့ဆိုစေ....

သူ၏ခြံဝင်းအတွင်းသို့ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်ခဲ့သူကို မည်သို့မျှသည်းခံနိုင်မည်မဟုတ်ချေ။

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက

အမွေခံထပ်ပွင့်ပိုက် (၀) ♦ ၁၉၃

“ကျုပ်ရဲ့ခြံဝင်းထဲကို ညအချိန်မတော် ကျူးကျော်ဝင်လာရတာ နည်းတဲ့သတ္တိမဟုတ်ဘူး”

ဟုပြောလိုက်လေသည်။

အမျိုးသမီးကြီးက

“သိပ်လဲဒေါသမကြီးပါနဲ့လေ၊ ကျွန်မ ဒေါသဖြစ်ဖို့လဲ ထားပါဦး”

“ဘာဗျ”

“ကျွန်မ ရှင့်ခြံဝင်းထဲကျူးကျော်ဝင်လာတာကို ရှင်ကအပြစ်မြင်ရင် ရှင့်တပည့်က အမျိုးသမီးပိုက်ဆံပိုင်နက်ဖြစ်တဲ့ ဂမန်းတောင်ကြားထဲကိုကျူးကျော်ဝင်လာတာကျတော့ကော ဘာပြောမလဲ”

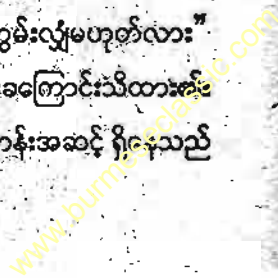
“ဟင်”

သိုင်းရာဇာတင်မင်း ရင်ထိတ်သွားသည်။

ထိုအမျိုးသမီးကြီးအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးအကဲခတ်ကြည့်လိုက်လေသည်။ ပြီးလျှင်

“ခင်ဗျား အမျိုးသမီးပိုက်ဆံပိုင်နက်ကွမ်းလျှံမဟုတ်လား”

အမျိုးသမီးပိုက်ဆံပိုင်သည် သိုင်းပညာမခေကြောင်းသိထားရင် ထိုအမျိုးသမီးကြီး၏ကိုယ်ဖော့ပညာမှာ ထိပ်တန်းအဆင့် ရှိနေသည်ဖြစ်ရာ....

၁၉၄ ♦ စာတင်ဆက်ရေးအောင်

စိုင်းစိုင်းပျံစန့်ကွမ်းလျှံဖြစ်ရမည်ဟု ခန့်မှန်းမိလိုက်ခြင်းဖြစ်
လေသည်။ အမျိုးသမီးကြီးကရယ်မောလိုက်သည်။

“ရှင်မဆိုးဘူး... မှန်မှန်ကန်ကန်တွေ့တတ်သားပဲ”
မှန်ပေသည်။

ထိုအမျိုးသမီးကြီးမှာ အမျိုးသမီးစိုင်းစိုင်းပျံစန့်ကွမ်းလျှံဖြစ်
သည်။ သိုင်းရာဇာတင်မင်း မပျေဆင့်တော့ပါ။ စန့်ကွမ်းလျှံသည်
ကျားခံတပ်ပိုင်ရှင်ဗုလောက်ကဲ့သို့ပင် ခေသူမဟုတ်ကြောင်း သဘော
ပေါက်ထား၍ဖြစ်သည်။

စန့်ကွမ်းလျှံက....

“ကျွန်မက ရှင်နဲ့ဖြေရှင်းစရာရှိလို့လာခဲ့တာပဲ”
ဟုပြောလိုက်သည်။

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက

“ပြောပါဦး ဘာကိစ္စများလဲ”

စန့်ကွမ်းလျှံက

“ရှင်တပည့်က ဂမုန်းတောင်ကြားထဲကျူးကျော်ဝင်ရောက်
လာခဲ့တယ်။ အဒီကိစ္စကို ရှင်ဘယ်လိုဖြေရှင်းမလဲ”

သိုင်းရာဇာတင်မင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်လာတာဆိုတော့ ကျုပ်က ကြိုဆိုမည်နဲ့

အမွေခံကတော်မိုက် (၈) ♦ ၁၉၅

ရမှာပေါ့ဗျာ၊ ဘာကြောင့် ညကြီးအချိန်မတော်လာရတာလဲ၊ ဒီကိစ္စ
ဟာ အေးအေးဆေးဆေးဖြေရှင်းလို့ရတဲ့ကိစ္စပဲမဟုတ်လားဗျာ”

ဟုပြောလိုက်လေသည်။

စန့်ကွမ်းလျှံက

“အေးအေးဆေးဆေးဖြေရှင်းလို့ရတယ်လို့ ဘယ်သူကပြော
သလဲ”

သူမသည် မကျေမနပ်ဖြစ်နေကြောင်းထင်ရှားပေသည်။

သိုင်းရာဇာတင်မင်းကလည်းမလျှော့ဘဲ

“ကောင်းပြီလေ ခင်ဗျား ဘယ်လိုဖြေရှင်းချင်သလဲဆို
တာပြောပါ”

ဟုမေးလိုက်သည်။ သူ၏လက်ဝါးနှစ်ဖက်၌အတွင်းအား စု
စည်းကာ တိုက်ခိုက်ရန်အသင့်မြင်ထားလိုက်၏။

အမှန်တော့

စန့်ကွမ်းလျှံ၏သိုင်းပညာကို သူ မဓုပါချေ။

သူထံတွင်စကရာဇ်စားပါလာမည်ဆိုပါက သိုင်းကွက်သုံး
ဆယ်အတွင်း အနိုင်ရမည်ပင် အာမခံကာပြောစုံလေသည်။

ယခု

စကရာဇ်စားသည် သူ၏အိပ်ခန်းထဲ၌ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

၁၉၆ ♦ ထာပုဂ္ဂိုလ်နေလင်းအောင်

စန့်ကွမ်းလျှံကလည်း သွေးကြောပိတ်ပညာနှင့် လက်နက်ပုန်းပညာ အလွန်ထူးချွန်သူဖြစ်၍ သတိထားနေရခြင်းဖြစ်လေတော့သည်။ စန့်ကွမ်းလျှံက

“ရှင်တပည့်ကျားကျော်စင်လာတာဟာ ရှင်ခိုင်းလိုက်တာပဲ မဟုတ်လား”

“နေပါဦး သူကကျုပ်တပည့်ပါလို့ပြောသလား၊ ကျုပ်ကခိုင်းလိုက်တာလို့ပြောသလား”

စန့်ကွမ်းလျှံက

“ရှင်တတပည့်က အခြေအနေမဟန်တဲ့နောက်ဆုံး ဧကရာဇ်ဓားကွက်တွေကိုထုတ်သုံးလိုက်တော့ ရှင်တပည့်ဆိုတာ ကျွန်မ သိလိုက်တာပေါ့၊ ရှင်ဟာ ကျွန်မရဲ့အစ်မ မေတ္တာသီလရှင်အပေါ်မှာ မကျေမနပ်ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ မသိဘူးထင်သလား”

ဟု ပြောသည်။

သိုင်းရာဇာတင်မင်းသည် အခြေအနေအရ ငြင်း၍မရတော့မှန်းသဘောပေါက်လိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့်

“ခင်ဗျားအစ်မက ကျုပ်ကိုလူပုအလယ်မှာအရှက်ခွဲခဲ့တာ ကျုပ်ကမေ့ပစ်လိုက်ရမှာလား”

အမွေခံတပည့်မိုက် (၀) ♦ ၁၉၇

ဟုပြောလိုက်လေသည်။

စန့်ကွမ်းလျှံက

“ဒါဆို ရှင်ကိုယ်တိုင်မဖြေရှင်းဘဲ ဘာကြောင့် လိပ်လိုခေါင်းဝှက်ပြီးနေခဲ့ရတာလဲ၊ အခု ကျွန်မရဲ့အစ်မ သိုင်းလောကက လုံးဝအနားယူလိုက်ပြီဆိုတော့မှ ရှင်တပည့်ကိုလွှတ်ပြီး လုပ်ကြံခိုင်းတာ ဘာသဘောလဲ၊ ကျွန်မအစ်မသိုင်းပညာအသုံးမပြုတော့ဘူးဆိုတာ သိလို့ တမင်သက်သက်အကောက်ကြံတာမဟုတ်လား”

ဟုစွပ်စွဲပြောဆိုလိုက်လေသည်။

သူမ၏စကားများက သွေးထွက်အောင်မှန်ကန်နေသည်။ ကရုဏာသီလရှင်သည် သိုင်းလောကမှအနားယူကြောင်း လူသိရှင်ကြားမကြညာခဲ့ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူမသည် သိုင်းပညာအသုံးပြုတော့မည်မဟုတ်သည်မှာ သေချာနေပေသည်။

သို့ဖြစ်၍လည်း သိုင်းရာဇာတင်မင်းက ရှမ်းစုကိုစိတ်ချလက်ချလွှတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သိုင်းပညာ အသုံးမပြုတော့သည် ကရုဏာသီလရှင်အား သာမန်အဆင့်ရှိသည့်သိုင်သမားတစ်ယောက်ကပင် လွယ်လွယ်ကူကူ လုပ်ကြံနိုင်မည်မဟုတ်ပါလား။

အမှန်တော့

၁၉၈ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့ထင်းအောင်

သိုင်းလောကထုံးစံအရ သိုင်းလောကမှအနားယူသွားသူ အားရနိပြုနှောင့်ယှက်ခြင်းမပြုရပါ။ သိုင်းရာဇာတင်မင်းအကောက် ကြံ့လိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လွင်နေပေတော့သည်။

စန့်ကွမ်းလျှံက

“ကျွန်မတို့စားနှစ်လက်ပိုက်ဟာ ကျွန်မရဲ့အစ်မကိုစောင့်ရှောက်ဖို့ ဂမန်းတောင်ကြားကိုပြောင်းရွှေ့အခြေစိုက်ထားတာ မကြာသေးဘူး ဒါကို ရှင်မသိလိုက်တော့ ရှင်တပည့်ကိုလွှတ်လိုက်တာ အမှားကြီးမှားသွားတာပေါ့”

သိုင်းရာဇာတင်မင်း မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

သို့သော်

“ခင်ဗျားရဲ့အမျိုးသမီးဂိုဏ်းဟာ သိုင်းလောကမှာ နာမည်ပျက်ထွက်နေပြီဆိုတော့ အကာအကွယ်ရအောင် ကရုဏာသီလရှင်ရဲ့အနီးအနားမှာ သွားနေတာမဟုတ်လား”

ဟု မခံချင်အောင်ပြောလိုက်သည်။

သူ၏စကားကမှန်နေသဖြင့် စန့်ကွမ်းလျှံ မျက်နှာကြီးစူပုပ်သွားရာ ပို၍အရပ်ဆိုးအကျည်းတန်သွားလေတော့သည်။

စန့်ကွမ်းလျှံသည် ငယ်စဉ်ကတည်းက အရပ်ဆိုးအကျည်းတန်သူဖြစ်၍ ချစ်ခင်နှစ်သက်မည့်သူ မရှိခဲ့ပေ။

အမွေခံထပ်မံထိတ် (၁) ♦ ၁၉၉

ထို့ကြောင့် စန့်ကွမ်းလျှံသည် ယောက်ျားများအပေါ် ခံပြင်းနာကြည်းကာ သိုင်းပညာကိုကြိုးစားလေ့လာခဲ့သည်။

ထိပ်တန်းသိုင်းသမားကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လာချိန်တွင် အမျိုးသမီးများချည်းပါဝင်သည့်အမျိုးသမီးဂိုဏ်းကို ထူထောင်ခဲ့လေသည်။

ထိုအမျိုးသမီးဂိုဏ်းသည် သိုင်းလောကအကျိုး အများအကျိုးဆောင်ရွက်ရန်မဟုတ်ဘဲ ယောက်ျားများကိုဒုက္ခပေးရန်သက်သက်ဖြစ်နေ၍ တဖြည်းဖြည်းနာမည်ပျက်လာခဲ့ခြင်းလည်းဖြစ်ပေတော့သည်။

သိုင်းရာဇာတင်မင်းနှင့်စန့်ကွမ်းလျှံတို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မကျေမနပ်ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက

“ကျုပ်တပည့်ဘယ်မှာလဲ၊ ခင်ဗျားသတ်ပစ်လိုက်ပြီလား”

စန့်ကွမ်းလျှံက

“သူတို့ဖမ်းထားတယ်။ ရှင် ဒီကိစ္စကို ကျွန်မကျေနပ်အောင် မဖြေရှင်းနိုင်ရင်တော့ သူ့ကိုသတ်ပစ်လိုက်ရမှာပဲ”

ဟုခပ်ဖြတ်ဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက

“ခင်ဗျားသဘောပဲ... ကျုပ်က ကရုဏာသီလရှင်ကိုသာမကဘဲ အမျိုးသမီးဝိုက်ကိုပါ ဆုံးမဖို့ စာရင်းမှတ်ထားလိုက်ရဲ့ပေါ့”

“ထားပါတော့လေ ရှင့်တပည့်ကို ကျွန်မပြန်လွှတ်ပေးလိုက်ပါ့မယ်”

စန့်ကွမ်းလျှံ ချက်ချင်းစိတ်သဘောထားပြောင်းလဲသွားသဖြင့် သိုင်းရာဇာတင်မင်း အံ့ဩသွားလေသည်။ စန့်ကွမ်းလျှံသည် ဉာဏ်များသူဖြစ်ကြောင်း သူသိထားသည်။

စန့်ကွမ်းလျှံက

“ကျွန်မ ဒီကိုလာခဲ့တာအကြောင်းနှစ်ခုရှိတယ်၊ တစ်ခုကတော့ ရှင့်တပည့်ကိစ္စပဲ”

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက

“နောက်တစ်ခုကဘာကိစ္စလဲပြောပါ”

“ရှင်နဲ့ကျားခံတပ်ပိုင်ရှင်ပုလောက်တို့ တွေ့ဆုံခဲ့ကြတဲ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ပေါ့ရှင်”

“ဟင်”

သိုင်းရာဇာတင်မင်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားလေသည်။

သူက ရှစ်ကွက်အင်းတစ်ပိုင်းကိုထုတ်ကာ လရောင်အောက် ခြံကြည့်ခဲ့သည်ကို စန့်ကွမ်းလျှံ တွေ့မြင်သွားခဲ့သည်မဟုတ်ပါ လား။

စန့်ကွမ်းလျှံက

“ပုလောက်က အရေးအကြောင်းရှိရင် သူ့ကိုကူညီနိုင်မလားလို့ ကျွန်မရဲ့သဘောကို သူ့တပည့်တစ်ယောက်လွှတ်ပြီးနဲ့စမ်းခိုင်းခဲ့သေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့... သူ့ကို သက်ခြေလက်ကဆုံးမလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိပြီးပြီလေ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မက အစီမံကို စောင့်ရှောက်ရဦးမှာမို့ မအားဘူးလို့ပြောလွှတ်လိုက်တယ်၊ ပုလောက်ဟာ အရူးမီးပိုင်းဖြစ်နေတာကို ကျွန်မသိတာပေါ့ရှင်”

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက

“ဒီကိစ္စ ကျုပ်နဲ့ဘာဆိုင်သလဲဗျ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ စန့်ကွမ်းလျှံက

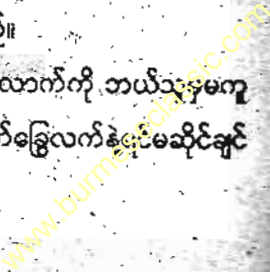
“ဆိုင်တာပေါ့ရှင်... ပုလောက် ရှင့်ဆီလာပြီးအကူအညီ တောင်းတယ်ဆိုတာကျွန်မသိပြီးပါပြီ”

သိုင်းရာဇာတင်မင်းမျက်နှာပျက်နေသည်။

“ကျုပ်ကသူ့ကိုကူညီရမှာလား”

စန့်ကွမ်းလျှံ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ပုလောက်ကို ဘယ်သူမှမကူညီချင်ကြဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သက်ခြေလက်နဲ့ပျင်းမဆိုင်ချင်ကြလို့ပဲ”

၂၀၂ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့ထမ်းအောင်

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက

“အမှန်တော့ သက်ခြေလက်ဟာ လူကောင်းတစ်ယောက်
လို့ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးကလက်ခံထားကြတာပဲဗျ”

ဟုပြောလိုက်သည်။ စန္ဒကွမ်းလျှံက

“အဲဒီအထဲမှာ ရှင်တော့မပါဘူးလင်ပါတယ်”

ဟုအဓိပ္ပာယ်ပါပြောလေသည်။

“ဘာဗျ”

သိုင်းရာဇာတင်မင်း၏အသံ ကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာ
လေသည်။ စန္ဒကွမ်းလျှံက

“ရှင် ပုလောကီကို လက်ခံတွေ့ဆုံခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

“အဲဒါဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်တာမဆိုင်တာတော့ကျွန်မလဲမသိဘူး၊ ရှင်-လရောင်
အောက်မှာ တစ်ခုခုကိုတောင်ကြည့်နေတာ စောစောကပဲ ကျွန်မ
တွေ့ခဲ့ပါသေးတယ်”

“ဘာ”

သိုင်းရာဇာတင်မင်း တုန်လှုပ်သွားလေသည်။

သူ့အကြောင်းကို စန္ဒကွမ်းလျှံ သိသွားပြီဟုလည်း နားလည်
လိုက်လေသည်။

အမွေခံတပည့်ပိုင် (၀) ❖ ၂၀၃

စန္ဒကွမ်းလျှံက

“ပုလောကီရောက်လာတာရယ် လရောင်အောက်မှာ ရှင်
ကိုတွေ့ရတာရယ် အတော့်ကိုတိုက်ဆိုင်နေပါတယ်ရှင်”

သိုင်းရာဇာတင်မင်းကအံ့ကြိတ်ကာ

“ခင်ဗျား ဒီနေရာက အေးအေးဆေးဆေးထွက်သွားရင်
ကောင်းမယ်”

ဟုပြောလိုက်လေသည်။ စန္ဒကွမ်းလျှံက

“စိတ်ချ ကျွန်မသွားကိုသွားမှာ၊ မသွားခင်ပြောစရာ
ရှိတာလေးတွေပြောပြသွားချင်သေးတယ်၊ ရှင်အတွက် အကျိုးရှိစေ
မယ်လို့ ကျွန်မအာမခံတယ်”

သိုင်းရာဇာတင်မင်းသည် စန္ဒကွမ်းလျှံအား တိတ်တဆိတ်
တိုက်ခိုက်ရန်စဉ်းစားနေလိုက်၏။ သူ့အကြောင်းအုပ်မိနေသည့် စန္ဒ
ကွမ်းလျှံကိုအသက်ရှင်ခွင့်မပေးလိုတော့ချေ။

စန္ဒကွမ်းလျှံက

“ဘာလဲ ရှင်က ကျွန်မကိုလုပ်ကြံမလို့ စဉ်းစားနေတာ
လား၊ ဒါဆိုရင်တော့ ရှင်အမှားကြီးမှားသွားလိမ့်မယ်၊ ဘာကြောင့်
လဲဆိုတော့ ရှင်နဲ့ပုလောကီကိုကူညီနိုင်တာ ကျွန်မတစ်ယောက်ပဲ
ရှိလို့ပေါ့”

ဟုပြောလေသည်။ သိုင်းရာဇာတင်မင်းက

“ခင်ဗျား ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ကျုပ်ဘာမှနားမလည်နိုင်တော့ဘူး”

သူကပုံသဏ္ဍာန်ပြောင်းလိုက်သည်။ စန့်ကွမ်းလျှံအား အလစ်တိုက်ခိုက်၍မရနိုင်တော့မှန်းသိလိုက်သဖြင့် ဘာမှနားမလည်သည့်အသွင်ဆောင်လိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

စန့်ကွမ်းလျှံကရယ်မောလိုက်ပြန်သည်။

“မသိချင်ဟန်ဆောင်မနေပါနဲ့ရှင်”

“ခင်ဗျားထွက်သွားရင်ကောင်းမယ်”

“ကောင်းပြီလေ... သွားဆိုရင်လဲသွားရတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ပုလောက်ရဲ့ရှစ်ကွက်အင်းကို ရှင်ရထားတာ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး သိသွားရင်တော့ ကျွန်မတာဝန်မယူဘူးနော်”

“ဟင် မင်း မင်း”

သိုင်းရာဇာတင်မင်း ခြေမကိုင်းမိလက်မကိုင်းမိဖြစ်သွားလေသည်။ စန့်ကွမ်းလျှံက

“ကျွန်မတို့ဟာ သူငယ်နှစ်စားလေးတွေမဟုတ်တော့ပါဘူးရှင်၊ ဒါကြောင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လှည့်စားဖို့မကြိုးစားဘဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောကြရင်ကောင်းပါလိမ့်မယ်”

ဟုပြောလိုက်သည်။

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက

“ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ဘာမှပြောစရာမရှိဘူး”

ဟု ဒေါသတကြီးပြောလေသည်။ စန့်ကွမ်းလျှံက

“ဒါဖြင့် ရှင်က သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးသိသွားစေချင်ပြီ ဝေ့ဟုတ်လား”

“မင်း”

သိုင်းရာဇာတင်မင်း ဒေါသမထိန်းနိုင်ပါတော့ချေ။

“သေဖို့သာပြင်ထား”

အော်ငေါက်ကာ စန့်ကွမ်းလျှံထံခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။ သူ၏တိုက်ခိုက်မှုမှာလျင်မြန်သွက်လက်ပြီး ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှပေသည်။ စန့်ကွမ်းလျှံအား အသေသတ်ရန်ကြိုးစားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ရှင် အကောက်မကြံနဲ့လေ”

စွန့်ကွမ်းလျှံကအော်ပြောလိုက်သည်။ သူမသည် ကြီးလင်သတိထားနေခြင်းကြောင့် အချိန်မီရှောင်တိမ်းနိုင်လိုက်သည်။

“ရှင်ဆက်ပြီးတိုက်ခိုက်မယ်ဆိုရင်တော့ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးသိသွားအောင် ကျွန်မလျှောက်ပြောရတော့မှာပဲရှင်”

www.burmeseclassic.com

၂၀၆ ♦ ထက္ကသိုက်နေထင်အောင်

ဟုနှိမ်းခြောက်လိုက်သည်။ သူမထွက်ပြေးသွားလျှင် အခြေအနေပိုဆိုးသွားမည်ဖြစ်ကြောင်းဆင်ခြင်မိလိုက်သဖြင့် သိုင်းရာဇာတင်မင်း ရပ်တန့်လိုက်ရလေတော့သည်။ စန့်ကွမ်းလျှိုက

“ဒီလိုမှပျော်ရှင် ရှင် ပုလောက်ဆီကရှစ်ကွက်အင်းကိုရထားတာမဟုတ်လား”

သိုင်းရာဇာတင်မင်း ဘာမှမပြောဘဲနေလိုက်၏။ စန့်ကွမ်းလျှိုက

“ပုလောက်ဟာ သက်ခြေလက်ကိုကြောက်တာနဲ့ သူ့ကိုကူညီဖို့ ရှင်ကိုလာပြောပြီး ရှစ်ကွက်အင်းနဲ့အပေးအယူလုပ်တာပဲဖြစ်ရမယ်”

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက

“ခင်ဗျားဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

စန့်ကွမ်းလျှိုက

“ရှင်က ရှစ်ကွက်အင်းကိုလိုချင်တာနဲ့ သက်ခြေလက်ကိုရှင်းပေးဖို့သဘောတူလိုက်တာမဟုတ်လား”

“ခင်ဗျားပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်စမ်း”

သိုင်းရာဇာတင်မင်းကအော်ငေါက်လိုက်သည်။

စန့်ကွမ်းလျှိုကလက်ကပြုရင်း....

အမွေခံစာညှိစိုက် (၀) ♦ ၂၀၇

“ကျွန်မက ရှင်အကျိုးအတွက်ပြောနေတယ်ဆိုတာ မကြာခင် ရှင်သဘောပေါက်လာမှာပါ”

“မလိုဘူး ကျုပ်ကိစ္စထဲ ခင်ဗျားခင်မစွက်ဘဲနေရင်ကောင်းမယ်”

“ကျွန်မစကားမှန်တယ်လို့ ရှင်ဝန်ခံလိုက်တဲ့သဘောလား”

စန့်ကွမ်းလျှိုကအချက်ကျကျမေးလိုက်သဖြင့် သိုင်းရာဇာတင်မင်း ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

စန့်ကွမ်းလျှိုက

“ကျွန်မ ရှင်ကိုကူညီမှာပါရှင်၊ ရှင်က ရှစ်ကွက်အင်းကိုရဖို့ သက်ခြေလက်ကိုသုတ်သင်ဖို့ သဘောတူလိုက်တယ်မဟုတ်လား”

သိုင်းရာဇာတင်မင်း ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၏။

စန့်ကွမ်းလျှိုက

“သက်ခြေလက်ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်မှာနေသလဲဆိုတာ ရှင်သိသလား”

သိုင်းရာဇာတင်မင်း ဘာမှမပြောနိုင်ချေ။

စန့်ကွမ်းလျှိုက

“ရှင်မသိပေမဲ့ ကျွန်မသိတယ်ရှင်”

“ဘာ”

၂၀၈ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

မမျှော်လင့်သောစကားကြားလိုက်ရလသဖြင့် သိုင်းရာစာ
တင်မင်း ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားလေသည်။

စန့်ကွမ်းလျှံက....

“သက်ခြွေလက်အကြောင်းကိုသိတာ လောကမှာ ကျွန်မ
တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်ဆိုတာမှတ်ထားပါ”

ဟုပြောလိုက်လေသည်။

၀၀၀၀

ထိုအချိန်တွင်

တင်ရှောင်သည် နဂါးဂေဟာသို့ဦးတည်ခရီးနှင့်နေလေ၏။

သိုင်းပညာလုံးဝမတတ်သောတင်ရှောင်သည် ဆိုးသွမ်းရမ်း

ကားနေသည့်နဂါးဂေဟာသို့ အကြောက်အလန့်မရှိ သွားနေခြင်းပင်
ဖြစ်ပေတော့သည်။

ပထမပိုင်းပြီး၏။

ဒုတိယပိုင်းဇာတ်သိမ်းဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်

တက္ကသိုလ်

နေလင်းအောင်

BURMESE
CLASSIC
COM

အမွေခံတပည့်ပိုက်

(ဒုတိယပိုင်း-ဇာတ်သိမ်း)

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၁၅၈၀၀၀၀၀
မူရင်းနာမည်ခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၁၂၃၀၀၀၀၀

၂၀၀၀ ခုနှစ်၊
ပထမအကြိမ်၊ အုပ်စု-၅၀၀
တန်ဖိုး ၁၀၀/-ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်စာသင်း (ယုံကြည်ချက် စာပေ)
အမှတ် ၀၁၁၊ ၃၃ လမ်း၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

အတွင်းပုံနှိပ်

ဦးသော်လွင်မြင့်၊ (စန္ဒကူး ပုံနှိပ်တိုက်)
၉ (H) နဝရတ်ရိပ်သာလမ်း၊
မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်

ဦးဝင်းကျော်ထွန်း (မုံရွေး ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် (၁၄၀)၊ ၄၅- လမ်း၊
ဗိုလ်တစ်ထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

ဒီတာဝန်အရေသုံးပါး

- ❖ ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး
- ❖ တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး
- ❖ အမျှင်အခြားအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒီအရေး
ဒီအရေး
ဒီအရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ❖ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ နိုင်ငံတော်စာညီငြိမ်းအေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချော့နှိပ်ကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ❖ နိုင်ငံတော်စာညီငြိမ်းရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- ❖ အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- ❖ နိုင်ငံသားညီ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ❖ ဖြစ်ပေါ်လာသည့်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ❖ စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း တက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ❖ ငွေကြေးစီးပွားရေးစနစ် ပိုပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ❖ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဝိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ❖ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ❖ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင်စားရေး။
- ❖ အမျိုးသားစာတိုက်တို့ဖြင့်စားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ ဓလေ့ထုံးတမ်းအောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ❖ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ❖ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

ကောက်ကျွန်သူ၏စေတနာ

နဂါးဂေဟာ ----

နဂါးဂေဟာသည် မြစ်အရှေ့ဘက်ကမ်းတွင် ထင်ရှားသော ဂေဟာတစ်ခုဖြစ်သည်။ နဂါးနက်လိုတူသည် သိုင်းလောက၌ အလွန် အရေးပါအရာရောက်လိုသူဖြစ်သည်။ နေရာတကာဝင်ဆံ့လိုသူလည်း ဖြစ်ရာ သိုင်းလောကသားများနှင့်ရင်းနှီးခွင့်ရရန် နည်းလမ်းအမျိုးမျိုး ဖြင့် ကြိုးစားနေသူဖြစ်လေသည်။

နဂါးနက်လိုတူသည် နာမည်ကျော်ကြားသောသိုင်းသမား များထံသို့လက်ဆောင်ဝစွည်းပေးပို့သည်။ သူ၏နဂါးဂေဟာသို့ ဖိတ် ခေါ်ကာဧည့်ခံကျွေးမွေးသည်။

ဤသို့ဖြင့် ----

သိုင်းလောကတွင် နဂါးဂေဟာပိုင်ရှင်လိုတူသည် သဘော မနောကောင်းသူ၊ ဧည့်ဇာတိကျောသူ၊ ခင်မင်စရာကောင်းသူဟု ပြော မှတ်ပြုလာကြတော့သည်။

သိုင်းလောကတွင်မျက်နှာပွင့်လာသော်လည်း...

6 ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

နဂါးနက်လုံတူသည် နဂါးဂေဟာပိုင်နက်၌ မှီတင်းနေထိုင်သူများအပေါ်တွင်မူ ကောင်းသောစိတ်ထားမရှိချေ။

မတူမတန်ဆက်ဆံသည်။

အနိုင်ကျင့်သည်။

ထို့ကြောင့် --- နဂါးဂေဟာသည် ရိုးသားစွာနေထိုင်သူများကြားတွင် နာမည်ဆိုးတွင်နေပေတော့၏။

xxxx

နဂါးဂေဟာ ---

ယနေ့ နဂါးဂေဟာတွင် ဧည့်ခံပွဲပြုလုပ်လျက်ရှိပေသည်။

နဂါးဂေဟာပိုင်ရှင်နဂါးနက်လုံတူသည် ---

သိုင်းလောကမှမိတ်ဆွေများဖိတ်ကြားကာ စားသောက်ဖွယ်ရာများ အရက်များဖြင့်ဧည့်ခံကျွေးမွေးခြင်းဖြစ်သည်။

လုံတူက ဤသို့ မိတ်ဆွေများကို မကြာခဏဖိတ်ကြားကာ ဧည့်ခံကျွေးမွေးလေ့ရှိသဖြင့် အလွန်သဘောကောင်းသူဟု ချီးမွမ်းပြောဆိုခြင်းခံရပေသည်။

ယနေ့တွင် --- လုံတူသည် အလွန်အရသာရှိသောငါးဟင်းဖြင့်ဧည့်ခံလေသည်။ ဧည့်သည်များသည် လုံတူ၏ငါးဟင်းကို ချီးမွမ်းဆုံးအောင်ဖြစ်နေကြလေသည်။

ဧည့်သည်များအားချက်ကျွေးသည့်ငါးဟင်းသည် တံငါသည်

အမွှင်တပည့်ပျက် (၃-သိမ်း) ♦ ၇

များထံမှ မသော့ရယူလာခဲ့သောငါးများကို ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဧည့်သည်များသိကြလိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။

ဧည့်သည်များသည် အလွန်အရသာရှိသောငါးဟင်းကို စားပြီးအကောင်းစားအရက်ကိုသောက်ကာ နဂါးဂေဟာပိုင်ရှင်လုံတူအား ချီးမွမ်းပြောဆိုနေကြပေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ---

တင်ရှောင်သည် နဂါးဂေဟာသို့ရောက်ရှိလာလေသည်။

xxxx

နဂါးဂေဟာသည် နံ့ညားထယ်ဝါသောအဆောက်အအုံတစ်ခုဖြစ်၏။ သန်မာထွားကျင်းသောလူသန်ကြီးများသည်လက်နက်ကိုယ်စီကိုိုင်ကာ စောင့်ကြပ်နေကြပြီး ဝတ်ကောင်းစားလှဝတ်ဆင်ထားကြ၏။

ဧည့်သည်များ ဝင်ထွက်သွားလာနေကြ၏။

တင်ရှောင်ရောက်ရှိလာသောအခါ အစောင့်တို့ကဟန်ထားခြင်းမပြုကြချေ။

ဧည့်သည်တစ်ယောက် ရောက်လာသည်ဟုထင်မှတ်ကာ တားဆီးခြင်းမပြုဘဲနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် --- တင်ရှောင်သည် အမက်အခဲမရှိဘဲ ဧည့်ခန်းမဆောင်ကြီးထဲသို့ဝင်လာနိုင်ခဲ့လေသည်။

◆ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ခန်းမဆောင်အတွင်းသို့ ခြေချလိုက်မှ

လူတစ်ယောက်က သူ့အားသတိပြုမိသွားလေသည်။

ထိုလူမှာ နဂါးဂေဟာပိုင်ရှင်လိုတူ၏ညာလက်ရုံး သွေးနဂါး ဆိုသူဖြစ်လေသည်။ သွေးနဂါးသည် တံငါသည်များထံမှငါးဖျား အခမဲ့ လူလာခွဲသူလည်းဖြစ်ပေသည်။

သွေးနဂါးဆိုသူသည် တင်ရှောင်ကိုမြင်သည့်အခါမျက်မှောင် ကြည့်စစ်သွားပြီး

“သူ့ကိုငါတွေ့ဖူးပါတယ်”

ယင်းသို့တွေးကာ....

မည်သည့်နေရာ၌တွေ့ခဲ့ဖူးကြောင်း စဉ်းစားလိုက်သည်။

မကြာပါချေ။

“ထက်စသတ်တော့... တံငါသည်တွေကြားမှာ သူ့ကိုငါတွေ့ ဖူးတာကိုး။ သူ့ဒီကိုဘာလာလုပ်တာလဲ”

ဖြစ်ကမ်းပါး၌ တံငါသည်များကြားတွင်တွေ့ခဲ့ဖူးကြောင်း ချက်ချင်းအမှတ်ရသွားသည်။

ထို့ကြောင့်

“မင်း ခဏနေဦး”

ချက်ချင်းလှမ်းသွားပြီးဟန်တားလိုက်လေသည်။

တင်ရှောင်ကလည်း သူ့အားချက်ချင်းမှတ်မိသွား၏။

“ဪ... မင်းများကိုး”

အမွှေခံတယုဝိုက် (ဒု-သိမ်း) ◆ ၉

သွေးနဂါးက

“မင်းဘာလုပ်လဲ၊ ဒီကိုဘာလာလုပ်တာလဲ”

ဟု ခပ်ထန်ထန်မေးလိုက်လေသည်။

တင်ရှောင်က

“ကျုပ်က ဂေဟာပိုင်ရှင်နဲ့တွေ့ဖို့ လာခဲ့တာဗျ”

“ဘာကိစ္စ ဂေဟာပိုင်ရှင်နဲ့တွေ့ချင်ရတာလဲ၊ ပြောစမ်း”

“ခင်ဗျား မတရားယူသွားတဲ့ တံငါသည်တွေရဲ့ငါးကိစ္စကို

ပြောဆိုဖို့ သူ့နဲ့တွေ့ရမှဖြစ်မယ်”

“ဘာ”

“ခင်ဗျားတို့ မတရားလုပ်လို့မရဘူး၊ ငါတွေအတွက် တံငါ သည်တွေကို တန်ရာတန်ဖိုးပြန်ပေးရလိမ့်မယ်”

“အဲမယ် လာလာချည်သေး၊ မင်းက ဘာကောင်မို့လဲ၊ သေချင်ပြီထင်တယ်”

သွေးနဂါးက ဟောက်လိုက်လေသည်။

တင်ရှောင်က

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါးဖိုးငွေကို ခင်ဗျားတို့ပေးရလိမ့်မယ်ဗျ”

“ဟေ့ကောင်... မင်းအခုချက်ချင်းထွက်သွားစမ်း”

“ကျုပ်ထွက်သွားဖို့လာတာမဟုတ်ဘူးဗျ၊ ငါးဖိုးအလျှပ် တောင်းမလို့ လာတာဗျ”

“မင်း မင်း”

၁၀ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သွေးနဂါးဒေါသထွက်သွားသည်။ ရှေ့သို့လှုပ်တစ်ပြက်တိုး
သွားပြီး တင်ရှောင်၏ရင်ဝကိုလက်ဝါးဖြင့်ရိုက်ချလိုက်သည်။

သူ၏လှုပ်ရှားမှုက လျင်မြန်လှသည်။ ရုတ်တရက်တိုက်ခိုက်
ခံလိုက်ရသဖြင့် တင်ရှောင် မရှောင်နိုင်ဘဲဖြစ်သွားသည်။

သွေးနဂါး၏လက်ဝါးရိုက်ချက်သည် တင်ရှောင်၏ရင်ဝသို့
ရိုက်ချလိုက်မိလေသည်။

“ဝုန်း”

“အား”

တင်ရှောင် ဒဏ်ဒဏ်ဖြင့်လွန်စဉ်သွားလေတော့သည်။ သူ
၏စူးရှသောအော်သံထွက်ပေါ်လာသောကြောင့် စားသောက်နေကြသော
ဧည့်သည်များ လှည့်ကြည့်လာကြကုန်လေသည်။

ဧည့်ခန်းအတွင်း၌ ရုတ်ရုတ်သံသဖြစ်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်တာပါလိမ့်”

“ပြဿနာတစ်ခုခုဖြစ်နေပြီ”

“နဂါးဂေဟာကလူတစ်ယောက်နဲ့ လူငယ်တစ်ယောက် ရန်
ဖြစ်နေကြတာပဲ”

တစ်ယောက်တစ်မောက်ပြောဆိုရင်း ပြဿနာပေါ်ဝေါက်
လာသည်ကို အားလုံးသိရှိသွားကြလေတော့သည်။

အားလုံးဝိုင်းကြည့်လာကြလေသည်။

သွေးနဂါး၏လက်ဝါးရိုက်ချက်ကြောင့် လွန်စဉ်သွားသည့်

အသွင်တပည့်ပိုက် (၃-ပိုင်း) ♦ ၁၁

တင်ရှောင်သည် ချက်ချင်းမြန်မြန်လှေလိုက်လာလေသည်။

သွေးနဂါးကိုမကျေမနပ်ကြည့်ရင်း ---

“ခင်ဗျားမတရားမလုပ်နဲ့”

ဟုအော်ပြောလိုက်လေသည်။ သွေးနဂါးက ဧည့်သည်များရှိ
နေခြင်းကြောင့် စိတ်ကိုချုပ်တည်းရင်း ---

“ဟေ့ --- ဒီကောင်ကိုဆွဲထုတ်လိုက်ကြစမ်း”

ဟု အစောင့်များအားအမိန့်ပေးလိုက်သည်။ အစောင့်များ
ချက်ချင်းရှေ့တိုးလာကြသည်။ တင်ရှောင်က ---

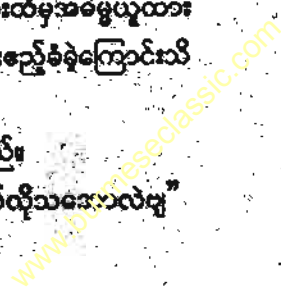
“ခင်ဗျားတို့ မတရားလုပ်ချင်တိုင်း လုပ်လို့မရဘူး တံငါ
သည်တွေဆီကငါးတွေကို ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှမပေးဘဲ အဓမ္မယူသွား
ကြတာကောင်သလား။ တံငါသည်တွေက ပင်ပင်ပန်းပန်းရှာဖွေထား
ကြရတာ။ ခင်ဗျားတို့ မတရားယူထားတဲ့ငါးတွေနဲ့ ဧည့်သည်တွေကို
မျက်နှာလုပ်နေတာ ကောင်းသလား”

သူ၏အသံကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာရာ ဧည့်သည်များ
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်မိကြလေသည်။

နဂါးဂေဟာပိုင်ရှင်သည် တံငါသည်များထံမှအဓမ္မယူထား
သောငါးများဖြင့် သူတို့အား ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးဧည့်ခံခဲ့ကြောင်းသိ
လိုက်ရပြီဖြစ်သည်။

တချို့က မကျေမနပ်ဖြစ်သွားလေသည်။

“နဂါးဂေဟာပိုင်ရှင်ရဲ့လုပ်ရပ်က ဘယ်လိုသဘောလဲဗျ”

၁၂ ♦ ကုဏ္ဍသိုလ်နေလင်းအောင်

“ကျုပ်တို့ကို အလကားရယူထားတဲ့ငါးတွေနဲ့ ချက်ပြုတ် ကျွေးမွေးတာပဲ”

“ဒီလိုမတရားလုပ်ဖို့မကောင်းပါဘူး”

“ကျုပ်တို့သာအမွေယူထားတဲ့ပစ္စည်းမှန်းသိရင် လက်ဖျားနဲ့ တောင် တို့မှာမဟုတ်ဘူး”

စသည်ဖြင့် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုလာကြလေ သည်။ စဉ့်ခန်းအတွင်း၌ ဆူဆူညီညီဖြစ်သွားလေတော့၏။

“တောက်”

သွေးနဂါး ဒေါသထွက်သွားသည်။

တင်ရှောင်ကြောင့် နဂါးဂေဟာ သိက္ခာကျစရာဖြစ်လာရပြီ မဟုတ်ပါလား။

သွေးနဂါးသည် တင်ရှောင်အားသုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်ရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး ဓားကိုဆွဲထုတ်လိုက်လေသည်။

“ခြွမ်း”

တင်ရှောင်အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ကမတရားလဲလုပ်သေးတယ်၊ ကျုပ်ကိုလဲ သတ် ဦးမလို့ပေါ့လေ၊ တော်တော်သတ္တိကောင်းကြတာပဲ”

ဟုအော်ပြောလိုက်သည်။

သွေးနဂါးက

“ခွေးကောင် မင်းပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်မိမ်း”

အမွေခံတပည့်ပိုက် (၃-ပိုင်း) ♦ ၁၃

ရှေ့သို့ လျှပ်တစ်ပြက်တီးသွားပြီး တင်ရှောင်အားခမ်းဖြင့် ခုတ်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ တင်ရှောင်က မကြောက်မရွံ့ရင်ကော့ပြီး ရပ်နေလိုက်သည်။

ထိုစဉ်

“ရပ်လိုက်”

ဟန့်တားသံထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

ထိုအသံကိုကြားလိုက်သည်နှင့် အသံရှင်မည်သူမည်ဝါဖြစ် ကြောင်းသိလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် သွေးနဂါးက ဓားကိုရပ်သိမ်းကာ ကပျာကယာနောက်ဆုတ်လိုက်လေသည်။

ဟန့်တားလိုက်သူမှာ နဂါးဂေဟာပိုင်ရှင် လုံတုဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

လုံတုရောက်လာသည်ကိုမြင်သည်နှင့် သွေးနဂါးက ဦးညွတ် ဂါရဝပြုလိုက်ပြီး

“သခင်ကြီးခင်ဗျား ဒီကောင်လေးဟာ ကျုပ်တို့နဂါးဂေဟာ သိက္ခာကျအောင် လာပြီးစော်ကားနေပါတယ်”

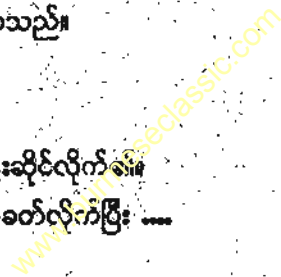
ဟု လတ်ဦးအောင်တိုင်တန်းလိုက်လေသည်။

လုံတုကလက်ကာပြလိုက်ပြီး

“နေဦး သူ့ကိုငါမေးကြည့်ဦးမယ်”

ဟုပြောကာ တင်ရှောင်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်၏။

တင်ရှောင်အား မြေဆုံးခေါင်းဆုံးအက်ခတ်လိုက်ပြီး

၁၄ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်အောင်

“ကျွန်တေဟာကလေးတွေဟာ တံငါသည်တွေဆီက ငါတွေကို ဝိုက်ဆံမပေးဘဲအခွေယူခဲ့ကြတယ်ဟုတ်လား”

တင်ရှောင်ခေါင်းညိုလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ တံငါသည်တွေဟာ မြစ်ထဲမှာသက်စွန့်ဆံများအပင်ပန်းခံပြီးဖမ်းဆီးခဲ့ကြတာပါ။ ဂေဟာရှင်ကြီးရဲ့လူတွေက ဝိုက်ဆံတစ်ပြားတစ်ချပ်မှမပေးဘဲအခွေယူသွားလို့ ဝမ်းနည်းခဲ့ကြနေကြပါတယ်”

လုံတုက သွေးနုနုဘက်လှည့်လိုက်ပြီး

“ဟေ့ သူ့ပြောတာဟုတ်သလားဟေ့”

ဟုမေးလိုက်သည်။

သွေးနုနုမျက်နှာပျက်သွားသည်။

“တံငါသည်တွေက ဈေးကောင်းပေးတာတောင်မရောင်းကြပါဘူး၊ မြို့ကိုပို့မယ်လို့ပြောနေကြပါတယ်၊ ဒီမှာကလဲ ဧည့်သည်တွေကိုဧည့်ခံစရာရှိနေလို့ မရရင်မဖြစ်တာနဲ့ မတတ်သာတဲ့အဆိုးယူလာခဲ့တာပါ”

ဟုလုပ်ကြံပြောဆိုလိုက်လေသည်။

လုံတုက

“မင်းတော်တော်ခက်ပါလား၊ သူတို့ မရောင်းနိုင်ဘူးဆိုရင်လဲ ကိုယ့်ဘာသာမြို့မှာသွားဝယ်ရမှာပေါ့”

သွေးနုနုက

အမွေစာပညာပိုက် (၃-သိမ်) ♦ ၁၅

“ဧည့်သည်တွေအတွက် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်မမ်းမိထားတဲ့ငါတွေနဲ့ ချစ်ပြုတ်ကျွေးမွေးချင်လို့ ယူလာမိတာပါသခင်ကြီး”

လုံတုက

“အင်း မင်းက နဂါးဂေဟာအတွက် စေတနာရှေ့ထားပြီး လုပ်ခဲ့တာကိုး မင်းကိုခွင့်လွှတ်လိုက်ရမှာပေါ့လေ၊ ကဲ ကဲ

တံငါသည်တွေအတွက် ငါးဖိုးကျသင့်ငွေပေးလိုက်၊ နောက် ဒါမျိုးမဖြစ်စေနဲ့၊ နဂါးဂေဟာရဲ့မိတ်ဆွေတွေအပေါ် ဧည့်ဝတ်ကျေပြန်တဲ့အပြင် ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူတွေအပေါ်လဲ အမြဲတူညီစောင့်ရှောက်နေခဲ့တာနာမည်ပျက်မခံနိုင်ဘူး၊ တံငါသည်တွေ နှစ်နာခွဲရတဲ့အတွက် ငါးဖိုးကျသင့်ငွေ နှစ်ပေးပေးလိုက်ပါ”

ဟုအမိန့်ပေးလိုက်သည်။

သွေးနုနုက

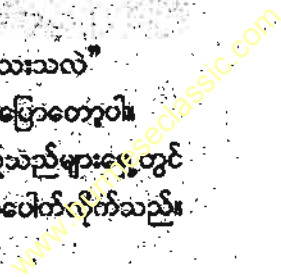
“ကောင်းပါပြီသခင်ကြီး”

ချက်ချင်းပင် ငါးဖိုးကျသင့်ငွေ ပေးချေရန်စီစဉ်လိုက်လေသည်။ ငွေတုံးလေးများကို အဝတ်အိတ်တစ်ခု၌ထည့်ကာ တင်ရှောင်ကို ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ လုံတုက

“ကဲ မှောင်ရင်လေး ဘာပြောချင်သေးသလဲ”

ဟု မေးလေသည်။ တင်ရှောင် ဘာမှမပြောတော့ပါ။

လုံတုတို့ သရာထပည့်နှစ်ယောက် ဧည့်သည်များဟော့တွင် အတိုင်အောက်ညီညီပြောဆိုနေကြမှန်း သဘောပေါက်လိုက်သည်။

၁၆ ♦ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

သို့သော် တံငါသည်များအတွက် ငါးဖိုးငွေနှစ်ဆရလိုက်သည်ဖြစ်ရာ စောဒကမတက်လိုတော့ပေ။

“ဘာမှပြောစရာမရှိတော့ပါဘူး၊ တံငါသည်တွေအတွက် ငါးဖိုးရရင် ပြီးတာပါပဲဗျာ”

“ဒါဖြင့် မောင်ရင်လေးကျေနပ်ပြီပေါ့၊ က သူ့ကိုကျွေးမွေးစဉ်ခံဖို့စဉ်လိုက်စမ်းဟေ့”

လုံတုကကျွေးမွေးခိုင်းနေသဖြင့် တင်ရှောင်က

“နေပါစေဗျာ တံငါသည်တွေဆီကိုသွားရဦးမှာမို့ ကျွန်တော့်ကိုခွင့်ပြုပါဦး”

ဟုပြောကာထွက်လာခဲ့သည်။ လုံတုက သူ့အား ကောင်းမွန်စွာဆက်ဆံသည့်အပြင် ငါးဖိုးငွေလျော်ပေးသဖြင့် ဘာမှပြောစရာအကြောင်းမရှိတော့ဘဲ ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အကယ်၍ လုံတုသည် စည်သည်များရှေ့တွင် ကောင်းမွန်စွာဆက်ဆံခဲ့သော်လည်း နောက်ကွယ်တွင် အကောက်ကြံရန် စီစဉ်ထားကြောင်းသိနိုင်ခဲ့မည်ဆိုလျှင်

xxxx

အပွင့်တပည့်မိုက် (ဒု-သိမ်း) ♦ ၁၇

နဂါးဂေဟာသည် နောက်ဘက်တွင်ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ တင်ရှောင်သည် ငွေတုံးကလေးများထည့်ထားသည့်ငွေဆိတ်ကိုကိုင်ကာ ခပ်သွက်သွက်ထွက်လာခဲ့လေသည်။

နဂါးဂေဟာတွင် သွေးနဂါး၏လက်ဝါးရိုက်ချက်ခံခဲ့ရသော်လည်း သူက ဘာမှမဖြစ်သည့်အတွက် ကိုယ့်ကိုကိုယ်အံ့ဩနေမိလေသည်။ အမှန်ဆိုလျှင် သွေးနဂါး၏လက်ဝါးရိုက်ချက်သည် ပြင်းထန်လှသည်။ တော်ရုံတန်ခိုးရိုသိုင်းသမားပင် ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာရသွားနိုင်၏။

သိုင်းပညာမတတ်လျှင်ကား ချက်ချင်းသေဆုံးသွားမည်ဖြစ်လေသည်။

သို့ဖြစ်ရာ... သိုင်းပညာမတတ်သော တင်ရှောင်သည် သွေးနဂါး၏လက်ချက်ဖြင့် သေဆုံးသွားရမည်သာဖြစ်ပေသည်။

သို့သော် သူသည် ဘာမျှမဖြစ်ခဲ့ပေ။

ထူးဆန်းစွာပင် ခံနိုင်ရည်ရှိနေခဲ့သည်။

အဘယ့်ကြောင့်ပါနည်း။

တင်ရှောင်သည် ဘာဆိုတာမှမသိဘဲ တံငါရွာလေးဆီသို့ ဦးတည်ကာ ခပ်သွက်သွက်ခရီးရှင်နေလေသည်။

သို့ဖြင့် ... တောတန်းလေးတစ်ခုကို မြတ်ကျော်လိုက်သည်။ ထိုအခါ အဝတ်အစားလေတုံးသံများထွက်ပေါ်လာပြီး သစ်ပင်များဖြားမှလူတစ်စုထွက်ပေါ်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်လေတော့၏။

၁၀ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ထိုလူမှ နဂါးဂေဟာမှလူများဖြစ်ကြောင်း ချက်ချင်းပင် မှတ်မိလိုက်လေသည်။

နဂါးဂေဟာမှလူများသည် သွားအားရိုင်းထားလိုက်ကြပြီဖြစ် သည်။ တင်ရှောင်က ---

“ခင်ဗျားတို့ ဘာသဘောလဲဗျ”
ဟုမကျေမနပ်မေးလိုက်သည်။

ထိုစဉ် ---

“ဟား ဟား ဟား”

ကျယ်လောင်သောရယ်သံကြီးနှင့်အတူ လူတစ်ယောက် သစ်မင်ကြီးတစ်ပင်နောက်တွယ်မှထွက်လာလေသည်။

ထိုလူမှာ သွေးနဂါးဖြစ်ပါသည်။

သွေးနဂါးကိုမြင်လိုက်ရသည့်အခါ တင်ရှောင်မှာ ဝိုဉ်မကျေ မနပ်ဖြစ်သွားတော့သည်။

“လက်စသတ်တော့ ခင်ဗျားလိုက်လာတာကိုး”

သွေးနဂါးက

“ဟုတ်တယ် မင်းကလူစွမ်းကောင်းလေးဆိုတော့ ချီးကျူး စုတ်ပြုချင်လို့ လိုက်လာခဲ့တာပေါ့ကွာ”

“မလိုဘဲဘူး ကျုပ်ကိုမနှောင့်ယှက်ပါနဲ့ အေးအေးဆေးဆေးလေ ပြန်သွားကြတာအကောင်းဆုံးပါပဲ”

သွေးနဂါးက

အမွှေစာပညာပိုက် (ဒု-သိမ်း) ♦ ၁၉

“ငါတို့လာခဲ့တာ ပြန်သွားဖို့မှမဟုတ်တာကွ”

“ဒါဖြင့် ဘာသဘောလဲ”

သွေးနဂါးကအံ့ကြိတ်လိုက်ပြီး ---

“နဂါးဂေဟာကို လူအများကြားမှာထားပြီးအရှက်ခွဲခဲ့တဲ့ မင်း ကို မှတ်လောက်သားလောက်အောင်ဆုံးမဖို့ပေါ့ကွ”

“ဘာဗျ”

“မင်းကိုငွေပေးပြီးပြတ်လွှတ်လိုက်တာ နဂါးဂေဟာမှာရှင်း သွားအောင်ကွ။ ဧည့်သည်တွေရှေ့မှာ ဇကားမပြောချင်လို့ မင်းက လာပြီးလူစွာလုပ်တိုင်း ငါတို့ကအလျော့ပေးရမှာလား၊ မင်းကိုပထုတ် ပြီး ခုလိုလူရှင်းတဲ့နေရာကျမှ မှတ်လောက်သားလောက်အောင် ဆုံးမ ပေးမလို့လေ”

နဂါးဂေဟာမှလူများ သူ့အပေါ် အကောက်ကြံကြတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း တင်ရှောင်နားလည်သွား၏။

“ခင်ဗျားတို့ တော်တော်ယုတ်မာတာပဲ”

“ဟား ဟား ဟား”

သွေးနဂါးက ဟားတိုက်ရယ်မောက်လိုက်ပြီး

“မင်းမကျေနပ်လို့အော်ချင်ရင် ကြိုက်သလောက်အော် လိုက်လေကွာ၊ ဒီနေရာမှာ မင်းအသံကိုဘယ်သူမှ ကြားနိုင်မှာမဟုတ် သူး၊ ကြားလို့လဲ ဘယ်သူမှလာကျညီဝံ့ကြမှာမဟုတ်ဘူး”

ဟုပြောလေသည်။

၂၀ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

လူပြတ်သောနေရာဖြစ်၍ ဘာကိုမှ ဂရုစိုက်စရာမလိုသည် သဘောဖြစ်လေသည်။

တင်ရှောင်က

“ကျုပ်ကကော ခင်ဗျားတို့ကိုကြောက်နေရမှာလား” ဟုပြောလိုက်သည်။

သွေးနဂါးက

“နဂါးကေဟာမှာ ငါ့လက်ဝါးရှိက်ချက်ခံလိုက်ရတာတောင် မင်း ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုတော့ မခေဘူးဆိုတာ ငါ့ပါပီတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ ကဲ သေဖို့သာပြင်ထား”

စကားဆုံးသည်နှင့် ခါးမှစားကိုခြင်ခနဲမြည်အောင်ဆွဲထုတ် လိုက်လေသည်။

“ခြမ်း ခြမ်း ခြမ်း”

သူလူများသည်လည်း ဓားများကိုဆွဲထုတ်လိုက်ကြလေ သည်။ နေရောင်ခြည်အောက်တွင် ဓားရှောင်များဝင်းလက်သွားလေ သည်။ တင်ရှောင်ရင်ထိတ်သွားသည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ လူယုတ်မာများ၏လက်ချက်ကြောင့် ဒုက္ခ ရောက်ရတော့မည်မဟုတ်ပါလား။

သွေးနဂါးက

“ကဲ သူရဲကောင်းလေး။ သေဖို့သာပြင်ထား”

ကြိုးဝါးပြီး ကိုယ်တိုင်ဦးဆောင်ကာရှေ့တိုးလာလေသည်။

အမွှေးတပည့်ပိုက် (၃-သိမ်း) ♦ ၂၁

နဂါးကေဟာမှလူများကလည်း ဓားကိုယ်စီဖြင့် ရှေ့တိုးလာ ကြရာ တင်ရှောင် ပြေးပေါက်မရှိဘဲရှောင်ပိတ်မိသွားလေသည်။

တင်ရှောင် အံတင်းထင်းကြိတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ မတရားလုပ်တာ တစ်နေ့ ခင်ဗျားတို့ကို ဆုံးမ မဲ့လူပေါ်လာလိမ့်မယ်ဆိုတာမှတ်ထား”

သူ၏အသံ ကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ဟား ဟား ဟား”

သွေးနဂါးက ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်သည်။

“မင်း ဘာမှမတတ်နိုင်တော့တာနဲ့ ငါတို့ကိုဆုံးမမဲ့လူ ပေါ် လာပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးနေတာပေါ့ဟုတ်လား။ အသံသူလာလာ ငါတို့က ဂရုမစိုက်သေးဘူးဆိုတာမှတ်လား”

စကားဆုံးသည်နှင့် ဓားဖြင့်လှမ်းခုတ်လိုက်သည်။

တင်ရှောင်လန့်သွားပြီး ကပျာကယာတိမ်းရှောင်ရန်ဟန်ပြင် လိုက်သည်။

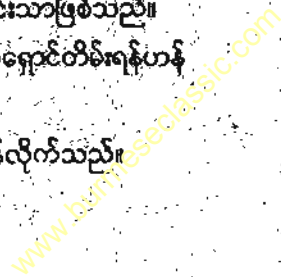
သို့သော်

သွေးနဂါးက ဟန်ပြတိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းသာဖြစ်သည်။

သူ၏ဓားခုတ်ချက်ကြောင့် တင်ရှောင်ကရှောင်တိမ်းရန်ဟန် ပြင်လိုက်စဉ်မှာဝင်....

သွေးနဂါးက ခြေထောက်ဖြင့်လှမ်းကန်လိုက်သည်။

အတွေ့အကြုံမရှိသလို....

၂၂ ♦ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

သိုင်းပညာလည်းမတတ်သည့်တင်ရှောင်မှာ...

မည်သို့မျှမရှောင်နိုင်ဘဲ ...

“ဝုန်း”

“အား”

စူးရှစွာအော်ဟစ်ကာ လွင့်စဉ်သွားလေတော့သည်။

သွေးနဂါး မှဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ဟင်း မင်းဟာ တကယ်တမ်းကျတော့ ဘာမှအသုံးမကျတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ပါလားကွ”

ဟုပြောကာ ချဉ်းကပ်သွားလိုက်၏။ တင်ရှောင်က လဲကျ သွားရာမှ လူးလိုမိထလိုက်သည်။ သွေးနဂါး မတရားလုပ်နေသည်ကို ခေါင်းငုံ့မခံလိုတော့သဖြင့် ...

“သိကြသေးတာပေါ့”

ကြိုးဝါးကာ သွေးနဂါးထံပြေးဝင်ပြီး လက်သီးဖြင့်ထိုးသွင်း လိုက်သည်။ သူ၏တိုက်ခိုက်မှုသည် သိုင်းပညာတတ်မြောက်သူတစ် ယောက်၏တိုက်ခိုက်ခြင်းမျိုးမဟုတ်ဘဲ ကမူးရှူးထိုးတိုက်ခိုက်လိုက် ခြင်းမျိုးဖြစ်နေသည်ကို သွေးနဂါးသတိပြုမိလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီး ...

“ဒီကောင်ကိုကြည့်ရတာ သိုင်းပညာမတတ်သလိုဘဲ”

ဟု တွေးမိလိုက်ပြီး အသာအယာရှောင်တိမ်းကာ လက်ပြန် ရိုက်ထုတ်လိုက်သည်။

အမွေခံတပည့်ပိုက် (၃-သိမ်း) ♦ ၂၃

“ဖြောင်း”

“အား”

တင်ရှောင်မှာ မရှောင်နိုင်ဘဲ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ပတ်လည်ထွက် သွားကာ မြေပေါ်သို့ဝုန်းခနဲလဲကျသွားလေသည်။

သွေးနဂါး၏လက် ချက်ကို သုံးကြိမ်သုံးခါခံလိုက်ရပြီဖြစ်ရာ တင်ရှောင်အနေဖြင့် ဆက်၍ခံနိုင်စွမ်းမရှိတော့ပေ။

ရရှိထားသောဒဏ်ရာများကြောင့် မြေပေါ်မှ ပြန်မထနိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားရတော့သည်။

သွေးနဂါးသည် မြေပေါ်လူးလိုမိသည်တွားနေသည်...

တင်ရှောင်ကိုကြည့်ကာ ...

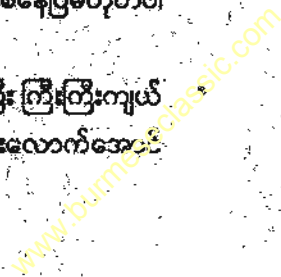
“ဟား ... ဟား ... ဟား”

ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်လေတော့သည်။

တင်ရှောင်သည် သိုင်းပညာမတတ်သည့်အပြင် လုံးဝမူစရာ စလိုသူဖြစ်ကြောင်း နားလည်သဘောပေါက်သွားပြီဖြစ်ရာ သွေးနဂါး သည် အကျေနပ်ကြီးကျေနပ်နေတော့၏။

တင်ရှောင်သည် သူ၏လက်ခုပ်ထဲမှရေ ဖြစ်နေပြီမဟုတ်ပါ လား ...

“မင်းကများ နဂါးဂေဟာအထိလိုက်လတ်ပြီး ကြီးကြီးကျယ် ကျယ်ပြောခဲ့သေးတယ်၊ မင်းကို မှတ်လောက်သားလောက်အောင် နှိပ်စက်ပြီးမှသတ်မယ်ကွ”

၂၄ ♦ ကတ္တလီယံနောင်အောင်

ဟုပြောလိုက်သည်။

တင်ရှောင်က မြေပေါ်မှအားယူကာ လူးလိုက်ထလိုက်သည်။

နှုတ်ခမ်းထောင့်မှစီးကျလာသောသွေးများကို လက်ခံဖြင့် သုတ်လိုက်ပြီး ----

“ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့လိုလူယုတ်မာတွေကိုဘယ်တော့မှအ ခွံ့မပေးဘူးဆိုတာမှတ်ထား”

ဟုပြောလိုက်၏။

မှန်သည်။

သူ၏စိတ်ဓာတ်သည် လှေခွက်ချည်းကျန် အလံမလှဟူ သော သူရဲကောင်းစိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည်။

“ကောင်းပြီလေ... မင်း ဘယ်လောက်ခေါင်းမာနိုင်မလဲဆို တာကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

သွေးနဂါးကဓားကိုငွေ့ယမ်းလိုက်ပြီး ----

“ပထမဆုံး မင်းရဲ့လက်နှစ်ဖက်ကိုဖြတ်ပစ်မယ်၊ ပြီးရင် ခြေ ထောက်၊ နောက်ဆုံးမှ ဦးခေါင်း။ မင်း ဘယ်လောက်သတ္တိရှိသလဲ ခံနိုင်မလဲကြည့်ကြတာပေါ့၊ တစ်ခုထော့ရှိတယ်၊ ငါ့ကို ဒူးထောက် တောင်းပန်ရင်အနိုင်စက်ခံရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ညင်ညင်သာသာနဲ့ အ သက်ထွက်သွားအောင်ငါလုပ်ပေးမယ်”

“ထို့ ----”

တင်ရှောင်က မြေပေါ်တံတွေးထွေးချွေးဖိုက်ပြီး ----

အမွေခံတယုတ်မိုက် (ဒု-ပိုင်း) ♦ ၂၅

“ကျွန်တော်က ဘယ်တော့မှဒူးထောက်အခွံ့မပေးမယ့်လူ မဟုတ်ဘူးဆိုတာမှတ်ထား”

ဟု ပြန်အော်လိုက်သည်။

သွေးနဂါးကရယ်မောရင်း ----

“အေးလေ ---- ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

စကားဆုံးလျှင် ဓားငွေ့ယမ်းကာခုတ်ချလိုက်၏။

တင်ရှောင်မှာ ရှောင်တိမ်းခြင်းမပြုနိုင်ပါ။

သူက ဒူးထောက်တောင်းပန်လိမ့်မည်မဟုတ်ချေ။

အံတင်းတင်းကြိတ်ကာ သွေးနဂါးကို စိုက်ကြည့်နေလိုက် လေသည်။

သူ့အကြည့်သည် မီးတောက်လောင်စေမည်ဆိုပါက သွေး နဂါးချက်ချင်ပြောကျသွားလိမ့်မည်ဖြစ်သည်။

သို့သော် ---- တင်ရှောင်သည် ခံပြင်းစွာကြည့်နေရုံမှတစ်ပါး ဘာမျှမတတ်နိုင်ပါချေ။

သွေးနဂါး၏ဓားက သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ ကျရောက်လှဆဲ ဆဲတွင် ရုတ်တရက် သွေးနဂါးသည် ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲတုန်ခါသွား ပြီး ကပျာကယာနောက်ဆုတ်သွားလေသည်။

မရွှေ့လင့်သောအဖြစ်ကြောင့် တင်ရှောင် ကြောင်အမ်း အမ်းဖြစ်သွား၏။

သွေးနဂါးသည် နောက်ဆုတ်သွားပြီးမှအံကြိတ်ကာ ----

၂၆ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“ခိုးကြောင်ခိုးဝက်လုပ်တာဘယ်ကောင်လဲကွ၊ သတ္တိရှိရင် ထွက်ခွဲစမ်း”

သူ၏စကားသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင်

“ခစ် ...”

ရှိလျှင်သောရယ်မောသံတစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာပြီး လူရိပ် တစ်ရိပ်သည် သစ်ဝင်များကြားမှ ခုန်ပျံထွက်လာသည်ကို တွေ့မြင် လိုက်ရလေသည်။

xxxx

အမွှေတပည့်စိုက် (ဒု-ခင်း) ♦ ၂၇

ထူးထူးခြားခြားမိန်းမသား

လူရိပ်တစ်ရိပ်သည် သစ်ဝင်များကြားမှထွက်ပေါ်လာ၏။

ထိုလူသည် ရုတ်ခြည်းဆိုသလိုပင်တင်ရှောင်အနီးသို့ရောက်

ရှိလာလေသည်။

ထိုလူကိုမြင်သည်နှင့်

“ဟင်...”

တင်ရှောင် လွှတ်ခနဲအသံထွက်သွား၏။

သူ လုံးဝမျှော်လင့်မထားသူတစ်ယောက်အား တွေ့မြင် လိုက်ရသည်မဟုတ်ပါလား။

ထိုလူမှာ ချောမောလှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ် သည်။ အထူးသဖြင့်... တင်ရှောင်နှင့်လုံးဝမတည့်သော မားနှစ်လက် ဂိုက်မှ မိန်းမပျိုဖြစ်နေစေတော့သည်။

တင်ရှောင်မျက်လုံးဖြူသွားပြီး

“ဟင် မင်း မင်း”

၂၀ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်အောင်

ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့နှင့် ဘာပြောရမှန်းမသိအောင်ဖြစ်သွားသည်။ မိန်းမပျိုကရယ်မောလိုက်သည်။

“ဘာလဲ... ရှင်ကသိုင်းပညာသိပ်တော်နေလို့ တွေ့တဲ့လူတိုင်းနဲ့ရန်ဖြစ်နေတာလားရှင်”

တင်ရှောင်ကမကျေမနပ်ဖြင့် ---

“ကျုပ်က သူများနဲ့လိုက်ပြီးရန်ဖြစ်နေတာမဟုတ်ဘူး၊ သူတို့က မတရားတာလုပ်နေကြလို့ဗျ”

“သူတို့ မတရားတာလုပ်တာ ရှင်နဲ့ဘာဆိုင်သလဲ”

“ဘာကွ”

“ရှင်က သိုင်းပညာလဲတတ်တာမဟုတ်ဘဲ၊ သိုင်းလောကထဲ လျှောက်သွားပြီး ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တဲ့ကိစ္စဝင်ရုပ်ချင်သေးတယ်”

“ခင် ခင်ဗျား”

တင်ရှောင် မကျေမနပ်ဖြစ်သွားသည်။

မိန်းမပျိုကရယ် မောရင်း သွေးနဂါးဘက်လှည့်လိုက်သည်။

သွေးနဂါးကား ဒေါသထွက်နေလေသည်။

သူ၏ဓားကိုင်ထားသောလက်သည် နီရဲကာ ဖုသီးကြီးတစ်လုံးထ၊နေသည်။

တင်ရှောင်အား ဓားဖြင့်ခုတ်ချလိုက်ချိန်တွင် မိန်းမပျိုက လက်နက်စုန်းဖြင့်ပစ်ခတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သွေးနဂါးက ---

အသွင်တပည့်ပိုက် (၃-သိမ်း) ♦ ၂၉

“မင်းက ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ဘဲဝင်ရုပ်တာ သေချင်လို့ပဲဖြစ်ရမယ်”

မိန်းမပျိုကရယ်မောလိုက်၏။

“ရှင် တော်တော်ဒေါသကြီးပါလား... နေစမ်းပါဦး ရှင်တို့ ဘာတွေမဟုတ်တာလုပ်နေကြလို့လဲ”

သွေးနဂါးပြန်မဖြေမီ တင်ရှောင်ကကြားဝင်ဖြေလိုက်၏။

“သူတို့က တံငါသည်တွေဆိုတာကတော့ကွဲ ပိုက်ခပ်မပေးဘဲ အဓမ္မရယူခဲ့တယ်ဗျ၊ တံငါသည်တွေကွဲရောက်နေတာကို ကျုပ်က မကြည့်ရက်လို့ ငါးဖိုးငွေတွေအလျော်သွားတောင်းတာ စည်ပရိသတ်တွေရှေ့မှာဟန်လုပ်ပြီး ပိုင်ရှင်ကအလျော်ပေးလိုက်တယ်၊ ငြီးတော့မှ ကျုပ်အပြန်လမ်းမှာ ဒီနေရာကစောင့်ပြီး ကျုပ်ကိုသတ်ဖို့ ကြိုးစားကြတာဗျ”

မိန်းမပျို မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

တင်ရှောင်သည်---

မတရားမှုများကို အလွန်ပင် ရှုမုန်းသူဖြစ်ကြောင်း သူမ သိရှိထားပြီးဖြစ်သည်။

လိမ်ပြောမည်မဟုတ်ကြောင်းလည်း နားလည်ထား၏။

လို့ကြောင့် ---

နဂါးဂေဟာမှလူများသည် သိုင်းလောကသားများရှေ့တွင် အလွန်သဘောကောင်းသူများအဖြစ်ဟန်ဆောင်ထားကြပြီး နောက်ကွယ်တွင် ---

၃၀ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ထိုင်းပညာစတတ်သူ... အားနည်းသူများအား အနိုင်ကျင့်
နေကြသူများဖြစ်ကြောင်း သူမ ကောင်းကောင်းကြီးသဘောပေါက်
သွားလေတော့သည်။

မိန်းမပျိုက သွေးနဂါးကို ကြည့်လိုက်ပြီး ----

“နဂါးဂေဟာက လူတွေဟာ သူများဆီက မတရားရယူထား
တဲ့ပစ္စည်းတွေနဲ့ ဧည့်သည်ကို ဧည့်ခံလျှော့မွှေးမှန်းသိရင် ကျွန်မမလာ
ပါဘူးရှင်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

သွေးနဂါးမျက်နှာပျက်သွားသည်။

“ဪ... မင်းကလေးကျုပ်တို့နဂါးဂေဟာအကြောင်းသိသွား
ပြီကိုး၊ ကောင်းပြီလေ... မင်းတို့နစ်ယောက်စလုံးကိုရှင်းပစ်ရတော့
မှာပေါ့”

စတားဆုံးသည်နှင့် သူ၏လူများကို လက်ငှေ့ယမ်းပြလိုက်
လေသည်။ ထိုအခါ ----

“ယား ----”

နဂါးဂေဟာမှလူများသည် လက်နက်ကိုယ်စီဖြင့် ပြေးဝင်
တိုက်ခိုက်လာကြလေတော့၏။

မိန်းမပျိုကိုကောစင်ရှောင်ကိုပါ တိုက်ခိုက်ကြခြင်းဖြစ်လေ
သည်။ စင်ရှောင်က ----

“ခင်ဗျားတို့ မတရားမလုပ်နဲ့”

အသွင်တပည့်ပိုက် (ဒု-အိမ်) ♦ ၃၁

နှုတ်မှသာအော်ပြောနေရသည်။

ခုခံတိုက်ခိုက်နိုင်စွမ်းမရှိ ချေ။

အရူးစီးပိုင်းသလိုဖြစ်နေ၏။

မိန်းမပျို မနေနိုင်တော့ပါ။

တင်ရှောင်ရှေ့စင်ရပ်ကာ နဂါးဂေဟာမှလူများနှင့်ရင်ဆိုင်
တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

မိန်းမပျိုဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်နှင့် ----

“ဂုန်း ----”

“အား ----”

“အမယ်လေး”

စူးရှသောအော်ဟစ်သံများနှင့်အတူ တရကြမ်းပြေးဝင်လာ
ကြသည့်နဂါးဂေဟာမှလူများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်လွင့်စဉ်
သွားကြလေတော့၏။

“တောက်”

သွေးနဂါးသည် မခံချိမခံသာဖြင့် တက်ခေါက်လိုက်သည်။

မိန်းမပျိုမှာ... ခေသူတစ်ယောက်မဟုတ်ကြောင်းသဘော
ပေါက်သွားပြီဖြစ်သည်။

“ယား”

သွေးနဂါးသည် ငြာသံပေးကာ ကိုယ်တိုင်ဝင်ရောက်တိုက်
ခိုက်လေတော့သည်။

၃၂ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်အောင်

သူ၏တိုက်ခိုက်မှုသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင်
ပြင်းထန်လှသည်။

သို့သော်

“သွားစမ်း”

မိန်းမပျိုက သူ၏ဓားကိုလှုပ်တစ်ပြက်လှယူပြီးခြေတစ်ဖက်
ဆန့်ထုတ်ကန်ကျောက်လိုက်ရာ....

“ဝုန်း”

သွေးနဂါးမှာ အဝေးသို့လွင့်စဉ်သွားတော့သည်။

သွေးနဂါးခံလိုက်ရသည်ကိုမြင်သည့်အခါ ကျန်လူများသည်
ဆက်၍တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုဝံ့ကြတော့ဘဲ

“ပြေး ပြေး”

အထိတ်တလန့်အော်ဟစ်ကာ ခြေဦးတည်ရာ သုတ်ခြေတင်
ပြေးလွှားထွက်ခွာသွားကြလေတော့၏။

xxxx

အမွှင်တပည့်ပိုက် (၃-ပိုင်း) ♦ ၃၃

သွေးနဂါးတို့လူစု ထွက်ပြေးသွားကြပြီဖြစ်သည်။
တင်ရှောင်က မိန်းမပျိုကိုငေးကြည့်နေမိ၏။

မိန်းမပျိုသာရောက်ရှိမလာခဲ့လျှင် သူ့အနေဖြင့် သွေးနဂါး
တို့လူစုလက်ချက်မိကာ သေချာပေါက်အသက်ဆုံးရှုံးသွားရတော့
မည်ဖြစ်သည်။

မိန်းမပျိုသည် ခက်ထန်မောက်မာပြီးရက်စက်ကြမ်းကြုတ်
သူဟု သူယူဆထားခဲ့သည်။

ယခုမှ....

မိန်းမပျိုသည် သူထင်မှတ်ထားသလိုသက်သက်မှ ခက်ထန်
ကြမ်းကြုတ်နေသူမဟုတ်ကြောင်း နားလည်လိုက်ပြီဖြစ်သည်။

သူမသည် မဟုတ်မခံစိတ်ရှိသူသာဖြစ်၏။

သဘောပေါက်လိုက်ပြီဖြစ်သည်။

မိန်းမပျိုက သူ့အားတစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ....

“က သူတို့တော့ထွက်ပြေးသွားပြီ၊ ရှင်ဘာဆက်လုပ်မလဲ”
တင်ရှောင်က

“နဂါးဂေဟာကအလျော်ပေးလိုက်တဲ့ဓွေတွေကို တံငါသည်
ထွေသိသွားပေးရမယ်”

မိန်းမပျိုက ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ ရှင်သွားပေးပြီးရင် နဂါးဂေဟာကိုလိုက်ခဲ့လျှို”

“ဗျာ....”

၃၄ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့ထမ်းအောင်

တင်ရှောင် အံ့ကြသွားပြီး

“နဂါးဂေဟာကိုလိုက်ခဲ့ရမယ်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ... နဂါးဂေဟာပိုင်ရှင်ကိုသွားပြီးဆုံးမရဦးမှာပေါ့၊ ဒါမှ နောက်နောင် တံငါသည်တွေအပေါ်မှာ အနိုင်မကျင့်ရဲတော့မှာပေါ့”

တင်ရှောင် ရင်ထိတ်သွားပြီး

“ဖြစ် ... ဖြစ်ပါ့မလားဗျာ”

“ဘာကြောင့်မဖြစ်ရမှာလဲ”

“သူ ... သူတို့က ...”

“ဘာလဲ ... ကျွန်မကသူတို့ကိုကြောက်နေမယ်များထင်နေသလား”

တင်ရှောင်ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

မိန်းမပျိုက...

“ကဲ ... အချိန်ကြာတယ်၊ ကျွန်မပြောသလိုသာလုပ်၊ ရှင်

တံငါသည်တွေဆီသွားပြီးပေးစရာရှိတာပေးလိုက်၊ ကျွန်မက နဂါးဂေဟာကိုသွားမယ်၊ အဲဒီမှာစောင့်နေမယ်၊ ရှင် မြန်မြန်လာခွဲ”

မိန်းမပျိုကခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်ရာ တင်ရှောင်သည် သူမ၏စကားကိုမလွန်သန်နိုင်တော့ဘဲ...

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ဟုသဘောတူလိုက်ရသည်။

• အမွေခံတမည့်ပိုက် (ဒု-အိမ်) ♦ ၃၅

“ကဲ ... မြန်မြန်သွား၊ ကျွန်မလဲသွားတော့မယ်”

မိန်းမပျိုက လက်ဝှေ့ယမ်းပြုပြီး ထွက်သွားရာ တင်ရှောင်လည်းတွေဝေငေးငိုင်မနေနိုင်တော့ဘဲ တံငါရွာလေးဆီသို့ဦးတည်ကာ ခပ်သွက်သွက်ပြေးထွက်ခဲ့လေတော့သည်။

xxxx

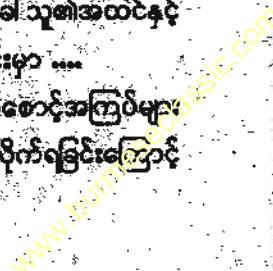
တင်ရှောင်သည် နဂါးဂေဟာသို့အပြေးတစ်ဝိုင်းဖြင့် ခရီးနှင့်နေလေသည်။ သူသည် နဂါးဂေဟာမှရခဲ့သော ငွေတုံးလေးများကို တံငါသည်များထံပေးခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ တံငါသည်များက သူ့အား အလွန်ကျေးဇူးတင်သွားကြလေသည်။

မိန်းမပျိုမှာနဂါးဂေဟာသို့သွားနေပြီဖြစ်၍ တင်ရှောင်လည်း အချိန်ပြုန်းမနေနိုင်တော့ဘဲ တံငါရွာလေးမှ ချက်ချင်းပြန်ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

နဂါးဂေဟာတွင် မိန်းမပျိုတစ်စုံတစ်ခုဖြစ်သွားမည်ကို စိုးရိမ်ပူပန်နေမိလေသည်။

သို့သော် နဂါးဂေဟာသို့ရောက်သောအခါ သူ၏အထင်နှင့် အမြင်မှာ တခြားစီဖြစ်နေတော့သည်။ အကြောင်းမှာ ...

နဂါးဂေဟာရှေ့သို့ရောက်သွားလျှင် အစောင့်အကြပ်များက ဖျာဖျာသလဲကြိုဆိုလာကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

၃၆ ♦ စာတတ်သိလ်နေလင်းအောင်

“ကြွပါခင်ဗျာ ကြွပါ”

တင်ရှောင် အံ့ဩသွားသည်။

ဧည့်သည်များပြန်သွားကြပြီဖြစ်သဖြင့် ဧည့်ခန်းအတွင်း၌ လူရှင်းသွားပြီဖြစ်သည်။ ဧည့်သည်တစ်ယောက်တည်းသာရှိတော့သည်ကိုတွေ့၏။ နဂါးဂေဟာပိုင်ရှင်သည် ထိုဧည့်သည်ကိုအလွန် ရိုကျိုးစွာဖြင့်ဧည့်ခံပြုစုနေလေသည်။

ထိုဧည့်သည်မှာ မိန်းမပျိုပင်ဖြစ်ပေတော့သည်။ တင်ရှောင် လျှောက်လာသည်ကိုမြင်သည့်အခါ မိန်းမပျိုက...

“သူဟာကျွန်မမိတ်ဆွေပဲ... သူ့ကိုရှင်တို့စော်ကားမော်ကား လုပ်ခဲ့ကြတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒါ သူကျေနပ်အောင် ရှင်တို့တောင်းပန်ရလိမ့်မယ်”

နဂါးဂေဟာပိုင်ရှင်က ပျာပျာသလဲပင်

“စိတ်ချပါသခင်မလေး... ကျုပ်တို့တောင်းပန်တဲ့မယ်”

ချက်ချင်းပင် တင်ရှောင်ကိုနေရာထိုင်ခင်းပေးပြီး

“မိတ်ဆွေလေးကိုစော်ကားသလိုပြုမှုမိခဲ့တာကို အနှုအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ”

တင်ရှောင် မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

မိန်းမပျိုက

“ကျွန်မမိတ်ဆွေကို ကိုယ်ထိလက်ရောက်စော်ကားခဲ့ကြတဲ့ ရှင်တပည့်တွေကိုပါတောင်းပန်ခိုင်းလိုက်ပါ”

အမွှေးတပည့်ပိုက် (၃-ဆီ) ♦ ၃၇

“တောင်းဝါပြီဗျာ”

နဂါးဂေဟာပိုင်ရှင်သည် သူ၏တပည့်များကို ချက်ချင်းခေါ်ယူကာ တောင်းပန်ခိုင်းလိုက်လေသည်။ တင်ရှောင်အား တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသောသွေးနဂါးတို့လူ့စုသည် တင်ရှောင်ရှေ့တွင် ခူးထောက်ကာ ဦးသုံးကြိမ်ချပြီး သူတို့၏အပြစ်များကို ခွင့်လွှတ်ရန်တောင်းပန်လိုက်ကြလေသည်။

တင်ရှောင်သည်... အိပ်မက်မက်နေသည်ဟုပင် ထင်မိလေတော့၏။ မိန်းမပျိုက

“ရှင်တို့တစ်တွေ နောက်နောင် တံငါသည်တွေအပေါ်မှာ မတရားအနိုင်ကျင့်တယ်လို့ သတင်းကြားရင် နဂါးဂေဟာကို တျွန်မကိုယ်တိုင်ပျက်ဆီးပစ်မယ်ဆိုတာ မှတ်ထားပါ ကျွန်မပြောတာ သဘောပေါက်ကြတယ်နော်”

မိန်းမပျိုက တင်းမာခက်ထန်သောလေသံဖြင့်ပြောလိုက်ရာ နဂါးဂေဟာပိုင်ရှင်နှင့်သွေးနဂါးတို့က

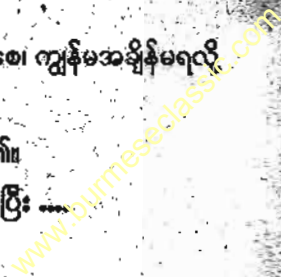
“စိတ်ချပါသခင်မလေး”

မိန်းမပျိုကျေနပ်သွားပြီး

“ကောင်းပြီ... ရှင်တို့ကတိတည်ပါစေ၊ ကျွန်မအချိန်မရလို့ သွားလိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ထိုင်ရာမှထလိုက်၏။

ထို့နောက် တင်ရှောင်ကိုပြုပြင်လိုက်ပြီး

၃၈ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“က သွားကြနို့”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

တင်ရှောင်လည်း အလိုအလျောက်ပင် ထရပ်လိုက်မိသည်။

မိန်းမပျိုသည် အလွန်ပင်ထူးခြားသူဖြစ်ကြောင်း နားလည်

သဘောပေါက်မိလိုက်ပြီမဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့်

သူသည် တာမူပြောမနေတော့ဘဲ ထိုင်ရာမှထကာ မိန်းမပျို

နောက်သို့လိုက်သွားလေတော့သည်။

xxxx

အမွေခံတပည့်ပိုက် (၃-သိမ်း) ♦ ၃၉

အကြံသမား

“ဂျိမ်း”

ကျယ်လောင်သောအသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ သံတိုင်များကားရံထားသော ခိုင်ခံ့လှသည့်သံတံခါးကြီး ပွင့်သွားလေသည်။

ရှမ်းစုလှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ

အကျဉ်းခန်းအတွင်းသို့ ဝမ်းဝမ်းလှမ်းဝင်လာသည်ကိုတွေ့မြင်ရလေသည်။

ရှမ်းစုမျက်နှာပြုံးရွှင်သွားသည်။

“ညီမ”

ယခုအခါ သူတို့နှစ်ယောက်သည် တရားတန်းဖြစ်နေကြပြီဖြစ်သည်။ ဝမ်းဝမ်း၏မျက်နှာပြုံးရွှင်နေသည်။

“အစ်ကို အစ်ကို့ကို ဝမ်းသာစရာစကားပြောရဦးမယ်”

“ဝမ်းသာစရာ ဟုတ်လားညီမ”

၄၀ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်... ဆရာက အစ်ကို့ကိုလွှတ်ပေးဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်ပါတယ်”

“ဟင် ...”

ရှမ်းစု အံ့ဩသွားသည်။ အမျိုးသမီးဂိုဏ်းချုပ် စန့်ကွမ်းလှသည် သူ့အား တစ်ချိန်တွင် သုတ်သင်ပစ်လိမ့်မည်ဟုယုံကြည်ထားသည်။ လွှတ်ပေးလိမ့်မည်မထင်ပါ။ အမျိုးသမီးဂိုဏ်းသည် သူတို့ဂိုဏ်းနက်ထဲကျူးကျော်ဝင်လာသည့်ယောက်ျားသားများကို ချစ်သောပေးရိုးထုံးစံမရှိခဲ့ဖူးချေ။

ထို့ကြောင့် သိုင်းလောကသားများက အမျိုးသမီးဂိုဏ်းကို ဖြစ်တင်ပေးပန်၍ ချနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

အမျိုးသမီးဂိုဏ်းသည် ယောက်ျားသားများနှင့်ပတ်သက်ပြီး အလွန်သဘောထားတင်းမာလှသဖြင့် နာမည်ဖျက်နေခြင်းလည်း ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းဝမ်းက ...

“အစ်ကို့ကိုပြန်လွှတ်ပေးလိုက်တော့မယ်ဆိုတော့ အစ်ကို့ဝမ်းမသာဘူးလားဟင်”

ဟုမေးလိုက်လေသည်။

ရှမ်းစုကခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း ဝမ်းမသာဘူး”

“ဟင်... တာဖြစ်လို့လဲအစ်ကို”

အမွေခံပာပညာပိုက် (ဒု-သိမ်း) ♦ ၄၁

“ဒီကထွက်သွားရရင် ညီမနဲ့ခွဲခွာရတော့မှာပေါ့”

“ရှင် ...”

ဝမ်းဝမ်းမျက်နှာလေး နီခဲ့သွားလေသည်။

“အစ်ကို ဒီကထွက်သွားရမယ်ဆိုရင် ညီမနဲ့တယ်တော့မှ ပြန်ဆိုနိုင်မယ်ဆိုတာပြောလို့မရနိုင်တော့ဘူးလေ၊ ညီမနဲ့ခွဲခွာရတဲ့အစား ဒီမှာနေပြီးအသတ်ခံလိုက်တာကပိုကောင်းဦးမယ်မဟုတ်လား”

“အို ... အစ်ကို့ရယ်”

ဝမ်းဝမ်း ခေါင်းလေးနဲ့သွားလေသည်။

ရှမ်းစုကဝမ်းဝမ်း၏လက်ကလေးကိုဆုပ်ကိုင်ကာ ...

“ညီမ ... အစ်ကို ဒီမှာပဲနေမယ်နော်”

ဝမ်းဝမ်းက ပျာပျာသလဲခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“အစ်ကို့နေလို့မဖြစ်ဘူး၊ ညီမဆရာနဲ့အစ်ကို့ဆရာ သဘောတူညီမှုတစ်ခုပြုလုပ်ထားကြတယ်၊ ညီမတို့ပြန်ဆိုတွေ့ကြရမှာပါ၊ အခွင့်အရေးရတုန်း အစ်ကို့သွားပါ၊ ညီမတို့ပြန်တွေ့ကြတာပေါ့”

ရှမ်းစုကျေနပ်သွားလေသည်။ ဝမ်းဝမ်းအား သူစည်းရုံးသိမ်းသွင်းနိုင်လိုက်ပြီမဟုတ်ပါလား။

“ခါနဲ့ အစ်ကို့ဆရာနဲ့ညီမဆရာ ဘယ်လိုသဘောတူညီမှုရသွားကြတာလဲဟင်”

ရှမ်းစုကမေးလိုက်သည်။

ဝမ်းဝမ်းက ...

၄၂ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအခင်း

“အစ်ကို မကြာခင်ဆိုရမှာပါ။ ဆရာမိတ်ပြောင်းမသွားခင် ဒီကနေ့ထွက်သွားဖို့အရေးကြီးတယ်။ က... လာပါအစ်ကိုရယ်”

ရှမ်းစု၏လက်ကိုဆွဲကာ ခေါ်သွားလေသည်။

ရှမ်းစုလည်း စောဒကတက်မနေတော့ဘဲ ဝမ်းဝမ်းခေါ်ရာ နောက်သို့လိုက်ပါသွားလေသည်။ အမျိုးသမီးဂိုဏ်းချုပ်သည် တစ်သက်လုံးစောင့်ထိန်းလာသည့်သူမ၏သိမ္မတည်းမျှည်းကို ချိုးဖောက်ကာ ရှမ်းစုအားပြန်လွှတ်ပေးလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း။

xxxx

သိုင်းရာဇာခြံဝင်း...

သိုင်းရာဇာခြံဝင်းသို့ ရှမ်းစုပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်ပါသည်။ သူ့အား သိုင်းရာဇာတင်မင်းက အသင့်စောင့်ကြိုနေသည်။ သိုင်းရာဇာတင်မင်းသည် တစ်ဖက်ခန်းထဲ၌ ရှမ်းစုကိုလက်ခံတွေ့ဆုံလေသည်။

လူချင်းဆုံမိလျှင် ရှမ်းစုကဦးညွှတ်ဂါရဝပြုလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်အစွမ်းကုန်ကြိုးစားခဲ့ပေမဲ့ ဦး ခိုင်းစေလိုက်တဲ့ အတိုင်းဖြစ်မြောက်အောင် မဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ပါဘူး”

အားတုံအားနာဖြစ်ယန်ဖြင့် ရှမ်းစုကပြောလိုက်သည်။

သိုင်းရာဇာတင်မင်းတလက်ကာပြုလိုက်ပြီး ...

အပွင့်တပည့်ပိုက် (ဒု-သိမ်း) ♦ ၄၃

“ကိစ္စမရှိဘူး။ ငါမိတ်ပြောင်းသွားပြီ။ ကရုဏာသီလရှင်ကို သုတ်သင်ဖို့ကိစ္စတေးဖယ်ထားလိုက်ပြီ။ ဒါကြောင့် မင်းကိုဘာမှပြောစရာမရှိတော့ဘူး။ ဘာမှမပူနဲ့”

ထိုစကားကြောင့် ရှမ်းစုအံ့ဩသွားသည်။

သူ့အတွက် နားဒေါ့ပြုစရာကိစ္စများနှင့်ချည်း ဆက်တိုက်ကြုံတွေ့နေရသည်မဟုတ်ပါလား။

သိုင်းရာဇာတင်မင်းသည် သူ့အားအပြစ်လုံးဝမပြောချေ။

ထို့ပြင် ...

“မင်းဟာ အလားအလာရှိတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ဆိုတာ ထိုအမျိုးသမီးဂိုဏ်းချုပ်ကိုယ်တိုင်တောင် လက်ခံအသိအမှတ်ပြုခဲ့တယ်။ ငါသင်မေးတဲ့စားသိုင်းဆယ်ကျွက်ကို မင်းထိထိရောက်ရောက် အသုံးပြုနိုင်ခဲ့တာပဲ”

ရှမ်းစုက ...

“အိပေမဲ့ ကျွန်တော် သူ့ကိုမယှဉ်နိုင်ဘဲရှုံးနိမ့်သွားပါတယ်”

“အေးလေ... ရှုံးမှာပေါ့။ သိုင်းကွက်ဆယ်ကျွက်တည်းတတ်ရုံနဲ့ အမျိုးသမီးဂိုဏ်းချုပ်ကိုဘယ်လိုယှဉ်နိုင်မှာလဲ။ ဒါကြောင့် ငါက မင်းကို နောက်ထပ်သိုင်းကွက်ဆယ်ကျွက်ထပ်သင်ပေးလိုက်မယ်”

“ဗျာ ...”

ရှမ်းစု ကိုယ့်နားကိုပင် ကိုယ်မယ့်နိုင်အောင်ဖြစ်သွားရလေသည်။ သူ့အား အပြစ်မတင်သည့်အပြင် ...

နောက်ထပ် သိုင်းဆယ်ကွက် သင်ပေးဦးမည်ဟု ပြောနေသည်မဟုတ်ပါလား။

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက

“ဤမှာ အရေးတကြီးဆောင်ရွက်စရာကိစ္စတွေရှိနေတယ်။ ဒါကြောင့် အချိန်ဆွဲနေလို့မဖြစ်သေးဘူး။ မင်းကိုအမြန်ဆုံးသင်ပေးရမှာပါ။ ကဲ ထား၊ ဝါနဲ့လိုက်ခွဲ”

ဟုပြောပြီးခေါ်သွားသည်။

ရှမ်းစုလိုက်သွားသည်။

သိုင်းလေ့ကျင့်သည့်သီသန့်အဆောင်သို့ရောက်လျှင် သိုင်းရာဇာတင်မင်းက စကရာဇ်စားသိုင်းဆယ်ကွက်ကို ထပ်မံသင်ကြားပြသပေးလိုက်လေတော့သည်။

xxxx

ဆယ့်သုံးရက်

ဆယ့်သုံးရက်ဟူသော အချိန်အတွင်း၌ ရှမ်းစုသည် စားချိန်အိပ်ချိန်မှလွဲပြီး သိုင်းရာဇာတင်မင်းသင်ကြားပေးသည့်စားသိုင်းကို အပြင်းအထန်ကြိုးစားလေ့ကျင့်ခဲ့လေသည်။

အချို့သူမိမိဆိုင်ရုံပင်စနစ်ကျင့်ရင်ဆိုင်ပြီးကတည်းက လေ့ရာဇ်စားသိုင်းသည် အစွမ်းထက်ကြောင်းသိခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

အကယ်၍ သူ့အနေဖြင့် သိုင်းကွက်နှစ်ဆယ်တက်လျှင်ပင်

စနစ်ကွမ်းလျှံအား ကောင်းစွာရပ်ဆိုင်းနိုင်မည်ဟုယုံကြည်လေသည်။

ထို့ကြောင့် သိုင်းရာဇာတင်မင်းကထပ်မံသင်ကြားပေးသည့်အခါ ကြိုးစားလေ့လာသင်ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

စကရာဇ်စားကွက်များသည် လျှို့ဝှက်နက်နဲပြီးဆန်းကြယ်လှပေသည်။ အလွန်ပရိယာယ်များသော စားသိုင်းလည်းဖြစ်သည်။

ရှမ်းစုကဲ့သို့ခွတ်ဉာဏ်ကောင်းပြီး စိမ့်လှိုသုဝင်လျှင် ဆယ့်သုံးရက်လုံးလုံးအပြင်းအထန်သင့်ယူလေ့ကျင့်လိုက်သည့်အခါမှ တတ်မြောက်သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

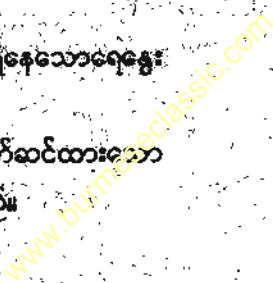
ယင်းကဲ့သို့ သိုင်းကွက်ဆယ်ကွက် ထပ်မံလေ့ကျင့်တတ်မြောက်ခဲ့သည့်အခါမှ ရှမ်းစုသည် သိုင်းရာဇာတင်မင်း၏အကြံအစည်တိုသိရှိလိုက်ရလေတော့သည်။

xxxx

ဝါကျင့်ကျင့်စီးအလင်းရောင်သည် အခန်းတွင်း၌ယှက်ပြာကျရောက်နေလေသည်။ သိုင်းရာဇာတင်မင်းသည် စားပွဲ၌ထိုင်ကာ ဆေးတံဖြာရှိုက်နေ၏။

ထစ်ရွက်တစ်ချက်တွင် စားပွဲပေါ်အသင့်ရှိနေသောရေခွေးကြမ်းကိုငုံသောက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဝတ်စားကောင်းလှ ဝတ်ဆင်ထားသော ရှမ်းစုသည် အခန်းတွင်းသို့ဝင်ရောက်လာလေသည်။

၄၆ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

အမှန်တော့ ယခုကဲ့သို့ လှိုင်းရာဇာတင်မင်းအနားယူခိုန့်တွင် မည်သူမျှ သူ့အားသွားရောက်နှောင့်ယှက်ခြင်းမပြုရချေ။

ယခု ရှမ်းစုရောက်လာသည်မှာ သိုင်းရာဇာတင်မင်းကခေါ်ထားခြင်းကြောင့်သာဖြစ်ပေသည်။

ရှမ်းစုသည် အခန်းအတွင်းသို့ရောက်သည်နှင့် လက်နှစ်ဖက် ဆုပ်ကာ ဦးညွတ်ဂါရဝပြုလိုက်လေသည်။

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက ဖွားမြင်နေသောဆေးတံကို နံ့သေးချလိုက်ပြီး ---

“ဪ... မင်းရောက်လာပြီကိုး”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ”

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက ရှမ်းစုကိုစေ့စေ့ကြည့်ကာ ---

“မင်း ငါ့အထွက်ကိစ္စသုံးခုဆောင်ရွက်ပေးရမယ်လို့ပြောခဲ့တာ မင်းမှတ်မိမှာပေါ့နော်”

ရှမ်းစုခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ မှတ်မိပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဒါပေမဲ့ မင်းကငါ့ခိုင်းလိုက်တဲ့ကိစ္စတစ်ခုကိုတောင် အောင်မြင်အောင် မဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ဘူးဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်... ကျွန်တော်ကြိုးစားပေမဲ့ မအောင်မြင်ခဲ့ပါဘူး”

သိုင်းရာဇာတင်မင်းကခေါင်းညိတ်ကာ---

အမွေခံတပည့်ပိုက် (ဒု-သိမ်း) ♦ ၄၇

“ကောင်းပြီ --- မင်းကိုအပြစ်မတင်ပါဘူး မင်းကို နောက်ထပ်တစ်ခုထပ်ပြီးခိုင်းချင်တယ်။ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ အောင်မြင်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်မှဖြစ်မယ်”

အောင်မြင်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ရေးအတွက် သိုင်းဆယ်ကွက်ထပ်မံသင်ကြားပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရှမ်းစုနားလည်သဘောပေါက်လိုက်သည်။

လှိုင်းကြောင့် ဦးညွတ်ဂါရဝပြုလိုက်ပြီး ---

“ဖိတ်ချပါဆရာ... ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ဖြစ်မြောက်အောင် ကြိုးစားဆောင်ရွက်ပါ့မယ်လို့ ကတိပြုပါတယ်”

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက ကျေနပ်သွားဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

“မင်းဆောင်ရွက်နိုင်မယ်လို့ ငါ့ယုံကြည်ပါတယ်။ ကဲ... မင်းဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာငါပြောပြမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်းဟာ ---”

သိုင်းရာဇာတင်မင်းသည် မည်သို့ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ရမည်ကို ရှမ်းစုအားနှစ်ကိုယ်ကြားဖမ်းဖမ်းပြောပြလိုက်လေသည်။

xoxox

သက်ခြေလက်၏ကြီးဝါးသံ

ပူးရန်မြို့ ----

ပူးရန်မြို့သည် ကျားခံတပ်သို့သွားရာလမ်းပေါ်တွင် တည်ရှိသောမြို့တစ်မြို့ဖြစ်လေသည်။ ပူးရန်မြို့လေးသည် စည်ကားပြီး ကျားခံတပ်မှလူများ လာရောက်လေ့ရှိကြသည်။ ကျားခံတပ်အတွက် လိုအပ်သောရိက္ခာဆေးဝါးနှင့်အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများကို ပူးရန်မြို့လေး၌ပင်ဝယ်ယူကြရသည်မဟုတ်ပါလော့။

ရှမ်းစုသည် ကျားခံတပ်နှင့်အနီးဆုံးဖြစ်သောပူးရန်မြို့လေးသို့ ရောက်ရှိနေသည်။ သူသည် ပူးရန်လေးမြို့၌ နှစ်ရက်ခန့်နေပြီး သည့်အခါ ကျားခံတပ်အကြောင်းကိုအတော်စုံစုံလင်လင်သိရှိသွားခဲ့လေသည်။ ယခု ကျားခံတပ်မှလူများသည် တစ်ဦးချင်းတစ်ယောက်ချင်းသွားလာခြင်းမပြုကြဘဲ အုပ်စုစု ကာသွားလာကြတော့သည်။

နေ့စဉ်ရက်ဆက်လာရောက်ခြင်းလည်း မပြုကြတော့ပါ။ တစ်ပတ်လျှင်တစ်ကြိမ်သာရောက်ရှိလာပြီး----

လိုအပ်သည့်ပစ္စည်းများ သိမ်းကျုံးဝယ်သွားတတ်ကြသည်။
ထို့ပြင် ----

ကျားခံတပ်သို့သွားသည်လမ်းခွဲတွင်လည်း အစောင့်အကြပ်များထူထပ်စွာချထားလေသည်။

ကျားခံတပ်မှလူများ၏လှုပ်ရှားပုံကိုကြည့်ကာ ကျားခံတပ်သည် တစ်စုံတစ်ခုသောအန္တရာယ်ကိုရင်ဆိုင်ရန်ကြိုတင်ပြင်ဆင်နေကြပုံရှိကြောင်း ပူးရန် မြို့သူမြို့သားများပင် ရိပ်မိကြလေသည်။

မှန်သည်။ ကျားခံတပ်သည် သက်ခြေလက်၏ခြိမ်းခြောက်မှုခံနေရာဖြင့် အန္တရာယ်ကိုရင်ဆိုင်ရန် အဖက်ဖက်မှပြင်ဆင်ထားကြခြင်းဖြစ်သည်။ ရှမ်းစု ပူးရန်မြို့သို့ရောက်ရှိလာသည်မှာ သိုင်းရာဇာတင်မင်း၏စေခိုင်းချက်ကြောင့်ဖြစ်သည်။

သိုင်းရာဇာတင်မင်းသည် ကျားခံတပ်ပိုင်ရှင်ပုလောက်အား လုပ်ကြံပြီး ရှစ်ကွက်အင်းတစ်ပိုင်းကိုယူလာရန် ရှမ်းစုအားစေခိုင်းလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ ရှမ်းစုသည် ကရုဏာသီလရှင်အား လုပ်ကြံရန်ကြိုးစားစဉ်က အောင်မြင်မှုမရခဲ့ပါ။ ထို့ကြောင့် ယခုတစ်ကြိမ်တွင် အလောတကြီးမလှုပ်တော့ဘဲ အခြေအနေစောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။

ယင်းသို့စောင့်ကြည့်ခဲ့သဖြင့် သူသည် မရွှေ့လင့်ဘဲ ကျားခံတပ်၏လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုကိုသိလိုက်ရလေတော့သည်။

xxxx

၅၀ ♦ စက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ပန်းကလေး

ပန်းကလေးသည် အလွန်ချောမောလှပသည့်မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။ ပူးရန်မြို့၏ပျားဂေဟာတွင် နာမည်အကြီး ဆုံး၊ ဈေးအကြီးဆုံးပျော်တော်ဆက်ဖြစ်သည်။

သူမ၏ပြုစုယုယုမှုကိုခံယူလိုလျှင် အသပြာသုံးထောင်ပေးရ မည်ဖြစ်သည်။ သို့သော် လူတိုင်းကိုလက်ခံသည်မဟုတ်ပါ။ သူမ စိတ်တိုင်းကျသူကိုသာရွေးချယ်လက်ခံခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူမအား အလွန်ကြီးကျယ်သူ၊ ဘဝငိုမြင့်သူ ဟု မကျေမနပ်ဖြစ်သူများရှိမည်ထင်လျှင် အမှားကြီးသွားမည်ဖြစ်လေ သည်။ သူမ၏ပြုစုယုယုမှုခံခွင့်ရမည်ဆိုလျှင် ငွေသုံးထောင်မက၊ ငွေသုံးသောင်းအကုန်ကျခံရမည်ဆိုလည်း အကုန်ခံမည့်သူများရှိကြ လေသည်။

ထိုမျှကျော်ကြားလှသောမိန်းကလေးထံ တံခါးမရှိ ဓားမရှိ ဝင်ထွက်နိုင်သူဟူ၍တစ်ယောက်တည်းသာရှိပေသည်။ ထိုလူမှာကျား ခံတပ်ပိုင်ရှင်၏သား သခင်လေးပုအိမ်းပင်ဖြစ်လေသည်။

xxxx

အမွှေခံတပည့်ပိုက် (၃-သိမ်း) ♦ ၅၁

ပန်းကလေး

ချောမောလှပသော ပန်းကလေးသည် ယနေ့တွင် ပို၍ ချော မောလှပနေလေသည်။ သခင်လေးပုအိမ်းက သူမအား တပ်မက်စွာ ကြည့်လိုက်သည်။ ပန်းကလေးက

“ရှေ့ အစ်ကိုကြီး သောက်လိုက်ဦး”

အရက်တစ်ခွက် ငွဲပေးလိုက်သည်။ သခင်လေးပုအိမ်းသည် ပန်းကလေးထံသို့ရောက်တိုင်း အရက်ကိုမှူးအောင်သောက်လေ့ရှိလေ သည်။ အရက်မှူးလာသောအခါ ခွန်အားပြည့်ဖြိုးကာ အလွန်သန် စွမ်းလာသည်ဟုယုံကြည်ထားခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

သို့မှလည်း ပန်းကလေးကသူ့အားသဘောကျမည်ဟုယူဆ ထားသည်။ သခင်လေးပုအိမ်းသည်ဉာဏ်ကောင်းသူ၊ ပါးနပ်သူ၊ သိုင်း ပညာတော်သူဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ၏ချွတ်ယွင်းချက်မှာ အပျော် အပါးဝါသနာထုံခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟား ဟား ဟား”

သခင်လေးပုအိမ်းသည် သဘောကျစွာရယ်မောလိုက်၏။ အရက်ခွက်ကိုယူကာ တစ်ရှိန်တိုးမော့ချသည်။

တစ်ဆက်တည်းပင်

“ကျုပ် အချိန်မဖြုန်းနိုင်တော့ဘူး”

ဟုပြောကာ ပန်းကလေးကိုရင်ခွင်တွင်းသို့ဆွဲသွင်းလိုက် လေသည်။

၅၂ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

ပန်းကလေးကလည်း ရယ်မောသည်။

“အစ်ကို ခုတစ်လောပျောက်ချက်သားကောင်းနေလို့က်တာ၊ ကျွန်မကမျှော်တောင်နေမိတာရှင်”

“ဟုတ်တယ် ဖေဖေမှာ ပြဿနာပေါ်နေလို့ ဘယ်မှထွက်လို့မရဘူးဖြစ်နေတယ်”

“ဘယ်လိုပြဿနာပေါ်နေတာလဲ၊ ပြောပါဦး”

“ဖေဖေကို ရန်သူတစ်ယောက်ကဒုက္ခပေးမလို့တဲ့ညီမရဲ့”

“ဪ ရန်သူပေါ်လာတာကိုး”

“ဟုတ်တယ်”

“အစ်ကိုတို့ ရန်သူကဘယ်သူလဲ”

သခင်လေးပုအိမ်းက

“ဒါတွေမသိချင်ပါနဲ့ကွယ်၊ အချိန်ရှိတုန်း အစ်ကိုတို့....”

သူ စကားကိုဆုံးအောင်မပြောတော့ပါ။

“အို”

ပန်းကလေး၏ညည်းတွားသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

xxxx

အမွှာ့တယုဂ် (ဒု-သိမ်း) ♦ ၅၃

ညဉ့်နက်ပြီဖြစ်သည်။

လမ်းကြားလေးအတိုင်း လူတစ်ယောက်ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် လျှောက်လာလေသည်။ သခင်လေးပုအိမ်းဖြစ်ပါသည်။

ခါတိုင်းဆိုလျှင် မိုးစင်စင်လင်းမှပြန်လေ့ရှိသည်။ ယခုတော့

ပန်းကလေးထံ၌ ကြာကြာမနေနိုင်ဘဲ ပြန်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

လမ်းကြားလေးမှထွက်ကာ ကျားခံတပ်ဆီဦးတည်သော

လမ်းပေါ်ခြေချလိုက်သည်။ ဤတွင်

“ဟင်”

သခင်လေးပုအိမ်း၏ခြေလှမ်းများ တုံ့ခနဲရပ်သွားလေသည်။

အကြောင်းမှာ ရှေ့တွင် လူတစ်ယောက် လမ်းပိတ်ထား

သည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

လမ်းပိတ်ထားသူမှာ ရှမ်းစုဖြစ်သည်။

ရှမ်းစုက

“သခင်လေးပုအိမ်းကို ကြိုဆိုပါတယ်ခင်ဗျာ”

ပုအိမ်းကထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာဖြင့်

“ခင် ခင်ဗျားဘယ်သူလဲ”

ဟုမေးလိုက်၏။ ရှမ်းစုက

“ကျုပ်ဘယ်သူဆိုတာအရေးမကြီးဘူး... ကျုပ်စကားကို

သခင်လေးများထောင်ဖို့ပဲလိုတယ်”

“ဘာဗျ”

၅၅ ♦ ကတ္တုထိုလ်နေလင်းအောင်

ပုအိမ်း ဒေါသထွက်သွားသည်။ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဆန့်ထုတ်ကာ ချက်ချင်းတိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။ သို့သော် အရက်အလွန်အကျွံသောက်ပြီး ပန်းကလေးနှင့်နေခဲ့ခြင်းကြောင့် သူ၏တိုက်ကွက်သည် ထင်သလိုထိရောက်မှုရှိမည်မဟုတ်ကြောင်းနားလည်ထားလေသည်။

သူကလက်ဝါးကိုအသုံးပြုလိုက်သော်လည်း ရှမ်းစုကမူ ဓားကိုအသုံးပြုလိုက်လေသည်။

ရှတ်တရက် ဝင်းလက်တောက်ပသောဓားရောင်များ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ ပုအိမ်း ရင်ထိတ်သွားပြီး ကပျာကယာနောက်ဆုတ်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်၏။ ထိုတဒ်အချိန်အတွင်းမှာပင် ရှမ်းစု၏ဓားသည် ပုအိမ်း၏ရင်ဝဋ် ထောက်မိလိုက်လေသည်။

“အင့်”

ပုအိမ်း အထိတ်တလန့်ရှေ့တွင်လိုက်သည်။ သူသည် ကျွတ်ခံတပ်ပိုင်ရှင်၏သားဖြစ်သည်နှင့်အညီ ထိပ်တန်းသိုင်းပညာများ တတ်မြောက်ထားလေသည်။

တော်စုံတန်ခိုးလူကို သိုင်းကွက်တစ်ကွက်တည်းဖြင့် ရှုံးနိမ့်သွားစရာအကြောင်းမရှိပါချေ။

“မင်း အသက်မသေချင်ရင် ငါပြောတာနားထောင်ရမယ်”
ပုအိမ်းကအကြိတ်ကာ
“ကျုပ်ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

အမွေခံတပည့်ပိုက် (ဒု-ဆိမ်း) ♦ ၅၅

“မင်းအဖေနဲ့ တွေ့ချင်တယ်”

ပုအိမ်းမျက်နှာပျက်သွားသည်။

“ခင်ဗျား ခင်ဗျားဟာ သက်ခြွေလက်လား”

ရှမ်းစုရယ်မောလိုက်သည်။

“ငါက သက်ခြွေလက်နဲ့တူနေလို့လား”

“သက်ခြွေလက်က ဘယ်တော့မှဓားကိုအသုံးမပြုဘူးလို့ ပြောကြတာပဲ”

“အေး ငါကသက်ခြွေလက်မဟုတ်သလို သက်ခြွေလက်နဲ့လဲ ဘာမှမပတ်သက်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားဘယ်သူလဲ”

“ငါက မင်းအဖေရဲ့ရှစ်ကွက်အင်းတစ်ပိုင်းကိုလိုချင်နေတဲ့ လူပဲ”

ပုအိမ်း၏မျက်လုံးများ အရောင်တစ်ချက်လက်သွားသည်။

“ဟုတ်ပြီ ခင်ဗျားဘယ်သူဆိုတာကျုပ်သိပြီ။ ခင်ဗျားဟာ သိုင်းရာဇာတင်မင်း လွှတ်လိုက်တဲ့လူပဲဖြစ်ရမယ်”

ထိုစကားကြောင့်....

ရှမ်းစု၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲတုန်ခါသွားသည်။

ပုအိမ်းသည် အလွန်ဝါးနပ်သူဖြစ်နေကြောင်း လက်တွေ့သိလိုက်ရပြီဖြစ်သည်။

ပုအိမ်းက

၅၆ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“သိုင်းရာဇာတင်မင်းရဲ့ လက်ထဲမှာ ကျုပ်အဖေပေးခဲ့တဲ့ ရှစ်ကွက်အင်းတစ်ပိုင်ရှိနေတယ်။ အဲဒီတစ်ပိုင်းရထားတော့ရထားတော့လောဘတက်လာပြီး ကျန်တဲ့တစ်ပိုင်းကိုရယူဖို့ ကြိုးစားခိုင်းလိုက်တာပဲမဟုတ်လား”

ရှမ်းစုက နှာခေါင်းရှုံ့ကာ

“မင်းဘာပြောပြော ငါ့အတွက်အရေးမကြီးဘူး၊ အရေးကြီးတာက ရှစ်ကွက်အင်းရဖို့ပဲ”

ပုအိမ်းက

“ရှစ်ကွက်အင်းက ကျုပ်အဖေလက်ထဲမှာရှိနေတာဗျ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ မင်းယူပေးလို့ဖြစ်ပါတယ်”

“ဘာ... ကျုပ်ကယူပေးရမယ်”

“ဟုတ်တယ်”

“ခင်ဗျားရှူးနေပြီလား၊ ကျုပ်က ဘာကြောင့်ယူပေးရမှာလဲ”

“မင်းအသက်ကိုမနု့မြောရင် နေပေါ့”

“ဟား... ဟား... ဟား”

ပုအိမ်းက ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်သည်။ သူ့အား ခြိမ်းခြောက်သည်ကို လုံးဝအရေးမစိုက်သည်သဘောဖြစ်သည်။

ရှမ်းစုက

“မင်းနဲ့အတူတူ ပန်းကလေးရဲ့ အလောင်းကိုပါ ထည့်သွင်း ဖြှုပ်နှံပေးဖို့ ငါကတိပေးပါတယ်ကွာ”

အမွှေခံတယုတ်ပိုက် (၃-ပိုင်း) ♦ ၅၇

“ဘာ...”

“ပန်းကလေးကို မင်းနဲ့တစ်ပါတည်း ခေါ်သွားချင်မယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်”

“ခင်... ခင်ဗျား”

ရှမ်းစုက

“ဒါမှမဟုတ် ပန်းကလေးကို အရင်သွားခိုင်းလိုက်ရမလား၊ ကြိုက်သလိုသာပြော”

“ခင်... ခင်ဗျား ယုတ်မာလှချင်လား”

“မင်း ကြိုက်သလိုပြောနိုင်တယ်... အရေးကြီးတာက ရှစ်ကွက်အင်းကိုရဖို့ပဲ”

“တောက်”

ပုအိမ်း တက်ခေါက်လိုက်သည်။ ရှမ်းစုက

“ကဲ... သွားကြရအောင်”

“ဘယ်ကိုသွားရမလဲ”

“မင်းအဖေဆီကိုသွားကြမယ်လေ”

“ဘာကွ”

“မင်းအဖေက ရှစ်ကွက်အင်းနဲ့ မင်းရဲ့အသက် ဘယ်ဟာကို ပိုပြီးတန်ဖိုးထားတယ်ဆိုတာ သွားမေးကြည့်ကြတာပေါ့”

ပုအိမ်း မှဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ကျားခံတပ်ကိုလိုက်ရဲလို့လား”

၅၀ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“သိမ်လိုက်ရတာပေါ့”

“ဒါဆိုရင်တော့ ရှစ်ကွက်အင်းရပို့နီးစပ်ပါတယ်၊ ကဲ... သွားကြရအောင်”

ရှမ်းစုက ---

“မင်း ရှေ့ကသွား”

ပုအိမ်းထွက်သွားသောအခါ ရှမ်းစုက အလွတ်မပေးဘဲ ဓားဖြင့်ထောက်ကာလိုက်သွားသည်။ ပုအိမ်းသည် ရှမ်းစုမှာအလွန်မိုက်မဲသူဟုထင်မှတ်မိလေသည်။ ကျားခံတပ်သို့ လိုက်လာခြင်းသည် ကျားပါးစပ်ထဲသို့ဝင်သည်နှင့်အတူတူပင်မဟုတ်ပါလား။

မည်သို့ဆိုစေ ---

ရှမ်းစုအနေဖြင့်လိုက်လာစံ့မှတော့ သူကလည်း ခေါ်ဆောင်သွားရုံသာရှိတော့သည်။

ကျားနှင့်ဆင် လယ်ပြင်မှာတွေ့ကြပေတော့မည်။

xxxx

ကျားခံတပ် ---

ကျားခံတပ်တစ်ခုလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားလေသည်။ ရန်သူတစ်ယောက်သည် သခင်လေးပုအိမ်းအား ဓားစာခံအဖြစ် ဖမ်းဆီးဝင်ရောက်လာသည်ဟူသောသတင်းသည် ကျားခံတပ်ပိုင်ရှင်ပုလောက်ထံသို့ ချက်ချင်းရောက်ရှိလာလေသည်။

အမွှေးတပည့်ပိုက် (၃-သိမ်း) ♦ ၅၆

ထိုသတင်းကြောင့် ပုလောက် ဒေါသခြောင်းခြောင်းထွက်သွားသည်။

“တွေ့ကြသေးတာပေါ့ကွာ”

ဒေါသတကြီးကြီးဝါဒ်ပြီး ဓားဆွဲကာထွက်လာလေသည်။

မကြာပါချေ။ ကျားခံတပ်ရှေ့တွင် ပုအိမ်းအား ဖမ်းဆီးလာသည့်ရှမ်းစုနှင့် ရင်ဆိုင်မိလိုက်လေသည်။

“ဖေဖေ”

ပုအိမ်းကအားကိုးတကြီးခေါ်လိုက်သည်။ ပုလောက်က ---

“ဟေ့ကောင်... ဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ ငါ့သားကိုလွှတ်လိုက်စမ်း”

ပုလောက် ဒေါသကြီးနေသလောက် ရှမ်းစုမှာမူ အေးစက်စက်နိုင်လှပေသည်။

သူသည် ဟက်ခနဲရယ်လိုက်ပြီး---

“စိတ်ချပါ ခင်ဗျားသားကိုလွှတ်လိုက်ပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်လိုချင်တာတော့ပေးရလိမ့်မယ်”

“ဘာကွ”

“ခင်ဗျားဆီကရှစ်ကွက်အင်းကိုပေးပါ၊ ခင်ဗျား သားကို ချက်ချင်း လွှတ်ပေးလိုက်မယ်”

“ဟင် --- မင်း... မင်း”

ရှမ်းစုက လတ်ပြန်ကာ ---

၆၀ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“ရှစ်ကွက်အင်းကိုပေးပါ။ ခင်ဗျားသားကိုလွှတ်ပေးမယ်”
ပုလောက် မျက်မှောင်ကုတ်သွားပြီး ---

“မင်း --- မင်းက သက်ခြေလက်မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“မဟုတ်ဘူးပါ ကျွတ်ကရှစ်ကွက်အင်းအတွက်လာခဲ့တာပါ”
ပုလောက် မွဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ငါ့သိပြီ... မင်းကိုသိုင်းရာစာတင်မင်းလွှတ်လိုက်တာပဲဖြစ်
မယ်”

“ဒါတွေပြောမနေပါနဲ့တော့လေ။ ခင်ဗျားဆီကရှစ်ကွက်အင်း
ပေးမလား မပေးဘူးလားဆိုတာပဲပြောပါ”

“မပေးဘူးကွ”

ပုလောက်က မဆိုင်းမတွပင် ခံပြင်းစွာပြောလိုက်သည်။

ရှမ်းစုကမွဲပြုံးပြုံးကာ ---

“ကောင်းပြီလေ... ဒါဆို ခင်ဗျားသားသေရတော့မှာပေါ့”
ပြောပြောဆိုဆို ပုဆိမ်းအား ဓားဖြင့်ခုန်ချဟန်ပြင်လိုက်၏။

ထိုစဉ် ---

“ဟား --- ဟား --- ဟား”

ရယ်မောသံကြီးတစ်သံ ကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာ
သည်ကိုကြားလိုက်ရလေသည်။ ထိုရယ်သံကြီးကြောင့် ပုလောက်သာ
မက ရှမ်းစုပါကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။ ရယ်သံသည် ကျား
ခံတပ်၏အဆောက်အအုံခေါင်မိုးပေါ်မှထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်၏။

အမွှေခံတပ်ဗိုလ် (ဒု-သိမ်း) ♦ ၆၀

ရှမ်းစုကို ကျားခံတပ်မှလူများကပိုင်းရဲထားကြသည်။
ရှမ်းစုသာ ပုဆိမ်းကိုဓားစာခံဖြုလုပ်မလာလျှင် စိစိညက်

ညက်ဖြစ်အောင်ပိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်လိုက်ကြမည်မှာ မလွဲမကန့်ပင်ဖြစ်
သည်။ ရှမ်းစုက ဖြောင်ကျကျ လာရောက်ဒုက္ခပေးနေခြင်းကြောင့်

အားလုံးအံ့ဩနေကြသလို ခံပြင်းဒေါသလည်းထွက်နေမိကြ၏။
အကယ်၍သာ... တိတ်တဆိတ်ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာ

ပါက ယခုကဲ့သို့ လွယ်မည်မဟုတ်ပါ။ တိုက်ပွဲအဆင့်ဆင့်နှင့်ရင်ဆိုင်
ရပြီးမှ ကျားခံတပ်ရှေ့သို့ ရောက်ရှိနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

ယခု ---

ရှမ်းစုက ပုဆိမ်းကို ဓားစာခံအဖြစ်ခေါ်ကာ ဝင်ရောက်လာ
သကဲ့သို့ မည်သူမှမသိလိုက်ရဘဲ ခေါ်မိုးပေါ်လူတစ်ယောက်ရောက်

ရှိလာခဲ့ပြီဖြစ်လေသည်။
အားလုံး မော့ကြည့်လိုက်ကြစဉ်မှာပင် လူရိပ်တစ်ခုသည်

ငှက်ကြီးတစ်ကောင်ပမာ ခေါင်မိုးပေါ်မှခုန်ဆင်းလာလေတော့၏။
xxxx

လူတစ်ယောက် ခေါင်မိုးပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလာလေသည်။

ထိုလူကို ကျားခံတပ်မှအစောင့်များက ချက်ချင်းပိုင်းရဲသား
လိုက်ကြလေသည်။ တိုက်ခိုက်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်ကြစဉ် ---

“ရပ်လိုက်”

၆၂ ◆ တက္ကသိုလ်နေ့လယ်အောင်

ကျားခံတပ်ပိုင်ရှင် ပုလောက်က ဟန့်တားလိုက်လေသည်။
ကျားခံတပ်သို့ အန္တရာယ်ကျရောက်လာလိမ့်မည်ဟု မျှော်
လင့်ထားခဲ့သည်။ ယခုတော့ အန္တရာယ်သည် ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်
ရောက်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအတွက် ဘာမှစိုးရိမ်ပူပန်နေစရာလိုတော့မည်မဟုတ်
ပါ။ အန္တရာယ်ကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရုံသာရှိတော့သည်မဟုတ်ပါ လား။

ခံပြင်းစရာကောင်းသည်မှာ ရှစ်ကွက်အင်းကိုတစ်ဝက်တစ်
ခြမ်းပေးခဲ့သည့်တိုင်း သိုင်းရာဇာတင်မင်းက ကူညီခြင်းမပြုသည့်ပြင်
အကောက်ကြိုလာခြင်းဖြစ်လေသည်။

ပုလောက်က ခေါင်မိုးပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလာသူကို မျက်မှောင်
တုတ်ကာကြည့်လိုက်ပြီး ---

“မင်းကသက်ခြွေလက်ဝါးလား”

ဟုမေးလိုက်၏။ ထိုလူမှာ လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။
သက်ခြွေလက်သည် ရုပ်ဖျက်ပညာအလွန်တော်ပြီး ပုံသဏ္ဍာန်အမျိုး
မျိုးရုပ်ဖျက်ကာလှုပ်ရှားလေ့ရှိသည်။ ထိုလူငယ်က ---

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ။ သက်ခြွေလက်ဝါးဆိုတာကျုပ်ပါပဲ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ပုလောက်က ---

“သက်ခြွေလက်ဟာ အတော်ကြောက်စရာကောင်းတယ်
လို့နာမည်ကြီးနေတာပဲ။ ခုတော့လဲ ဘာမှအထင်ကြီးစရာမရှိပါလား”

ဟုပြောကာ ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်သည်။

အမွေတပည့်ပိုက် (ဒု.သိမ်း) ◆ ၆၃

လူငယ်က ---

“ကျုပ်နဲ့တွေ့တဲ့လူတိုင်းက ဒီလိုပြောခဲ့ကြတာချည်းပါပဲဗျာ”
ဟု လေသံအေးအေးဖြင့်ပြောသည်။

ပုလောက်က ---

“နေပါဦး --- မင်းနဲ့ငါ ဘယ်လိုရန်ငြိုးရန်စရှိလို့လဲ”

ဟုမေးလိုက်သည်။ သက်ခြွေလက်က ---

“ခင်ဗျားဟဲ့လူတွေက ဒုစမိုက်စွတွေလုပ်နေတယ်။ ဒါကို
ခင်ဗျားကသိလျက်နဲ့ လက်ဝိုက်ကြည့်နေခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျား
မှာလဲအပြစ်ရှိတယ်”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့။ ခင်ဗျားတို့ ကျားခံတပ်က ကွယ်ရာမှာ ထင်
ရာစိုင်းနေလို့ဒုက္ခရောက်ရတဲ့လူမနည်းတော့ဘူး။ ခင်ဗျားတို့နဲ့
ကောင်းတဲ့လုပ်ရပ်တွေကိုဟန့်တားဖို့ ကျုပ်ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပဲ”

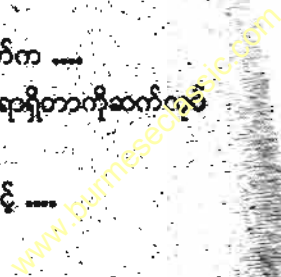
ပုလောက်က ---

“မင်းက နေရာတကာမှာဝင်ရှုပ်တာကို ကျုပ်တို့ကရရှိဖို့
ရမှာလား”

ဟုအော်ပြောလိုက်၏။ သက်ခြွေလက်က ---

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ။ ကျုပ်ကလဲ လုပ်စရာရှိတာကိုဆက်လုပ်
သွားရမှာပါ”

ပုလောက်သည် ဒေါပွလာခြင်းကြောင့် ---

၆၄ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“ဟေ့ကောင်တွေ ... ဘာလုပ်နေကြတာလဲ၊ ဝိုင်းတိုက်ကြပါတော့လား”

ဟုသူ၏လူများကိုအမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။ ထိုအခါ ...

“တိုက်ကြဟေ့”

“ယား”

ကျားခံတပ်မှ အစောင့်များသည် လက်နက်ကိုယ်စီဝှေ့ယမ်းကာ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။ သက်ခြေလက်က လက်ဝှေ့ယမ်းကာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ကျားခံတပ်၌ တိုက်ပွဲတစ်ခုဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။

xxxx

ကျားခံတပ်မှလူများသည် ပုအိမ်းအားဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာကြသည့် ရှမ်းစုအား တိုက်ခိုက်ရန်ဟန်ပြင်ထားကြလေသည်။

သို့သော်... တကယ်တမ်းတွင် သူတို့သည် နောက်မှရောက်လာသည့်သက်ခြေလက်အားတိုက်ခိုက်လိုက်ကြရလေသည်။

တိုက်ပွဲဆင်နွှဲရန် ရှေးမဆွကပင်ပြင်ဆင်ထားကြသူများဖြစ်ရာ တိုက်ပွဲဆင်နွှဲလိုက်သည်နှင့် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် ပြင်းထန်လာလေသည်။

ကြယ်ရောင်လရောင်အောက်တွင် ဓားရောင်၊ လှံရောင်များ ပွေးပွေးလှုပ်လှုပ်လေတော့၏။

အသွင်တပည့်ပိုက် (၃-ပိုင်း) ♦ ၆၅

ကျားခံတပ်မှလူများ ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်မှုကြောင့် အသက်ခြေလက် လဲကျသေဆုံးသွားရတော့မည်ဟုပင် ထင်ရလေသည်။

ရှမ်းစုသည် အခြေအနေရှစ်တွေ့သွားခြင်းကြောင့် မည်သို့ ပြုလုပ်ရမည်ကိုဆုံးစားမပြုနိုင်သွား၏။ ထိုစဉ်မှာပင် ...

“ဝုန်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

“သေပါပြီဗျ”

စူးရှသောအော်ဟစ်သံများ ကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာလေသည်။ ကျားခံတပ်မှလူများ ဖရိုဖရဲဖြစ်သွားကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ သက်ခြေလက်က မည်သို့ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်ကိုမူ ရှမ်းစုတွေ့ မမြင်လိုက်ရချေ။ ထိုစဉ် ...

“သက်ခြေလက်က အောက်တန်းကျတဲ့အဆိပ်ပညာကိုလဲ အသုံးပြုတတ်သေးတာကိုး”

ကျားခံတပ်ပိုင်ရှင်ပုလောက်၏အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကိုကြားလိုက်ရလေသည်။

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

သက်ခြေလက်က ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျားခံတပ်ကလူတွေကိုဆုံးမရာမှာ သိုင်းလောကစည်းစမ်းစောင့်ထိန်းစရာလိုသေးလို့လား”

၆၆ ♦ ကက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ဟု ပြောလိုက်၏။ ပုလောက်က ---

“ကျားခံတပ်ကလည်း မင်းကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းရာမှာ သိုင်းလာကစည်းကမ်းကို စောင့်ထိန်းစရာမလိုဘူးပေါ့”

စကားဆုံးလျှင် လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။ ထိုအခါ ---

ကျားခံတပ်မှလူများသည် လေးမြားများဆွဲကိုင်ပြီး ပစ်ခတ်ရန် အသင့်ပြင်ထားလိုက်ကြလေသည်။

“ဟား --- ဟား --- ဟား”

သက်ခြေလက် ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျုပ်သာကြောက်တတ်ရင် သိုင်းလောကရဲ့ လူယုတ်မာတွေကိုလိုက်ပြီး ဆုံးမမှာမဟုတ်ဘူး”

စကားဆုံးလျှင် မြေပေါ်ခြေဆောင်ကာ ပုလောက်ထိခုန်ထဲ သွားလေသည်။ ပုလောက်ထိတ်လန့်သွားပြီး ---

“ပစ် ---”

ဟုအော်ပြောလိုက်၏။

လေးမြားကိုင်ဆောင်ထားကြသူများက တရစပ်ပစ်ခတ်လိုက်ကြလေသည်။ ရှမ်းစုထိတ်လန့်သွားသည်။

စူးသွပ်နေကြသူများပမာ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက်တိုက်ခိုက်ရန်ကြိုးစားအားထုတ်နေကြသူများကြားတွင်နေလျှင် အန္တရာယ်ကြောင်း ရိပ်စိလိုက်၏။

ထို့ကြောင့် --- ပုခမ်းကိုဆွဲကာနောက်ဆုတ်လိုက်သည့်

အမွှင်တပည့်စိုက် (ဒု-သိမ်း) ♦ ၆၇

“ဝစ် --- ဝစ် --- ဝစ်”

မြားတံများသည် သက်ခြေလက်ထံသို့ တစ်ဟုန်တိုးပစ်လွှင့်သွားလေသည်။ သက်ခြေလက်က သူ၏အနက်ရှောင်ခတ်ရုံကြီးကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်ရာ ---

“ဟူး --- ဟူး --- ဟူး”

လေတိုးသံများထွက်ပေါ်လာပြီး မြားတံများသည် ရိုက်ထုတ်ခံလိုက်ရသည့်ပမာလည်ထွက်သွားပြီး နောက်ကြောင်းပြန်လွှင့်ထွက်သွားလေသည်။ ဤတွင် --- မြားတံများသည် မြားပစ်သူများထံသို့ တန်းတန်းမတ်ခတ်ပြန်လည်ပစ်လွှင့်ဝင်ရောက်သွား၏။

“အား”

“အမယ်လေး”

“သေပါပြီဗျ”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများထွက်ပေါ်လာလေသည်။

မြားပစ်သူများ၏ရင်ဝ၌ မြားတံများသည် ထုတ်ချင်းပေါက်ဝင်သွားခြင်းကြောင့် မြေပေါ် အတုံးအရှုံးလဲကျသွားလေတော့သည်။

“ဟာ ---”

ပုလောက် အထိတ်တလန့်ရှေ့တတ်လိုက်သည်။ သူ၏လူများ ယခုလိုခံလိုက်ရမည်မထင်မိချေ။ သက်ခြေလက်သည် နယ်နယ်ရှေ့လူတစ်ယောက်မဟုတ်ကြောင်း သဘောပေါက်သွားတော့သည်။

သက်ခြေလက်သည် ပုလောက်ထံသို့ခုန်ဝင်လာပြီး ---

၆၈ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်အောင်

“ပြေးနိုင်ရင်ပြေး”

ဟုငေါက်ကာ လက်ဝါးဖြင့်ရိုက်ချလိုက်သည်။ ပုလောက် မျက်လုံးဖြူးသွားသည်။ သက်ခြွေလက်၏လက်ချက်ဖြင့် ဒုက္ခရောက် ရတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်သည်နှင့်အနီးရှိအစောင့်တစ် ယောက်အားဆွဲယူကာ ခုန်ခင်လာသည့်သက်ခြွေလက်ထံပစ်ပေါက် လိုက်လေသည်။ အစောင့်မှာ သက်ခြွေလက်၏လက်ဝါးရိုက်ချက်ကို ပုလောက်ကိုယ်စားခံလိုက်ရလေသည်။

“ဝုန်း”

“အား ...”

အစောင့်မှာ အဝေးသို့လွင့်စဉ်သွားတော့သည်။ ပုလောက် သည် အခွင့်အရေးရလိုက်သည်နှင့် ကဗျာကယာနောက်ခုန်ဆုတ်ကာ ရှောင်တိမ်းလိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ...

“ဟေ့ ... မင်းရဲ့ ဆရာတို့ ငါက ရှစ်ကွက်အင်းတစ်ဝက်ပေး ခဲ့တာ သက်ခြွေလက်ရဲ့ အန္တရာယ်က ကာကွယ်ပေးဖို့ပါ။ မင်းဆရာက ဘာမှလုပ်မပေးနိုင်ရင် ကျန်တဲ့တစ်ဝက်ကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ဖို့ပဲရှိ တော့တယ်ကွ”

ဟု ရှမ်းစုအား အော်ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် ... အတို အိတ်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ခုကိုထုတ်ယူလိုက်၏။ ရှစ်ကွက်အင်းတစ်ပိုင်းကို ထုတ်ယူလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

အမွေခံတပည့်ပိုက် (၃-သိမ်း) ♦ ၆၉

ရှမ်းစု ထိတ်လန့်သွားသည်။

ရှစ်ကွက်အင်းသည် သိုင်းရာဇာတင်မင်းအတွက် အလွန် အရေးပါကြောင်း သိထားသည်။ ထို့ကြောင့် ...

“မလုပ်နဲ့”

ဟု ကဗျာကယာအော်ဟစ်လိုက်လေသည်။

ထိုတခက်အချိန်အတွင်းမှာပင် ...

“ဖေးစမ်း”

သက်ခြွေလက်သည် လျှပ်တစ်ပြက်ရှေ့တိုးပြီး ပုလောက် ၏လက်ထဲမှရှစ်ကွက်အင်းကိုလုယူလိုက်လေသည်။

“ဟင် ...”

ပုလောက် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။ သက်ခြွေလက် က ရိပ်ခနဲလှုပ်ရှားလိုက်သည်နှင့် ရှစ်ကွက်အင်းသည် သက်ခြွေလက် ထံသို့ ပါသွားသည်မဟုတ်ပါ လား။

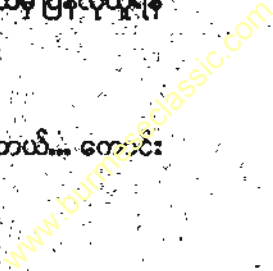
ပုလောက်က ...

“ကျုပ်ပစ္စည်းပြန်ပေး”

ဟု အော်ပြောရင်း သက်ခြွေလက်၏လက်ထဲမှ ပြန်လုယူရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

သက်ခြွေလက်က ...

“ခင်ဗျားသိပ်မက်မောတယ်ပေါ့။ ကောင်းတယ်... ကောင်း တယ်”

၇၀ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ပြောရင်း လက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်ရာ နာမည်ကျော်လှသော သက်ခြေလက်၏လက်ချောင်းများသည် ပုလောက်၏ရင်ဝသို့တိုးဝင် သွားလေသည်။ ထိုအခါမှ

ပုလောက်မှာ အလောတကြီးတိုးဝင်သွားမိခြင်းမှာမှားလေ ပြီဟုသဘောပေါက်လိုက်သည်။

ကပုကယာမင် နောက်ဆုတ်ရှောင်ထိမ်းရန် ဟန်ပြင်လိုက် သော်လည်း နောက်ကျသွားပြီဖြစ်သည်။ သက်ခြေလက်၏ အသက် ခြေလက်ချောင်းများက ပုလောက်၏ရင်ဝသို့တိုးဝင်သွားလေတော့ သည်။

“အား”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ပုလောက်၏ရင်ဝ၌ သွေးခြင်းခြင်းနီရဲသွား၏။

“ပုန်း...”

ပုလောက် မြေပေါ်လဲကျသွား၏။

တစ်ချက်မျှအကြောဆွဲပြီးနောက် ငြိမ်ကျသွား၏။

လူအများရှေ့တွင် အဖြူရောင်သိုင်းအဖွဲ့ အမည်ခံပြီးကွယ် ရာ၌ထင်ရာစိုင်းနေသော ကျားခံတပ်ပိုင်ရှင်ပုလောက်သည် သက်ခြေ လက်၏လက်ချက်ဖြင့် အသက်ပျောက်သွားပြီဖြစ်လေသည်။

“ဖေဖေ...”

ပုအိမ်း တစ်ဟုန်ထိုးပြေးဝင်လာ၏။

အမွှေစာပုည့်ပိုက် (၃-ဆီ) ♦ ၇၁

“ရစ်လိုက်”

ရှမ်းစုကဟန်တားလိုက်သော်လည်း နောက်ကျသွားပြီ ဖြစ် သည်။ ပုအိမ်းသည် လွတ်မြောက်သွားပြီး ဖခင်ဖြစ်သူ၏အလောင်း ကိုစေ့ဖက်ကာငိုကြွေးလိုက်လေသည်။

ကျားခံတပ်မှအစောင့်များသည် ဖရိုဖရဲဖြင့် သွေးပျက်နေကြ ပြီဖြစ်သည်။ ပုလောက်ကိုယ်တိုင်သေဆုံးသွားပြီဖြစ်ရာ မည်သူမျှမနေ ဝံ့တော့ဘဲ ဖရိုဖရဲထွက်ပြေးကြကုန်လေတော့သည်။

ယခုမှ ပုအိမ်းကိုဖမ်းဆီးထား၍လည်း အကြောင်းထူးတော့ မည်မဟုတ်ကြောင်း ရှမ်းစုသဘောပေါက်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့်

ရှစ်ကွက်အင်းရဲသွားသည့်သက်ခြေလက်နှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်လိုက်သည်။ သက်ခြေလက်က သူ့ကိုခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ပြီး

“မင်းရဲ့ဆရာက ရှစ်ကွက်အင်းတစ်ပိုင်း ရထားလိုက်တယ်၊ ဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်၏။ ရှမ်းစုက

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်က ပုလောက်ခစ်ကကျန်တဲ့အပိုင်း ကိုရအောင်ယူဖို့လာတာ”

ထိုစကားကြောင့် သက်ခြေလက်ရယ်မောလိုက်သည်။

“ရှစ်ကွက်အင်းဟာ ဘယ်လိုပစ္စည်းမျိုးလဲဆိုတာကော မင်း သိသလား”

ရှမ်းစုခေါင်းခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

၇၂ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“ကျုပ် သိဖို့မလိုဘူး၊ ကျုပ်ရရှိပဲလိုတယ်”

“ဒီပစ္စည်းရဲ့ ပိုင်ရှင်အစစ်ဟာ တိုက်စနစ်အတိုးဆိုပဲ၊ တိုက်စနစ်အတိုးဆိုကို သူတပည့်က လုပ်ကြံပြီးစားယူသွားခဲ့တယ်။ အဲဒီ ယုတ်မာတဲ့ တပည့်ဟာ ကျားခံတပ်ကို တည်ထောင်ခဲ့တဲ့လူပေါ့”

ရှမ်းစုက

“ဒီကိစ္စတွေ ကျုပ်နဲ့မဆိုင်ဘူးဗျ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ သက်ခြေလက်က

“မင်းနဲ့မဆိုင်ဘူးဆိုရင်.... မင်းဆရာကကော ဘယ်လိုလုပ် သက်ဆိုင်တော့မှာလဲ”

“ကျုပ်မသိဘူး... ကျုပ်သိတာက ကျုပ်ဆရာအတွက်ရှစ် ကွက်အင်းရယူဖို့ပါပဲ”

သက်ခြေလက်က

“ရပါတယ်... ကျုပ်လက်ထဲက လူယူနိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ မင်းကိုဝေးလိုက်ပါ့မယ်”

“ကောင်းပြီ”

စကားဆိုသည်နှင့် ရှမ်းစုသည် ရှေ့သို့လျှပ်တစ်ပြက်ခုန်တိုးပြီး သက်ခြေလက်ကို တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။ သူ၏တိုက်ခိုက်မှုသည် လျင်မြန်လှ၏။

သွက်လက်ပြီး ခွင်ကျသည်။ အားမာန်လည်းပါသည်။ မြင်းထန်သောလှိုင်းလုံးကြီးတစ်လုံးနှင့်ပင်တူနေပေသည်။

အတွေးတပည့်ပိုက် (ဒု-ပိုင်း) ♦ ၇၃

သက်ခြေလက်ကဲ့သို့ ထင်ရှားကျော်ကြားသည့် ထိပ်တန်းသိုင်သမားတစ်ဦးကို ပေါ့ပေါ့တန်တန်ရင်ဆိုင်၍ မဖြစ်သောကြောင့် အလျင်မြန် အပြင်းထန်ဆုံးသိုင်းကွက်ထုတ်ဖော်ကာ တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

သို့သော် သက်ခြေလက်သည် သူ၏မြင်ကွင်းမှ ရုတ်တရက် ကွယ်ပျောက်သွားသဖြင့် ရှမ်းစု ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။ သက်ခြေလက်သည် သူ၏မျက်စိရှေ့မှောက်မှ မည်သို့မည်ပုံ ပျောက်ကွယ်သွားမှန်းမသိ။ ဖြုန်းစားကြိုးပျောက်ကွယ်သွားသည်။

သက်ခြေလက်သည် သူ၏မြင်ကွင်း၌ ရှိမနေတော့ပါ။

“ဟိုက် ... သူဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်”

ဟု တွေးနေစဉ်မှာပင် အေးစိမ့်သောရယ်မောသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ ရယ်မောသံက နောက်ကျောဘက်မှကပ်လျက်ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟင်”

ရှမ်းစု ထိတ်လန့်သွားသည်။ ကပျာကယာ နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ထိုအခါ... နောက်ကျောဘက်၌ လူတစ်ယောက် ရောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ထိုလူမှာ သက်ခြေလက်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ရှမ်းစုတစ်ကိုယ်လုံးတောင့်တင်းသွား၏။

ပုလောက်အား သက်ခြေလက်က သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်ခဲ့သည်ကို မျက်ခြင်ကိုယ်တွေ့ မြင်ခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။

၇၄ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်အောင်

သူ့အား သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်မည်ဆိုလျှင်....

သူလည်း ပုလောက်ကဲ့သို့ ခုန်ရန်အချိန်မရတ်သေဆုံးသွား
မည်ဖြစ်ကြောင်းနားလည်လိုက်သည်။

ရှမ်းစု ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားစဉ်

“မင်းရဲ့ဆရာ သိုင်းရာဇာတင်မင်းကိုပြောလိုက်ပါ။ မကြာ
ခင် သူ့အလှည့်ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ ကဲ.... ငါသွားမယ်”

စကားဆိုသည်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်ဆတ်မနေလှည့်လိုက်ရာ....

တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် အဝေးသို့ရောက်ရှိသွား၏။

ရှမ်းစုငေးမောကြည့်နေစဉ် သက်ခြွေလက်သည် မှောင်ရိပ်
ထဲတိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

xxxx

အပေးအယူ

“တောက်”

သိုင်းရာဇာတင်မင်း ဒေါသတကြီးတောက်ခေါက်လိုက်လေ
သည်။ သူ့ရှေ့တွင် မလှုပ်မယှက်ရှိနေသည့်ရှမ်းစုကိုလည်း မကျေမ
နပ်ကြည့်လိုက်လေသည်။

“မင်းကိုငါကကိစ္စနှစ်ခုခိုင်းခဲ့တယ်။ အဲဒီကိစ္စနှစ်ခုလုံးကို မင်း
ကအောင်မြင်အောင်မလုပ်နိုင်တဲ့အပြင် ဝါအကြောင်းပေါ်ပေါက်သွား
အောင်လုပ်ခဲ့တယ်”

ဟုပြစ်တင်ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

ရှမ်းစုက

“ကျွန်တော်ကအခိုင်းခံရတဲ့ကိစ္စတိုင်းကို ဖြစ်နိုင်တယ်မဖြစ်
နိုင်ဘူးလို့ တစ်ခါမှမမေးဖူးပါဘူး။ ဘယ်လိုအန္တရာယ်များတယ်ဆို
တာလဲမတွေးမိပါဘူး။ ခိုင်းရင်လုပ်လိုက်တာပါ။ ဒါကြောင့် အောင်မြင်
မယ်မအောင်မြင်ဘူးဆိုတာမသေချာပါဘူး။ တကယ်လို့ ကျွန်တော့်
အစွမ်းအနေထိုက်တန်တဲ့အလုပ်မျိုးသာဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် အောင်မြင်

၇၆ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

အောင်လုပ်နိုင်မှာပါ။ ခုလဲ ကျားခံတစ်ကိုထိုးဖောက်ဝင်ပြီး ရှစ်ကွက် အင်းနဲ့လက်တစ်ကမ်းအကွာကိုတောင် ရောက်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ သက် ခြွေလက်သာဝင်မရွပ်ခဲ့ရင် အောင်မြင်မှာသေချာပါတယ်”

ရှမ်းစု၏စကားကြောင့် သိုင်းရာဇာတင်မင်း ဝိုင်းသွားသည်။ ရှမ်းစုအား အပြစ်မတင်သင့်ကြောင်း သူကောင်းစွာသဘောပေါက် သွားလေသည်။ သူက မပြစ်နိုင်သောကိစ္စများကို ခိုင်းစေခဲ့သည်မ ဟုတ်ပါလား။

ယခုကိစ္စတွင်လည်း သူ အကောင်းဆုံးစွမ်းဆောင်ခဲ့သည် သာဖြစ်သည်။ သက်ခြွေလက်သာဝင်မရွပ်ခဲ့လျှင် ရှစ်ကွက်အင်းကို ရုလာမည်မှာသေချာပေသည်။

သိုင်းရာဇာတင်မင်းသက်ပြင်းချလိုက်သည်။

အမှန်တော့ သူ့ခိုင်းလိုက်သောကိစ္စများသည် ရှမ်းစုအတွက် အသက်ဆုံးရှုံးနိုင်လောက်အောင် အန္တရာယ်ကြီးမားလှသည်ချည်ဖြစ် သည်။ သို့သော်... ရှမ်းစုသည် တစ်ခွန်းတစ်ပါးမျှကန့်ကွက်ငြင်းဆန် ခြင်းမမြဲဘဲ ခိုင်းသည့်အတိုင်းလုပ်ခဲ့သည်ချည်းပင်။

သိုင်းရာဇာတင်မင်းကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့ကိုယ်တိုင် မလုပ် လိုသောကိစ္စများကိုခိုင်းစေရန် ရှမ်းစုကဲ့သို့ နာခံတတ်သောလူတစ် ယောက်လိုအပ်သည်ဖြစ်ရာ ရှမ်းစုကိုသိုင်းပညာသင်ပေးပြီးလက်ခံ ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် ယခုအခါ

အမွေခံတပည့်ပိုက် (ဒု-သိမ်း) ♦ ၇၇

သူ့အကြောင်းသိရှိသူများပေါ်ပေါက်လာပြီဖြစ်သည်။ ရှမ်းစု အားဆက်လက်အသုံးချရန် မဖြစ်နိုင်တော့ကြောင်းဆင်ခြင်မိ၏။

သို့ဖြစ်ရာ

“ကောင်းပြီလေ... မင်းကဤအတွက် အောင်မြင်အောင် မ ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ပေမဲ့ ငါကတော့ မင်းကိုသိုင်းကွက်နှစ်ဆယ်သင်ပေး ခဲ့ပြီပြီ၊ ဒီတော့ မင်းလဲကျေနပ်လောက်ရောပေါ့။ အကြောင်းတစ် နှစ်တစ်ရာပေါ်ပေါက်လာရင် ငါ့ဘက်ကဖြေရှင်းလို့ကောင်းအောင် မင်း ငါ့ဆီကထွက်သွားဖို့လိုနေပြီ။ ဘယ်သူမေးမေး ငါသင်ပေးလို့ ဓား ကွက်နှစ်ဆယ်တတ်မြောက်တာလို့မပြောရဘူး”

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက လိုရင်းကို ခပ်ငြိမ်ငြိမ်ပင် မြော လိုက်လေတော့၏။ သို့သော် ရှမ်းစုကခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ကျွန်တော် မသွားနိုင်သေးပါဘူး”

“ဘာကွ”

“ကျွန်တော် သွားလို့မဖြစ်သေးပါဘူး”

ရှမ်းစုက ထွက်မသွားနိုင်ဟုပြောနေသည်မှာ အံ့ဩဖွယ်ရာ ကောင်းနေပေသည်။

သိုင်းရာဇာတင်မင်း မျက်မှောင်ကြွတ်သွားပြီး ---

“ဟဲ ... ပြောစမ်းပါဦး မင်းကဘာကြောင့်ထွက်မသွားဖူး ဘာလဲ”

ရှမ်းစုက တည်ကြည်သောမျက်နှာထားဖြင့် ...

၇၈ ♦ ထက္ကသိုလ်နောင်အောင်

“ဧကရာဇ်စားသိုင်းကို ပြည့်စုံအောင် ခံသင်ရသေးလို့ပါ”
သိုင်းရာဇာတင်မင်း မှဲဖြိုးဖြိုးလိုက်သည်။

“မင်း တော်တော်လောတကြီးတာလဲ”
ဟုပြောလိုက်လေသည်။ ရှမ်းစုက

“ကျွန်တော့်အဘိုးရဲ့ ပညာအမွေကို ကျွန်တော်လဲ ရသင့်
တယ်ထင်လို့ပါ”

သိုင်းရာဇာတင်မင်း မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“မင်းအဘိုးရဲ့ ပညာအမွေဟုတ်လား၊ မင်းအဘိုးက ဘယ်သူ
များလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

ရှမ်းစုက

“ကျွန်တော့်အဘိုးဟာ ဧကရာဇ်သိုင်းသခင်ပေထင်းလို့ဖြစ်
ပါတယ်”

သူ၏စကားအဆုံးတွင်

“ဟား ဟား ဟား”

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက အားရပါးရရယ်မောလိုက်သည်။
သူ၏ရယ်မောသံက ကျယ်လောင်စွာထွက်လာ၏။ သူသည် အားရ

အောင်ရယ်မောပြီးမှ ရှမ်းစုကိုခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ကာ...

“မင်းက ဧကရာဇ်စားသခင်ပေထင်းလို့ရဲ့ မြေးတဲ့လား”
ဟုပြောလိုက်၏။

ရှမ်းစုက မဆိုင်းမတွပင်ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

အမွေခံစာပညာပိုက် (၃-သိမ်း) ♦ ၇၉

“ဟုတ်ပါတယ်”

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက နုတ်ခမ်းရုံ့ကာ

“မင်း ငါ့ကိုလာလိမ့်လို့ရမလား”

“ကျုပ်လိမ့်ပြောနေတာမဟုတ်ပါဘူး”

“မင်းကပေထင်းလို့ရဲ့ မြေးလို့ပြောတာ လိမ့်တာမဟုတ်လို့
ဘာလဲကွ”

“ကျွန်တော်ဟာ ဘိုးဘိုးပေထင်းလို့ရဲ့ မြေးပါ”

ရှမ်းစုကထပ်ပြောသည်။

သိုင်းရာဇာတင်မင်း မျက်မှောင်ကုတ်သွားလေသည်။

“မင်းကပေထင်းလို့ရဲ့ မြေး”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကဲ... ကဲ... မင်းအဖေအမေအကြောင်း ပြောစမ်းပါ ဦး”

သိုင်းရာဇာတင်မင်းကမေးလိုက်သည်။ ရှမ်းစုက

“ကျွန်တော့်အဖေဟာရှမ်းကျူးလွေဖြစ်ပါတယ်၊ အမေက
တော့ ပေကျူးဝါးဖြစ်ပါတယ်”

သိုင်းရာဇာတင်မင်း မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။

“ရှမ်းကျူးလွေပေကျူးဝါးက မင်းရဲ့ မိဘတွေဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ တခြားတစ်ယောက်ယောက်က ရှမ်းကျူးလွေ
နဲ့ပေကျူးဝါးဆိုရဲ့ သားလို့ပြောရင်ကော ငါကလက်ခံလှာလား”

၈၀ ◆ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ရှမ်းစုက

“ကျွန်တော်ကတော့ ရှမ်းကျားလွေ့နဲ့ပေ့ကို ဝါးတို့ရဲ့ သား

အစစ်ပါ”

“ကောင်းပြီ၊ မင်းဘယ်လိုအထောက်အထားပြမလဲ”

ရှမ်းစုက

“ဟောဒီဆွဲကြိုးကို ဦးသိတယ်လို့ မေမေကပြောခဲ့ဖူးပါ

တယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ရှမ်းစုသည် လည်ပင်း၌ ဆွဲထားသော

ဆွဲကြိုးလေးကို ချွတ်ကာ တေးလိုက်သည်။ ထိုဆွဲကြိုးလေးမှာ တန်ဖိုး

ရှိသောဆွဲကြိုးလေးတစ်ခုမဟုတ်ပါ။

ပိုးချည်ဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော ဆွဲကြိုးလေးသာဖြစ်ပါသည်။

တောသူတောင်သားများသည် မကောင်းဆိုးဝါးများမကပ်

စေနိုင်ခြင်းငှာ နတ်ဆရာဂါထာမန်းမှတ်ထားသောပိုးကြိုးလေးများ

ကို မိမိတို့၏ကလေးသူငယ်များအား ဆွဲပေးလေ့ရှိသည်။

သို့သော် ပိုးဆွဲကြိုးလေးကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည့်အခါ သိုင်း

ရာဇာတင်မင်းမှာ ကျဉ်းစက်နှင့်အတူခိုလှုံလိုက်ရသလို ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်

ခနဲတုန်ခါသွားလေတော့သည်။

“မင်း မင်း ဒီဆွဲကြိုးလေးကို ဘယ်ကရလာတာလဲ”
သိုင်းရာဇာတင်မင်းကမေးလိုက်သည်။
ရှမ်းစုက

“ကျွန်တော်ယေငယ်ကတည်းက ကျွန်တော့်အမေ ဆွဲပေးထားတာပါ။ ဦး မေမေတို့ဆီမှာလာနေတုန်းက မေမေ့ကိုပေးထားတဲ့ အမှတ်တရလက်ဆောင်လို့ပြောဖူးပါတယ်”

သိုင်းရာဇာတင်မင်း မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ရှမ်းစုအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်လိုက်ပြန်လေသည်။ ရှမ်းစုက ရင်ကော့ပြီးရပ်နေသည်။

သူပြောသည့်စကားများသည် အမှန်ပင်ဖြစ်ကြောင်း သူ၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကသက်သေခံနေသည်။

သိုင်းရာဇာတင်မင်းထံမှ သက်ပြင်းချသံထွက်ပေါ်လာ၏။

“မင်းမိဘတွေ နေထိုင်ကောင်းကြသလားကွယ်”

သိုင်းရာဇာတင်မင်း၏လေသံက စောစောကနှင့်မတူတော့ပါ။ သိသိသာသာပင် လေသံပြောင်းလဲသွားသည်။

ရှမ်းစုက

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေက မကျန်းမာလို့ အိပ်ရာထဲလဲနေတာ

ကြာပါပြီ။ မေမေကတော့ နေကောင်းပါတယ်”

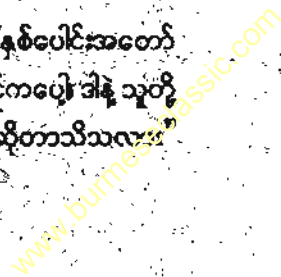
သိုင်းရာဇာတင်မင်းက

“အင်း ကျုပ်ဟာ သူတို့နဲ့ကွဲသွားတာ နှစ်ပေါင်းအတော်

ကြာပြီပဲ။ သူတို့ ခြောက်ကျွန်းကို ပြောင်းမသွားခင်ကပေါ့ ဒါနဲ့ သူတို့

ခြောက်ကျွန်းကို ဘာကြောင့်ပြောင်းသွားတာလဲဆိုတာသိသလား”

ရှမ်းစုက

၁၂ ♦ ကက္ကသိုလ်နေ့လမ်းအောင်

“ခြောက်ကျွန်းဟာ ဖေဖေဇာတိမို့ ဘိုးဘိုးကျယ်လွန်သွား ပြီးတဲ့နောက် ပြည့်ပမှာမနေချင်တော့တာနဲ့ပြောင်းရှေ့သွားခဲ့ကြတာ လို့ပြောပါတယ်”

သိုင်းရာဇာတင်မင်း ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းအဘိုးကောံ ဘာကြောင့် ကွယ်လွန်သွား ခဲ့သလဲဆိုတာ မင်းသိသလား”

ဟုမေးလိုက်သည်။ ရှမ်းစုက ---

“ဘိုးဘိုးက ဦးကို လိုက်ဝတ်စုံခုမှာ ဧကရာဇ်မာသိုင်းသင် ယေးပြီး ဦးရဲ့အတွင်းအား မပြည့်ဝတာကိုဖြည့်ဆည်းပေးတဲ့သဘော နဲ့ သူ့ရဲ့အတွင်းအားတွေကို ဦးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲလွှဲပြောင်းပေးခဲ့ရာက မပျောက်လင့်ဘဲ ရွန်အားတွေအလွန်အကျွံကျဆင်းပြီး သေဆုံးသွားခဲ့ရ တာလို့သိရပါတယ်”

သိုင်းရာဇာတင်မင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“မင်းဟာ ရှမ်းကျားလွေ့နဲ့ပုဂံရှမ်းဝါးရဲ့ သားအစစ်ဆိုတာ ငါယုံကြည်ပါပြီကွာ၊ ငါက မင်းကိုဘာမှမစစ်ဆေးဘဲလက်ခံပြီး သိုင်း ဝညာသင်ပေးခဲ့တာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ မင်းသိသလား”

ရှမ်းစုက ---

“ဦးကိုယ်တိုင် ဆောင်ရွက်လို့မဖြစ်တဲ့ကိစ္စတွေရှိနေတာလို့ ဦးတိုယ်စား ကျွန်တော့်ကို အသုံးချနိုင်အောင်ဆိုတာ ကျွန်တော်ရိပ် ဖိပါတယ်”

အမွေခံတပည့်ပိုက် (၃-သိမ်း) ♦ ၈၃

ဟုပြောလိုက်သည်။ ရှမ်းစုသည် လူညံလူအတစ်ယောက် မဟုတ်ကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လွင်နေပေတော့သည်။

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက ---

“အင်း --- မင်းဟာ ညီမပုဂံရှမ်းဝါးရဲ့သား အစစ်ဟုတ် မဟုတ် ငါစုံစမ်းကြည့်ခဲ့ဖို့ကောင်းတာပေါ့၊ ငါကလည်း အသုံးချစရာ လူလိုနေတာနဲ့ ဘာမှမမေးတော့ဘဲလက်ခံလိုက်တာ ရှင်ရှင်းပြောရ ခင် မင်းကပိုကိုလာပြီးလိမ်ညာနေတယ်လို့ ငါထင်ခဲ့တာအမှန်ပဲ”

ရှမ်းစုက ---

“ကျွန်တော် အိမ်ကထွက်လာပြီးကတည်းက ဧကရာဇ်မား သိုင်သင်ရဖို့ ဘယ်လိုအခက်အခဲခုကွဲမျိုးကိုမဆို ရင်ဆိုင်ကျော်ဖြတ် သွားမယ်လို့ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါတယ်”

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက ---

“ငါက မင်းကိုနှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် သေတွင်းထဲပို့သလိုဖြစ်ခဲ့ တာကို မင်းမိဘတွေသိသွားကြမယ်ဆိုရင်တော့ ငါ့ကိုအတော်စိတ် ဆိုးသွားကြမှာပဲ”

ရှမ်းစုကပြုံးလိုက်ပြီး ---

“ကျွန်တော် ပြန်ပြောမှာမဟုတ်ပါဘူး”

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက ---

“ဒါနဲ့ မင်းကိုဘယ်တုန်းကမွေးခဲ့တာလဲ၊ သူတို့နဲ့ငါ အောင် အသွယ်ပြတ်သွားပြီးတဲ့နောက် ဘာဆိုတာမှမကြားရတော့ဘူးကွ”

၈၄ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“မေမေကတော့ ကျွန်တော့်ကို ချယ်ရီပင်အောက်မှာမွှေးခဲ တယ်လို့ပြောပါတယ်”

“ဟင် ---”

သိုင်းရာဇာတင်မင်း မျက်နှာပျက်သွားပြန်လေသည်။

ရှမ်းစုအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ ရှမ်းစု မလွှပ်မယှက်ရစ်နေသည်။ သိုင်းရာဇာတင်မင်းသည် အတော်ကြာ အောင် တွေဝေနေပြီးမှ ---

“မင်းက ဧကရာဇ်မင်းကိုသင်ချင်လို့ဟုတ်လား”

ဟုမေးလိုက်သည်။ ရှမ်းစုခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီ --- မင်းကို ငါသင်ပေးမယ်။ ဧကရာဇ်စားသိုင်း ဟာ စုစုပေါင်းဆုံးဆယ်ခြောက်တွက်တိတိရှိတယ်”

ဧကရာဇ်စားသိုင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး ရှင်ပြုလိုက်လေသည်။ ယခုတစ်ကြိမ် --- သူ၏စကားများသည် အမှန်အတိုင်းပြောနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ရှမ်းစုယုံကြည်လိုက်မိသည်။

သိုင်းရာဇာတင်မင်းသည် သူ့အပေါ် အလွန်နူးညံ့သိမ်မွေ့ စွာဆက်ဆံလာကြောင်းလည်း သတိထားမိလိုက်သည်။ သိုင်းရာဇာ တင်မင်း အဘယ့်ကြောင့် ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပါသနည်း။

xxx

အမွှေးတယုပ္ပိက် (ဒု-သိမ်း) ♦ ၈၅

အကြံတူ ညက်တူ

အမျိုးသမီးဝိုင်း ---

ရှမ်းစုသည် အမျိုးသမီးဝိုင်းသို့ ဒုတိယအကြိမ် ပြန်လည် ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီဖြစ်လေသည်။ ယခုတစ်ကြိမ် ---

အမျိုးသမီးဝိုင်းမှလူများသည် သူ့အား ရန်မပြုသည့်အပြင် ကောင်းမွန်စွာစည့်ခံကြိုဆိုခဲ့လေသည်။

အကြောင်းမှာ --- အမျိုးသမီးဝိုင်းချုပ်စန်ကွမ်းလျှံနှင့် သိုင်း ရာဇာတင်မင်းတို့ နားလည်မှုရရှိသွားကြခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

ဝမ်းဝမ်းသည် --- ရှမ်းစုရောက်ရှိလာသည်ကိုမြင်သည့်အခါ ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားလေသည်။ ရှမ်းစုက ---

“အစ်ကိုပြန်လာမယ်လို့ ညီမကိုပြောခဲ့သားပဲ”

ဖျေပြောလိုက်သည်။ ဝမ်းဝမ်းက ---

“ကျွန်မတော့ ဘယ်လိုနားလည်ရမုန်းတောင်မာဖိုတော့ပါ ဘူးအစ်ကိုရယ်”

၈၆ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“ညီဘာမှဖုန်း... တစ်နေ့ကျရင် ညီမကိုအမျိုးသမီးဝိုင်းထဲက အစ်ကိုဆွဲထုတ်သွားမယ်”

“အစ်ကို တကယ်ပြောတာနော်”

“တကယ်ပြောတော့ပေါ့ ညီမရယ်”

သူတို့နှစ်ယောက် စကားတတ်ပြောပြောဖြင့် အဆောက်အအုံအတွင်းသို့ဝင်လာခဲ့ကြရာမှ ဧည့်ခန်းဆောင်ထဲကိုရောက်ရှိလာကြသည်။ ဧည့်ခန်းဆောင်ထဲ၌ အမျိုးသမီးဝိုင်းချုပ်ကြီးစန့်ကွမ်းလျှံက အသင့်စောင့်ဆိုင်းနေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ ဝမ်းဝမ်းနှင့်ရှမ်းစုတို့သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် နားလည်မှုရထားကြပြီဖြစ်သော်လည်း စန့်ကွမ်းလျှံ၏ရှေ့တွင်ကိုယ်ရှိနေသတ်ကာ လှူဆင်းခဲ့လိုက်ကြသည်။

စန့်ကွမ်းလျှံက

“သိုင်းရာစာတင်မင်းကလွတ်လိုက်တာမဟုတ်လား”

ဟုဆီးကြိုမေးမြန်းရာ ရှမ်းစုခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

“ကဲ... ဘယ်လိုကိစ္စရှိသလဲ ပြောခမ်းပါဦး”

ရှမ်းစုက

“ဆရာက သက်ခြွေလက်အကြောင်းမေးခိုင်းလိုက်ပါတယ်။ လာရင်းကိစ္စကို တုတ်တုတ်ပြောချလိုက်သည်။

စန့်ကွမ်းလျှံ ပြုံးလိုက်သည်။

အမွှေးတယုတ်ပိုက် (၃-သိမ်း) ♦ ၈၇

“ဘာလဲ ကျားခံတပ်ပိုင်ရှင်ပုလောက်ဆီက ရှစ်ကွက်အင်းတစ်ပိုင်း လမ်းစပျောက်သွားလို့ သက်ခြွေလက်အကြောင်းကို သိချင်နေတာမဟုတ်လား”

ရှမ်းစုက ဘာမှမပြောဘဲ နေလိုက်သည်။

စန့်ကွမ်းလျှံက

“သက်ခြွေလက်က ကျားခံတပ်ပိုင်ရှင်ပုလောက်ကိုလုပ်ကြံပြီး ရှစ်ကွက်အင်းတစ်ပိုင်းကိုယူသွားပြီမဟုတ်လား”

ရှမ်းစု ခေါင်းညိတ်ဝန်ခံလိုက်ရသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

စန့်ကွမ်းလျှံ ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းဆရာက သက်ခြွေလက် ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာသိချင်နေတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဝိုင်းချုပ်ကြီးက သက်ခြွေလက်ဟာ ဘယ်သူတယ်ဝါဖြစ်တယ် ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာသိထားတယ်လို့ ဆရာက ပြောပါတယ်”

စန့်ကွမ်းလျှံက

“ဟုတ်တယ်၊ သက်ခြွေလက် ဘယ်သူလဲဆိုတာဆိုသိတဲ့လူလောကပေါ်မှာတစ်ယောက်တည်းရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလူက ငါတော့ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူလဲဆိုတာ ပြောပြပါလားဗျာ”

၈၈ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

စန့်ကွမ်းလျှံက

“ကရုဏာသီလရှင်ပဲ”

“ဈာ —”

“ဟုတ်တယ်... သက်မြွေလက်အကြောင်းကို ကရုဏာသီလ
ရှင်တစ်ယောက်ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှမသိနိုင်ဘူး”

“ကိုင်းချုပ်ကြီးပြောတာက”

စန့်ကွမ်းလျှံက

“ကရုဏာသီလရှင်ဟာ ငါ့နဲ့ ပညာသင်ဘက်ညီအစ်မပေါ့။ ငါ
ပြောလိုက်တဲ့စကားကိုသာ မင်းဆရာကို ပြန်ပြောပြလိုက်ပါ။ ဒါဆို
သူ သဘောပေါက်နားလည်သွားပါလိမ့်မယ်”

ရှမ်းစု ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီခင်ဈာ... တွန့်တော့ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး”

စန့်ကွမ်းလျှံခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ရှမ်းစုလည်းနှုတ်ဆက်ကာထွက်လာခဲ့သည်။

ဝမ်းဝမ်းကိုလည်း အခြေအနေပေးသည်နှင့် လောတွေ့မည်
ဖြစ်ကြောင်းနှစ်သိမ့်ခဲ့သည်။ ရှမ်းစုသည် ဝမ်းဝမ်းကိုအမှန်တကယ်
ချစ်မြတ်နိုးခြင်းပင်လော

သို့မဟုတ် အသုံးချလို၍လော

သူအကြောင်းကို သူ့ကိုယ်တိုင်သာသိမည်ဖြစ်ပါသည်။

xxxx

အမွေခံတပည့်ပိုက် (ဒု-သိမ်း) ♦ ၈၉

ရှမ်းစုသည် မလုပ်မလုပ်ကရပ်နေသည်။ သိုင်းရာဇာတင်မင်း
ကလက်နှစ်ဖက်နောက်ပစ်ကာ ခေါက်တို့ခေါက်ပြန်လျှောက်နေ၏။

ရှမ်းစုသည် အမျိုးသမီးကိုထမ်းမှပြန်လာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

စန့်ကွမ်းလျှံပြောပြသည့်စကားများကိုလည်း ပြန်လည်ပြော
ပြခဲ့ပြီးဖြစ်၏။ သိုင်းရာဇာတင်မင်းသည် အတန်ကြာလမ်းလျှောက်
နေပြီးမှ တစ်စုံတစ်ခုကိုသတိရဟန်ဖြင့် ရှမ်းစုရှေ့တွင်ခြေလှမ်းရပ်
လိုက်သည်။ ရှမ်းစုကိုကြည့်ကာ

“သူပြောတဲ့စကားကို ငါ နားလည်သဘောပေါက်လိမ့်
မယ်လို့ သူကပြောလိုက်တယ်မဟုတ်လား”

ရှမ်းစုခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ”

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက

“လောကပေါ်မှာ သက်မြွေလက် ဘယ်သူလဲဆိုတာကို သိ
တဲ့လူဟာ သူတစ်ယောက်တည်းပဲရှိတယ်လို့ ငါ့ကိုပြောခဲ့တယ်။ အခု
မင်းသွားတော့ ကရုဏာသီလရှင်တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်လို့ပြောပြန်
တယ်။ အဲဒါ တာသဘောလဲ။ သူ့စကားကနှစ်မျိုးဖြစ်မနေဘူးလား”

သိုင်းရာဇာတင်မင်းကတွေးတွေးဆဆပြောသည်။

ရှမ်းစုက ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ”

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက

www.burmeseclassic.com

၉၀ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“အိပေမဲ့ သူ့စကားကို ငါသဘောပေါက်လိမ့်မယ်လို့ ပြော
ခဲ့သေးတယ်၊ ကဲ ... ဘာသဘောလဲ၊ မင်းစဉ်းစားကြည့်စမ်း”

ရှမ်းစုက

“သက်ခြွေလက် ဘယ်သူလဲဆိုတာသိတဲ့လူ တစ်ယောက်ပဲ
ရှိတယ်လို့ပြောခဲ့သလို ကရုဏာသီလရှင်တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်လို့ထပ်
ပြောတာ ရှင်းနေပါပြီဆရာ”

“နေစစ်ပါဦး... ဘယ်လိုရှင်းနေတာလဲကွ”

ရှမ်းစုက

“သက်ခြွေလက်ကို အမျိုးသမီးပိုင်းကသိသလို ကရုဏာ
သီလရှင်ကလဲသိနေပါတယ်”

“အင်း... ဆိုပါဦး”

“နှစ်ယောက်စလုံးသိတဲ့လူ လောကဝေါ်မှာတစ်ယောက်ပဲ
ရှိတယ်လို့ပြောပြန်ပါတယ်၊ အိပေမဲ့ ဇာကယ်သိတာကနှစ်ယောက်ဖြစ်
နေပါတယ်”

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက

“စန့်ကွမ်းလျှော်ရဲ့ စကားဟာ ရှင်းမလို့နဲ့ ရှုပ်နေတာကွ၊ သူက
ဘာသဘောနဲ့ပြောလိုက်သလဲဆိုတာ မင်းစဉ်းစားလို့ရသလား”

ရှမ်းစု ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်၊ သက်ခြွေလက် ဘယ်
သူလဲဆိုတာ စန့်ကွမ်းလျှော်သိပါတယ်၊ ကရုဏာသီလရှင်ကလဲ သိပါ

အပွင့်တပျဉ်စိုက် (၃-သိမ်း) ♦ ၉၁

တယ်၊ အိပေမဲ့ စန့်ကွမ်းလျှော်က သက်ခြွေလက်ကိုသိတာပါ၊ ကရုဏာ
သီလရှင်ကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသိတာပါ”

ထိုစကားကြားသည့်အခါ သိုင်းရာဇာတင်မင်း သဘောကျ
စွာပြုံးလိုက်လေသည်။

“သိပ်မှန်တာပေါ့ကွာ၊ ကရုဏာသီလရှင်ဟာ သက်ခြွေလက်
ပဲဖြစ်ရမယ်မဟုတ်လား”

ရှမ်းစုက

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ”

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက

“စန့်ကွမ်းလျှော်နဲ့ ကရုဏာသီလရှင်ဟာ ပညာဆင်တက်ညီ
အစ်မတွေပါ၊ ဒါကြောင့် စန့်ကွမ်းလျှော်က တိုက်ရိုက်ဖွင့်ပြောလိုက်ရင်
သစ္စာဖောက်ရာကျမှာစိုးလို့ သွယ်ဝိုက်ပြီးပြောလိုက်တာပါ၊ ပြီးတော့
ကရုဏာသီလရှင်ကို ရင်ဆိုင်ဖို့ သူ့ရဲ့အကူအညီရမှ ဖြစ်မယ်ဆိုတဲ့
သဘောပဲ”

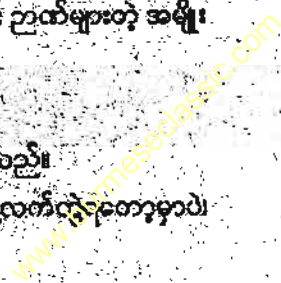
ရှမ်းစုက

“စန့်ကွမ်းလျှော်ဟာ အင်မတန်ပါးနပ်ပြီး ဉာဏ်များတဲ့ အမျိုး
သမီးတစ်ယောက်ဖြစ်မယ်ဆရာ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

သိုင်းရာဇာတင်မင်း ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရုချိန်မှာတော့ ငါသူနဲ့လက်ကွဲတော့မှာပါ

၉၂ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

မင်း ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

ရှမ်းစုတ

“ဒါကလွဲပြီး တခြားနည်းလမ်းမှမရှိတော့ဘဲဆရာရယ်”

“ကောင်းပြီ ဧကရာဇ်စားသိုင်း သုံးဆယ့်ခြောက်ကွက်စလုံး မင်းလေ့ကျင့်တတ်မြောက်ပြီဆိုရင် သူ့ဆီကို သွားကြတာပေါ့၊ ငါ ကိုယ်တိုင်သေသေချာချာသင်ပေးမယ်၊ မင်းကြိုးစားပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

သိုင်းရာဇာတင်မင်သည် ဧကရာဇ်စားသိုင်းကို အစမှအဆုံး ဆရာစားမရွန် သေသေချာချာရှင်းပြသင်ကြားပေးလိုက်သည်။ ရှမ်းစု ကလည်း အပြင်းအထန်ကြိုးစားလေ့ကျင့်သင်ယူလေသည်။

xxx

အန္တရာယ်

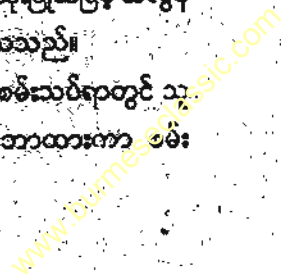
ဓားနှစ်လက်ဂိုဏ်း

ဓားနှစ်လက်ဂိုဏ်းသည် သိုင်းလောကတွင်ထင်ရှားသော ဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်းဖြစ်ပါသည်။ ဂိုဏ်းချုပ်ကျင်းဝုန်းသည် သိုင်းလောက ၏ထိပ်သီးသိုင်းဆုမားဆယ်ယောက်တွင် ပါဝင်သူဖြစ်သည်။

ကျင်းဝုန်းသည် ဓားနှစ်လက်ပညာအမြင့် သွေးကြောပညာ လည်း တစ်ဖက်ကမ်းခတ်ကျွမ်းကျင်သည်။

မကြာသေးမီက ကျင်းဝုန်းသည် ဓားနှစ်လက်ပညာနှင့် သွေးကြောပညာကိုအခြေခံကာ လက်ဝါးသိုင်းစာချို့ တီထွင်လိုက်၏။ သူ၏လက်ဝါးသိုင်းတွင် အဆိပ်ကိုပါထည့်သွင်းအသုံးပြုသဖြင့် အလွန် ကြောက်စရာကောင်းသောပညာတစ်မျိုးဖြစ်လေသည်။

ကျင်းဝုန်းသည် သူ၏လက်ဝါးပညာကိုစစ်သပ်ရာတွင် သူ ၏ဂိုဏ်းမှဂိုဏ်းသားများကို ပစ်မှတ်သဖွယ်သဘောထားကာ စမ်း သပ်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ---

စားနှစ်လက်ဝိုက်သည် သိုင်းလောကသားများ၏ ပြော
စရာဖြစ်လာလေတော့သည်။

xxxx

ယနေ့ ---

စားနှစ်လက်ဝိုက်သို့ ဧည့်သည်တစ်ယောက် ရောက်ရှိလာ
သည်။ အစောင့်အကြပ်များသည် ဧည့်သည်အား စိုက်ချုပ်ကျင်းပုန်း
ထံသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။ ဧည့်သည်မှာ အခြားသူမဟုတ်ပါ။

ကျားခံတပ်မှသခင်လေးပုအိမ်းဖြစ်လေသည်။

ကျင်းပုန်းကိုယ်တိုင်ကြိုဆိုလိုက်သည်။

“ဧည့်သည်ရောက်လာတယ်ဆိုလို့ ဘယ်သူများလဲ မှတ်
တယ်၊ ကျားခံတပ်ကသခင်လေးကိုး”

ပျူပျူငှာငှာဖိတ်ခေါ်ကာ စားသောက်ဖွယ်ရာများဖြင့်ထည့်
ခင်းဧည့်ခံလေသည်။ ပုအိမ်းကား ဘာမှမစားနိုင် မသောက်နိုင်။

“ဝိုက်ချုပ်ကြီးခင်ဗျာ --- ကျွန်တော် ဒုက္ခရောက်လာလို့
ဝိုက်ချုပ်ကြီးဆီကိုလာအကူအညီတောင်းရတာ ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

ဟုပြောလိုက်လေသည်။ ကျင်းပုန်းက ---

“တူမောင်ကြီး ဘယ်လိုအခက်အခဲများကြုံတွေ့လာရလို့
လာ ပြောပါဦး”

ဟုမေးလိုက်သည်။ ပုအိမ်းက ---

“ကျွန်တော့်အဖေဟာ သက်ခြွေလက်ရဲ့ လက်ချက်နဲ့သေ
ဆုံးသွားခဲ့ပါပြီ”

“ဟင် ---”

မမျှော်လင့်သောစကားကြားရသည့်အခါ ကျင်းပုန်း တအံ့
တကြဲဖြစ်သွားလေသည်။ ကျားခံတပ် ပျက်စီးသွားသည့်သတင်းကို
သူ မသိသေးချေ။ သို့သော် သက်ခြွေလက်ဟူသောအမည်ကြားသည့်
အခါ ရင်ထိတ်သွားလေသည်။ ပုအိမ်းက ---

“သက်ခြွေလက်ရဲ့ အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်နိုင်အောင် မေမေ
ဟာ သိုင်းလောကရတနာပစ္စည်းတစ်ခုကိုပေးပြီး သိုင်းရာဇာတင်မင်း
ဆီမှာအကူအညီတောင်းခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့... သူကသစ္စာဖောက်ခဲ့ပါ
တယ်”

ဟုပြောလိုက်သည်။ သိုင်းလောကရတနာဆိုသည့်စကား
ကြောင့် ကျင်းပုန်းမျက်မှောင်ကြွတ်သွားလေသည်။

ထိုက်စနိုးအဘိုးအိုနှင့် ကျားခံတပ်၏ပတ်သက်မှုကို သိုင်း
လောကသားများ ပြောဆိုနေကြသည်မဟုတ်ပါလား။

ကျားခံတပ်တွင် သိုင်းလောက၏ရတနာဖြစ်သော ရစ်ကွက်
အင်ဒိုနေသည်ဟုသံသယဖြစ်နေကြသူများတွင် ကျင်းပုန်းလည်းပါ
ဝင်နေတော့သည်။ ကျင်းပုန်းသည် ကျားခံတပ်ပိုင်ရှင်လုပ်ကြံခံလိုက်
ရသည်ကိုစွဲထက်---

၉၆ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သိုင်းလောကရတနာဆိုသည့်ကိစ္စကို ပို၍စိတ်ဝင်စားသွားလေသည်။ ထို့ကြောင့် ----

“သိုင်းရာဇာတင်မင်းကို သိုင်းလောကရတနာ ပေးလိုက်တယ်ဆိုတာ ဘာများလဲ”

ဟုမေးလိုက်လေသည်။ ပုအိမ်းက ----

“ရှစ်ကွက်အင်းပါ”

ဟု အမှန်အတိုင်းဖြင့်ဖြောလိုက်သည်။

“ဟေ ----”

ကျင်းဂူနိုး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားလေသည်။

“ရှစ်ကွက်အင်းဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“နေပဦး ရှစ်ကွက်အင်းက မင်းအဖေဆီကိုဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောက်နေတာလဲ”

ပုအိမ်းက ----

“ရောက်လာတာမဟုတ်ပါဘူး၊ အစကတည်းက ကျားခံတပ်မှာရှိနေတာပါ”

ကျင်းဂူနိုးသည် ရှက်ဆိုးနားခွက်က စီးတောက်သူဖြစ်လေသည်။

“လက်စသတ်တော့ မိတ်ဆွေကြီးပုလောက်က သူ့အဖေဆီက အမွေဆက်ခံခဲ့ရတာကိုး”

အမွှင်တပည့်စိုက် (၃-အိမ်း) ♦ ၉၇

ဟုပြောလိုက်လေသည်။ ပုအိမ်းက ----

“ဟုတ်ပါတယ်... ရှစ်ကွက်အင်းဟာ ကျွန်တော်တို့ ကျားခံတပ်ရဲ့ မူပိုင်ပစ္စည်းလို့ပြောပါတယ်”

ကျင်းဂူနိုးက ----

“မိတ်ဆွေကြီးပုလောက်က အတော့်ကိုလျှို့ဝှက်တဲ့လူတစ်ယောက်ပါ။ သူ့ဆီမှာ ရှစ်ကွက်အင်းရှိနေတာ ကျုပ်တို့တောင် မသိခဲ့ရဘူး”

ပုအိမ်းက ----

“ဖေဖေက အန္တရာယ်များလွန်းလို့ ဘယ်သူ့ကိုမှပြောပြလို့ မဖြစ်ဘူးလို့ပြောပြဖူးပါတယ်”

ကျင်းဂူနိုးက ----

“ပုတုတာပေါ့၊ ရှစ်ကွက်အင်းဟာ သိုင်းလောကကရတနာတစ်ပါးပါ။ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးက လိုချင်မက်မောနေကြတာပေါ့၊ မင်းအဖေဆီမှာရှိနေတာသတင်းပေါက်ကြားသွားရင် ကျားခံတပ် ပြာပုံဖြစ်သွားတာကြာပြီ၊ ကျုပ်ပြောတာကိုစိတ်မဆိုးပါနဲ့”

ပုအိမ်းက ----

“စိတ်မဆိုးပါဘူးခင်ဗျာ၊ အခုလဲ ကျွန်တော်တို့ကျားခံတပ်ဟာ ပြာပုံဖြစ်သွားပါပြီ”

ပြောရင်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲလာဟန်ဖြင့် အသံများတုန်လှုပ်လေသည်။ ကျင်းဂူနိုးက ----

၉၈ ◆ တက္ကသိုလ်နေ့လင်အောင်

“ဒါနဲ့ သက်ခြေလက်ရဲ့ အန္တရာယ်ကကာကွယ်ပေးဖို့ သိုင်းရာဇာတင်မင်းဆီမှာ အကူအညီတောင်းပြီး အပေးအယူလုပ်ခဲ့တာ ရှစ်ကွက်အင်းမဟုတ်လား”

ပုအိမ်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်... ဖေဖေက ရှစ်ကွက်အင်းတစ်ပိုင်းကိုပေးပါတယ်။ သက်ခြေလက်ကို သုတ်သင်ပြီးရင် ကျန်တဲ့ရှစ်ကွက်အင်းတစ်ဝက်ကိုပေးဖို့ သဘောတူထားပါတယ်”

ကျင်းဝုခုံးက

“ဒါဖြင့် သိုင်းရာဇာတင်မင်းဟာ ရှစ်ကွက်အင်းကို ရသ့ဥပေါ့ဟုတ်လား”

ဟုခေးလေသည်။ ပုအိမ်းက

“ဖေဖေပေးထားတဲ့ တစ်ဝက်ပဲ ရသ့ဥပေါ့ဟုတ်လား”

“ကျန်တဲ့ တစ်ဝက်က ကော့”

“သက်ခြေလက်က ဖေဖေကို လုပ်ကြံပြီး ယူသွားပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ကြော့”

ကျင်းဝုခုံး မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

ရှစ်ကွက်အင်းကို သိုင်းရာဇာတင်မင်းရသ့ဥပေါ့ဟုတ်လား။ ကြိုးစားနိုင်ခွင့်ရှိသေး၏။ သက်ခြေလက်ရသ့ဥပေါ့ဟုတ်လား။ ကြိုးစားဖို့ လွယ်တော့မည်မဟုတ်ပေ။

အမွေခံထမ္မာပိုင် (ဒု-သိမ်း) ◆ ၉၉

ကျင်းဝုခုံးက မကျေမနပ်ဖြင့်

“သက်ခြေလက်ဟာ တော်တော်ကို လူစွာ လုပ်နေတာပဲ”

ဟုပြောလိုက်သည်။ ပုအိမ်းက

“ဟုတ်ပါတယ်။ သိုင်းရာဇာတင်မင်းကသာ လက်တွဲကူညီမယ်ဆိုရင် သက်ခြေလက်ကို ဆုံးမနိုင်မယ်လို့ ဖေဖေက ယုံကြည်ထားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သိုင်းရာဇာတင်မင်းက သစ္စာဖောက်လိုက်တာ အတော့်ကို ဆိုးပါတယ်”

ဟုမကျေမနပ်ပြောလိုက်လေသည်။

ကျင်းဝုခုံးက

“မင်းအဖေက ကျုပ်နဲ့ မိတ်ဆွေရင်းချာတွေဖြစ်လျက်နဲ့ ဘာကြောင့် ကျုပ်ကို အကြောင်းမကြားတာလဲ။ ကျုပ်စဉ်းစားလို့မရဘူး”

ဟုပြောသည်။ ရှစ်ကွက်အင်းနှင့်ပတ်သက်နေခြင်းကြောင့် ကျွဲခြံတိုနေသည့် သဘောဖြစ်လေသည်။ ပုအိမ်းက

“ဖေဖေက ဦးကို အကူအညီတောင်းမလို့ စဉ်းစားပါသေးတာလဲ။ ဒါပေမဲ့ ဦးကို ဒုက္ခပေးသလိုဖြစ်သွားမှာ စိုးရိမ်လို့ပါ”

ကျင်းဝုခုံး ချဲ့ပြုံးပြီးလိုက်သည်။

“ကျုပ်က စားလက်ဝါးသိုင်းကို လေ့ကျင့်အောင် မြင်ခဲ့ပြီဆိုတာ သိနေပြီပဲ။ တကယ်ဆို ကျုပ်ကို အကူအညီတောင်းသင့်တာပေါ့။ သိုင်းရာဇာတင်မင်းကို အထင်ကြီးပြီး သွားအကူအညီတောင်းတော့ နောက်ဆုံးမှာ ကျုပ်ရတာပဲမဟုတ်လား”

၁၀၀ ♦ စက္ကယိုလ်နေလင်အောင်

ပုအိမ်းက ---

“ဖေဖေဟာ သူ့အမှားကိုသဘောပေါက်သွားပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူသေဆုံးသွားတာနီးမှာ ဦးဆီသွားပြီး အကူအညီတောင်းဖို့ ကျွန်တော့်တိုလွတ်လိုက်တာပါ”

ကျင်းဝုန်းသက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အင်း --- ကျုပ်က မင်းကိုကူညီချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ကျနေပြီလို့ ကျုပ်ပြောချင်တယ်”

“ဈာ ---”

ကျင်းဝုန်းက ---

“မင်း စဉ်းစားကြည့်လော့ ဓမ္မ ငါကမင်းကိုဘယ်လိုလုပ်ပြီး တူညီရမှာလဲ၊ ပြောပါဦး”

“ကျွန်တော် ---”

“သိုင်းရာဇာထင်မင်းကတစ်ဖက်၊ သက်ခြွေလက်က တစ်ဖက်၊ အန္တရာယ်ကများနေပြီ၊ ဒီကိစ္စထဲကြားဝင်လိုက်လို့ ငါ့ရဲ့ ဓားနှစ်လက်ပိုက်ပျက်စီးသွားတာပဲအဖတ်တင်မှာပဲ၊ ငါ့အတွက် ဘာများ အကျိုးရှိမှာမို့လဲ”

ပုအိမ်း မကျေမနပ်ဖြစ်သွား၏။

သို့သော် ကျင်းဝုန်းဘက်မှတွေးလျှင် မလွယ်မှန်းနားလည်မိလေသည်။ ယခုအချိန်မှပါဝင်မည်ဆိုလျှင် ဓားခုတ်ရာလက်ဝင်လျှင် သလိုသာရှိတော့မည်မဟုတ်ပါလား။

အမွှေတပည့်မိုက် (၃-သိမ်း) ♦ ၁၀၀

အကျိုးမရှိဘဲ ဆုံးရှုံးဖို့သာရှိတော့သည်။ ကျင်းဝုန်းက ---

“ငါပြောတာကို မင်း စိတ်ဆိုးသွားသလား”

ဟု မေးလေသည်။ ပုအိမ်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“စိတ်မဆိုးပါဘူး၊ ဦးပြောတာမှန်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် မင်းက ငါ့ဆီကအကူအညီတောင်းဖို့ စဉ်းစားဦးမလား”

ပုအိမ်းက ---

“မစဉ်းစားတော့ပါဘူး”

“ဒါဆို ---”

“ကျွန်တော် သွားပါတော့မယ်ခင်ဗျာ”

ပုအိမ်းက လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာဦးညွတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် ဧည့်ခန်းအတွင်းမှ ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

“နေဦး”

ကျင်းဝုန်းက ဟန်တားလိုက်သဖြင့် ပုအိမ်း ခြွေလှမ်းရပ်သွားသည်။ ကျင်းဝုန်းက ---

“မင်း ငါ့ဆီက အကူအညီမတောင်းတော့ဘူးဆိုတာ သေချာ တယ်နော်”

ဟုမေးလေသည်။

ပုအိမ်းက ---

၀၀၂ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“ကျွန်တော် ဟကယ်ပြောတာပါ”

ကျင်းဝုန်းက

“အေး မင်းက ငါ့ဆီက အကူအညီမတောင်းဘူးဆိုရင် ငါကမင်းကိုကူညီမယ်”

“ဗျာ”

မနေ့မှစလင်သောစကားကြောင့် ပုအိမ်း ပါးစပ်အဟောင်း သားဖြစ်သွားလေသည်။ ကျင်းဝုန်းကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ကျင်းဝုန်းကပြုံးပြရင်း

“ထိုင်ပါဦးကွ”

ဟု ပြောလေသည်။ ပုအိမ်းသည် မယုံကြည်နိုင်အောင်ဖြစ် နေပြီး ကျင်းဝုန်းနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ချလိုက်သည်။ ကျင်းဝုန်းက

“မင်းကို ငါကမကူညီဘူးဆိုရင် မင်းဘာအက်လုပ်မလဲ၊ ပြောပါဦး”

ဟု မေးလေသည်။

ပုအိမ်းက

“ကျွန်တော် သက်ခြွေလက်ကို လတ်တစ်လော ရင်ဆိုင် နိုင်ဦးမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် သိုင်းရာဇာတင်မင်းကို အရင်ဆုံး ရင်ဆိုင်ရမှာပါ”

ဟုပြောလိုက်သည်။

ကျင်းဝုန်းက

အမွှေခံတပည့်ပိုက် (၃-ပိုင်း) ♦ ၀၀၃

“ဘယ်လိုရင်ဆိုင်မှာလဲ၊ ပြောပါဦး”

ဟုမေးလေသည်။

ပုအိမ်းက

“သိုင်းရာဇာတင်မင်းဟာ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့တပည့် တစ်ယောက်ရထားပါတယ်၊ သူတပည့်ကို ထောင်ချောက်ဆင်ပြီး အ ရင်ရှင်းပြီးမှ သူတပည့်အသွင်ရုပ်ဖျက်ပြီး သိုင်းရာဇာတင်မင်းကို အနီး ကပ်ချဉ်းကပ်ပြီးလုပ်ကြံပစ်မှာပါ”

ကျင်းဝုန်းပြုံးလိုက်သည်။

“မင်း သူ့ကိုလုပ်ကြံလိုက်လို့ကော ဘာအကျိုးထူးမှာမို့လဲ ပြောစမ်းပါဦး”

ဟုမေးပြန်သည်။ ပုအိမ်းက

“အကျိုးကျေးဇူးကတော့ သစ္စာမဲ့တဲ့လူတစ်ယောက်ကိုရှင်း ပစ်နိုင်ပြီး ရှစ်ကွက်အင်းတစ်ပိုင်းကိုပြန်ပြီးရယူနိုင်မှာပါပဲခင်ဗျာ”

ကျင်းဝုန်းက

“သက်ခြွေလက်ကိုရော”

ပုအိမ်းက

“ကျွန်တော့်မှာ ရှစ်ကွက်အင်းတစ်ပိုင်းရှိပြီး ကျန်တဲ့အပိုင်း ဟာ သက်ခြွေလက်ဆီမှာရှိတယ်ဆိုတာသိသွားကြရင် ထိပ်သီးသိုင်း သမားကြီးတွေတောင်မှ သက်ခြွေလက်ကိုသုတ်သင်ပစ်ဖို့ဝန်ထူး ပြုကြတော့မှာမဟုတ်ပါဘူး”

၁၀၄ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“မင်းဆိုလိုတာက ---”

“သက်ခြေလက်ကိုသူတစ်သင်ရှင်းလင်းပစ်နိုင်ရင် ကျွန်တော်က ရှစ်ကွက်အင်းတစ်ပိုင်းပေးမယ်လို့ကြေညာလိုက်ရုံပါပဲ”

“ဒါဆို မင်းအတော့်ကိုစွန့်စားရလိမ့်မယ်”

ပုအိမ်းက ---

“ကျွန်တော်ဟာ သေလူတစ်ယောက်ဖြစ်နေပါပြီ၊ ဘယ်လိုအန္တရာယ်မျိုးနဲ့ပဲရင်ဆိုင်ရပါစေ ကျွန်တော်မမူတော့ပါဘူးခင်ဗျာ”

ကျင်းဝူခုံးခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ငါတော့ မင်းကိုသဘောကျသွားပြီ၊ မင်းမှာလိုအပ်တာရှိရင်ငါကူညီပေးမယ်၊ သိုင်းရာဇာတင်မင်းလက်ထဲကရှစ်ကွက်အင်းတစ်ပိုင်းကိုသာရအောင်ယူခဲ့ပါ၊ သက်ခြေလက်ကိုငါသုတ်သင်ပေးပါ့မယ်”

ပုအိမ်း၏မျက်နှာပြုံးရွှင်သွားလေသည်။

“ဟာ ဝမ်းသာလိုက်တာဦးရယ်”

ဟုပြောလိုက်မိလေသည်။

ကျင်းဝူခုံးက ---

“ကဲ --- ငါပြောတာသဘောတူသလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သဘောတူပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့”

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်သလဲ”

“သက်ခြေလက်ကိုရင်ဆိုင်ဖို့ဆိုတာ ---”

ပုအိမ်းက စကားတစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့်ရပ်ထားလိုက်သည်။

အပွင့်တပည့်ပိုက် (၃-ပိုင်း) ♦ ၁၀၅

“ငါက ဓားလက်ဝါးသိုင်းကိုလေ့ကျင့်အောင်ခြင်ခဲ့ပြီဆိုတာ မင်းမသိသေးဘဲကိုး”

“ကျွန်တော် ---”

ကျင်းဝူခုံးက ---

“မင်းဘာမှမပူပါနဲ့ကွာ၊ သက်ခြေလက်ကို ငါဆုံးမပြုပါ့မယ်ကွာ”

xxxx

နှစ်ယောက်သားအတူတကွထွက်လာခြင်းမှာ တင်ရှောင်က နဂါးဂေဟာနှင့်ဝေးရာသို့ထွက်လာပြီး မိန်းကလေးကလိုက်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မိန်းကလေးသည် သူ့အားကူညီခဲ့ခြင်းကြောင့် သူနှင့်အတူ လိုက်လာသည်ကို မည်သို့မျှပြောမရအောင်ဖြစ်နေသည်။

သို့ဖြင့်... နှစ်ယောက်သားထွက်လာခဲ့ကြရာ မြို့ငယ်လေး တစ်မြို့သို့ ရောက်လာခဲ့ကြလေသည်။

မြို့ထဲရောက်လျှင် ...

“ကျွန်မတို့ တစ်တစ်ခုခုစားကြရင်ကောင်းမယ်”

ဟုမိန်းကလေးက ကောင်းစလားသည်။ ဓာတ်ရှောင်လည်း မိုက် သာနေသဖြင့် သဘောတူလိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် စားသောက် ဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ဝင်ရောက်စားသောက်လိုက်ကြလေသည်။

စားသောက်ရင်း မိန်းကလေးက ...

“ရှင်ကဘယ်သွားမှာလဲ”

ဟုမေးလာလေသည်။

တင်ရှောင်က ...

“ခြေဦးတည့်ရာပေါ့”

“ဘယ်လို”

“ကျုပ်အဖေက ကျုပ်ကိုအိမ်ပေါ်က နှင်ချလိုက်တာလေ။ ဒါ ကြောင့် ကျုပ်ကခြေဦးတည့်ရာလျှောက်သွားနေတာပေါ့”

သိုင်းစညာဆိုသည်မှာ

နေခြည်ဖြာကျနေသည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သာယာလှပနေသည်။

မြေနီလမ်းလေးအတိုင်း လူနှစ်ယောက် ပန်းချင်းယဉ်ကာ လျှောက်လှမ်းလာနေသည်။ ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ တင်ရှောင်နှင့် ဓား နှစ်လက်ဂိုဏ်းမှမိန်းကလေးတို့ဖြစ်လေသည်။

နဂါးဂေဟာမှလူများ၏လက်ချက်ကြောင့် ဒုက္ခရောက်နေ သည့်တင်ရှောင်အား မိန်းကလေးကကူညီခဲ့သဖြင့် အန္တရာယ်မှလွတ် ခြောက်ခဲ့ရပြန်ပြီဖြစ်သည်။

သို့သော်... တင်ရှောင်သည် မိန်းကလေးအား သဘောစ ကျနိုင်အောင်ဖြစ်နေပြန်လေသည်။

အကြောင်းမှာ ...

မိန်းကလေးသည်... မောက်မာခက်ထန်ပြီးရုတ်စက်ကြမ်း ကြုတ်သူဟုယူဆထားခြင်းကြောင့်ဖြစ်လေသည်။

၁၈၈ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

မိန်းကလေးသည် တင်ရှောင်အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲ
တော်ကြည့်လိုက်ပြီး ----

“နေပါဦး... ရှင်အဖေက ဘာကြောင့်ရှင်ကိုအိမ်ပေါ်ကနှင်
ချလိုက်ရတာလဲ၊ ပြောပါဦး”

ဟုမေးလာလေသည်။ တင်ရှောင်က ----

“ကျုပ်က သိုင်းပညာမသင်ချင်လို့ပါ”

“ဟင် ----”

မိန်းကလေး ပိုပြီးအံ့သြသွားသည်။

“သိုင်းပညာ မသင်ချင်လို့ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“နေပါဦး၊ ရှင်အဖေကဘယ်သူလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

တင်ရှောင် မဖြေပါ။

မိန်းကလေးနာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“ရှင်သဘောပဲလေ၊ မပြောချင်လဲနေလေ၊ ဧကန္တ ရှင်အဖေ
ဟာ မဟုတ်တာလုပ်တဲ့လူတစ်ယောက်မို့ ရှင်ကသူ့နာမည်ပြောမပြော
ရဲ့တာပဲဖြစ်မယ်”

တင်ရှောင်မကျေမနပ်ဖြစ်သွားသည်။

သို့သော် ---- မိန်းကလေးက သူ၏စိတ်ကိုအပြည့် မပြောဘဲ
မနေနိုင်အောင်လုပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဆင်ခြင်မိလေသည်။

အမွေခံတပည့်ပိုက် (ဒု-သိမ်း) ♦ ၁၀၉

လို့ကြောင့် ----

“ကျုပ်အဖေဟာ လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ၊ ကျုပ်ကြောင့်
သူ့စုထိသိက္ခာထိခိုက်သွားနိုင်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် မပြောချင်တာပါ”
ဟု လေသံအေးအေးဖြင့်ပြောလိုက်လေသည်။

မိန်းကလေးက ----

“ဒါဆိုရင် ရှင်အဖေဟာ သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်ရမယ်၊

ကျွန်မပြောတာမှန်တယ်မဟုတ်လား”

တင်ရှောင်ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“သိုင်းသမားတောင် နာမည်ကြီးသိုင်းသမားဖြစ်ရမယ်”

တင်ရှောင်ပြုံးနေလိုက်လေသည်။

မိန်းကလေးက ----

“ရှင်အဖေဟာ နာမည်ကျော်သိုင်းသမားဖြစ်ရမယ်၊ သား
သမီးဆိုလို့လည်း ရှင်တစ်ယောက်ပဲရှိရမယ်၊ ဒါကြောင့် သူကပညာအ
မွေပေးချင်တယ်၊ ရှင်က သိုင်းပညာမသင်ချင်ဘူး၊ သူဟာ အင်မတန်
စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲသွားရောက ဒေါသဖြစ်လာမယ်၊ ဒါနဲ့ ရှင်ကိုအိမ်
ပေါ်ကမောင်းချလိုက်တာပဲဖြစ်မယ်၊ တော်ရုံတန်ရုံသိုင်းသမားဆိုရင်
ဒီလောက်အထိဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မပြောတာ မှန်တယ်မဟုတ်
လား”

တင်ရှောင်က မှန်သည်မှားသည်မပြောဘဲ ----

၁၁၀ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်အောင်

“ခင်ဗျား တော်တော်ညှစ်ကောင်းတာပဲ”
ဟုပြောလိုက်လေသည်။

မိန်းလေးက ----

“ထားပါတော့လေ... ရှင့်အဖေမှာမည်မပြောချင်ရင် ရှင့်
နာမည်တော့ပြောပြနိုင်မယ်ထင်တယ်”

တင်ရှောင်က ----

“ကျုပ်နာမည်တင်ရှောင်လို့ခေါ်ပါတယ်ဗျာ”
အမှန်အတိုင်းပြောလိုက်လေသည်။

မိန်းကလေးက ----

“ကျွန်မနာမည်လဲကျင်းလေးလို့ခေါ်ပါတယ်၊ မှတ်ထားပါ

ရှင်”

ဟုပြောလေသည်။

တင်ရှောင်ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ် မှတ်ထားပါမယ်ဗျာ”

မိန်းကလေးကျင်းလေးက ----

“ရှင်သိုင်းပညာမသင်ချင်တာကို ကျွန်မ တော်တော်အံ့ဩ

မိတယ်ရှင်”

ဟုပြောလာလေသည်။ တင်ရှောင် ပြုံးလိုက်သည်။

သူကသိုင်းပညာမသင်လိုခြင်းကြောင့် လူတိုင်းကအံ့ဩခဲ့

ကြသည်မဟုတ်ပါလား။

အမွေခံတပည့်ပိုက် (ဒု-သိမ်း) ♦ ၁၁၁

အံ့ဩသည်ဟုပြောဆိုခြင်းမှာ ထူးဆန်းသည်မဟုတ်တော့
မဟုတ်ပေ။

ကျင်းလေးက ----

“သိုင်းပညာဟာ သွေးထွက်သံယိုတိုက်ခိုက်တဲ့ပညာတစ်ခု
လို့ ရှင်ထင်နေသလား”

ဟုမေးလေသည်။ တင်ရှောင် တာမှမပြောဘဲနေလိုက်ပြန်
လေသည်။ ကျင်းလေးက ----

“သိုင်းပညာဆိုတာပညာတစ်ခုပါရှင်၊ အသုံးပြုသူရဲ့ အပေါ်
မှာမူတည်တာပါ။ အသုံးပြုသူက မကောင်းဘူးဆိုရင် သိုင်းပညာဟာ
မှန်းစရာဖြစ်သွားမှာပေါ့။ အသုံးပြုသူကကောင်းတဲ့နေရာမှာ အသုံးပြု
မယ်ဆိုရင် မှန်မြတ်တဲ့ပညာဖြစ်သွားမှာပေါ့။ ကျွန်မပြောတာမှန်နဲ့
လားရှင်”

တင်ရှောင် စောဒကမတတ်နိုင်တော့ပါ။

“မှန်ပါတယ်ဗျာ”

ခေါင်းညိတ်ကာ ပြောလိုက်ရလေသည်။ ကျင်းလေးက ----

“သိုင်းလောကသားတွေဟာ စိတ်နေသဘောထား အလွန်
ထူးဆန်းကြပါတယ်ရှင်၊ ဒါတွေကို ရှင်နားလည်နိုင်မှာမဟုတ်ပါ ဘူး။
ကျွန်မပြောချင်တာက သိုင်းပညာတတ်ထားတော့ ကိုယ့်ကိုကိုယ်
ကာကွယ်စောင့်ရှောက်နိုင်တယ်၊ ဒုက္ခရောက်နေသူကို ကူညီနိုင်မယ်
မဟုတ်လားရှင်”

၁၁၂ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

တင်ရှောင်က သူမကိုတအံ့တကြည့်လိုက်မိ၏။

သူမသည် ဉာဏ်ပညာကြွယ်ဝပြီးအတွေးအခေါ်ရှိသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သူဆင်ခြင်မိလိုက်သည်။

သို့ပါလျက် အဘယ်ကြောင့် ခက်ထန်မောက်မာနေရပါသနည်း။

တင်ရှောင်ငေးကြည့်နေသည်ကိုမြင်လျှင် ကျင်းလေးကပြုံးလိုက်လေသည်။

“ဘာလဲ ... ကျွန်မပြောတဲ့စကားနဲ့ ကျွန်မရဲ့အပြုအမူကွာခြားနေတယ်လို့ ရှင်ကတွေးနေတာလား”

ဟုလည်းမေးလိုက်လေသည်။

တင်ရှောင်ကဝန်းတွန့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကိုလိမ်ဖို့လွယ်ပါလား”

ကျင်းလေးကပြုံးရင်း ...

“ကျွန်မဟာ သာမန်မိန်းကလေးတစ်ယောက်မှမဟုတ်ဘဲ ရှင်၊ ဂိုဏ်းချုပ်တစ်ယောက်ရဲ့သမီးပဲ။ ဒါကြောင့် ဘယ်နေရာမဆို ရှိသေအောင်နေရတာပေါ့”

“ဟာ ...”

တင်ရှောင်အံ့ဩသွားသည်။

ကျင်းလေးကို မျက်လုံးပြူး၍ကြည့်ရင်း ...

“မင်းက ဂိုဏ်းချုပ်ရဲ့သမီးဟုတ်လား”

အလွင်တယုတ်ပိုင် (ဒု-သိမ်း) ♦ ၁၁၃

ကျင်းလေးက ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မအဖေဟာ ဓားနှစ်လက်ဂိုဏ်းချုပ် ကျင်းစုနိုးပါ”

“ညော် ...”

“ဘာလဲ ... ဓားနှစ်လက်ဂိုဏ်းက ဂိုဏ်းသားတွေအပေါ်မှာ စည်းကမ်းတင်းကျပ်လွန်းတယ်လို့ ရှင်ထင်နေတာလား”

တင်ရှောင် ဘာမှမပြောဘဲနေလိုက်လေသည်။

ကျင်းလေးက ...

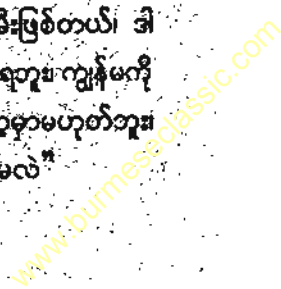
“ကျွန်မနဲ့တွေ့ခဲ့တဲ့လူလေးယောက်ဟာ ဂိုဏ်းရဲ့ စည်းကမ်းတိုဖောက်ဖျက်ပြီး မကောင်းမှုတွေကျူးလွန်ခဲ့ကြတယ်။ သူတို့ကို အပြစ်ပေးမယ်ဆိုတော့ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်သွားကြတယ်။ လမ်းခရီးမှာကျွန်မနဲ့တွေ့တော့ အလစ်ခြောင်းပြီးဝိုင်းတိုက်ခိုက်ကြတယ်လေ”

တင်ရှောင်သည် ကျင်းလေးကိုကြည့်ရင်း သူ၏အယူအဆမှားယွင်းနေပြီဟု တဖြည်းဖြည်းခံစားလာရလေသည်။

ကျင်းလေးက ...

“ကျွန်မဟာ ဂိုဏ်းချုပ်တစ်ယောက်ရဲ့သမီးဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် သာမန်မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို နေလို့မရဘူး။ ကျွန်မကို ခလေးစားရင် ကျွန်မအဖေကိုလဲ လေးစားကြတော့မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါဆို ဂိုဏ်းတစ်ခုလုံးကိုဘယ်လိုလုပ်အုပ်ချုပ်တော့မလဲ”

တင်ရှောင်က ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလိုနေရတာ စိတ်ကျဉ်းကျပ်စရာကောင်းပါတယ်ဗျာ”

ကျင်းလေးပြုံးလိုက်သည်။

“ရှင်ပြောတာမှန်ပါတယ်၊ ကျွန်မလဲ ရှင်လိုပဲအိမ်ကထွက်လာခဲ့တာရှင်”

“ဟင်”

တင်ရှောင် အံ့ဩသွားသည်။

ကျင်းလေးကို မျက်လုံးပြူးကာကြည့်လိုက်ပြီး

“အိမ်ကထွက်လာတာဟုတ်လား”

ဟုမေးလိုက်လေသည်။

ကျင်းလေးက

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“နေပါဦး... ဘာကြောင့်အိမ်ကထွက်လာရတာလဲ၊ ခင်ဗျာ”

အဖေကမောင်းချလိုက်လို့လား”

တင်ရှောင်ကမေးလိုက်သည်။

ကျင်းလေးပြုံးလိုက်သည်။

“ဖေဖေကမောင်းချတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မဘာသာထွက်လာတာပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

“ဖေဖေနဲ့ သဘောချင်းမတိုက်ဆိုင်လို့ပါ”

“ညော်”

ကျင်းလေးက

“ဘယ်လိုသဘောထား မတိုက်ဆိုင်ဖြစ်ရသလဲဆိုတာကော ရှင်သိချင်သလား”

ဟုမေးလေသည်။

တင်ရှောင်ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“သူ့များကို ကျွန်မသိချင်ပါဘူးဗျာ”

ကျင်းလေး ပြုံးလိုက်ပြန်သည်။

“ရှင်မသိချင်လဲကျွန်မပြောပြမှာပဲရှင်၊ ကျွန်မအဖေက သိုင်းပညာတစ်မျိုး လေ့ကျင့်အောင်မြင်ခဲ့တာပါ။ ဖေဖေရဲ့ သိုင်းပညာက အတော်ကိုထက်မြက်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်လွန်းတယ်လို့ထင်မိတယ်၊ ဒါကြောင့် ဝေဖန်ပြောဆိုရောက ဖေဖေကလက်မခံတာနဲ့ စိတ်ဆိုးပြီးထွက်လာခဲ့တာရှင်”

တင်ရှောင် ခေါင်းကုတ်လိုက်လေသည်။ သူနှင့်ကျင်းလေးတို့သည် မတူညီသောအဖြစ်နှစ်ခုနှင့် အိမ်ပေါ်မှဆင်းလာခဲ့ကြသည်မဟုတ်ပါလား၊ ကျင်းလေးက

“ရှင်ဟာ သိုင်းပညာမတတ်ပေမဲ့ရိုးသားတယ်၊ စိတ်ကောင်းရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်မခိုင်မိတယ်၊ ဒါကြောင့် ရှင်ကိုကူညီခဲ့တာပေါ့... တင်ရှောင်က

“ကျွန်မကိုကူညီတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

၁၁၆ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လယ်အောင်

ဟုပြောလိုက်လေသည်။

“ကျွန်မက ရှင့်ကိုတစ်ခုတိုက်တွန်းချင်သေးတယ်”

“ဘာလဲ ---- သိုင်းပညာသင်ဖို့မဟုတ်လား”

ကျင်းလေးခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

“ကျုပ်မှမသင်ချင်တာ”

“အခြေအနေအရ ရှင့်ကို သိုင်းပညာသင်သင့်တယ်လို့ ကျွန်မ ထင်တယ်၊ သိုင်းပညာတတ်ထားရင် ရှင်ဟာ သူများကိုပိုပြီးကူညီ နိုင်မယ်”

တင်ရှောင်က ----

“သိုင်းပညာမတတ်လဲဖြစ်ပါတယ်ဗျာ”

ဟုပြောလိုက်လေသည်။ ကျင်းလေးကပြုံးလိုက်ပြီး ----

“အင်းလေ ရှင့်မိဘတောင်မှပြောလို့မရတာ၊ ကျွန်မပြော လို့လဲအပိုပဲပေါ့၊ ကဲ.... အခု ရှင်ဘယ်ကိုသွားမယ်စိတ်ကူးထားသလဲ”

ဟုမေးလေသည်။ တင်ရှောင်က ----

“ကျုပ်ဘာမှစိတ်မကူးဘူး၊ ခြေဦးကည့်ရာသွားမှာပဲဗျ”

ကျင်းလေးက ----

“ခါဖြင့် ကျွန်မနဲ့လိုက်ခဲ့ပါလား”

တင်ရှောင်မျက်မှောင်ကုတ်ထိုက်ပြီး ----

“ဘယ်ကိုလိုက်ရမှာလဲ”

အမွေခံတပည့်ပိုက် (ဒု-ဆယ်) ♦ ၁၁၇

ကျင်းလေးက ----

“ဒုက္ခရောက်နေတဲ့လူတွေဆီကိုလေ”

“ဒုက္ခရောက်နေတဲ့လူတွေ”

“ဟုတ်တယ်”

“နေပါဦး.... ဘယ်သူတွေကဒုက္ခရောက်နေလို့လဲ”

ကျင်းလေးက ----

“ရှင်လိုက်ခဲ့ရင် သိမှာပေါ့”

တင်ရှောင်အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး ----

“ကောင်းပြီလေ.... ကျွန်ုပ်လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်”

ဟုသဘောတူလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ် ----

“သခင်မလေး”

ခေါ်သံနှင့်အတူ လူသုံးယောက်ဆိုင်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လာကြ

သည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

xxxx

၁၁၈ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

လှသုံးယောက် ဆိုင်ထဲလှမ်းဝင်လာကြလေသည်။

ထိုလှသုံးယောက်မှာ အစိမ်းရောင်အဝတ်အစားများဝတ်ဆင်ထားကြပြီး ခါးတွင်ခွေးကိုယ်စီချိတ်ဆွဲထားကြလေသည်။

ထိုလှသုံးယောက်ကိုတွေ့သည်နှင့် ကြည်လင်ဝင်းပသော ကျင်းလေး၏မျက်နှာ ချက်ချင်းခက်ထန်ထင်းမာသွားတော့သည်။

“ဪ... ကျားသစ်ညှီနောင်ကိုး”

ဟုပြောလိုက်သည်။ တင်ရှောင်က ...

“ခင်ဗျား သူတို့ကိုသိတယ်ဟုတ်လား”

ဟုတီးတိုးမေးလိုက်၏။

ကျင်းလေးက ...

“သိတယ်... ဒုတိယက ကျွန်မတို့ခွေးနှစ်လက်ကိုင်က သစ္စာဖောက်တွေပဲ။ ထင်ရာခိုင်းပြီးကိုင်ထဲကထွက်သွားကြတာ ကြာပြီ။ ဖေဖေက သူတို့ကိုသေဒဏ်ပေးထားတာ၊ ဘယ်နေရာမှာ တွေ့တွေ့သတ်ဝစ်ရမှာပဲ”

“ဟာ ... လုပ်ပါနဲ့ဗျာ”

တင်ရှောင် အလန့်တကြားပြောလိုက်မိလေသည်။

ကျင်းလေးက ...

“ရှင် အေးအေးဆေးဆေးဘေးဖယ်နေ၊ တော်ကြာ ရှင်ပါ ခုကွရောက်သွားမယ်”

တင်ရှောင် မကျေမနပ်ဖြစ်သွားသည်။

ဒုတိယအပိုင်း (၃-ပိုင်း) ♦ ၁၁၉

ကျင်းလေးသည် အပြောင်းအလဲမြန်ဆန်လွန်းလှသည်ဟု တွေးကာ ဒေါပူသွားခြင်းဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ...

“ကောင်းပြီလေ ကိုယ့်ပြဿနာကိုယ်ရှင်းကြတာပေါ့”

ဟုပြောကာ ထွက်သွားရန်ယုန်ပြင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် အစိမ်းရောင်ဝတ်ဆင်သူတစ်ယောက်က ...

“မိတ်ဆွေလေး ... ဘယ်သွားမလို့လဲဗျာ၊ ထိုင်ပါဦးဗျ”

ပြောပြောဆိုဆို တင်ရှောင်၏ဝန်းကိုလှမ်းပုတ်လိုက်လေသည်။ တင်ရှောင်မှာပန်းနာသွားသဖြင့် ...

“ဟေ့ လူ ... ခင်ဗျားဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

ဟုအော်ပြောလိုက်၏။

“ခြမ်း”

ထိုလှသည် ခါးခွေးကို လျှပ်တစ်ပြတ် ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး...

“ပြန်ထိုင်လိုက်စမ်း”

တင်ရှောင်၏ရင်ဝကိုခွေးဖြင့်ထောက်ကာ ပြန်ထိုင်ခိုင်း၏။

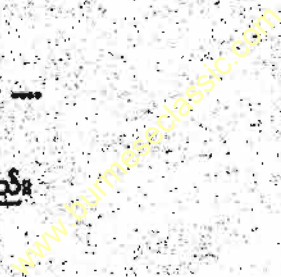
တင်ရှောင်ခံပြင်းသွားပြီး ...

“ဟေ့လူတွေ မတရားမလုပ်နဲ့”

ဟု အော်လိုက်လေသည်။ ကျင်းလေးက ...

“ထိုင်ပါဦးရှင်”

ဟုအေးအေးဆေးဆေးပြောလာလေသည်။

၁၂၀ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်အောင်

တင်ရှောင် ခံပြင်းနေသော်လည်း အကြောင်းရှိမည်ဟုတွေး
မိလိုက်သဖြင့် ဘာမှမပြောတော့ဘဲထိုင်ချလိုက်လေသည်။

ကျားသစ်ညီနောင်သုံးယောက်အနက် တစ်ယောက်က

“သခင်မလေး ဒီနေရာထိလိုက်လာရတာမျိုးကျူးပါတယ်”
ဟုပြောလိုက်လေသည်။ ကျင်းလေးက

“ရှင်တို့က ဒီမြို့လေးမှာလည်းသုန်းနေကြတာဟုတ်လား”
ဟု ပြုံးစေဖြင့်မေးလိုက်လေသည်။

ကျားသစ်ညီနောင်သုံးယောက်က

“ကျွန်တို့အကြောင်းကိုသိလို့ လိုက်လာပြီးမှမေးနေရသေး
လားဗျာ”

ဟု မကျေမနပ်ပြောလေသည်။ ကျင်းလေးက

“ရှင်တို့သုံးယောက် ရောက်တဲ့နေရာတိုင်းမှာ ကံဆိုးမှုတွေ
ဖြစ်လာမှာပဲ။ အင်း ကြည့်ရတာ ရှင်တို့သုံးယောက်က ဒီမြို့မှာ
မင်းမူနေနိုင်ကြပုံရတယ်”

“အပိုတွေပြောမနေပါနဲ့သခင်မလေး ကျုပ်တို့က သခင်မ
လေးကိုစောင့်ကြည့်နေတာကြာပြီ။ သခင်မလေး ကျုပ်တို့နောက်ကို
လိုက်လာတယ်ဆိုတာသိတယ်။ သခင်မလေးနောက်မှာ ဘယ်သူမှ
လဲ ပါလာတာလဲမတွေ့ရဘူး။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့က သခင်မလေး ကို
တစ်ခါတည်းရှင်းပစ်ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတာပဲ”

ကျင်းလေးက လုံးဝဂရုမစိုက်ပါချေ။

အမွေခံတယျာပိုင် (ဒု-သိမ်း) ♦ ၁၂၁

တင်ရှောင်ဘက် လှည့်လိုက်ပြီး

“သူတို့သုံးယောက်ဟာ လေနင်လက်ဂိုဏ်းမှာ အားထားရ
တဲ့ဌာနမျိုးတွေဖြစ်ခဲ့ကြတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ဟာ လေနင်လက်
ဂိုဏ်းရဲ့ နာမည်ကိုအလွဲသုံးစားလုပ်ပြီး မကောင်းတဲ့လုပ်ငန်းတွေ
လုပ်ခဲ့ကြတယ်။ ဖေဖေသိသွားတော့ အပြစ်ပေးမှာကြောက်ပြီး
ထွက်ပြေးခဲ့ကြတယ်။ တကယ်ဆိုရင် လေနင်လက်ဂိုဏ်း သိုင်း
လောကမှာ နာမည်ပျက်ခဲ့တာဟာ သူတို့လို လူစားမျိုးတွေကြောင့်
ပါပဲရှင်။ ဖေဖေဟာ သိုင်းပညာကိုလေ့ကျင့်ဖို့အဓိကထားပြီး ငယ်
သားတွေနဲ့ အစစအရာရာလွှဲထားချိန်မှာ သူတို့ကထင်ရာစိုင်းခဲ့ကြ
တာပါပဲရှင်”

ဟု ရှင်းပြလေသည်။ တင်ရှောင်က

“သူတို့ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်သွားတော့ ခင်ဗျားအဖေက
ဘာမှမလုပ်ဘူးလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။ ကျင်းလေးက

“ဖေဖေက အပြစ်ရှိတဲ့လူအားလုံးကို တွေ့တဲ့နေရာမှာ
သတ် ပစ်ရမယ်လို့ အမိန့်ထုတ်ထားပါတယ်ရှင်”

ကျားသစ်ညီနောင်သုံးယောက်က

“ကျုပ်တို့ကလဲ သခင်မလေးကိုသုတ်သင်ဖို့ဆုံးဖြတ်ပြီးကြ
ပါပြီဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ကျင်းလေးက

၁၂၂ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လယ်အောင်

“ရှင်တို့သုံးယောက်မှာ ပညာမဆိုးပါဘူး ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကို အနိုင်ရမယ်ထင်ရင် မှာသွားမှာပေါ့”

ကျားသစ်ညီနောင်သုံးယောက်က

“ကြည့်ပါဦးလေ”

စကားဆုံးလျှင်

“ခြမ်း ခြမ်း ခြမ်း”

ခင်းကိုယ်စီဆွဲထုတ်လိုက်ကြသည်။ ကျင်းလေးက

“ရှင်တို့သုံးယောက်ရဲ့ စားပညာကို ဖေဖေကိုယ်တိုင်ချီးကျူး

ဖူးပါတယ်၊ ကျွန်မ လေ့လာကြည့်ရသေးတာပေါ့”

ပြောပြောဆိုဆို ထိုင်ရာမှထရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်

“အလှူခံပါတယ်ကွယ်”

အဘွားအိုတစ်ယောက် ဆိုင်ထဲဝင်လာသည်ကိုတွေ့လိုက်ရလေသည်။

xxxx

အမွှေးတပတ္တိပိုက် (၃-ယိမ်း) ♦ ၁၂၃

အဘွားအိုတစ်ယောက် ဆိုင်ထဲရောက်လာလေသည်။

အဘွားအိုသည် ကျင်းလေးအနီးသို့တန်းတန်းမတ်မတ်ပင်

လျှောက်လှမ်းလာပြီး

“အလှူခံပါတယ်ကွယ်”

ဟုပြောလာလေသည်။

ကျင်းလေးက

“ကျွန်မက”

သူမ၏စကားမဆုံးမီပင် အဘွားအိုကကြားဖြတ်ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟောဒီ ကလေးသုံးယောက်ကိုအလှူခံပါတယ်ကွယ်”

ကျားသစ်ညီနောင်များကို ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျင်းလေး ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဪ... အဘွားက နို့နို့မငင်သေးတဲ့ကလေးသုံးယောက်

ကိုအလှူခံတာကိုး ရပါတယ် ခေါ်သွားပါရှင်”

ဟုပြောလိုက်သည်။

အဘွားအိုက

“ကဲ... ကလေးတို့ ထွေးဘွားနောက်ကလိုက်ခဲ့ပါ”

ဟု ကျားသစ်ညီနောင်သုံးယောက်ကိုပြောလိုက်သည်။

ကျားသစ်ညီနောင်သုံးယောက်သည် ဒေါသခြောင်းခြောင်း

ထွက်သွားကြပြီး

“သေပေတော့”

ဟုအော်ငေါက်ကာ ဓားကိုယ်စီဖြင့်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။ သို့သော် အဘွားအိုက

“ဒီကလေးတွေ တော်တော်ဒေါသကြီးကြပါလား”

ဟုပြောကာ လက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်လျှင်

“ဝုန်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

စူးရှသောအော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ကျားသစ်ညီနောင်သုံးယောက်မှာ လက်နက်များလွင့်စဉ်ပြီး

ကြမ်းပြင်ပေါ်လဲကျသွားကြ၏။

အဘွားအိုက

“ကလေးတွေ လာခို”

ဟုပြောတာကုပ်မှဆွဲလျက် အပြင်ထွက်သွားလေတော့၏။

တင်ရှောင် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်နေသည်။

“ခစ် ခစ် ခစ်”

ကျင်းလေးက ရယ်မောလိုက်သည်။

တင်ရှောင်က

“ဒီ ဒီအဘွားကြီးကအယ်သူလဲ”

ဟုမေးလိုက်သည်။

ကျင်းလေးကခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်မလဲ မသိဘူးရှင်”

“ဟင် မသိဘူး”

“ဟုတ်တယ်”

“မသိဘဲနဲ့ သူကဘယ်လိုလုပ်ပြီးဝင်ကျညီရတာလဲ”

“ကျားသစ်ညီနောင်သုံးယောက် သောင်းကျန်းနေတာကို

ကြည့်မရလို့နေမှာပေါ့”

တင်ရှောင် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ကျင်းလေးက

“ဒါကြောင့် သိုင်းလောကသားတွေရဲ့စိတ်ဓာတ်က ထူးခြား

တယ်လို့ ကျွန်မပြောတာပေါ့”

တင်ရှောင်က

“ဒီအဘွားအိုကလည်း သိုင်းလောကသားတစ်ယောက်ပဲ

ဟုတ်လား”

ကျင်းလေးက

“သူဟာ အဆင့်မြင့်သိုင်းသမားကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ရမယ်

လို့ ကျွန်မထင်တယ်”

တင်ရှောင်က....

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူဟာ မတရားတာကိုမနှစ်သက်တဲ့သူဖြစ်

နေလို့ တော်သေးတာပေါ့”

၁၂၆ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“သိုင်းလောကသားတွေဟာ... သိပ်ပြီးထူးဆန်းတယ်လို့ ကျွန်မ ပြောပြီးပါပြီရှင်”

တင်ရှောင်သည် သူမ၏စကားကိုနားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ် သွားခဲ့လေသည်။

ထိုစဉ် --- အဘွားအိုသည် ဆိုင်ထဲသို့ပြန်လည်ခင်ရောက် လာသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

အဘွားအိုက ရယ်မောရင်းလှမ်းလာလေသည်။

အနီးသို့ရောက်လာသောအခါ ---

“အလှူခံပါတယ်ကွယ်”

ဟုပြောလာလေသည်။

ကျင်းလေးက ---

“ဒီတစ်ခါတော့... ကျွန်မ ဘာလှူရမလဲဆိုတာစဉ်းစားချဉ်း

မယ်ရှင်”

ဟုပြောလိုက်လေသည်။

အဘွားအိုက ---

“လှူစရာမရှိရင် သူ့ကိုပဲလှူလိုက်ပါကွယ်”

တင်ရှောင်ကို လက်ညှိုးညွှန်ကာပြောလိုက်လေသည်။

“ဟင် ---”

တင်ရှောင် ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

ကျင်းလေးလည်းရင်ထိတ်သွားသည်။

အမွေခံစာယူပို့ခိုက် (ဒု-သိမ်း) ♦ ၁၂၇

“ဘွားဘွား --- သူက ---”

“ကျုပ်ကိုလှူလိုက်ပါကွယ်”

စကားဆုံးလျှင် အဘွားအိုက တင်ရှောင်ကိုလှမ်းဆွဲလိုက် လေသည်။ တင်ရှောင်ထိတ်လန့်သွားသည်။

“ခင်ဗျားဘာလုပ်မလို့လဲ”

ပြောရင်း ရှောင်တိမ်ခန့်ကြိုးစားလိုက်သည်။

သို့သော် အဘွားအိုက သူ၏လက်မောင်းကိုဆုပ်ကိုင်မိသွား ပြီဖြစ်လေသည်။

“လွှတ်လိုက်”

ကျင်းလေးကအထိတ်တလန့်အော်ငေါက်ရင်း လက်ဝဲကို ဆန့်ကာ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။ အဘွားအိုက ---

“သိပ်လည်း ခေါ်သမကြီးနဲ့လေ”

ပြောရင်း တင်ရှောင်အားသူမ၏ရင်ဝှေ့၌အကာအကွယ် ပြုထားလိုက်လေသည်။ ကျင်းလေးသည် တင်ရှောင်အား ထိုသွား မှည်စိုးရိမ်ကာ ဆတ်၍မတိုက်ခိုက်ပုံတော့ဘဲ လက်ဝဲကို တပျာက

ယာရှပ်သိမ်းလိုက်သည်။ အဘွားအိုက ---

“ကျေးဇူးပါပဲကွယ်၊ ကျုပ်သွားတော့မယ်”

ဟုပြောကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်ခြေဆောင့်ပြီး ပြတင်းပေါက်မှ တစ်ဆင့် အပြင်ဘက်သို့ခုန်ထွက်သွားလေသည်။

“မပြေးနဲ့”

၁၂၀ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ကျင်းလေးလည်း အော်ငေါက်ရင်းလိုက်သွားသည်။ အဘွား
အိုသည် ဆိုင်ပြင်ဆက်သို့ရောက်သွားလျှင် အနီးရှိအိမ်ခေါင်မိုးတစ်ခု
ပေါ်သို့ ခုန်တက်သွားသည်။

ကျင်းလေးက

“ရှင် ပြေးလို့လွတ်မလား”

ဟု အော်ငေါက်ကာ ကိုယ်ဖော့ပညာအသုံးပြုပြီး လိုက်သွား
လေသည်။ သို့သော် အဘွားအိုသည် ခေါင်မိုးတစ်ခုမှတစ်ခု ခုန်လွှား
ကာ ရိပ်ခဲနဲ့ ရိပ်ခဲနဲ့ပြေးသွားသဖြင့် ကျင်းလေးလိုက်သွားသော်လည်း
မမီတော့ပါ။ အဘွားအိုသည် ဖေးရွှံ့စေးရွှံ့သွားပြီး နောက်ဆုံး မြင်
ကွင်းမှကွယ်ပျောက်သွားလေတော့သည်။

xxxx

သက်ခြေလက်

လိုက်စုအတွင်း၌ အေးစိမ့်နေလေသည်။
တင်ရှောင်သည် မီးပုံကြီးအနီး၌ရှိနေသော်လည်း ချမ်းစိမ့်
စိမ့်ဖြစ်နေသည်ဟုခံစားရသည်။ သူ၏ခြေလက်များသည် ထိုကျဉ်ကာ
လှုပ်ရှားမရဘဲ မြေပေါ်တွင်ခွေခွေလေးဖြစ်နေ၏။

သူ့အားကျောက်ဂူကြီးအတွင်းသို့ အဘွားအိုကဖမ်းဆီးခေါ်
ဆောင်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။ သူ၏ခြေလက်များ လှုပ်ရှား၍မရ
သည်မှာ သွေးကြောပိတ်ထားခြင်းကြောင့်ဟုနားလည်မိသည်။

မည်သို့ဆိုစေ အဘွားအို၏လက်တွင်းသို့သက်ဆင်းရ
ကာသွေးကြောပိတ်အဖမ်းခံထားရသည်မှာ ကောင်းသော လက္ခဏာ
မဟုတ်ဟုယုံကြည်ထား၏။ အကြောင်းမှာ

“အား”

လိုက်စုအတွင်းဘက်မှ စူးရှသောအော်ဟစ်သံထွက်ပေါ်
လာလေသည်။

ကျားသစ်ညီနောင်သုံးဖော်၏ အော်ဟစ်သံဖြစ်ကြောင်း တင်ရှောင်သိရှိထားလေသည်။ အဘွားအိုသည် ကျားသစ်ညီနောင် သုံးဖော်အားဖမ်းဆီးပြီး စိတ်တိုင်းကျွန်ုပ်စက်နေသည်ဟု နားလည် ထားလေသည်။ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်တွင် ဓောခွေးများပြန်နေ၏။

သူ့အလှည့် ဘယ်တော့များ ရောက်လေမလဲဟုတွေးတော ပူပန်နေမိခြင်းဖြစ်လေသည်။

အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားသည်။

အော်ဟစ်သံများ တိတ်ဆိတ်ကွယ်ပျောက်သွားသည်။

လိုထိပူအတွင်း၌ဖြစ်သက်သွားသည်။

တင်ရှောင် ရင်တထိတ်ထိတ်ခုန်လာသည်။

ထိုစဉ် ...

ညင်သာပျေမိသော ခြေသံများတွက်ပေါ်လာလေသည်။

ခြေသံသည် မလှမ်းမကမ်း၌ရပ်တန့်သွားသည်။

တင်ရှောင်ကြည့်လိုက်သောအခါ အဘွားအိုကသူ့အားဖြူ ချိုကြည့်နေသည်ကိုတွေ့ရလေသည်။

တင်ရှောင်ထိတ်လန့်ကာ မျက်လုံးဝိုင်းသွားတော့သည်။

အဘွားအိုကစုပ်တစ်ချက်သတ်လိုက်ပြီး ...

“ကျွတ်... ကျွတ်... ကျွတ်... ခုတော့လဲ မင်းကိုကြည့်ရတာ ယုန်ခွင်လေးတစ်ကောင်နဲ့တောင် တူနေပါလားကွယ်”

ဟုပြောလေသည်။

တင်ရှောင်က ...

“ကျွန် ... ကျွန်တော်”

သူက စတားပြောဖို့ကြိုးစားလိုက်သော်လည်း အသံမထွက် ရှေး ခွေးကြောပိတ်မိထားရခြင်းကြောင့်ဖြစ်ပေသည်။

အဘွားအိုက ...

“ကဲ ... မင်းက ဘာများပြောချင်လို့လဲကွယ်၊ နားထောင် ကြည့်စမ်းရအောင်”

ဟုပြောကာခွေးကြောဖွင့်ပေးလိုက်လေသည်။

ထိုအခါမှ တင်ရှောင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာလေသည်။

အဘွားအိုက ...

“မင်းဘာပြောချင်သလဲ၊ ပြောပါ”

ဟုမေးလာလေသည်။

တင်ရှောင်က ...

“ကျွန်... ကျွန်တော့်ကိုဘာဖြစ်လို့ဖမ်းခေါ်လာတာလဲဗျာ”

ဟုမေးလိုက်လေသည်။ အဘွားအိုက ...

“မင်းကိုဆုံးမမလို့ပေါ့”

“ဗျာ ...”

“ငါ ကျားသစ်ညီနောင်ကို ဘယ်လိုဆုံးမထားတယ်ဆိုတာ

မင်းကြည့်ချင်သလား”

တင်ရှောင်မျက်လုံးပြူးသွားပြီး ...

၁၃၂ ♦ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

“မကြည့်ချင်ဘူး”

ဟုလွှတ်ခနဲပြောလိုက်၏။ မုန့်ပေသည်။

အနိစ္စာရုံမြင်ကွင်းမျိုးကို လုံးဝမကြည့်လိုချေ။

အဘွားအိုက

“သူတို့ဟာ အရင်ကလဲဆိုးခဲ့ကြတယ်၊ အခုလဲ ဆိုးသွမ်းခဲ့ကြတုန်းပဲ၊ ဒါကြောင့် သူတို့ရဲ့ သိုင်းမညာနဲ့သွေးကြောတချို့ကို ဖျတ်ဆီးပြီးလွှတ်ပေးလိုက်ပါပြီကွယ်”

တင်ရှောင်အံ့ဩသွားသည်။

“သူတို့ကိုလွှတ်လိုက်တယ်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဘာလဲ မင်းမယုံဘူးလား”

“သူ သူတို့”

အဘွားအိုကရယ်မောလိုက်သည်။

“လက်စသတ်တော့ သူတို့ကိုသတ်ပစ်လိုက်တယ်လို့ မိတ်ဆက်ပေးတာကိုး၊ အယ်ကလာသတ်ပစ်ရတာကွယ်၊ သတ်လိုက်ရင် သူတို့လုပ်ခဲ့တဲ့လုပ်ရပ်တွေအတွက် အသက်ညှာဆုံး အပြစ်ပေးလိုက်သလိုဖြစ်သွားမှာပေါ့၊ သူတို့ဟာ ဒုက္ခသုက္ခတွေကို ကိုယ်တိုင်ခံစားဖူးလည်ဖို့လိုသေးတယ်လေ၊ ခုတော့ သိုင်းမညာလဲ ဖျက်ဆီးလိုက်ရတယ်၊ သွေးကြောတွေလဲဖျက်ဆီးခံလိုက်ရတယ်ဆိုတော့ များကိုစော်ကားဖို့မပြောနဲ့ သူများကစော်ကားရင်တောင် သူ့ခေါင်းငုံ့ခံရတော့မှာ”

တင်ရှောင် ထိတ်လန့်သွားသည်။ အဘွားအိုသည် အလွန်ကြောက်စရာကောင်းသူဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်လိုက်လေသည်။

အဘွားအိုက

“သူတို့သုံးယောက် မသေမချင်း နောင်တရနေကြတော့မှာ အသေအချာပါဖဲကွယ်”

ဟုပြောလေသည်။ တင်ရှောင်က

“သူတို့ကလူဆိုးတွေမို့ထားပါတော့ ကျွန်တော့်ကိုကော ဘာကြောင့်ဖမ်းလာရတာလဲဗျ”

အဘွားအိုက ရယ်မောလိုက်သည်။ ခွက်ထိုးခွက်လှန်ရယ်မောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ တင်ရှောင်၏စကားကို အလွန်သဘောကျသွားပုံရလေသည်။

တင်ရှောင်က

“ကျွန်တော့်စကားမှာ ဘာများရယ်စရာပါလို့လဲ”

“ရယ်စရာမရှိရယ်တာပေါ့ကွယ်”

“ဗျာ”

“မင်းကိုယ်မင်း လူကောင်းလေးတစ်ယောက်လို့ပြောချင်လို့လားကွယ်”

တင်ရှောင် မကျေမနပ်ဖြစ်သွားပြီး

“ကျွန်တော်က ဘာများမကောင်းတာလုပ်မိလို့လဲ ... ပြောပါဦး”

၁၃၄ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်အောင်

“အင်း... လောကမှာ ကိုယ့်ဆရာကို ကိုယ်ပြန်ပြီးစော်ကား
တဲ့လူလောက် အပြစ်ကြီးတဲ့လူမရှိတော့ဘူး”

တင်ရှောင်ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ဘာမှနားမလည်ဘူးဗျ”

အဘွားအိုက

“အေး... မင်းနားမလည်ပေမဲ့ မင်းအဖေကတော့ နားလည်
မှာပေါ့လေ”

“ဗျာ... ကျွန်တော့်အဖေ”

“ဟုတ်တယ် မင်းအဖေလေ”

“နေပါဦး... ကျွန်တော့်အဖေ ဘယ်သူဆိုတာသိလို့လားဗျာ”
အဘွားအိုက

“မင်းက ငါ့ကို သူငယ်နှစ်စားလေးများမှတ်နေသလား။ မင်း
အဖေဟာ အကြောင်းမသိကြလို့ လူအထင်ကြီးခံနေရတဲ့ သိုင်းရာဇာ
ဖြစ်ပိုင်ရှင်တင်မင်းဆိုတာ မသိဘူးထင်လို့လား”

“ဗျာ”

တင်ရှောင် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားသည်။

အဘွားအိုသည် သူ၏မင်အားသိနေသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်
ပေတော့သည်။ အဘွားအိုက

“လောကပေါ်မှာ မင်းအဖေလောက် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲ
တဲ့လူမရှိတော့ဘူး”

အမွှေခံတပည့်ရှိက် (ဒု-သိမ်း) ♦ ၁၃၅

ဖခင်အပေါ် မကောင်းပြောလာခြင်းကြောင့် တင်ရှောင်မှာ
မကျေမနပ်ဖြစ်သွားလေသည်။

“ကျွန်တော့်အဖေကို ဒီလိုမတရားမပြောပါနဲ့ဗျာ”

ဟုပြောလိုက်မိ၏။ သူ၏အသံက အနည်းငယ်ကျယ်လောင်
သွားသည်။ အဘွားအိုက

“ဘာလဲ ... မင်းအဖေကိုလူယုတ်မဝလို့ပြောတာ မင်းက
မကျေနပ်ဘူးဟုတ်သား”

“ကျွန်တော့်အဖေဟာ လူကောင်းတစ်ယောက်ပါဗျ”
တင်ရှောင်ကအလျှော့မပေးဘဲပြောလိုက်သည်။

အဘွားအိုမူပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းအဖေအကြောင်း မင်းဘယ်လောက်သိလို့လဲ”

“အို... ကိုယ့်အဖေအကြောင်းပဲ တာဖြစ်လို့မသိရမှာလဲ”
အဘွားအိုက

“ဒါဖြင့် မင်းမရွေးခင်က မင်းအဖေဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲ ဆို
တာ မင်းသိသလား”

“ဗျာ”

တင်ရှောင်ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

အဘွားအိုကပြုံးစေ့စေ့ဖြင့်

“ကဲ ... ငါပြောတာပြေစမ်းပါဦး”

ဟုမေးလာလေသည်။

၁၃၆ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လယ်အောင်

တင်ရှောင်က ...

“ကျွန်တော်မှစေ့စေးသေးတာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိနိုင်မှာလဲ”
ဟုပြောလိုက်၏။ အဘွားအိုက ...

“အေး... အဲဒီအချိန်ကတည်းက မင်းအဖေဟာ လူယုတ်မာ
တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့တာ”

တင်ရှောင်အံ့ကြိတ်မိလိုက်လေသည်။ အဘွားအိုက ...

“မင်း မယုံဘူးလား၊ ကောင်းပြီ ... ငါပြောပြမယ်၊ သေသေ
ရှာရှာနားထောင်”

အဘွားအိုသည် တင်ရှောင်လူမဖြစ်မီ လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း
နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်က အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်လည်ပြောပြ
လိုက်လေသည်။

xxxx

အမွှေးတပည့်ပိုက် (၃-သိမ်း) ♦ ၁၃၇

အတိတ်၏အရိပ်

နေခြည်တောက်ပနေသည်။

မိုင်ညှိညှိ တောင်ကြီး၏ထိပ်ဖျားပိုင်းသည် မိုးကောင်းကင်
ထဲသို့တိုးစင်နေသည်။ စင်ရလောက်အောင် မြင့်မားစွာရှိနေလေသည်။
တောင်တန်းတစ်လျှောက်တွင် စိမ်းလန်းသောသစ်ပင်အုပ်
များဖုံးလွှမ်းနေလေသည်။

အမျိုးသမီးကြီးကြီးတစ်ယောက်သည် ကြိမ်ခြင်းတောင်း
တစ်လုံးကိုဆွဲကာ သစ်ပင်နံ့နွယ်များကြား၌ အလုပ်ရှုပ်နေ၏။ သူမ
သည် ဆေးဖက်ဝင်သော ပရဆေးပင်များကို လိုက်လံရှာဖွေနေခြင်း
ဖြစ်လေသည်။ ချုံဖုတ်ကြီးတစ်ခုအောက်ဘက်တွင် ခရမ်းရောင်ပန်း
ပွင့်သေးသေးလေးများပွင့်နေသည့် အပင်ငယ်လေးတစ်ပင်ကို မြင်
လျှင် အမျိုးသမီးကြီးဝမ်းသာသွားလေသည်။

ထိုအပင်လေးသည် အလွန်ရှားပါးသောဆေးဖက်ဝင် အပင်
တစ်ပင်ဖြစ်နေသည်မဟုတ်ပါလား။

၁၃၈ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

အမျိုးသမီးကဆေးပင်ကိုခူးယူရန် ချုံဖုတ်အနီးသို့ အလော
တကြီးရည်းကပ်သွားလိုက်၏။ ထိုစဉ်မှာပင်

“ရှား”

နှာဖုတ်သံနှင့်အတူ ချုံဖုတ်ထဲမှမြွေတစ်ကောင်လျှောနေတိုး
ထွက်လာလေသည်။ မြွေကြီးကို ရုတ်တရက်တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့်
အမျိုးသမီးကြီးမှာထိတ်လန့်သွားပြီး

“အမယ်လေး”

စူးရှစွာအော်ဟစ်ပြီး လက်ဆွဲမုကြိမ်ခြင်းတောင်းကိုလွှတ်
ချကာထွက်ပြေးရန်ဟန်ပြင်လိုက်၏။

သို့သော် သူမ နောက်ကျသွားပြီဖြစ်၏။

မြွေကြီးသည် သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို လျှပ်တစ်ပြက်ရစ်ပတ်
လိုက်လေသည်။ အမျိုးသမီးကြီးမှာ မြွေကြီး၏ရစ်ပတ်ညှို့ယူခြင်းခံ
ရပြီး မတုန်မလှုပ်ကျောက်ရစ်ပမာဖြစ်သွားတော့သည်။

တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် မြွေကြီး၏အစာဘဝရောက်ရှိသွား
ပေတော့မည်။ မြွေကြီးသည် သူမအား ညှို့ပြီး ဝါးချိုရန်ဟန်ပြင်နေ
စဉ် ရုတ်တရက် လူရိုက်နှစ်ခုထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ဟာ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်ကို မြွေမျိုးတော့မှာ
ပါလား”

“ထင်မင်း ... မင်းဘေးဖယ်လိုက်စမ်း၊ ဒီကိစ္စကိုငါကြည့်
ရှင်းလိုက်မယ်”

အမွှေခံတပည့်ပိုက် (ဒု-ပိုက်) ♦ ၁၄၉

စကားသံများနှင့်အတူ လူတစ်ယောက် လျှပ်တစ်ပြက် ရှေ့
တိုးလာပြီး လက်ကိုလှုပ်ရှားလိုက်ရာ ဝင်းလက်တောက်ပသော အ
လင်းရောင်များထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ဖုတ်”

မြွေကြီး၏ဦးခေါင်းလည်း မြေဖော်ပြုတ်ကျသွားတော့၏။
အပြစ်အပျက်မှာလျှင်မြန်လွန်းလှသည်။

အတိဒုက္ခရောက်နေသောအမျိုးသမီးမှာ ကယ်တင်မည့်သူ
ရောက်ရှိလာကာ အသက်ဘေးမှလွတ်မြောက်သွားလေတော့သည်။

xxxx

၁၄၀ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

အမျိုးသမီး၏အသက်ကို ကယ်တင်လိုက်သူနှစ်ယောက်မှာ လူရွယ်တစ်ယောက်နှင့်အဘိုးအိုတစ်ယောက်တို့ဖြစ်ကြသည်။ မြေကြီးအားသုတ်သင်ပစ်လိုက်သူမှာအဘိုးအိုဖြစ်၏။ အဘိုးအို၏လက်ထဲ၌ အလွန်ထက်မြက်သောစားတစ်လက်ကိုင်ဆောင်ထားသည်။

အမျိုးသမီးကအဘိုးအိုရှေ့မှူးထောက်ကာ ...

“ကျွန်မအသက်ကို ကယ်တင်ခဲ့တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ဆရာကြီးလိုအပ်တဲ့တစ်နေ့ ကျွန်မ ဘာမဆိုပြန်ပြီးကူညီပါ့မယ်လို့ကတိပြုပါတယ်ရှင်”

ဟုပြောလိုက်လေသည်။ အဘိုးအိုက ...

“မလိုပါဘူးကွယ်၊ ကျုပ်တို့ကကြုံကြိုက်တုန်းကူညီတာပါ။ ဘယ်လိုမှသဘောမထားပါနဲ့၊ ဒါနဲ့ မင်းကဒီတောင်ပေါ်မှာ အာလာလုပ်တာလဲ”

“ကျွန်မက ဆေးဖက်ဝင်ဆေးပင်တွေလာရှာတာပါရှင်”

“ဪ... ဪ... ဒါနဲ့ မင်းတောင်ထိပ်ပေါ်ကိုများတက်မိသေးသလားကွယ်”

“တောင်ထိပ်ပေါ်တော့ တစ်ခါမှမတက်ဖူးခဲ့ပါဘူးရှင်”

“ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်၊ တောင်ထိပ်ပိုင်းဟာ သိပ်မြင့်မားမတ်စောက်လို့ အန္တရာယ်များတယ်၊ မတက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

အမွေထည့်ပိုက် (၃-သိမ်း) ♦ ၁၄၁

အဘိုးအိုသည် အမျိုးသမီးအားနှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး ...

“တင်မင်း၊ လာ ... တို့သွားကြမယ်”

ဟုပြောကာထွက်သွားလေသည်။

အမျိုးသမီးသည် မြေပေါ်မှူးထောက်ကာငေးမောကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

xxxx

၁၄၂ ♦ ကဏ္ဍသိုလ်နေလင်းအောင်

ဆယ်ရက်

ဆယ်ရက်ဟူသောအချိန် ကုန်ဆုံးသွားပြီဖြစ်သည်။

အမျိုးသမီးသည် ပရသေးအတော်များများရှာဖွေစုဆောင်းခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်... သူမသည် ဆက်မရှာတော့ဘဲထွက်သွားရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။ ထိုအခါမှ

“ငါ့ရဲ့အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင်အဘိုးအိုဟာ တောင်ပေါ်ကို တက်သွားတယ်။ ခုထိ မြန်ဆင်းလာတာမတွေ့ရသေးဘူး။ သူ့ကို သွားပြီးကလေးပြုဦးမယ်။ ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်ရဲ့ နာမည် ဘယ်လိုခေါ်တယ်ဆိုတာ သိထားမှဖြစ်မယ်”

ဟုတွေ့တာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှတက်ဖြစ်ခဲ့သည်။ တောင်ထိပ်ပိုင်းသို့တက်လာခဲ့လေတော့သည်။

တောင်အမြင့်ပိုင်းတွင် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများ ဝေပါများပြီးတောင်နံရံသည် မြင့်မားမတ်စောက်ကာချောမွတ်နေသည်။

အမျိုးသမီးသည် အပေါ်သို့တက်ရန် အတော်ပင်ကြိုးစားခဲ့ရလေသည်။ အတန်ကြာကြိုးစားပြီးမှ တောင်ထိပ်ပိုင်းသို့ရောက်မှန်းမသိရောက်ရှိသွားခဲ့လေသည်။

တောင်ထိပ်တွင် မြေကွက်လပ်တစ်ခုနှင့်ကျောက်တုံးကျောက်ခဲပုံကြီးရှိသည်။ ထိုကျောက်တုံးကျောက်ခဲပုံကြီး အောက်တွင် လိုဏ်ဂူပမာအပေါက်ကြီးတစ်ခုရှိနေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရလေသည်။

အမွှေးတပည့်ပိုက် (ဒု-သိမ်း) ♦ ၁၄၃

အမျိုးသမီးသည် ကြိုးစားပမ်းစား တက်လာခြင်းကြောင့် မောပန်းနွမ်းနယ်နေသည်။ ထို့ကြောင့်

ကျောက်တုံးတစ်တုံးကိုကျောမိုကာ ထိုင်ချလိုက်လေ၏။ မောမောနှင့်ခဏနားနေစဉ်

“အား”

စူးရှသောအသံနက်ကြီးထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ အမျိုးသမီးထိတ်လန့်သွား၏။ ဂျပာကယာကျောက်တုံးနောက်သို့ဝင်စုန်းကာ ခြောင်ကြည့်လိုက်လေသည်။

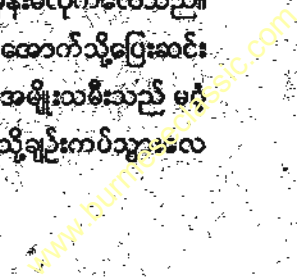
ထိုအခါ လိုဏ်ဂူပေါက်ထဲမှ လူရိပ်တစ်ရိပ်ပြေးထွက်လာသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။ ထိုလူရိပ်သည် ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်ပြီး တောင်အောက်သို့ပြေးဆင်းသွားသည်ကိုတွေ့ရလေသည်။

အမျိုးသမီးမှာအံ့ဩသွားသည်။

“ဒီလူဟာ ငါ့ရဲ့ကျေးဇူးရှင်အဘိုးအိုနဲ့လိုက်လာတဲ့ တင်မင်းဆိုတဲ့လူပါလား”

သူမသည် လိုဏ်ဂူပေါက်ဆီသို့ကြည့်မိသည်။ အော်သံရှင်သည် သူမ၏ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်ရမည်ဟုလည်းခန့်မှန်းမိလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင်... တင်မင်းသည် တောင်အောက်သို့ပြေးဆင်းကာ မြင်ကွင်းထုပျောက်ကွယ်သွားပြီဖြစ်သည်။ အမျိုးသမီးသည် မရဲမရဲဖြင့်ပုန်းကွယ်ရာမှထွက်လာပြီး လိုဏ်ဂူဆီသို့ချဉ်းကပ်သွားလေသည်။

၀၄၄ ♦ ကတ္တလီယံလေးအောင်

ဝူဝသို့ရောက်သည့်အခါ...

ညည်းညူသံသံသံတို့ကြားလိုက်ရသည်။

အဘိုးအို၏အသံဝင်ဖြစ်သည်။

အမျိုးသမီးသည် မနေနိုင်တော့ဘဲလိုက်ဝူထဲသို့ဝင်သွား၏။

အတွင်းဘက်ရောက်သည့်အခါ သွေးဆိုင်ထဲလဲနေသည့်သူမ

၏ကျေးဇူးရှင်အဘိုးအိုအား တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

xxxx

အမွှေတယုတ် (၃-သိမ်း) ♦ ၀၄၅

အဘွားအိုက စကားရပ်ကာ တင်ရှောင်ကိုကြည့်လိုက်လေသည်။ တင်ရှောင်ကစိတ်ဝင်စားစွာနားထောင်နေလေသည်။

သူမပြောသည့်တင်မင်းဆိုသူမှာ သူ၏ဖခင်အမည်ဖြစ်နေသည်မဟုတ်ပါလား။ အဘွားအိုက

“လိုက်ဝူထဲမှာလဲနေတဲ့အဘိုးအိုဟာ ဘယ်သူဆိုတာ မင်းသိသလား”

ဟုမေးလိုက်သည်။

တင်ရှောင်က

“ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲ”

ဟုခပ်တည်တည်ပြန်ပြောလိုက်သည်။ အဘွားအိုက

“အဲဒီအဘိုးအိုဟာ ဧကရာဇ်ဓားသိုင်းသခင်ပေထင်းလုပ်”

ဟုပြောလိုက်လေသည်။

ဧကရာဇ်ဓားသိုင်းသခင်ပေထင်းလုပ်သည် သူဖခင်၏ဆရာဖြစ်ကြောင်း တင်ရှောင်ကြားဖူးထားသည်။ တင်ရှောင် မျက်နှာကွက်နေပျက်သွားသည်။

အဘွားအိုက

“ထွက်ပြေးသွားတဲ့တင်မင်းဆိုတဲ့လူကကော ဘယ်သူလဲဆိုတာ ငါပြောပြရဦးမလား”

တင်ရှောင်က သာမမပြောဘဲပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

အဘွားအိုက

၁၄၆ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“ဒီကိစ္စကိုလက်တွေ့သိမြင်ခဲ့ရတဲ့ ပရဆေးပင်ရှာတဲ့အဖို့ သမီးဟာငါပေါ့”

“ဒီကိစ္စ ကျွန်တော်နဲ့ဘာမှမဆိုင်ဘူးထင်ပါတယ်”

“မဆိုင်ဘူးဟုတ်လား... မင်းအဖေက သူ့ဆရာကိုရက်ရက်စက်စက်အကောက်ကြံခဲ့တာ မင်းနဲ့ဘာမှမဆိုင်ဘူးဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်တော့်အဖေဟာ ဒီလိုလူစားမျိုးမဟုတ်ဘူး”

“မင်းအဖေဟာ လောကပေါ်မှာ အယုတ်မာဆုံးဆိုတဲ့ တွေထဲမှာပါတာပေါ့။ သူဟာ ကျေးဇူးရှင်ဆရာသခင်ဆီက ပညာရရောဆရာကိုလုပ်ကြံပြီးရတနာစားကိုယူသွားခဲ့တယ်။ သိုင်းလောကမှာ ဟန်တစ်လုံးပန်တစ်လုံးနေခဲ့တယ်။ ဒီလိုလူစားမျိုးမှ လူယုတ်မဟုတ်ရင် ဘယ်သူဖြစ်နိုင်ဦးမှာလဲ”

တင်ရှောင်က ...

“ခင်ဗျားဘယ်သူလဲ၊ ဘာကြောင့် ဒီကိစ္စတွေ ကျွန်တော့်အပြောပြနေရတာလဲ”

အဘွားအိုက ...

“ငါက မင်းအဖေကိုဆုံးရှုံးမလို့လေ။ သိုင်းပညာအရ သူ့ကို မမူပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့လက်ထဲမှာကရာဇ်စားရှိနေတော့ ငါ့အတွက် မသေရာဘူး။ အခု မင်းကိုငါကဖမ်းထားလိုက်တော့ သူ့ကိုဆုံးရှုံးဖို့သေရာသွားပြီပေါ့”

အပွင့်တပည့်ပိုက် (၃- သိမ်း) ♦ ၁၄၇

“ဒါဆိုရင်တော့... ခင်ဗျားလဲ လူယုတ်မာစာရင်းထဲဝင်သွားမှာပဲဗျ”

“ဘာပြောတယ်”

အဘွားအို၏အသံ ကျယ်လောင်စွာဆွက်ပေါ်လာသည်။ တင်ရှောင်က ...

“ဘာမှမဆိုင်တဲ့လူတစ်ယောက်ကိုစားစာခံလုပ်ပြီး ရင်ဆိုင်ရဲတာ လူကောင်းတွေရဲ့ အလုပ်မှမဟုတ်ဘဲ၊ ဒီအလုပ်မျိုးကို ဘယ်လိုလူစားမျိုးတွေလုပ်ကြမလဲ။ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့ဗျာ”

ထို့စကားကိုကြားသည့်အခါ အဘွားအို ကွက်ခနဲမျက်နှာပျက်သွားလေသည်။ တင်ရှောင်က ...

“ကျွန်တော် သိုင်းပညာကိုစိတ်မဝင်စားဘူး။ သိုင်းလောကထဲဝင်ဖို့လဲစိတ်မကူးဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်အဖေက စိတ်ဆိုးပြီး အိမ်ပေါ်ကနှင်ချလိုက်တာ။ ကျွန်တော့်ကိုဖမ်းပြီးဖေဖေကိုအကျပ်ကိုင် လိုရမယ်ထင်ရင် မှားဆွားလိမ့်မယ်”

အဘွားအိုမျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

ရုတ်တရက် ရှေ့သို့လှမ်းလာပြီး တင်ရှောင်၏သွေးကြောများကိုဖမ်းသပ်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်...”

သူမ အံ့ဩသွားပုံရလေသည်။

“မင်းက တကယ်ပဲ သိုင်းပညာမတတ်ဘဲကိုး”

၀၄၈ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ဟုရှေ့တံလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သိုင်းလောကဟာ စိတ်ရွပ်စရာကောင်းလွန်း

လို့ တမင်ကျွန်တော်မသင်ဘဲနေခဲ့တာ”

အဘွားအို နောက်ပြန်ဆုတ်လိုက်သည်။

ပြီးနောက် တင်ရှောင်အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ကာ...

“မင်း သွားတော့”

ဟုပြောသည်။

“ဗျာ ----”

မမျှော်လင့်ဘဲကြားလိုက်ရသည့်စကားကြောင့် တင်ရှောင်

ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။ အဘွားအိုက

“မင်းသွားနိုင်ပြီ”

“ကျွန် --- ကျွန်တော်”

“ငါစိတ်မပြောင်းခင် မင်းထွက်သွားတာအကောင်းဆုံးပါ

တင်ရှောင်သည် အဘွားအိုအား မည်သို့နားလည်ရမှန်းမ

ဖြစ်သွားလေသည်။ သို့သော် အဘွားအိုပြောသည့်အတိုင်း သူ

စိတ်မပြောင်းခင်ထွက်သွားခြင်းက အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်ဟု ယူ

တာ လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍ဦးညွတ်လိုက်ပြီး

“ကျွန်တော့်ကို လွတ်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတာ

ဗျာ”

လို့နောက်

အဘွားအိုရှေ့မှောက်မှ ခပ်သွက်သွက်ထွက်ခဲ့လေသည်။

အဘွားအိုက သူ့နောက်သို့လိုက်မလာချေ။

သူ့အား အမှန်ပင် လွတ်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

တင်ရှောင်မှောက်ကောင်းသည်ဟုတွေးရင်း ခပ်သွက်သွက်

သွတ်သွားလေတော့သည်။

xxxx

အကြံအစည်

သိုင်းရာဇာခြံဝင်း ...

သိုင်းရာဇာခြံဝင်းမှာ အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်နေလေသည်။

အစောင့်များသည် ပုံမှန်အတိုင်း အေးအေးလူလူပင် စောင့်ကြပ်နေကြလေသည်။ သိုင်းရာဇာခြံဝင်းသို့ လာရောက်နှောင့်ယှက်ခဲ့သူ မရှိသဖြင့် ဝူပင်ကြောင့်ကြကင်းစွာနေနိုင်ကြခြင်းဖြစ်လေသည်။ နေ့လည်နေ့ခင်းအချိန်ဖြစ်၍ အချို့သောအစောင့်တို့သည် ထမင်းစားပြီးနောက် တစ်ရေးတစ်မောအိပ်ကြလေသည်။

ထိုအချိန်တွင်... လူတစ်ယောက်သည် မယောင်မလည်ဖြင့် သိုင်းရာဇာခြံဝင်းရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။ ကျားခံတပ်မှ သခင်လေးပုအိမ်းဖြစ်သည်။ ပုအိမ်းသည် ခမောက်ကြီးတစ်လုံးဆောင်းကတော့သူတောင်သားပမာ ရုပ်ဖျက်ထား၏။ ခြံဝင်းရှေ့သို့ရောက်လျှင် ဝိုက်မျှဉ်းနေသောအစောင့်တစ်ယောက်အနီးသို့ချဉ်းကပ်ကာ...

“နောင်ကြီး ... ဆရာတင်မင်းရှိတယ်မဟုတ်လား”

ပုအိမ်း၏ပုံသဏ္ဍာန်ကြောင့် အစောင့်ကအထင်မကြီးချေ။

“မရှိဘူး ... မင်းဘာလုပ်မလို့လဲ”

ဟုပြန်မေးလိုက်၏။

ပုအိမ်းအံ့သြသွားသည်။ သိုင်းရာဇာတင်မင်းသည် သိုင်းရာဇာခြံဝင်း၌မရှိလျှင် မည်သည့်နေရာသို့သွားနေပါသနည်း။

“ဆရာကြီးကိုလားပြီးဂါရုတဖြူတာပါခင်ဗျာ၊ ကျုပ်က ...”

“ဆရာကြီးမရှိဘူးကွ၊ ခရီးထွက်သွားတယ်”

အစောင့်မှာ စိတ်မရှည်သလိုအော်လိုက်သည်။

ပုအိမ်းထွက်သွားမှ သူလည်းအေးအေးဆေးဆေးဝိုက်မျဉ်း

ခွီအချိန်ရမည်မဟုတ်ပါလား။ ပုအိမ်းက ...

“ဆရာကြီးက ဘယ်ကိုသွားတာလဲဗျာ၊ ဘယ်တော့လောက်

ပြန်ရောက်မလဲဆိုတာမသိရဘူးလား”

အစောင့်ဖြစ်သူ စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဝါ။

“မင်းတော်တော်လျှာရှည်တာပဲ၊ ဆရာကြီးက ဂမုန်းတောင်

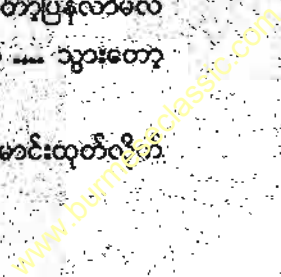
ကြားကိုသွားတာ၊ မင်းလိုက်ချင် လိုက်သွား၊ ဘယ်တော့ပြန်လာမလဲ

ဆိုတာမမေးနဲ့၊ ဘာမှပြောသွားတာမဟုတ်ဘူး၊ က ... သွားတော့

သွားတော့”

ထပ်၍မေးစရာမရှိအောင်ပိတ်ပြောပြီး မောင်းထုတ်လိုက်

သည်။ ပုအိမ်းစိတ်လှုပ်ရှားလာသည်။

၁၅၂ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လမ်းအောင်

သိုင်းရာဇာတင်မင်းသည် ဂမန်းတောင်ကြားသို့ သွားနေပြီ ဖြစ်သည်။ အမျိုးသမီးဂိုဏ်းချုပ်စန့်ကွမ်းလျှံနှင့်သွားရောက်တွေ့ဆုံ ခြင်းသာဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

မည်သို့သောအကြောင်းကိစ္စရှိနေပါသနည်း။

အကြောင်းထူးရှိ၍သာထွက်သွားခြင်းဖြစ်မည်ဟု နားလည် လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့်

“ကောင်းပါပြီ သွားပျံတော့မယ်ဗျာ”

သိုင်းရာဇာခြံရှေ့မှ ဟန်မပျက် ခပ်ကုပ်ကုပ်လေးပြန်ထွက် လာခဲ့လေတော့သည်။

xxxx

အမွေခံတယျာပိုင် (ဒု-ပိုင်း) ♦ ၁၅၃

ဂမန်းတောင်ကြား

ဂမန်းတောင်ကြားအတွင်းရှိ အမျိုးသမီးဂိုဏ်း၌ ဧည့်သည် နှစ်ယောက်ရောက်ရှိနေကြလေသည်။ ထိုဧည့်သည်နှစ်ယောက်မှာ သိုင်းရာဇာတင်မင်းနှင့် ရှမ်းစုတို့ဖြစ်သည်။ သူတို့အား အမျိုးသမီး ဂိုဏ်းချုပ်စန့်ကွမ်းလျှံက ကောင်းစွာဧည့်ခံကြိုဆိုလေသည်။

စန့်ကွမ်းလျှံက သိုင်းရာဇာတင်မင်းကိုကြည့်ကာ

“ရှင် အလောတကြီးရောက်လာဇာယံဆိုတော့ အကြောင်း ထူးရှိနေပြီထင်တယ်”

ဟု ရယ်ရယ်မောမောပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ... ဘယ်လိုအကြောင်းကိစ္စလဲဆိုတာ ခင်ဗျား သိမှာပေါ့ဗျာ”

ဟု မရယ်မပြုံး ခပ်တည်တည်ပြောလိုက်လေသည်။

စန့်ကွမ်းလျှံက

“အလို ... ကျွန်မသိတယ်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဘာကိစ္စများဖြစ်နေလို့လဲရှင်”

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက စိတ်မရှည်တော့ဘဲ

“ကျုပ်တို့ လိုရင်းကိုပြောကြရင်ကောင်းမယ်၊ ကျုပ်မှာ ရှစ် ကွက်အင်းတစ်စိုင်ရှိနေတယ်၊ ကျွန်တို့တစ်စိုင်းက သက်ငြေ့ပက်ဆီ မှာရှိနေတယ်၊ ဒါကို ခင်ဗျားသိတယ်”

၁၅၄ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်အောင်

စန့်ကွမ်းလျှော်ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... သိစာမယ်လေ”

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက ...

“သက်ခြွေလက်ဘယ်သူလဲ ... ဘယ်မှာနေသလဲဆိုတာလဲ
ခင်ဗျားသိတယ်”

စန့်ကွမ်းလျှော်ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... တွန့်ရှင်ကိုလိမ်ဖြောလို့လာရှင်”

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက ...

“သက်ခြွေလက်ဟာ ကရုဏာသီလရှင်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ
ကျုပ်သဘောပေါက်ပြီဗျ”

“သိုင်းရာဇာကြီးက အတော်ကိုညာဏ်ကောင်းတာပဲနော်”

စန့်ကွမ်းလျှော်ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

သို့သော် ... သိုင်းရာဇာတင်မင်းမှာမူ သူ့အား လျှောက်ပြောင်
လိုက်သလိုခံစားရလေသည်။

“အခု ကျုပ်လာတာ ကရုဏာသီလရှင်ကိုတွေ့ချင်လို့ ဝ”

ဟုပြောလိုက်သည်။ စန့်ကွမ်းလျှော်က ...

“ဒါတော့ သိုင်းရာဇာကြီး သိပ်တိုလောဘကြီးသွားပါပြီရှင်”

ကရုဏာသီလရှင်နေထိုင်သည့်နေရာကို သူမတစ်ယောက်
တည်းသာသိရှိထားသည်။ ထို့ကြောင့် ... သူမ၏လေသံသည် အောင်
နိုင်သူတစ်ယောက်၏လေသံမျိုးဖြစ်နေတော့သည်။

အမွှေးတပည့်ပိုက် (၃-သိမ်း) ♦ ၁၅၅

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက ...

“ခင်ဗျားပြောပြမယ်လို့ ကျုပ်ယုံကြည်ပါတယ်ဗျာ”

စန့်ကွမ်းလျှော်ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တာပေါ့... ပြောပြမှာပေါ့ရှင်”

သူမသည် မလှမ်းမကမ်း၌ရပ်နေသောဝမ်းဝမ်းဘက်လှည့်
ကြည့်ပြီး ...

“ဝမ်းဝမ်း ... ဧည့်သည်တွေအတွက် စားစရာသောက်စရာ
စီစဉ်လိုက်ပါ”

ဟုအမိန့်ပေးလိုက်၏။ ဝမ်းဝမ်းက ...

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

သူမသည် အရက်နှင့်စားသောက်ဖွယ်ရာများ ချက်ချင်းစီစဉ်
ပေးလိုက်လေသည်။ စန့်ကွမ်းလျှော်က ...

“က ... သုံးဆောင်ကြပါဦးရှင်”

ဟုဧည့်ခတ်ပြုလေသည်။ သိုင်းရာဇာတင်မင်းက ...

“ကျုပ်တို့မှာအချိန်မရှိဘူးဗျ”

ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင်ပြောလိုက်သည်။

မှန်ပေသည်။ သူတို့အတွက် အလွန်အရေးကြီးသည့်အချိန်
အခါရောက်နေပြီမဟုတ်ပါလား။ စန့်ကွမ်းလျှော်က ...

“ကျွန်မ သိုင်းရာဇာကြီးကိုကူညီရင် ဘယ်လိုအကျိုးကျေးဇူး
ရှိမလဲလို့စဉ်းစားနေခဲ့တာရှင်”

၁၅၆ ♦ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ဟုပြောလေသည်။

“ခင်ဗျား ဘာလိုချင်သလဲပြောပါ”

ဟု သိုင်းရာဇာတင်မင်းကမေးလိုက်၏။

“ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း”

စန့်ကွမ်းလျှံကရယ်မောလိုက်သည်။

“သိုင်းရာဇာကြီးက တယ်လဲအလိုက်သိတာကိုး၊ ကျွန်မက လောဘကြီးတဲ့လူတစ်ယောက်တော့မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ဒါပေမဲ့ ရှစ်ကွက်အင်းကိုရရင် သိုင်းလောတရဲ့ရတနာသုံးပါးကိုရမယ်ဆိုတော့ အင်း ...”

သူမသည် ဆက်မပြောသေးဘဲအချိန်ဆွဲထားလိုက်သည်။

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက ...

“ခင်ဗျား ဘာလိုချင်သလဲ၊ ပြောပါ”

ဟု စိတ်မရှည်နိုင်သောလေသံဖြင့်မေးလိုက်လေသည်။

ရှမ်းစုကမူ ... သူတို့နှစ်ယောက်အား လုံးဝအမှမထားဘဲ

ဝမ်းဝမ်းကိုငေးကြည့်နေ၏။

စန့်ကွမ်းလျှံက ...

“ကျွန်မက လောဘမကြီးဘူးလို့ပြောပြီးပါပြီရှင်၊ ကျွန်မတို့ အတွက်လက်တွေ့လုပ်ကိုင်ကြမယ်ဆိုတော့ ဆိုးတူကောင်းဖက်စေ၊ မဟုတ်ဘူးလားရှင်”

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက ...

အမွေခံတစ်ယောက် (ဒုးသိမ်း) ♦ ၁၅၇

“ခင်ဗျားဆိုလိုတာက တစ်ယောက်တစ်ဝက်ယူကြမယ်ဆို တဲ့သဘောလား”

“ဟင်း ... ဟင်း ... သိုင်းရာဇာကြီးက အတော့ကိုသိတတ် ပါလားရှင်”

စန့်ကွမ်းလျှံက ရယ်သွမ်းသွေးကာ ပြောလေသည်။

သိုင်းရာဇာတင်မင်း မှုံ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီကိစ္စမှာ ခင်ဗျားပါဝင်ပတ်သက်ခဲ့တာ ဘာမှမကြာသေး ပါဘူး၊ ခင်ဗျားတို့လိုချင်တာ များမနေဘူးလား”

စန့်ကွမ်းလျှံခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မများတဲ့အပြင်သေသေချာချာတွက်ကြည့်မယ်ဆိုရင် နည်း တောင်နေပါသေးတယ်ရှင်”

“ဘာ ... ဘယ်လို”

စန့်ကွမ်းလျှံက ...

“သက်ခြေလက် ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ ကျွန်မပြောပြလို့ ရှင်သိရတာမဟုတ်လား”

သိုင်းရာဇာတင်မင်း ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

စန့်ကွမ်းလျှံက ...

“သူ့ဟယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာလဲ ကျွန်မပြောပြမှ သိနိုင်မှာမ ဟုတ်ဘူးလားရှင်”

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက ...

၁၅၈ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်အောင်

“ဒီတိစ္ဆာဟာ ကြာကြာလျှို့ဝှက်ထားလို့ မရနိုင်တဲ့တိစ္ဆာပါဗျာ”

“ရှင်မြောသလို ဟုတ်တယ်ပဲထားလိုက်ပါတော့၊ သက်ခြေလက်ဆီက ရှစ်ကွက်အင်းတစ်ဝိုင်းရယူဖို့ရာ ကျွန်မဟာ အဓိကအကျဆုံးဆိုတာတော့ ရှင်ငြင်းနိုင်မယ်မထင်ပါဘူး”

သိုင်းရာဇာတင်မင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ စန္ဒကွမ်းလျှော်ကို အလျှော့ပေး၍မရတော့ပေ။ စန္ဒကွမ်းလျှော် ရယ်မောကာ

“ဒီလောက်ဆိုရင်တော့ ရှင်လဲ သဘောပေါက်လောက်ပြီ ထင်ပါတယ်”

သိုင်းရာဇာတင်မင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီဗျာ ခင်ဗျားသဘောအတိုင်းပဲ ဖြစ်ရပါစေမယ်”

စန္ဒကွမ်းလျှော်က

“ဒီလိုမှပေါ့ရှင်၊ ကျွန်မကမေတ္တာသီလရှင်ဆီကို ရှင့်ကိုခေါ်သွားမယ်၊ သွက်လုပ်ကြံရာမှာ အကူအညီပေးမယ်၊ သူနဲ့ ကျွန်မက ပညာဆင်ဖက်ညီအစ်မဆိုတော့ ကျွန်မကို သူကယုံကြည်စိတ်ချနေမှာပဲ၊ ကျွန်မကရှင့်ကိုကူညီမယ်လို့ထင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မ ပြောတာလက်ခံပါတယ်နော်”

သိုင်းရာဇာတင်မင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“လက်ခံပါတယ်ဗျာ”

လက်မခံ၍လည်း မဖြစ်ပေ။

အမွေခံတပည့်ပိုက် (၃-သိမ်း) ♦ ၁၅၉

မေတ္တာသီလရှင်(ဝါ) သက်ခြေလက်သည် မေသုမဟုတ်ဘဲ ထိပ်သီးသိုင်းပညာရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့်

သူမအား ရင်ဆိုင်ဖို့ လွယ်လှသည်မဟုတ်ချေ။

စန္ဒကွမ်းလျှော်က အကောက်ကြံမှသာလျှင် အလွယ်တကူ အနိုင်ရမည့်သဘောရှိလေသည်။ စန္ဒကွမ်းလျှော်က

“ကျွန်မက ရှင့်ကို အင်တိုက်အားထိုက်ကူညီမယ်လို့ ပြောပြီးပါပြီ၊ သက်ခြေလက်လို့ခေါ်နေကြတဲ့မေတ္တာသီလရှင်ကိုသုတ်သင်ပစ်နိုင်ခဲ့အပြင် ရှစ်ကွက်အင်းကိုလဲ ဝိုင်ဆိုင်ကြရမှာဆိုတော့ လောကပေါ်မှာ ကျွန်မတို့လောက်ကံကောင်းတဲ့လူ ရှိနိုင်တော့မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် အရက်တစ်ခွက်စီသောက်ကြပါစို့လားရှင်”

ဟု ပြောကာ အရက်တစ်ခွက်စီပေးလေသည်။

ရှမ်းစုနှင့်သိုင်းရာဇာတင်မင်းတို့က အရက်ခွက်များလှူလိုက်ကြလေသည်။ ထို့နောက်

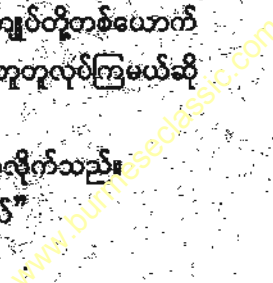
သုံးယောက်သား ပြိုင်တူသောက်လိုက်ကြလေသည်။

အရက်သောက်ပြီးလျှင် သိုင်းရာဇာတင်မင်းက

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရတဲ့အကျိုးအမြတ်ကိုကျွပ်တို့တစ်ယောက်တစ်ဝက်ခွဲယူကြမယ်၊ လုပ်စရာရှိတော့လဲ အတူတူလုပ်ကြမယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသဘောတူတယ်နော်”

ဟုမေးလိုက်၏။ စန္ဒကွမ်းလျှော်ရယ်မောလိုက်သည်။

“သဘောတူပါတယ်ရှင် တူပါတယ်”

၁၆၀ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက

“အဖြင့် သက်ခြေလက် ဘယ်မှာနေသလဲဆိုတာပြောပြပါ”

ဟုမေးလိုက်၏။ စန့်ကွမ်းလျှံက

“ထိုက်စန်းတောင်ခြေမှာ နေပါတယ်ရှင်”

“ထိုက်စန်းတောင်ခြေမှာ”

“ဟုတ်ဆိုဖယ်”

“ခင်ဗျားပြောတော့ သူ့ကိုရင်ဆိုင်ဖို့ နေ့မိုးဆောင်းလူထူး ဆန်းသုံးယောက်ရဲ့ အကူအညီကိုရမှဖြစ်မယ်ဆို”

စန့်ကွမ်းလျှံက

“သူယုံကြည်စိတ်ချလှတဲ့ ကျွန်မတစ်ယောက်လုံးက သူ့ကို သစ္စာဖောက်ပြီး လုပ်ကြံမယ့်ကိစ္စမှာ သူတစ်ပါးအကူအညီကိုလိုဦး မှာလား။ ဘာလဲ ရှင်ကသူများတွေပါခေါ်ပြီးဝေစုပေးချင်နေလို့ လားရှင်”

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက

“ကျုပ်က ဘယ်သူ့ကိုမှဝေစုခွဲပေးချင်တာမဟုတ်ဘူးဗျ”

စကားဆုံးလျှင် ထိုင်ရာမှထလိုက်လေသည်။

စန့်ကွမ်းလျှံက

“ရှင် ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ဟုမေးလေသည်။

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက

အမွေခံတပည့်ပိုက် (ဒု-သိမ်) ♦ ၁၆၀

“ထိုက်စန်းတောင်ခြေကိုသွားမလို့ပါ”

“မေတ္တာသီလရှင်ဆီကိုပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“သက်ခြေလက်ဆီကို ဆိုပါတော့ဗျာ”

စန့်ကွမ်းလျှံက

“ရှင်တစ်ယောက်တည်းသွားမယ်ဆိုတဲ့သဘောလား”

“ခင်ဗျားပဲ လူများရင် ဝေစုခွဲပေးနေရမယ်ဆို တစ်ယောက် တည်းသွားတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှဝေစုမပေးရတော့ဘူးပေါ့”

စန့်ကွမ်းလျှံက

“ရှင်တစ်ယောက်တည်း သူ့ကိုရင်ဆိုင်နိုင်မယ်လို့ ယုံကြည် နေသလား”

သိုင်းရာဇာတင်မင်း မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“စိတ်ချ၊ သူ့ကိုရင်ဆိုင်နိုင်တဲ့နည်းလမ်း ကျုပ်မှာရှိပါတယ်”

စန့်ကွမ်းလျှံကခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ရှင် မှားသွားပြီ၊ ရှင်ဟာ ကိုယ့်ကိုကိုယ်ခပ်ပိပြီး အထင်ကြီး

နေတဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ”

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက

“ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ်အထင်ကြီးတာမဟုတ်ဘူး... ခင်ဗျားရဲ့

သိုင်းပညာက အထင်သေးစရာဖြစ်နေတာပါ”

“အဲဒါ ပြောတာပေါ့... ကျွန်မကို အထင်သေးတာကကိုက်

ရင်အမှားပဲလေ”

၁၆၄ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်အောင်

သူမ၏ အတွင်းအားကုန်ခန်းစေသောဆေးသည် အလွန်
အစွမ်းထက်ကြောင်း ယုံကြည်ထားပါသည်။

ဆေးအစွမ်းမပြရခြင်းမှာ ...

စန့်ကွမ်းလျှံက မျက်လုံးကြီးပြူးကာ ဝမ်းဝမ်းဘက်လှည့်
ကြည့်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ ... ဝမ်းဝမ်းသည် မျက်နှာဖြူဖပ် ဖြူရော်ဖြစ်ကာ
နောက်ဆုတ်သွားသည်။

ယခု ... ဆေးစွမ်းမပြရသည့်အကြောင်းရင်းကို စန့်ကွမ်းလျှံ
နားလည်လိုက်ပြီဖြစ်ပေသည်။

xxxx

အမွှေတဟည့်ပိုက် (ဒု-အိမ်) ♦ ၁၆၅

“ဝန်း”

စန့်ကွမ်းလျှံသည် ကြမ်းပြင်ပေါ် အရပ်ကြီးပြတ်လဲကျသွား
၏။ သိုင်းရာဇာတင်မင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

အေးအေးဆေးဆေးထိုင်နေသောရမ်းစုကိုကြည့်ကာ ...

“တို့သွားကြမယ်”

ဟုပြောလိုက်သည်။

ရမ်းစုထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။

ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေသည့်ဝမ်းဝမ်းထံသို့ လှမ်းသွားကာ
သိုင်းဖက်လိုက်ရင်း ...

“လာ ... ညီမ၊ အစ်ကိုတို့သွားကြမယ်”

ဟုပြောလိုက်လေသည်။

xxxx

၁၆၆ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်အောင်

ဂမုန်းတောင်ကြား

ဂမုန်းတောင်ကြားသည် အဝေးတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သိုင်းရာဇာတင်မင်း၊ ရှမ်းစုနှင့်ဝမ်းဝမ်းတို့ ထိုက်စန်းတောင်ဦးတည်ခရီးနှင့်နေကြလေသည်။ ဂမုန်းတောင်ကြားနှင့်ဝေးကွာသွားပြီး အမျိုးသမီးဂိုဏ်း၏ပိုင်နက်ကိုလွန်မြောက်သည်နှင့် သိုင်းရာဇာတင်မင်းက ခြေလှမ်းရပ်လက်သည်။

ပြီးနောက် ရှမ်းစုကိုလှည့်ကြည့်ကာ

“စန့်ကွမ်းလျှံကိုလုပ်ကြံပြီးတဲ့နောက် ဂမုန်းတောင်ကြားအေးအေးဆေးဆေးထွက်လာကြပြီဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးမဟုတ်လား ဟုမေးလိုက်သည်။ ရှမ်းစုက

“ဟုတ်ပါတယ်”

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက

“စန့်ကွမ်းလျှံမှာ သိပ်ရောတုတ်တညိုမတစ်ယောက်ရှိတာ သူဟာ အမျိုးသမီးဂိုဏ်းမှာ စန့်ကွမ်းလျှံပြီးရင် သိုင်းပညာအတော်ဆုံး ဩဇာအရှိဆုံးပဲ”

ဟုပြောလေသည်။ ရှမ်းစုက ဝမ်းဝမ်းကိုလှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ဝမ်းဝမ်း ခေါင်းလေးငုံထားလိုက်လေသည်။

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက

“သူ့ကိုငါတို့နဲ့အတူတူခေါ်လာရင် အမျိုးသမီးဂိုဏ်းကလေးတွေ လှုပ်ကြံမှာမဟုတ်ဘူး”

အမွေခံတပည့်ပိုင် (၃-သိမ်း) ♦ ၁၆၇

ဟုပြောလေသည်။ ရှမ်းစုက ငြိမ်နေလိုက်သည်။

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက

“အခု အမျိုးသမီးဂိုဏ်းပိုင်နက်ထဲကလွတ်မြောက်လာခဲ့ကြပြီလေ”

ထိုစကားကိုကြားသည့်အခါ ရှမ်းစု၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားလေသည်။ ဝမ်းဝမ်းလည်းမျက်နှာပျက်သွားသည်။

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက

“ငါက အကျိုးမရှိတဲ့ကိစ္စတာဟာခံခဲ့ရမလို့ပဲ”

စကားဆုံးသည်နှင့်... သူ၏လက်သည် ဓားရှိုးခေါ်သို့ရောက်သွား၏။ ဝမ်းဝမ်းမှာ ခေဒ္ဒမဟုတ်ပါ။ အခြေအနေမဟန်မှန်းသိလျှင် အကျိုးလက်အိုးထဲမှလက်နက်ပုန်းများဖြင့် လျှပ်တစ်ပြက်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

“ဝုစ်... ဝုစ်... ဝုစ်”

လက်နက်ပုန်းလေးများသည် သိုင်းရာဇာတင်မင်းထံသို့ တစ်ဟုန်ထိုးပစ်လွှင့်သွားသည်။

“ခြွမ်း...”

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက ဓားဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ဝင်းလက်တောက်ပသော ဓားရှောင်များထွက်ပေါ်လာပြီးနောက် လက်နက်ပုန်းလေးများသည် သာရာလမ်းအတိုင်း ပြန်လည်ဝစ်လွှင့်သွားကာ ဝမ်းဝမ်း၏ရင်ခွေစိုက်ဝင်သွားလေသည်။

၁၆၈ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“အမယ်လေး”

ဝမ်းဝမ်းသည် စူးရှစွာ တစ်ချက်အော်ဟစ်လိုက်ပြီး မြေပေါ်

သို့ ဝုန်းခနဲလဲကျသွားလေသည်။

ရှမ်းစုကား ကျောက်ရုပ်ကြီးဝမာရပ်လျက်

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက ဓားကိုပြန်လည်သိမ်းဆည်းပြီး

“သွားကြမယ်”

ဟုပြောကာ ခပ်သွက်သွက်လှမ်းထွက်သွား၏။

ရှမ်းစုသည် ဝမ်းဝမ်း၏အလောင်းကို တစ်ချက်မျှပင် စောင်း
ငဲ့ရွံ့မကြည့်ဘဲ သိုင်းရာဇာတင်မင်းနောက်သို့လိုက်ပါသွားလေတော့
သည်။

xxxx

သံသရာ

အဘွားအို၏လိုဏ်ဂူသည် အနောက်ဘက်တွင်ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ
ဖြစ်လေသည်။ တင်ရှောင်သည် အဘွားအိုစိတ်ပြောင်မေသွားမီ ခပ်
သွက်သွက်ထွက်လာခဲ့လေသည်။ အဘွားအိုသည် သူ၏ဖခင်အပေါ်
မကျေနပ်ဖြစ်နေကြောင်းထင်ရှားပေသည်။

သို့တိုင် ... သူ့အားလွှတ်ပေးလိုက်ခြင်းကြောင့် ကံတောင်း
လှသည်ဟုဆိုရပေတော့မည်။

တင်ရှောင်ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်လာစဉ် ရုတ်တရက် ပြေး
လွှားလာသောခြေသံများထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေ
သည်။ တင်ရှောင် ရင်ထိတ်သွား၏။ ကမ္ဘာကယာ သစ်ပင်ချုံငယ်
များကြား ဝင်ပုန်းလိုက်သည်။ ခြေသံများသည် တစ်စထက်တစ်စ
နီးကပ်လာပြီး လူနှစ်ယောက်ရောက်ရှိလာသည်ကိုတွေ့ရ၏။

ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ ဓားနှစ်လက်စိုက်ချုပ် ကျင်းပုခုံးနှင့်
ပုခိမ်းတို့ဖြစ်လေသည်။

၁၇၉ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအော်

မှအိမ်းသည် သိုင်းရာဇာတင်မင်း ခရီးထွက်သွားကြောင်း သိလျှင် ဓားနှစ်လက်ပိုင်းချုပ်ကျင်းပုန်းထဲသွားရောက်သတင်း ခဲ့လေသည်။

ထိုနောက် နှစ်ယောက်သား ဂမုန်းတောင်ကြားမှာ လိုက်လာခဲ့ကြသည်။ ဂမုန်းတောင်ကြားတွင် စန့်ကွမ်းလျှံသေဆုံး သွားပြီး သိုင်းရာဇာတင်မင်းတို့ ထိုက်စန်းတောင်သို့ထွက်သွားကြ ကြောင်းသိရသဖြင့် ပြတ်လမ်းမှလိုက်လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကျင်းပုန်းကပတ်စန်းကျင်ကိုအကဲခတ်လိုက်ပြီး

“သိုင်းရာဇာတင်မင်းတို့ကို အရိပ်အယောင်တောင် မတွေ့ ရသေးဘူး၊ သူတို့ရောက်မလာကြသေးဘူးဆင်တယ်”

ထိုစကားကိုကြားလျှင် တင်ရှောင်အုံဩသွားသည်။

“ဟင် ဖေဖေဒီနေရာကိုသာမယ်ဆိုပါလား၊ ဘယ်လို အကြောင်းကိုစွဲများရှိနေလို့ပါလိမ့်”

သူ၏ဖခင်သည် သိုင်းလောကထဲမဆင်းဘဲနေခဲ့သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သည်။ ယခု သိုင်းလောကထဲဆင်းလာသည်ဟုသိရခြင်း ကြောင့် ထူးခြားမှုတစ်ခုတစ်ခုရှိမည်ဟုနားလည်လိုက်၏။

ထို့ပြင်

“သူတို့ ဘယ်သူတွေပါလိမ့်”

ပုအိမ်းနှင့်ကျင်းပုန်းတို့အကြောင်း တွေးနေလိုက်မိသည်။

ထိုစဉ် ပုအိမ်း၏စကားသံထွက်ပေါ်လာသည်။

အမွှင်တပည့်ပိုက် (၃ သိမ်း) ♦ ၁၇၁

“သူဟာ ရှစ်ကွက်အင်းတစ်ပိုင်းရထားပြီးပြီဆိုတော့ နောက် တစ်ပိုင်းကိုသိကြီးမကြီးလိုက်ရှာနေတာပဲဖြစ်မယ်၊ ရှစ်ကွက်အင်းဟာ ထိုက်စန်းတောင်နဲ့မတ်သက်နေတာပဲ”

ကျင်းပုန်းက

“အေ... မင်းပြောမှငါလဲသတိရတော့တယ်၊ ရှစ်ကွက်အင်း ရဲ့အညွန့်ဟာ ထိုက်စန်းတောင်ဖြစ်တယ်လို့ပြောဆိုနေကြတာတော့ ကြာပြီ၊ တကယ်လို့ သူတို့ကရှစ်ကွက်အင်းကိုဆက်စစ်မိပြီး ရတနာ ပစ္စည်းသုံးခုကိုရှာတွေ့ပြီဆိုရင်တော့ သိပ်ကောင်းတာပေါ့ကွာ”

မှန်သည်။ သိုင်းရာဇာတင်မင်းက ရှာတွေ့ပြီဆိုလျှင် သူတို့ အပင်ပန်းခံပြီး လိုက်ရှာစရာလိုတော့မည်မဟုတ်ချေ။

ပုအိမ်းက

“ဒါဖြင့် တစ်နေရာရာမှာပုန်းပြီးစောင့်ကြည့်နေကြတာ ပို ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

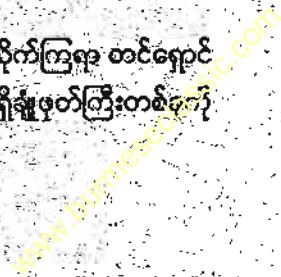
ဟုပြောလိုက်သည်။

ကျင်းပုန်းခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

သူတို့ ပုန်းအောင်းစရာနေရာရှာဖွေလိုက်ကြရာ တင်ရှောင် ပုန်းအောင်းနေသည့်နေရာနှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိသူပုတ်ကြီးတစ်ခုကို သဘောကျသွားကြလေသည်။

“လာဟေ့”

၁၇၂ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ကျင်းပခန်းက ပုအိမ်းကိုခေါ်ကာ ချီဖုတ်ကြီးနောက်ကွယ်၌ ပုန်းအောင်းနေလိုက်ကြလေသည်။

တင်ရှောင်လည်း ရင်တထိတ်ထိတ်ခုန်လာသည်။

အကယ်၍ --- သူပုန်းအောင်းနေသည်ကိုသာသိရှိကားလျှင် ချမ်းသာပေးကြမည်မဟုတ်မှန်း သဘောပေါက်မိသည်။ ထို့ကြောင့် အသက်ပြင်းပြင်းမရှူဝံ့ဘဲ ငြိမ်နေလိုက်ရလေသည်။

ထိုစဉ်--- တောင်ခြေကြော့က လိုက်ထုတ်မှအဘွားအို ထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ တင်ရှောင် ရင်ထိတ်သွားသည်။ ပုန်းအောင်းနေသည့်ကျင်းပုန်းတို့က ရန်ပြုကြလျှင် အဘွားအိုဒုက္ခရောက်သွားမည်ဟု ယုံကြည်မိ၏။

အဘွားအို အဝေးသို့ထွက်သွားပါစေဟု ဆုတောင်းလိုက်မိသည်။ သူဆုတောင်းပြည့်သွားသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ အဘွားအိုသည် ဟိုဟိုသည်သည်ကြည့်ပြီး အရှေ့ဘက်သို့ပြေးထုတ်သွား၏။

တစ်ခဏအတွင်းမှာပင်--- သစ်ပင်ချုံနွယ်များကြား တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

တင်ရှောင်သည် အသက်အောင့်ထားခဲ့ရာ ယခုမှ အသက်မြင်းပြင်းရှူလာနိုင်လေသည်။ အဘယ်ကြောင့်မှန်းမသိ။ ထိုအဘွားအိုသည် လူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ရမည်ဟု ယုံကြည်ပြီး ဒုက္ခဖြစ်မသွားစေလိုချေ။

အဘွားအိုကွယ်ပျောက်သွားလျှင် ---

အမွှေခံတပည့်ပိုက် (ဒု သိမ်း) ♦ ၁၇၃

“ဒီအဘွားကြီးကဘယ်သူပါလိမ့်”

ကျင်းပုန်းထံမှစကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ တင်ရှောင် အသာငြိမ်၍နားစွင့်နေလိုက်သည်။

ပုအိမ်းက ---

“ဒီနေရာမှာ လူတစ်ယောက်နေထိုင်တာကိုက ထူးခြားနေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လိုက်ထုတ်ဝင်ကြည့်ကြရင်ကောင်းမလား” ကျင်းပုန်းသဘောတူလိုက်သည်။

“ကောင်းသားပါ။ သွားကြတာပေါ့”

သူတို့နှစ်ယောက် ပုန်းကွယ်ရာမှထွက်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်ကြစဉ် လူနိပ်တစ်နိပ်ပြေးလွှားရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။ အဘွားအို ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်လေသည်။

အဘွားအိုသည် မိမိအားလိုက်ရှာနေခြင်းဖြစ်ပြီး ရှာမတွေ့၍ ပြန်လာခြင်းဖြစ်ကြောင်း တင်ရှောင်ထင်မြင်မိလိုက်လေသည်။

အဘွားအိုက ဟိုဟိုသည်သည်ကြည့်ကာ လိုက်ထုတ်ဝင်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် ---

“ဟား ဟား ဟား”

ရယ်သံများ ကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

တင်ရှောင်မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ဒါ ဖေဖေရယ်သံပဲ”

၁၅၄ ♦ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

သူတွေ့နေစဉ် လူရိပ်နှစ်ခု ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲရောက်ရှိလာကြ သည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ သိုင်ရာဇာတင်မင်းနှင့် ရှမ်းစုတို့ဖြစ် ကြသည်။ သူတို့ရောက်ရှိလာသည်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်၏အေးချမ်း သာယာမှုမှာ ပျက်စီးသွားရလေတော့၏။

xxxx

သိုင်းရာဇာတင်မင်းနှင့် ရှမ်းစုတို့ရောက်ရှိလာကြလေသည်။ အဘွားအိုသည် လိုက်ဝူထဲဝင်ရန်ဟန်ပြင်ပြီးမှ သိုင်းရာဇာတင်မင်းတို့ ရောက်ရှိလာကြသည်ကိုမြင်သည့်အခါ ချောခနဲလှည့်ကာ ဝူပေါက်ဝ ထွင် ဓားဓားမတ်တော်ရုပ်နေလိုက်လေသည်။

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက

“သက်ခြွေလက်... နောက်ဆုံးတော့ ခင်ဗျားကို ကျွပ်ဖော် ထုတ်နိုင်တာပဲမဟုတ်လား”

ဟုပြောလိုက်လေသည်။

အဘွားအိုမျိုးပြုံးလိုက်သည်။

“ငါက လာမရှာရသေးဘဲ မင်းကလာရှာတာဆိုတော့ ပိုပြီး အခန့်သင့်သွားတာပေါ့၊ မင်းက ဒီနေရာအထိလိုက်လာနိုင်တယ်ဆို တော့ စန့်ကွမ်းလျှံပြောပြလိုက်တာထင်တယ်”

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက

အမွေခံတပည့်ပိုက် (၃-သိမ်း) ♦ ၁၅၅

“ခင်ဗျားမဆိုးဘူး”

“မင်း သူ့ကိုရှင်းပစ်လိုက်ပြီလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါတော့မင်းမှားသွားပြီ၊ တကယ်ဆို သူ့ကိုခေါ်လာပြီးငါ့ကို ခယ်သွင်းခိုင်းဖို့ကောင်းတာ”

သိုင်းရာဇာတင်မင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်က ဒီလောကီတော့လု နားလည်ပါသေးတယ်ဗျား၊ စန့်ကွမ်းလျှံနဲ့အတူ လူစိမ်းပါလာပြီဆိုတာနဲ့ ခင်ဗျားရိပ်မိသွားမှာပဲ၊ ခင်ဗျားကိုလှည့်စားလို့မရမှန်းသိလို့ ခုလိုတိုက်ရိုက်လာခဲ့တာပဲဗျ”

အဘွားအိုက

“မင်းရဲ့ တွေးခေါ်မြော်မြင်မှုပညာမဆိုးဘူးဘဲ၊ တင်မင်း....

ကစီနီတုန်းက ဧကရာဇ်မင်းသိုင်းသခင်ကို ဖောဒီတောင်ပေါ်မှာ မင်းလုပ်ကြံသွားတာမှတ်မိသေးသလား”

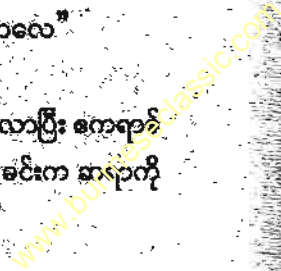
သိုင်းရာဇာတင်မင်း အံ့အားသင့်သွားလေသည်။

“ဘာဗျ”

“မင်းဆရာကို မင်းပြန်ပြီးလုပ်ကြံသွားတာလေ”

“ခင်ဗျား ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“မင်းရဲ့ ဆရာက မင်းကို ဒီတောင်ပေါ်ခေါ်လာပြီး ဧကရာဇ် မင်းကျမ်းကိုလျှံ၊ ဝှက်သင်ပေးတယ်၊ ပညာလဲစုံရော မင်းက ဧကရာဇ် ရုပ်ကြံပြီးထွက်သွားတာ ဘာပြောချင်သေးသလဲ”

၁၇၆ ♦ ထက္ကသိုလ်နောင်အောင်

သိုင်းရာဇာတင်မင်းမျက်နှာပျက်သွားသည်။

အဘွားအိုအား နိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ---

“ခင်ဗျားဘယ်သူလဲ”

ဟုမေးလိုက်၏။ အဘွားအိုက ---

“မင်းရဲ့ဆရာက မြေတစ်ကောင်ကိုသတ်ပြီး ငါ့အသက်ကို ကယ်လိုက်တာလေ၊ မင်းမှတ်မိမှာပေါ့”

သိုင်းရာဇာတင်မင်း နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“လက်စသတ်တော့ ခင်ဗျားကိုး”

အဘွားအိုက ---

“ဟုတ်တယ် --- မင်းကသေပြီထင်ပြီးထားပစ်ခဲ့ပေမဲ့ မင်းရဲ့ ဆရာပေထင်းလိုဟာမသေခဲ့ဘူး၊ ငါ အချိန်မီရောက်သွားပြီး ငါ့ရှာဖွေ ထားတဲ့ပရဆေးပင်တွေနဲ့တူသပေးနိုင်ခဲ့တယ်၊ မင်းရဲ့ဆရာဟာ မင်း ကိုဆုံးမနိုင်ခဲ့ပညာကိုငါ့ကိုသင်ပေးပြီးမှ ကွယ်လွန်သွားခဲ့တယ်ဆိုတာ မှတ်ထားစမ်း”

သိုင်းရာဇာတင်မင်း ရင်ထိတ်သွားသည်။

သို့သော် အမှုမထားဟန်ဖြင့် ---

“ဆရာပေထင်းလိုရဲ့ပညာမှာ စကရာဇ်ဓားသိုင်းဟာ အစွမ်း အထက်ဆုံးပဲ၊ ကျွန်ုပ်ကိုဆုံးမနိုင်မယ့်ပညာ ထပ်ပြီးသင်ပေးနိုင်ခဲ့တယ် ဆိုတာ ရယ်စရာကောင်းပါတယ်ဗျာ”

ဖြောရင်း ပံးတိုက်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

အမွေခံတယျာပီ (၃-သိမ်း) ♦ ၁၇၇

အဘွားအိုက ---

“စိတ်ချ--- မင်းကိုနိုင်တဲ့သက်ခြေလက်တညာ ငါ့ကိုသင်ပေး ခဲ့တာ မင်းမယုံရင် လက်တွေ့စမ်းကြည့်ကြတာပေါ့”

စကားဆုံးသည်နှင့် လက်နှစ်ဖက်ဆန့်တန်းကာ တိုက်ခိုက် ရန်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

“နေဦး”

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက ဟန်တားလိုက်သည်။ အဘွားအိုက

“မင်း ဘာပြောချင်သေးလို့လဲ”

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက ---

“ကျားခံတပ်ပိုင်ရှင်ဆီကလှူမယ့်သွားတဲ့ ရှစ်ကွက်အင်းတစ် ပိုင်းဟာ ခင်ဗျားဆီမှာရှိနေတုန်းပဲလား”

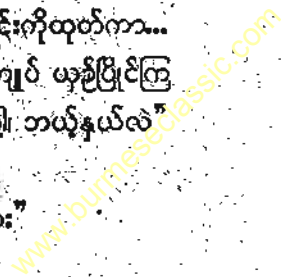
“သိပ်ရှိတာပေါ့၊ ဟောဒီမှာလေ”

အင်္ကျီရင်ဘတ်ကြားလက်နှိုက်ကာ ရှစ်ကွက်အင်း တစ်ပိုင်း ကိုထုတ်ဖို့လိုက်သည်။ ရှစ်ကွက်အင်းကိုမြင်သည်အခါ သိုင်းရာဇာ တင်မင်း၏မျက်လုံးများ အရှောင်တဖိတ်ဖိတ်ဝင်းလက်တောက်ပလာ လေသည်။ သူရရှိထားသော ရှစ်ကွက်အင်းတစ်ပိုင်းကိုထုတ်ကာ...

“ကျုပ်ဆီမှာလဲတစ်ခုရှိတယ်၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် ယှဉ်ပြိုင်ကြ မယ်၊ နိုင်တဲ့လူဟာ ရှစ်ကွက်အင်းကိုရယူကြဦးပေါ့၊ ဘယ်နှယ်လဲ”

အဘွားအိုက ---

“မင်းက ငါ့ကိုနိုင်မယ်များထင်နေလို့လား”

၁၈၀ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ဟုပြောလိုက်၏။ ပုအိမ်းကမကျေမနပ်ဖြင့် ---

“သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ကျားခံတပ်ကိုခွဲပေးခဲ့ကြတဲ့ လူတွေပဲ”

ကျင်းဝူခုံးလက်ကာပြလိုက်သည်။

“ဒီအချိန်မှာ၊ ဒါတွေကိုမေ့ထားလိုက်စမ်းပါ”

ပုအိမ်းက ကျင်းဝူခုံးကိုစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

ကျင်းဝူခုံးက ---

“အရေးကြီးဆုံးက မြေပေါ်ကျနေတဲ့ ရှစ်ကွက်အင်းနှစ်ဖိုင်းပါ။ ဒီပစ္စည်းနှစ်ခုကို ရအောင်ယူနိုင်မယ်ဆိုရင် ဘယ်သူ့ကိုမှကြောက်စရာမလိုတော့ဘူး”

“တကယ်လို့ ကျွန်တော်သာ ဒီပစ္စည်းနှစ်မျိုးစလုံးကိုရအောင် ယူပေးနိုင်ရင် သူတို့နှစ်ယောက်ကိုရှင်းပစ်ဖို့ ဦးတာဝန်ယူနိုင်မလား”

ပုအိမ်းကမေးလိုက်သည်။ ကျင်းဝူခုံးက ---

“မင်းအလောတကြီးမလုပ်ဘူးဆိုရင်တော့ ငါတာဝန်ယူနိုင်ပါတယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး သေဆုံးသွားတာကိုပဲမြင်ချင်တယ်”

“ဒါတော့မဝူနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဘယ်နည်းနဲ့မှပြေးလို့မရပါဘူး”

ပုအိမ်းက ---

အမွှင်တပည့်ပိုက် (၃-သိမ်း) ♦ ၁၈၁

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး သတိမထားနိုင်ခင် ရှစ်ကွက်အင်းကိုရယူနိုင်တဲ့နည်းလမ်းရှိပါတယ်”

“ဘယ်လိုနည်းလမ်းများလဲ၊ ပြောပါဦး”

“ကျားခံတပ်ရဲ့ပရိယာယ်ကို အသုံးပြုရမှာပါ။ ကျားခံတပ်ရဲ့ပရိယာယ်ဟာ ရန်သူ့ကိုများခေါ်တဲ့သဘောဆောင်ပါတယ်”

ကျင်းဝူခုံးပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းတို့ကျားခံတပ်ကလူတွေဟာ အစောင့်ကိုထူးဆန်းတဲ့ လူတွေပဲ၊ ကဲ --- မင်းတို့ပရိယာယ်သုံးကြည့်ပါဦး”

ဟုပြောလိုက်သည်။ ပုအိမ်းက ---

“ဒီနေရာကနေစောင့်ကြည့်နေပါဗျာ”

ပြောပြောဆိုဆို သစ်ပင်ချုံ့နွယ်များကြားတိုးထွေကာထွက်သွားလေသည်။

xxxx

၁၈၂ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

မကြာပေါ့ချေ။

“ဝေါင်း... ဝေါင်း... ဝေါင်း”

အဝေးမှမာန်ဖီသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကိုကြားလိုက်ရလေသည်။ ကျားခြင်္သေ့စသော သားဆုတ်ရုက္ခာန်များ၏မာန်ဖီသံဖြစ်လေသည်။ ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာသည်ဖြစ်ရာ ကြားလိုက်ရာသူအပေါင်းတုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားနိုင်လောက်ပေသည်။

သိုင်းရာဇာတင်မင်း ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

သူ၏သိုင်းကွက်များ နှေးကွေးသွားပြီး တုံ့သိုင်းသိုင်းဖြစ်သွားလေသည်။ ထိုတခင်အချိန်အတွင်းမှာပင် အဘွားအိုက ပြင်းပြင်းထန်ထန်တိုက်ခိုက်လိုက်လေရာ ...

“ဝုန်း...”

“အမယ်လေး”

သိုင်းရာဇာတင်မင်းသည် အဘွားအို၏ခြေထောက်ကန်ချက်ထိသွားပြီး ဒယီးဒယိုင်ဖြင့်နောက်ဆုတ်သွားရလေတော့သည်။

အဘွားအိုက ...

“ကျားခံတပ်ကလူတွေ ခုထိတောင်ခိုက်လုံးကြီးနေကြတုန်းပဲလား”

ယုအော်ငေါက်ကတ ကျားဟိန်းသံမာန်ဖီသံများထွက်ပေါ်လာရာဇာတ်ဆီသို့လက်တွေ့ယမ်းလိုက်လေသည်။ လက်နက်ပုံနန်းလေးများသည် ပျားပိတုန်းပမာတစ်ဟုန်တိုးပစ်လွှင့်သွားလေသည်။

- အမွေခံတယျှိုပိုက် (ဒု-အိမ်) ♦ ၁၈၃

“ဝုစ်... ဝုစ်... ဝုစ်”

မရှေးမနှောင်းမှာပင် ...

“အား...”

စူးရှသောအော်သံတစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာ၏။ ထို့နောက် ကျားဟိန်းသံမာန်ဖီသံများပျောက်ကွယ်သွား၏။ ကျင်းဝုန်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ပုအိမ်းတစ်ယောက်က ဆိုးသွားပြီဖြစ်ကြောင်း နားလည်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ် ...

“ယား”

တိုက်ပွဲအတွင်းသို့ ရှမ်းစုပါဝင်တိုက်ခိုက်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

xxxx

“ယား”

“ဝန်း”

“ခြမ်း - - - - - ခြမ်း - - - - - ခြမ်း”

တိုက်ပွဲအရှိန်အဟုန်ရှိ၍မြင့်မားလာလေသည်။ ရှမ်းစုသည် ထိုတိုက်ပွဲအတွင်းသို့ပါဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်ပြီဖြစ်သည်။ သိုင်းရာဇာ တင်မင်းကလည်းရှေ့သို့ပြန်လည်ခန့်တိုးလာပြီး စာချကြမ်းတိုက်ခိုက် လိုက်၏။ သူတို့နှစ်ယောက်ပူးပေါင်းတိုက်ခိုက်လိုက်သောအခါ တိုက် ပွဲအရှိန်အဟုန်မှာ ကြောက်စရာကောင်းအောင်ပြင်းထန်လာတော့ သည်။ ကျင်းဝုခုံးကတိုက်ပွဲကိုကြည့်ရင်း - - -

“အင်း - - - - - ခုချိန်မှာ တစ်ယောက်ယောက်ကသာ သူတို့ဘက် ကဝင်ပြီးကူညီလိုက်မယ်ဆိုရင်တော့ သက်ခြေလက်ဆိုတဲ့အဘွားကြီး ဘာမှတတ်နိုင်တော့မှာမဟုတ်ဘူး”

ဟုတွေးလိုက်မိလေသည်။ သိုင်းရာဇာတင်မင်းသည် ရှမ်းစု အား ဧကရာဇ်စားသိုင်း ဆရာစားမချန်သင်ပေးရသည့်အကြောင်း ရင်းမှာ ယခုအခါ ထင်ရှားစွာပေါ်လွင်လာပြီဖြစ်သည်။

သူသည် သက်ခြေလက်အား တစ်ယောက်တည်းရင်ဆိုင်ရန် မလွယ်ကြောင်းနားလည်ထားသည်။

ထို့ကြောင့် - - - - - သူလိုပင် ဧကရာဇ်စားသိုင်းတတ်မြောက် ထားသူ နောက်တစ်ယောက်မွေးထုတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဧကရာဇ် စားသိုင်းသည် ပြိုင်စံရှားသောစားသိုင်းတစ်ခုဖြစ်သည်။

ကျွမ်းကျင်စွာတတ်မြောက်ထားသူ တစ်ယောက်အား ရင် ဆိုင်ရန်ခက်ခဲမည်ဖြစ်သည်။ ကျွမ်းကျင်စွာတတ်မြောက်ထားသူ နှစ် ယောက်ရှိနေပြီဆိုပါက ရင်ဆိုင်ရန်လွယ်တော့မည်မဟုတ်ပေ။

သိုင်းရာဇာတင်မင်းသည် ကြိုတင်အကွက်မြင်သူဖြစ်သည် ဟုဆိုရပေတော့မည်။

သိုင်းရာဇာတင်မင်းနှင့်ရှမ်းစုတို့က ညှစ်ပူးညှစ်မိတ်တိုက် ခိုက်လိုက်သည့်အခါ အဘွားအိုအခက်ကြုံသွားလေတော့သည်။

သိုင်းရာဇာတင်မင်း အားတက်သွားသည်။

“ခင်ဗျား ဘာတတ်နိုင်သေးသလဲ”

အဘွားအိုက နှုတ်ခမ်းမဲ့ကာ - - -

“မင်းကကော အနိုင်ရမယ်ထင်လို့လား”

အော်ငေါက်ကာ လက်ကိုဝှေ့ယမ်းလိုက်၏။ လက်နှုတ်ဖုန်း လေးများ တရစပ်ပစ်လွှင့်သွားလေသည်။

သိုင်းရာဇာတင်မင်း ရင်ထိတ်သွား၏။

“ရှမ်းစု - - - - - သတိထား”

ရှမ်းစုကိုသတိပေးရင်း - - -

ကပျာကယာနောက်ဆုတ်ရှောင်တိမ်းလိုက်သည်။

ရှမ်းစုလည်း နောက်သို့ခုန်ရှောင်လိုက်သည်။

အဘွားအိုက - - -

“မင်းတို့ဘာတတ်နိုင်မှာမို့လဲ”

၁၈၆ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ဟုအော်ငေါက်ရင်း လက်နက်မှန်းများဖြင့် တရဖပ်ဖစ်လွင့်
လိုက်၏။ သိုင်းရာဇာတင်မင်းက ---

“ရှမ်းပု... ငါ့နောက်လိုက်ခွဲ”

ဟုအော်ပြောကာ ချာခနဲလှည့်ပြီးထွက်ပြေးသွားလေသည်။
ရှမ်းစုကလည်း ပြေးလိုက်သွားသည်။ သူတို့သည် အဘွားအိုနှင့် ရင်
မဆိုင်တော့ဘဲ ရှောင်ဖမ်းသွားကြခြင်းဖြစ်သည်။

အဘွားအိုက ---

“လွတ်အောင်ပြေးနိုင်ရင် ပြေးကြ”

အော်ငေါက်ရင်းပြေးလိုက်သွားသည်။

သူတို့သုံးယောက်သည် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ပြေးလွှားသွား
ကြရာ တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် မြင်ကွင်းမှပျောက်ကွယ်သွားကြလေ
တော့သည်။

xxx

အပွင့်တပည့်ပိုက် (၃-သိမ်း) ♦ ၁၈၇

သိုင်းရာဇာတင်မင်းနှင့် ရှမ်းစုတို့ထွက်ပြေးသွားကြလေ
သည်။ အဘွားအိုကအလွတ်မပေးဘဲလိုက်သွားရာ သုံးယောက်သား
တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် မြင်ကွင်းမှပျောက်ကွယ်သွားကြလေသည်။

“ဟား... ဟား... ဟား”

ကျင်းဝုန်း သဘောကျစွာရယ်မောလိုက်သည်။

သူက စိတ်ရှည်လက်ရှည်စောင့်ဆိုင်းနေခြင်းဖြစ်ရာ ယခု
အခွင့်အရေးပေါ်လာပြီမဟုတ်ပါလော့။

ရှစ်ကွက်အင်းသည် ဝိုင်ရှင်စွဲစွာဖြင့် ခြေပေါ်ထွင်ရှိနေပြီဖြစ်
လေသည်။ ကျင်းဝုန်းက ---

“ငါ့အတွက်ကလွဲပြီး ဘယ်သူ့အတွက်ဖြစ်ဦးမှာလဲ”

ကြားမင်းတာ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးထွက်ကောက်ယူလိုက်၏။

ရှစ်ကွက်အင်းနှစ်ပိုင်းစလုံးသည် သူ၏လက်ထဲသို့ရောက်ရှိ
လာလေသည်။ ကျင်းဝုန်းသည် ရှစ်ကွက်အင်းကိုရသည်နှင့်ထွက်သွား
ရန်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ ထိုစဉ်---

“ရပ်လိုက်”

ဟန်တားသံနှင့်အတူ သစ်စင်နံ့နွယ်ကြားမှလူတစ်ယောက်
ခုန်ထွက်လာသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ထိုသူကားတင်ရှောင်ဖြစ်လေသည်။

ကျင်းဝုန်း မကျေမနပ်ဖြစ်သွားသည်။

“မင်း ဘာဝင်ရှုပ်တာလဲ၊ ဆေးချင်ပြီထင်တယ်”

ဟုအော်လိုက်သည်။ တင်ရှောင်က ---

၁၈၈ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“ဒီပစ္စည်းဟာပိုင်ရှင်ရှိတဲ့ပစ္စည်းပါ ... ဒါကြောင့် ခင်ဗျားယူ သွားလို့မဖြစ်ဘူး”

“မင်းပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်စမ်း။ ငါ့ယူသွားမယ်ဆိုရင်ကော ဘာဖြစ်သလဲ”

“ကျွန်တော်ကဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ဟန့်ထားရပါလိမ့်မယ်”

“မင်းသေချင်ပြီကိုး”

ကျင်းဝူခုံးသည် ရှေ့သို့လျှပ်တစ်ပြက်တိုးလာပြီး လက်ဝါး နှင့်ရိုက်ချရန်ဟန့်ပြင်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် ...

“သေချင်ပြီထင်တယ်”

လူရိုက်တစ်ရိုက်သည် မပြေးလွှားလာပြီး ကျင်းဝူခုံးထံ တိုးဝင် ထိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။ ကျင်းဝူခုံးထိတ်လန့်သွားပြီး လက်နှစ်ဖက် ဝှေ့ယမ်းကာရိုက်ချလိုက်၏။ မပြေးဝင်လာသူနှင့်ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိ လိုက်ရာ ...

“ဝူခုံး”

“အား”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများထွက်ပေါ်လာ၏။ မပြေးဝင်လာ သောလူရိုက်ကကျင်းဝူခုံးပါ လွင့်စဉ်သွားလေတော့သည်။

xxxx

အပွင့်တပည့်ပိုက် (၃-သိမ်း) ♦ ၁၈၉

“ဝူခုံး ... ဝူခုံး”

ကျင်းဝူခုံးနှင့်ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လာသောလူရိုက်တို့ မြေပေါ် လဲကျသွားကြသည်။ ကျင်းဝူခုံးကား မြေပေါ်လဲကျနေရာမှပြန်ထမ လာနိုင်တော့ချေ။

ကျင်းဝူခုံးအား တိုက်ခိုက်ခဲ့သောလူမှာမူ ပြန်လည်လူးလိုမိ ထလာနိုင်လေသည်။ ထိုလူမှာ သက်ခြေလက်ခေါ်အဘွားအိုဖြစ်ပေ သည်။ အဘွားအို၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်၌ ဒဏ်ရာသုံးလေးချက်မျှရှိထား သည်ကိုတွေ့ရ၏။

ထို့ပြင် ... လက်နက်ပုန်းလေးများ သုံးလေးခု စိုက်ဝင်နေ သလို နှုတ်ခမ်းမှလည်းသွေးမည်းများစီးကျနေလေသည်။ အဘွားအို ကိုကြည့်ရသည်မှာ အခြေအနေမဟန်ကြောင်း တင်ရှောင်ရိပ်မိလိုက် သည်။ စိတ်မကောင်းလည်းဖြစ်သွားလေသည်။ အဘွားအိုက ...

“ဪ ... မင်းက ထွက်မသွားသေးဘဲကိုး”

ဟု ပြောလာလေသည်။ တင်ရှောင်က ...

“ကျွန် ... ကျွန်တော်”

အဘွားအိုက ...

“မင်းအဖေလူယုတ်မာက ငါ့ကိုအကောက်ကြံပြီးလုပ်ကြံ ဘယ်လေ၊ သူသာ ရှစ်ကွက်အင်းကိုရသွားရင် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး ၊ ကွဲရောက်တော့မှာပဲ”

ဟုပြောလေသည်။ တင်ရှောင်က ...

၁၉၀ ♦ ကက္ကသိုလ်နောင်အောင်

“ကျွန်တော်အဖေကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြပါမယ်ဗျာ”
အဘွားအိုက

“မင်းအဖေက သူ့ဆရာကိုကိုယ်တိုင်သတ်ပစ်ဖို့ကြိုးစားတာ
ကိုဝန်ခံတာ မင်းမကြားမိဘူးထင်တယ်။ သူ့လိုလူစားမျိုးကို ဘယ်သူ
ကဆုံးမလို့ရမှာလဲ”

တင်ရှောင်မျက်နှာပျက်သွားသည်။

သူ၏ဖခင်သည် လူကောင်းတစ်ယောက်မဟုတ်ကြောင်း
သိလိုက်ရပြီဖြစ်ပေသည်။ ကျေးဇူးရှင်ဆရာအပေါ် ကျေးဇူးကန်းကာ
လွတ်ကြံ့စွဲသူသည် မည်သို့သောနည်းနှင့်လူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်
နိုင်ပါအံ့နည်း။

အဘွားအိုက

“လောကပေါ်မှာ မင်းအဖေလောက်ယုတ်မာတဲ့လူရှိတော့
မှာမဟုတ်ဘူး”

ဟုပြောရင်း ငှားများကျေးညွတ်ကာမြေပေါ်ခွေခနဲလဲကျသွား
လေသည်။

“ဟာ”

ထင်ရှောင်ရင်ထိတ်သွားလေသည်။

အဘွားအိုအား ကပြာကယာဖေးမလိုက်သည်။

အဘွားအိုက

“မင်းသေချင်ပြီထင်တယ်”

အသွင်ကမည်းမိုက် (၃-ဆယ်) ♦ ၁၉၁

ဟုအော်ငေါက်ကာ လက်ဝါးဖြင့်ရိုက်ချရန်ဟန်ပြင်လိုက်လေ
သည်။ တင်ရှောင်ကတည်ကြည်သောမျက်နှာထားဖြင့်

“ကျွန်တော် ဘွားဘွားကိုကူညီပါရစေဗျာ”

ဟုပြောလိုက်လေသည်။

အဘွားအိုအံ့သြသွားသည်။

“မင်းကငါ့ကိုကူညီချင်တယ်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘာကြောင့်ကူညီချင်ရတာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

တင်ရှောင်က

“ဘွားဘွားခက်ရာရထားလို့ပါ”

အဘွားအိုက

“ငါ ခက်ရာရမထားဘူးဆိုရင်ကော”

တင်ရှောင်က

“ကျွန်တော်ဟာ အကူအညီလိုအပ်နေတဲ့ ဘယ်သူတို့မဆို
တတ်စွမ်းသရွေ့ကူညီစောင့်ရှောက်သွားမှာပါ”

ဟုပြောလိုက်သည်။

အဘွားအိုက သူ့အားခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်လိုက်သည်။

တင်ရှောင်သည် ယောက်ျားပီသစွာတည်ကြည်စိမ်းသာသော အသွင်
ရှိနေသည်ကိုတွေ့မြင်ရလေသည်။

အဘွားအိုမျက်မှောင်ကုတ်သွားပြီး

၁၉၂ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“မင်းဟာ မင်းရဲ့အဖေတင်မင်းနဲ့ တခြားစီဖြစ်နေပါလား၊ မင်းအဖေတင်မင်းက သိုင်းပညာနဲ့ပတ်သက်လာရင် ကိုယ့်ဆရာကို တောင် ပြန်ပြီးခုကွပေးခဲ့တယ်၊ ဘာမဆိုလုပ်ပုံတယ်ဆိုတဲ့ လူစားမျိုးပဲ၊ မင်းကျတော့ သိုင်းပညာဝါသနာမပါဘူးဟုတ်လား”

တင်ရှောင်ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။
“ဟုတ်ပါတယ်”

အဘွားအိုက

“မင်းက သူတစ်ပါးကိုကူညီစောင့်ရှောက်ချင်တယ်၊ မင်းရဲ့ အဖေကတော့ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တယ်”

တင်ရှောင် ဘာမှမပြောဘဲနေလိုက်သည်။

အဘွားအိုက....

“မင်းတို့နှစ်ယောက်ဟာသားအဖဆိုပေမဲ့ အကျင့်စရိုက်ချင်း ကျတော့ ဆန့်ကျင်တက်ဖြစ်နေပါလား၊ အံ့ဩစရာတောင် ကောင်းနေပြီ”

တင်ရှောင်က

“ဘွားဘွား တစ်နေရာရာမှာဘွားပြီး အနားယူလိုက်ရင် ကောင်းပါလိမ့်မယ်၊ ဘွားဘွားအတွက်ဆေးကုဖို့ပဲလိုပါလိမ့်မယ်”

အဘွားအိုက

“မလိုတော့ပါဘူးကွယ်”

“ဗျာ”

အမွေခံတယျာပိုင် (ဒု-သိမ်း) ♦ ၁၉၃

“ငါ့အခြေအနေကိုငါသိပါတယ်၊ ငါ ကြာကြာနေရတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟာ ဘွားဘွားကလည်း အားမလျှော့ပါနဲ့ဗျာ”

တင်ရှောင် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရလေသည်။

အဘွားအိုမှာ မောဟိုက်နေသည်။ သူမ၏မျက်နှာ တဖြည်း

ဖြည်းပြာနုမ်းလာသည်ဟုထင်မှတ်ရသည်။ တင်ရှောင်က

‘သမားတော်တစ်ယောက်ယောက်ဆီကို ကျွန်တော်ပို့ပေး

ပါမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို အဘွားအိုအား ပွေ့ထူရန်ဟန်ပြင်လိုက်၏။

“ငါ့ကိုမထိနဲ့”

အဘွားအိုကအော်ဟစ်လိုက်၏။ ဓာင်ရှောင် ထိတ်လန့်သွား

သည်။ အဘွားအိုအား ‘မထိခိုမကိုင်ခိုဘဲနောက်ဆုတ်လိုက်ပြီး....

“ကျွန်တော်က စေတနာနဲ့သမားတော်ဆီကိုခေါ်သွားမလို့

ပါ”

ဟုပြောလိုက်လေသည်။ အဘွားအိုက

“မင်းရဲ့ စေတနာကိုငါနားလည်တယ်.... ငါ့ကိုထိတွေ့ ကိုင် ခွယ်လိုက်တာနဲ့ မင်းလဲအဆိပ်မိပြီးခုကွရောက်သွားမှာပဲ”

“ဗျာ”

တင်ရှောင် ပါးစပ်အဖောင်းသားဖြစ်သွားသည်။

အဘွားအိုက

၁၉၄ ♦ စာကုသိုလ်နေလင်းအောင်

“ငါ့ရဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အဆိပ်တွေ ပျံ့နှံ့နေပြီ၊ ဒါကြောင့် ငါ
 ကိုယ်တွေ့ ကိုင်တွယ်မိတာ... အဆိပ်ကူးသွားလိမ့်မယ်”
 တင်ရှောင် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားလေသည်။
 “ဘွားဘွား တယ်လိုလုပ်ပြီး အဆိပ်မိသွားတာလဲဟင်”
 “မင်းအဖေလူယုတ်မာရဲ့ လက်ချက်ကြောင့်ပေါ့”
 တင်ရှောင် ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။ အဘွားအိုက...
 “မင်းအဖေလိုစိတ်ထားမျိုး ဘယ်တော့မှ မမွေးနဲ့၊ ဂျစ်ကွက်
 အင်းကို ဖျတ်ဆီးပစ်လိုက်ပါ”
 “ကောင်းပါပြီဘွားဘွား”
 တင်ရှောင်က အဘွားအိုကျေနပ်သွားစေရန် ဂျစ်ကွက်အင်း
 ကိုကောက်ဖျတ်လိုက်လေသည်။ ထိုစဉ်...
 “ဟား... ဟား... ဟား”
 ကျယ်လောင်သော ရယ်မောသံထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြား
 လိုက်ရလေသည်။ တင်ရှောင်လှမ်းကြည့်လိုက်၏။
 ထိုအခါ... သိုင်းရာဇာတင်မင်းနှင့် ရှမ်းစုတို့ လှမ်းလာစေ
 ကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

xxxx

အမွေခံစာ ဟိုပိုက် (ဒု-သိန်း) ♦ ၁၉၅

“ဟား... ဟား... ဟား”
 သိုင်းရာဇာတင်မင်းက သဘောကျစွာ ရယ်မောနေလေ၏။
 သူက ရှမ်းစုကိုခေါ်ကာ ထွက်ပြေးသွားသည်မှာ သက်ခြေလက် (၀၂)
 အဘွားအိုအား အကောက်ကြံရန် စီစဉ်လိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။
 အဘွားအိုက သူတို့နောက်လိုက်လာမည်ဟု ယုံကြည်သည့်
 အတိုင်း အဘွားအိုလိုက်လာသောအခါ ရုတ်ခြည်းဖြန်လည်ရင်ဆိုင်
 လိုက်သည်။
 လျှို့ဝှက်စွာဆောင်ထားသော အဆိပ်လက်နက်ပုန်းများဖြင့်
 ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။ အဘွားအိုမှာ အိုင်မိကာ အဆိပ်လက်
 နက်ပုန်းထိသွားလျှင် နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး ဝိုင်းတိုက်ကြလေသည်။
 ဤတွင် အဘွားအိုသည် ဒဏ်ရာရပြီး နောက်ဆုတ်သွားရခြင်းဖြစ်
 သည်။ ယခု သိုင်းရာဇာတင်မင်းနှင့် ရှမ်းစုတို့ ရောက်ရှိလာကြပြီဖြစ်
 သည်။ အဘွားအိုသည် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ အသက်ရှင်သန်လွတ်
 မြောက်နိုင်တော့မည်မဟုတ်ပါချေ။
 “ဖေဖေ...”
 တင်ရှောင်က ခေါ်လိုက်လေသည်။
 သိုင်းရာဇာတင်မင်းသည် တင်ရှောင်ကို တွေ့သော်လည်း
 ဂရုမစိုက်ပါတော့ချေ။ တင်ရှောင်က...
 “ဖေဖေ... ဖေဖေရဲ့ မတောင်းတဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို ဆက်ပြီး
 မလုပ်ပါနဲ့တော့၊ ရုပ်တန်းက ရုပ်လိုက်ပါတော့ဖေဖေ”

၁၉၆ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ဟုပြောလိုက်လေသည်။

သိုင်းရာဇာတင်မင်း၏မျက်နှာ ခက်တန်တင်းမာသွားလေသည်။ တင်ရှောင်ကိုစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး

“ဟေ့ကောင် မင်းမီးစပ်ပိတ်ထားလိုက်စမ်း”

ဟုငေါက်လိုက်လေသည်။

“ဗျာ”

တင်ရှောင်ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

ဖခင်ဖြစ်သူကိုတဖန်တကြည့်ရမ်း

“ဖေဖေ ဖေဖေရယ်၊ မထရားတဲ့အလုပ်တွေ ဆက်မလုပ်ပါနဲ့တော့၊ ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်”

ဟုပြောလိုက်သည်။ သိုင်းရာဇာတင်မင်းက

“ဟေ့ကောင် မင်းမီးစပ်ပိတ်ထားလို့ပြောနေတာ မကြားဘူးလား”

“ဗျာ ဖေဖေ”

သိုင်းရာဇာတင်မင်းသည် ဒေါသထွက်သွားဟန်ဖြင့်

“မင်းသေချင်ပြီထင်တယ်”

“ဗျာ”

“မင်းမသေချင်ရင် ဒီနေရာကမြန်မြန်ထွက်သွားစမ်း”

တင်ရှောင်သည် အဖြစ်အပျက်ကိုမယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေပါသည်။

အမွှေးတပည့်ပိုက် (၃-သိမ်း) ♦ ၁၉၇

သူ့အားချစ်သော သူ၏ဖခင်သည် ယခုတော့ အော်ငေါက်မာန်မနေပါသည်။ တင်းမာခက်ထန်သောမျက်နှာထားဖြင့် သတ်ပစ်မည်ဟုပင်ကြိုတမ်းနေသေးသည်။ သူ၏ဖခင် ရှုံးသွပ်သွားပြီလော။

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက

“ဟေ့ကောင် ဒီနေရာက မြန်မြန်ထွက်သွားလို့ပြောနေတာ မကြားဘူးလားကွ”

ဟုထပ်မံအော်ငေါက်လိုက်လေသည်။

တင်ရှောင်မှာ သူတွေ့ရသည့်သူသည် သူ၏ဖခင်တင်မင်း မဟုတ်ဘဲ တင်မင်းအဖြစ်ဟန်အောင်ထားသူဖြစ်မည်ဟုပင် ထင်မှတ်လာ၏။ သို့သော် သူ၏ရှေ့၌ရှိနေသူမှာ သိုင်းရာဇာတင်မင်းအစစ်ဖြစ်သည်။ တင်ရှောင် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့်ဝေးကြည့်နေမိ၏။

“ဒီကောင်သေချင်နေတာကိုး”

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက ခြေထောက်ဖြင့်လှမ်းကန်လိုက်၏။

တင်ရှောင် လုံးဝမရှောင်နိုင်လိုက်ချေ။

“ဝုန်း”

“အား”

ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့လွင့်စဉ်သွားပြီး မြေပေါ်လိမ့်သွားသည်။ သူကံကောင်းသွားသည်မှာ သူ၏လက်ထဲ၌ ရှစ်ကွက်အင်းပါသွားခြင်းဖြစ်သည်။ သိုင်းရာဇာတင်မင်းသည် တင်ရှောင်အား ကန်ထုတ်ပြီးနောက် သက်ခြေလက်အဘွားအိုထံလှမ်းသွားသည်။

၀၉၀ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

တင်ရှောင်ထိတ်လန့်သွားသည်။

“ဖေဖေ မလုပ်ပါနဲ့”

ဟုအော်ပြောလိုက်သည်။ သို့သော်... သိုင်းရာဇဝတင်မင်း

ကလုံးဝကရုမစိုက်ချေ။ အဘွားအိုကိုစိုက်ကြည့်ပြီး...

“ခင်ဗျား ဘာတတ်နိုင်သေးသလဲ”

အဘွားအိုကအကြိတ်ကာ

“ငါက မင်းကိုကြောက်နေရမှာလား”

သူမသည် ရှိသမျှခွန်အားဖြင့်ခုန်ထပြီးတိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။ သိုင်းရာဇဝတင်မင်းကမူပြုံးပြုံးကာ

“ဒါ... ခင်ဗျားအစွမ်းကုန်ပါလား”

ငေါက်မင်းလျက် ခါးမုဆိုးကိုဆွဲထုတ်ပြီး ခုတ်ချလိုက်လေသည်။ ဝင်းလက်တောက်ပသောခင်းရောင်များ ပြုံးပြုံးမြက်မြက် ထွက်ပေါ်လာရာ တင်ရှောင်မှာ ရုတ်လုံးပြာသွေးသည်ဟု ခံစားလိုက်ရ၏။

“အား”

အဘွားအို၏စူးရှသောအော်ဟစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ထို့နောက်....

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ပြိမ်သက်သွားလေတော့၏။

xxxx

အမွေခံတယျာပိုင် (၃-သိမ်း) ♦ ၀၉၉

သက်ခြွေလက်

သိုင်းလောကအကျိုး၊ အများအကျိုးတောင်ရွက်ခဲ့သော သိုင်းသမားတစ်ယောက်သည် မမှော်လင်သံလုပ်ကြံခံရကာ သေဆုံးသွားရပြီဖြစ်သည်။ တင်ရှောင်၏ခန္ဓာကိုယ် တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေလေသည်။ သူ၏ဖခင်သည် လူယုတ်မာတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း လက်တွေ့မြင်လိုက်ရပြီမဟုတ်ပါလား။

သေဆုံးနေသောအဘွားအိုကိုကြည့်ကာ တင်ရှောင်၏မျက်ဝန်းအစုံ၌ မျက်ရည်များရစ်စိလာလေသည်။

“ဟား ဟား ဟား”

သိုင်းရာဇဝတင်မင်းက ဟားထိုက်ရယ်မောလိုက်သည်။ ယခု သူအားနှောင့်ယှက်တားဆီးမည့်သူမရှိတော့ပြီမဟုတ်ပါလား။ မြေပေါ်လဲကျနေသည့်ခင်းနှစ်လက်မိုင်းချုပ်ကျင်းဝှမ်းအား တစ်ချက်ရှေ့ကြည့်လိုက်ပြီး

“ဟင်း အချောင်သမားတစ်ယောက် ရောက်လာသေးတယ်၊ နောက်ဆုံးတော့ ကံဆိုးသွားတာပါပဲလေ”

ရှမ်းစုက ဘာမှမပြောဘဲမလှုပ်မယှက်ရပ်နေသည်။

သိုင်းရာဇဝတင်မင်းက

“ရှစ်ကွက်အင်းကိုပြန်ဆိုရင် သိုင်းလောကရတနာသုံးပါးကိုရမယ်၊ ငါ့ကိုယှဉ်နိုင်တဲ့ယူဂိုဦးမှာလား”
ဟုကြုံးဝါးလိုက်လေသည်။

၂၀၀ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ထိုစဉ် တင်ရှောင်က ---

“ဖေဖေ ဖေဖေလုပ်ရပ်တွေ မှားနေပြီ”

ဟုအော်ပြောလိုက်သည်။

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက ---

“မင်း ခုထိထွက်မသွားသေးဘဲကိုး၊ သေချင်နေပြီပေါ့လေ”

ပြောရင်း တင်ရှောင်လက်ထဲ၌ကိုင်ထားသောရှစ်ကွက်အင်း

ကိုတွေ့မြင်သွား၏။

“မင်းလက်ထဲကရှစ်ကွက်အင်း ငါ့ကိုပေးစမ်း”

လက်ဖြန့်ပြီးလှမ်းတောင်းလိုက်သည်။

တင်ရှောင်ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် မပေးနိုင်ဘူးဖေဖေ”

“ဘာကွ”

“ဖေဖေဟာ ကိုယ့်ဆရာအပေါ် အကောက်ကြံပြီး လုပ်ကြံခဲ့
တယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖေဖေရဲ့ သိုင်းပညာဟာ ထိပ်တန်းအဆင့်မှာရှိ
နေပါပြီ၊ ထပ်ပြီးလေ့အပ်တော့ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် မကောင်းတဲ့လုပ်ရပ်
တွေကို ရပ်တန့်ကရပ်လိုက်တာအကောင်းဆုံးပါပဲဖေဖေ”

သိုင်းရာဇာတင်မင်းခေါ်သထွက်သွားလေသည်။

“မင်းကများ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်နဲ့ ငါ့ကိုဆရာလုပ်ရသေး

တယ်”

“ဖေဖေ”

အမွေခံတပည့်ပိုက် (ဒု-သိမ်း) ♦ ၂၀၁

“ဟေ့ကောင်... မင်းပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်စမ်း၊ ငါ့ကို ဖေဖေ
လို့မခေါ်နဲ့”

“ဗျာ”

“မင်းဟာငါ့သားမဟုတ်ဘူး”

“ဖေဖေ”

သိုင်းရာဇာတင်မင်းကနာခေါင်းရှုံ့လိုက်ပြီး

“မင်းက ငါ့သားအရင်းမဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်းမှမသိသေး
ဘဲကိုးကွ”

“ဗျာ”

“အေး ရှင်းရှင်းပြောလိုက်မယ်၊ ငါ့ဆရာကိုလုပ်ကြံပြီး
ထွက်လာခဲ့တဲ့အချိန်မှာ သိုင်းလောကလဲရပ်တည်ဖို့ သိုင်းပညာတစ်ခု
တည်းနဲ့မလုံလောက်ဘူးဆိုတာ ငါသိလိုက်တယ်၊ ဥစ္စာမနချမ်းသာ
ကြွယ်ဝဖို့လဲလိုတယ်၊ ဒါကြောင့် ကလေးအမေ ခုဆိုးမတစ်ယောက်
ကို ငါလက်ထပ်ယူလိုက်တယ်၊ ခုဆိုးမလေးဖြစ်တာကလွဲပြီး ချမ်းသာ
တယ်၊ ရုပ်ချောမောတယ်၊ ဒါနဲ့ပဲ ငါဟာ မပူမပင် မကြောင့်မကြရဘဲ
ကြိုက်သလိုသုံးဖြုန်းနေနိုင်ခဲ့တာပေါ့”

တင်ရှောင်ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဖေဖေလိမ့်ပြောနေတာပါ၊ ကျွန်တော်မယုံပါဘူး”

ဟုပြောလိုက်သည်။

သိုင်းရာဇာတင်မင်းက

၂၀၂ ♦ ကတ္တသိုလ်နေလမ်းအောင်

“မင်းမေ့ရင်မြို့တော်ဝန်ဆီသွားမေးကြည့်ပါလား၊ ကလေး အမေမှဆိုးမလေးကိုငါကလက်ထပ်ယူခဲ့တဲ့ကိစ္စ မင်းသိလာရမှာပေါ့”

တင်ရှောင်က ...

“ဒါ ... ဒါဆို...”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ငါကမင်းရဲ့ အဖေအရင်းမဟုတ်ဘူးပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းဟာငါ့လက်ထဲကြီးပြင်းလာခဲ့တော့ မင်းကို ငါသိယောဇဉ် ရှိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ငါ့ရဲ့ ဓားပညာသင်ပေးဖို့ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပေါ့”

“ကျွန်တော်မှသိုင်းပညာမသင်ချင်တာ”

“အေး... မင်းဝါသနာမပါဘူးဆိုတာငါသိတယ်၊ မင်းကိုသင် မပေးတော့ဘူး ကံ ... မင်းလက်ထဲကရှစ်ကွက်အင်း ငါ့ကိုပေးပါ”

တင်ရှောင်က ခေါင်းခါးခါးလိုက်သည်။

“မပေးနိုင်ဘူးဗေဗေ”

“မင်းသေချင်ပြီထင်တယ်”

ထင်ရှောင် ပြတ်ပြတ်သားသားဆုံးဖြတ်ထားပြီးဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော့်ကိုသတ်ချင်သတ်ပစ်လိုက်ပါ၊ ရှစ်ကွက်အင်းကို ကျွန်တော်မပေးနိုင်ပါဘူး”

“ငါ့ကိုမပေးရင် မင်းဘာလုပ်မလဲ”

တင်ရှောင်က ...

“ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ပါ့မယ်”

“ဘာ ...”

အသွေခံတပည့်ပိုက် (ဒု-သိမ်း) ♦ ၂၀၃

“ရှစ်ကွက်အင်းသာ ဖေဖေလက်ထဲရောက်သွားရင် ကျားကို အတောင်တပ်မေးသလို ဖြစ်သွားမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သဘောပေါက်လိုက်ပါပြီ၊ ဒါကြောင့် မပေးနိုင်တော့ပါဘူးဗေဗေ”

“ခွေး ... ခွေးကောင်၊ မင်းသေချင်ပြီထင်တယ်”

“ကျွန်တော့်ကိုကြိုက်သလိုဖြောင့်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် မပေးနိုင်ပါဘူးဗေဗေ”

“မင်း ...”

တင်ရှောင်က ...

“ရှစ်ကွက်အင်းကိုဖျက်ဆီးပစ်ရမှာပါပဲ”

“တောက်”

သိုင်းရာဇာတင်မင်းသည် ဒေါသစာကြီးဖြင့် ...

“ကောင်းပြီ ... မင်းကိုငါသတ်ပစ်ရတော့မှာပေါ့”

“ကဲ ... ရှမ်းစု၊ ဒီစကောင့်ကိုရှင်းပစ်လိုက်စမ်း”

တက်ယံတမ်း သုတ်သင်ရှင်းလင်းမစ်ဖို့ကား သူကိုယ်တိုင် မလုပ်ရက်ပေ၊ တင်ရှောင်သည် သူ၏လက်ပေါ်တွင် ကြီးပြင်းလာခဲ့ သူတစ်ယောက်မဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့် ရှမ်းစုအား အမိန့်ပေးခိုင်းစေလိုက်ခြင်းဖြစ်ပေ သည်။ ရှမ်းစုက ...

“ရှစ်ကွက်အင်းကိုပေးလိုက်ပါ”

ဟုတင်ရှောင်ကိုဖြောလေသည်။

၂၀၄ ♦ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ရှမ်းစုသည် သိုင်းရာဇာတင်မင်းကစေခိုင်းလျှင် တစ်ခွန်းတစ်ပါးမျှစောဒကတက်ဘဲ ခိုင်းသည့်အခိုင်းပြုလုပ်နေကျဖြစ်ပါသည်။ ယခု သိုင်းရာဇာတင်မင်းက တင်ရှောင်ကိုသတ်ပစ်ခိုင်းလိုက်သော်လည်း ချွတ်ချင်းမသတ်ဘဲ ရှစ်ကွက်အင်းကိုပေးလိုက်ရန်သာပြောနေ၏။

တင်ရှောင်ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ၊ မပေးနိုင်ပါဘူး”

ရှမ်းစုက

“ငါ့ညီ ပေးလိုက်တာအကောင်းဆုံးပါပဲကွာ”

“ဟင့်အင်း မပေးနိုင်ဘူး”

သိုင်းရာဇာတင်မင်းစိတ်မရှည်တော့ဘဲ

“ရှမ်းစု မင်းဘာလုပ်နေတာလဲ၊ သတ်လိုက်ပါတော့လား”

ဟုအော်ပြောလိုက်သည်။ ရှမ်းစုက

“ညီလေး ပေးလိုက်ပါ”

ရှုတ်ဟရုတ် ရှေ့သို့ဖျတ်ခနဲတိုးပြီး တင်ရှောင်လက်ထဲမှ ရှစ်ကွက်အင်းကိုလှယူလိုက်သည်။

“တာ”

တင်ရှောင် လွှတ်ခနဲအော်လိုက်မိသည်။ ရှစ်ကွက်အင်းသည် ရှမ်းစု၏လက်ထဲ ပါသွားပြီမဟုတ်ပါလား

“ဟား ဟား ဟား”

အမွေခံတပည့်ပိုက် (ဒုတိယ) ♦ ၂၀၅

သိုင်းရာဇာတင်မင်း ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“တင်ရှောင် မင်း အခုတော့ဘာတတ်နိုင်သေးသလဲ”

ဟုမြောလိုက်သည်။

မှန်ပေသည်၊ တင်ရှောင် ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ပါ။

ရှမ်းစုက သိုင်းရာဇာတင်မင်းအနီးသို့လှမ်းသွားပြီး ရှစ်ကွက်အင်းကိုပေးလိုက်၏။ သူက ရှစ်ကွက်အင်းတစ်ဝက်ကိုသာပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သိုင်းရာဇာတင်မင်း မျက်မှောင်ကုတ်သွားပြီး

“မင်းကဘာသဘောလဲကွာ”

ဟုမေးလိုက်၏။ ရှမ်းစုက

“ကျန်တဲ့တစ်ဝက်ကို စကရာဇ်မင်းနဲ့လဲမယ်”

ဟုအေးတိအေးစက်ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟား ဟား ဟား”

သိုင်းရာဇာတင်မင်း ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“မင်းလဲ ငါ့လိုပဲလော့ဘကြီးတဲ့လူတစ်ယောက်ကိုး၊ ကဲ

မင်း ဒီလောက်လိုချင်နေတယ်ဆိုရင်လဲ ငါပေးရမှာပေါ့ကွာ”

ပြောပြောဆိုဆို ခါးမှစကရာဇ်စားကိုဆွဲထုတ်ကာပစ်ပေး

လိုက်လေသည်။

“ဒုတ်”

စကရာဇ်စားသည် မြေပေါ်တွင်စိုက်ဝင်သွား၏။

၂၀၆ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်အောင်

ရှမ်းစုက ရှေ့သို့လှမ်းသွားပြီး ဧကရာဇ်စားကိုဆွဲနှုတ်ယူပြီး ရှစ်ကွက်အင်းကျန်တစ်ပိုင်းကို သိုင်းရာဇာတင်မင်းအား ပေးလိုက်၏။

“ဟား... ဟား... ဟား”

သိုင်းရာဇာတင်မင်းကဟားတိုက်ရယ်မောရင်း လှမ်းယူ၏။ ထိုစဉ် ရှမ်းစုက ဧကရာဇ်စားဖြင့် လျှပ်တစ်ပြက်ထိုးသွင်းလိုက်လေသည်။ ဧကရာဇ်စားသည် သိုင်းရာဇာတင်မင်း၏ရင်ဝဉ် တန်းတန်း မတ်မတ်စိုက်ဝင်သွားလေကော့သည်။

သိုင်းရာဇာတင်မင်း မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

အလွန်တိတ်လန့်သောအသံဖြင့်

“သား... ”

ဟုခေါ်လိုက်သည်။ ထို့နောက်

“ဝုန်း”

မြေပေါ်လဲကျသွားလေသည်။

+ + +

အမွှေးထပည့်ပိုက် (၃-သိမ်း) ♦ ၂၀၇

ရှမ်းစုက တင်ရှောင်ဘက်လှည့်လိုက်သည်။

“သူ သစ္စာဖောက်ပြီးလုပ်ကြံမစ်ခဲ့တဲ့ သူ့ဆရာပေထင်းလုံ ဟာကျုပ်အဘိုးပါ။ သူ့ဟာကျုပ်အမေကိုလဲ စော်ကားမော်ကားပြီး စွန့်ပစ်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်ဖေဖေက အမေ့ကိုလက်ထပ်ယူခဲ့တာပါ။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ကျုပ်အမေ့ကိုစော်တားခဲ့လို့ ကျုပ်အမေ့မှာ သူ့ရဲ့ ရဲ့ခဲ့တဲ့ကိုယ်ဝန်ရှိမယ်။ အဲဒီကလေးဟာ ကျုပ်ဖေထိုထင်မှတ်သွားပုံရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ဟာ သူ့ရဲ့ သားမဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်အမေ့နဲ့အတိုး အတွက် သူ့ကိုဆုံးမဖို့လားခွဲတယ်ဆိုတာ သူ့သိမ်သွားဘူး”

တင်ရှောင်ဘာမှပြန်မမြောနိုင်ဘဲဝိုင်နေ၏။ ရှမ်းစုက....

“ကျုပ်ဟာ ဧကရာဇ်စားသိုင်းကိုကော ဧကရာဇ်စားကိုပါ ပြန်ရအောင်ယူနိုင်ခဲ့ပါပြီ။ လူယုတ်မာကိုလဲ သုတ်သင်နိုင်ခဲ့ပြီမို့ တာဝန်ကျေပါပြီ။ မြောက်ကျွန်းကိုပြန်သွားပါတော့မယ်။ ငါ့ညီ ကျုပ်အပေါ်မှာနားလည်မယ်လို့ထင်ပါတယ်”

စကားဆုံးလျှင် ခြေလှမ်းကျကျဖြင့်ထွက်သွားလေသည်။

xxxx

၂၀၈ ♦ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ရုမ်းစုထွက်သွားပြီဖြစ်သည်။

လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ အာဇာတ တရားများချုပ်ငြိမ်း

ကွယ်ပျောက်သွားပြီဟုဆိုနိုင်၏။

တင်ရှောင်ခိုင်နေဆဲ

ထိုစဉ် ပြေးလွှားလာနေသည့်ကျင်းလေးကိုတွေ့လိုက်ရ၏။

ကျင်းလေး၏ဖခင်ကျင်းဂုန်းလည်း သေဆုံးသွားခဲ့ချေပြီ။

ယခု တင်ရှောင်နှင့်ကျင်းလေးတို့သည် ဘဝတူများဖြစ်သွား

ပြီဟုဆိုနိုင်ပါသည်။

သူတို့၏ရှေ့ခရီးသည်

ပြီး၏။

တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်